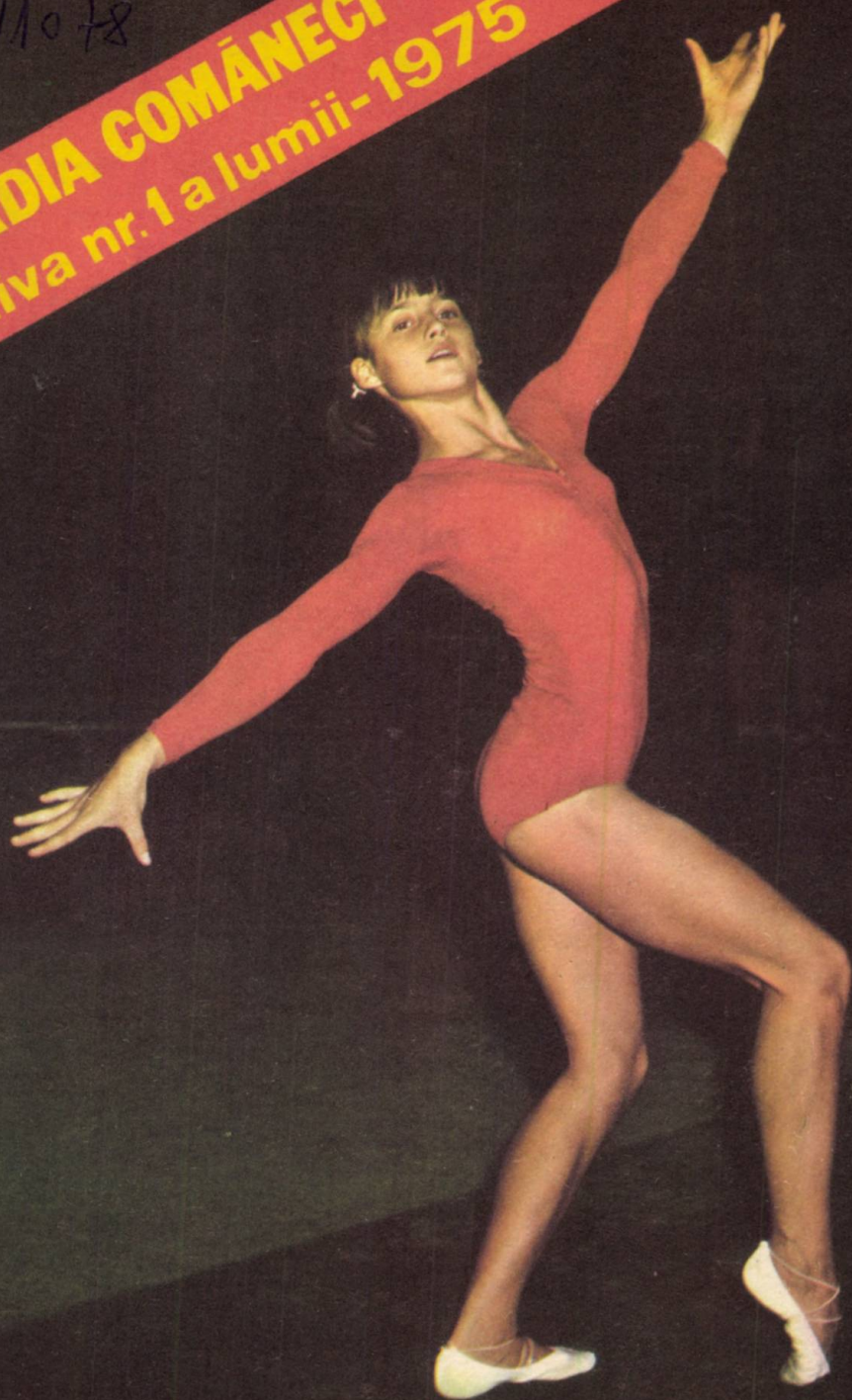

I 11078

NADIA COMĂNECI
sportiva nr. 1 a lumii-1975

almanahul
Sportul '76

I 11.078

U
IANI 2022

*Laff!
multi
ani!*

almanahul
Sportul '76

28 430

1891

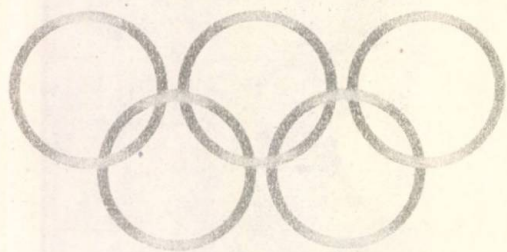
1891

1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891
1891	1891

1891

1891

JOCURILE OLIMPICE OBIECTIV DE

Anul 1976 este așteptat cu un interes deosebit de toți sportivii, de iubitorii sportului din întreaga lume. Este anul Jocurilor Olimpice, de iarnă și de vară, găzduite de Innsbruck și, respectiv, de Montreal. Cea mai grandioasă și mai importantă manifestare sportivă mondială, Jocurile Olimpice reunesc pe cei mai buni sportivi de pe toate meridianele și paralelele, sub semnul prieteniei și păcii între popoare, în spiritul apropierii și cunoașterii, al respectului reciproc — idealuri scumpe omenirii zilelor noastre.

Jocurile Olimpice reprezintă, în același timp, cel mai de seamă și mai exigent examen al sportului de performanță. Fiecare ediție adaugă noi realizări în diferite ramuri și probe sportive, înalță tot mai mult stacheta performanțelor de valoare, întrecând adesea pronosticurile cele mai optimiste.

Mișcarea noastră sportivă, desfășurându-și întreaga activitate în lumina prețioaselor indicații cuprinse

în Mesajul adresat de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU participanților la Conferința pe țară din acest an, consideră Jocurile Olimpice din 1976 ca un obiectiv de primă importanță. Așa cum se cere în Mesajul iubitului conducător al partidului și statului, sportivii, antrenorii, tehnicienii și ceilalți specialiști, întregul nostru activ, își fac un titlu de onoare din a contribui, prin succesele dobândite în întrecerile internaționale, la păstrarea și sporirea înaltului prestigiu de care se bucură România socialistă pe plan mondial, ca rezultat al realizărilor obținute în dezvoltarea internă, al politicii consecvente și active de pace și colaborare pe care o promovează, al eforturilor sale pentru instaurarea unor relații noi, a unei ordini noi în viața internațională, pentru făurirea unei lumi mai bune și mai drepte.

Mișcarea sportivă și slujitorii săi fac tot ce depinde de ei pentru realizarea unei pregătiri temeinice în vederea Jocurilor Olimpice. Pentru

„În viitor, pe sportivii noștri îi așteaptă confruntări internaționale deosebit de importante, între care și Jocurile Olimpice ce vor avea loc peste un an, în 1976. Aceasta obligă la desfășurarea, de pe acum, a unor pregătiri temeinice, pe baza unor norme științific fundamentate, la nivelul performanțelor mondiale, încît să ne prezentăm la aceste întreceri cu un număr cît mai mare de sportivi valoroși în tot mai multe ramuri sportive, care să obțină rezultate dintre cele mai bune, să ocupe cît mai multe locuri fruntașe“.

NICOLAE CEAUȘESCU

(din Mesajul adresat participanților la Conferința pe țară a mișcării sportive)

PRIMĂ IMPORTANTĂ

aceasta, Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, federațiile și cluburile sportive, organizațiile cu atribuții în domeniul sportului de performanță își concentrează toate forțele în vederea asigurării unei participări de prestigiu la apropiatele Jocuri Olimpice. În toate secțiile de performanță, și mai ales în cele cu sportivi care candidează la lotul olimpic, pulsează o intensă muncă de pregătire, desfășurată într-o atmosferă de responsabilitate patriotică, de dorință fierbinte de a reprezenta demn sportul românesc în marea confruntare olimpică.

Sportivii, antrenorii, medicii și toți ceilalți specialiști, conducerea secțiilor, cluburilor și federațiilor, toți factorii de răspundere au dat-o să intensifice munca de pregătire, să folosească integral timpul relativ scurt care a mai rămas și condițiile create, să dezvolte succesele obținute pînă în prezent într-o serie de ramuri și probe și să lichideze cu desăvîrșire neajunsurile

și lipsurile constatate în pregătirea sau în evoluția sportivilor la unele competiții internaționale. Îndeplinirea integrală a planurilor de pregătire, intensificarea muncii educative, valorificarea la cel mai înalt nivel a potențialului de muncă și iscusință al sportivilor și cadrelor noastre de specialitate constituie principalele căi de atingere a țelurilor pe care ni le-am propus pentru Jocurile Olimpice.

Seriozitatea în pregătire, talentul și puterea de dăruire a sportivilor și cadrelor noastre de specialitate, condițiile materiale asigurate și încurajările iubitorilor sportului vor determina — sîntem convinși — obținerea unor rezultate de prestigiu la Jocurile Olimpice, realizarea sarcinilor stabilite de partid, pentru satisfacția unanimă a maselor de iubitori ai sportului, pentru sporirea neîncetată a prestigiului de care se bucură — și pe plan sportiv — scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România.

● Debut sub semnul lui „13“, cu trei căzături la birnă ● Surpriza din sala Floreasca ● La 13 ani și jumătate, patru titluri de campioană a Europei ● „Coborîrea Comăneci“ o situează în galeria marilor inovatori ai sportului grației și măiestriei ● Un răspuns de nota 10 la un edificator test al antrenorilor Marta și Bela Karoly.

Nadia Comăneci. Iată un nume familiar nu numai iubitorilor de sport din România, ci și celor din Anglia, Norvegia, Canada, Statele Unite ale Americii, ca să ne referim doar la țările în care ea a concurat în acest an, pentru că, prin intermediul transmisiilor T.V. și al reportajelor cotidienele de sport și, în general, al presei mondiale, numele Nadiei Comăneci a făcut înconjurul lumii. O cunosc bine — fără îndoială — și ziaristii sportivi din Capitală, dar colegul responsabil al Almanahului „SPORTUL“, în dorința de a oferi cititorilor un material cât mai interesant, se prefăce a nu o cunoaște pe Nadia și-l cere reporterului pe un ton care nu îngăduie replică:

— Doresc „o Nadie“ inedită, ceva ce nu s-a mai scris, ceva deosebit! Și vezi că s-a scris mult despre Nadia...

Iată o misiune foarte grea, aproape imposibil de îndeplinit în spiritul dorit, dar pe care reporterul a acceptat-o, totuși, convins că blocnotesul său de la marile competiții în care a urmărit-o direct pe Nadia Comăneci, ca și discuțiile cu renumita gimnastă și cu antrenorul ei îi vor oferi destule fapte și aspecte inedite din viața și activitatea celei mai tinere campioane europene absolute de gimnastică pe care a avut-o continentul nostru din 1957 încoace, de când s-a instituit competiția pentru desemnarea celei mai bune gimnaste de pe bătrînul nostru continent.

Așadar, Nadia Comăneci! Sportiva româncă cu cel mai impresionant palmares în anul 1975 a uimit pur și simplu lumea specialiștilor și opinia publică sportivă, prin evoluțiile sale de o desăvîrșită perfecțiune, prin exercițiile sale încărcate cu numeroase elemente de mare dificultate, dintre care unele în premieră mondială, cu o ținută și expresivitate impecabile, exerciții executate cu deosebită virtuozitate și siguranță și apreciate de fiecare dată cu notele cele mai mari. Cîteva spicuri din presa norvegiană sînt elocvente în privința impresiei pe care valoroasa noastră gimnastă a lăsat-o la Skien, unde Nadia Comăneci a concurat în cadrul

NADIA COMĂNECI, GIMNASTA CARE A UIMIT LUMEA

campionatelor europene: „O fetiță de 13 ani cucerește Europa“, „Nadia Comăneci și-a înscris cu litere de aur numele într-o galerie care cuprinde stele de mărimea Verei Ceaslavska, Ludmîlei Turișceva sau Karinei Janz. Ea este o mașină de sport programată pe medalii de aur“. „Gimnasta româncă le-a făcut k.o. pe cele mai bune sportive din Europa. Fetița de 13 ani și jumătate, cu nervi

de oțel, a lansat un nou tip de gimnastică: micuță, foarte lute, energică și cu o putere colosală de a-și controla nervii".

Nadia Comăneci este, din luna mai, campioană absolută a Europei, înțecere la care a mai cîștigat medaliile de aur la trei aparate (sărituri, birnă, paralele), precum și medalia de argint la sol. La finele lui iulie, la competiția preolimpică de la Montreal, Nadia și-a confirmat o dată în plus înalta valoare, clasîndu-se pe primul loc la individual compus și la paralele și pe locuri fruntașe la celelalte aparate. Și, totuși, acestea sînt, cel puțin în parte, aspecte cunoscute din palmaresul marli noastre gimnaste.

Ce nu știe, oare, publicul larg despre Nadia Comăneci, sportiva care a ulmit lumea? Așadar, pentru cititorii *Almanahului*, să investigăm zone mai puțin cunoscute ale activității acestei gimnaste de excepție, încercînd astfel să schițăm un portret cît mai cuprinzător al Nadiei Comăneci.

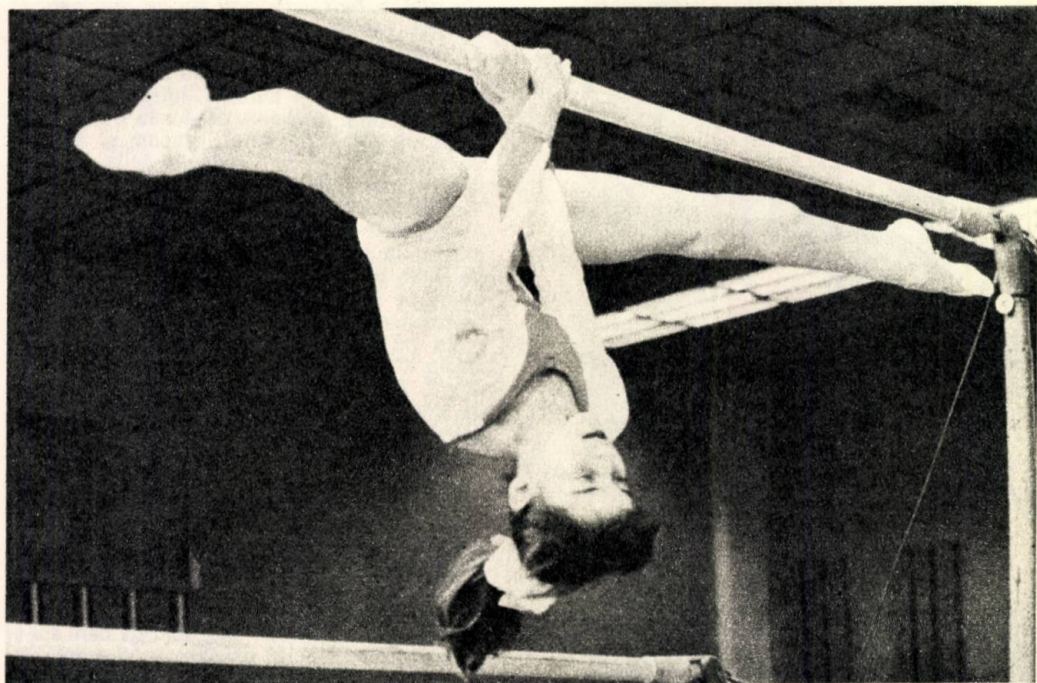
Spre deosebire de atîția mari campioni care, ajungînd pe culmile gloriei sportive, subliniază cu orice ocazie că... din fragedă vîrstă au simțit o mare chemare spre sportul care i-a consacrat, Nadia Comăneci arată că a fost selecționată de antrenorii Marta și Bela Karoly cu prilejul unui raid pe care aceștia l-au efectuat prin grădinițele de copii din Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, avînd drept scop alcătuirea unei grupe de lucru în ca-

Antrenamente, antrenamente, în sală și în aer liber — unul din izvoarele succeselor Nadiei.

Echipa de aur a Liceului de gimnastică vă oferă o imagine de album: Luminița MILEA, Teodora UNGUREANU, Iuliana MARCU, Georgeta GABOR, Nadia COMĂNECI și Călina HOSU.

Foto: S. BACKSY
D. NEAGU

La aparatul său preferat, paralele, Nadia evoluează cu multă siguranță și virtuozitate, impresionând de fiecare dată publicul și pe specialiști.

Antrenorii emerși Marta și Bela Karoly, cei care, cu pasiune și competență, au crescut și format, până la perfecțiune, o puternică echipă de gimnastică, avînd-o în frunte pe campioana europeană Nadia Comăneci.

drul Liceului de gimnastică din localitate. Aceasta se întîmpla în anul 1968, deci primul contact cu gimnastica al viitoarei campioane, specialiștii fiind impresionați cu deosebire de mobilitatea, detenta și viteza cu care Nadia a executat probele testului. În cadrul grupei de 25 de fete pe care cei doi antrenori-șoți au alcătuit-o, Nadia Comăneci nu s-a impus de la început. Ea a debutat chiar în campionatul republican pentru copii, categoria a

IV-a de clasificare — sub semnul unei cifre socotite, îndeobște, ca neaducătoare de noroc: în 1969, la Sibiu, ea ocupa locul 13, după ce căzuse de trei ori de pe birnă! Dacă mai adăugăm acestor elemente faptul că și antrenorul său era născut într-o zi de 13, or fi fost, poate, destul cel tentați să nu acorde nici o șansă afirmării sportive a Nadiei Comăneci. Dar, ea învățase de la părinți, de la primul ei dascăl, că trebuie să lupte, să fie

dîră, ambițioasă, curajoasă, perseverentă. Deci, departe de a o descuraja, insuccesul debutului o îndrăjește fantastic și este hotărîtă să-și îmbunătățească rezultatele. La aceeași categorie, se clasează apoi pe locul al X-lea și al III-lea, fiind însă, de regulă, în trecut de colegele sale de grupă, Viorica Dumitriu (azi elevă fruntașă la școala de balet din Capitală) sau de Mariana Cojanu. La 10 ani (!) este selecționată în echipa de tineret a țării și evoluează în Polonia, unde — spre surprinderea tuturor — domină cu autoritate întrecerea, clasîndu-se pe primul loc! Cu fiecare evoluție, clasa sa ridicată apare tot mai vizibilă, iar rezultatele bune și succesele îi răsplătesc munca și talentul. Timp de trei ani este vedeta incontestabilă a concursului dotat cu „Trofeul Prietenia”, întrecere în care cîștigă medalia de aur atît la individual compus, cît și la multe dintre aparate.

De neuitat vor rămîne — atît pentru Nadia Comăneci, cît și pentru spectatorii prezenți în sala Floreasca — Campionatele Internaționale ale României din anul 1973: ea debuta într-o mare competiție a sportivelor senioare, în fața publicului din Capitala țării. Dar, senzație: Nadia Comăneci, pe atunci în vîrstă de 11 ani și jumătate, evoluează excepțional, ocupînd primul loc în toate cele cinci probe ale concursului! În context, se cuvine să subliniem că și participarea ei la Campionatele europene din Norvegia, din 1975, se înscrie de asemenea sub semnul senzaționalului. La prima ei evoluție în compania celor mai bune gimnaste senioare, Nadia Comăneci s-a impus de o manieră impresionantă, învingînd sportive cu renume internațional, între care și multipla campioană europeană, olimpică și mondială Ludmila Turîșceva. Nadia a devenit astfel — la cei 13 ani și jumătate pe care-i avea în luna mai — cea mai tinăra campioană europeană din întreaga istorie a acestei competiții. Înainte de a fi cucerit vreun titlu individual în competițiile din țară, Nadia Comăneci era vedeta incontestabilă a gimnasticii europene și mondiale!

Săritura *Tsukahara* sau *Yamashita*, răsturnarea pe bîrnă sau la sol gen *Daniłova*, elementul *Korbut* la paralele — amintesc tot atîtea vestite stele ale gimnasticii care și-au legat pentru totdeauna numele de o mișcare executată de ele pentru prima oară într-un concurs oficial. Din anul 1975, în această galerie și-a înscris numele și o sportivă romîncă. Cine alta putea fi decît Nadia Comăneci? În Codul internațional de punctaj, din luna septembrie figurează și „coborîrea Comăneci” la paralele, pe care gimnasta noastră a executat-o în premieră mondială la Campionatele europene de la Skien, din Norvegia.

— *Trebuie să recunosc, ne declară antrenorul Bela Karoly, am ajuns întîmplător la această coborîre. Trecuseră mai multe zile de cînd încercam la antrenamente o leșire nouă la paralele, din variantele cunoscute,*

acesta fiind aparatul preferat al Nadiei. Dar, zilele se scurgeau fără ca noi să progresăm pe măsura dorințelor. La un moment dat, Nadia a executat o roată liberă pe bara de sus și, scăpînd bara, a făcut o răsturnare, căzînd, cum se spune, în „patru labe”. În minte mi-a apărut atunci posibilitatea să creăm o mișcare nouă și... ne-am așternut pe lucru. Știam acum ce avem de făcut. Am muncit mult, iar la europenele din Norvegia această coborîre a fost executată în concurs. Evoluția Nadiei la acest aparat a primit 9,90, cea mai mare notă din competiție. Ar trebui, poate, să menționez că această coborîre este o mișcare ce se situează, într-o mare măsură, împotriva legilor biomecanice. Într-un

În clasa a VIII-a a Liceului de gimnastică din Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, eleva Nadia Comăneci se numără printre fruntașe. Cunoștințele ei de franceză, de pildă, i-au permis ca, la Montreal, să discute cu ziaristii fără intermediul traducătorilor. În momentul al execuției, sportiva își schimbă brusc poziția și tendința firească a corpului, imprimîndu-i acestuia o direcție contrară. Și, de reținut, aceasta se întîmplă în cel mai dificil moment al exercițiului, cel dinaintea aterizării. Firește, sînt extrem de bucuros că în limbajul gimnasticii mondiale se vorbește azi de „coborîrea Comăneci”, și-i asigur pe cititorii Almanahului că, nu peste mult timp, Nadia își va alătura numele și altor mișcări originale.

Am fost curioși să culegem impresii despre campioana europeană chiar la ea acasă, acolo

O nouă grupă de copii a început pregătirea pentru marea performanță.

unde ea își desfășoară activitatea atât la învățătură cit și în sala de sport, la antrenamente. Și am fost foarte bucuroși să constatăm că „povara” celor patru titluri de campioană europeană n-a constituit o piedică în munca de pregătire a viitoarelor performanțe. Nadia Comăneci a rămas aceeași sportivă modestă, harnică, ascultătoare, dornică să-și perfecționeze neîncetat măiestria sportivă. O stingherește chiar atenția deosebită ce i se acordă ori de câte ori iese pe stradă sau se află într-o colectivitate și este convinsă că mai are mult de făcut pînă să merite pe deplin cîntea și onorurile cu care este înconjurată. Poate tocmai de aceea a devenit mai severă cu propriile exerciții, mai exigentă față de pregătirea ei, mai grijulie față de sănătate, față de situația sa școlară. Modestia exemplară a Nadiei avea să ne fie ilustrată de antrenoarea Marta Karoly cu următorul exemplu: în vară, în tabăra de la Valea Ursului, mai multe gimnaste au fost solicitate să indice, după opinia lor, clasa-mentul celor mai bune sportive ale liceului. Firesc, toate au situat-o pe primul loc pe Nadia Comăneci. Antrenorii erau interesați, poate în cea mai mare măsură, să vadă care sînt opiniile campioanei europene. Iată și răspunsul ei care, să recunoaștem, îi face cinste: „Pe locul 1 se află două gimnaste, la egalitate: Nadia Comăneci și Georgeta Gabor!”

Împreună cu antrenorii săi, Marta și Bela Karoly, încheind anul competițional 1975, Nadia Comăneci pregătește cu asiduitate sezonul 1976, dominat pregnant de marele eveniment al Jocurilor Olimpice de la Montreal. Nolle exerciții pe care campioana europeană le pregătește, elementele originale, ca și combinațiile pe care le-a introdus îi vor aduce cu siguranță noi satisfacții, vor îmbogăți, nu ne îndoim, o carte de vizită și așa impresionantă pentru o sportivă care abia a împlinit 14 ani!

Constantin MACOVEI

PORTRET... STATISTIC

S-a născut la 12 noiembrie 1961, în Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej. Are 1,54 m înălțime, 39 kg. Este elevă în clasa a VIII-a a Liceului de gimnastică din localitate, avîndu-i ca antrenori pe soții Marta și Bela Karoly, cu care a început să practice gimnastica din anul 1968. În anul 1969 debutează în activitatea competițională internă, concurînd la categoria a IV-a a campionatului republican pentru copii. În 1971, se clasează pe primul loc la paralele și birnă la „Concursul Prietenia”, în Bulgaria, iar la ediția din 1973 a aceluiași întreceri, la Gera, în R. D. Germană, cîștigă medalile de aur la individual compus, paralele și sărituri, precum și medalia de bronz la sol. Tot în 1973, la Campionatele internaționale ale României ocupă locul 1 la toate cele cinci probe ale întrecerii. În aprilie 1975, la Londra, cîștigă „Turneul campioanelor”, iar o lună mai tîrziu, la Skien, în Norvegia, devine campioană absolută a Europei, precum și campioană continentală la sărituri, paralele și birnă. La sol se clasează pe locul al doilea. La Montreal, în cadrul concursului preolimpic, se clasează pe primul loc la individual compus și paralele, pe locul doi la sărituri și sol și pe locul al treilea la birnă.

Salba de aur...

CAMPIONA LUMII LA FLORETĂ

ȚINTEȘTE UN TITLU OLIMPIC

Campiona mondială de floretă a anului 1975, Ecaterina Iencic-Stahl, se gîndește la o prezență de prestigiu la Jocurile Olimpice. Este ambiția unei sportive care de mai bine de un deceniu și jumătate muncește cu sîrg, cu pasiune și responsabilitate, pentru o continuă autodepășire.

Între două antrenamente, invităm la o scurtă discuție pe campiona lumii.

— Aș vrea să încerc... imposibilul — ne spune. Să repet, într-un fel, performanța altor floretiste care au cucerit de mai multe ori consecutiv primul loc în lume... Recordul îl deține, de departe, Ilona Elek, campioană mondială în 1934 și 1935, apoi campioană olimpică la J.O., edițiile din 1936 și 1948...

● *Putem anticipa o reeditare a succesului de la C.M., în vară, la Montreal?*

— Mă simt în formă și am o poftă de lucru poate chiar mai mare decît în perioada Rotterdamului (n.n. unde Ecaterina Iencic-Stahl a cucerit titlul de campioană a lumii la tineret). În plus, spre deosebire de alți ani, mă bucur de o sănătate... de invidiat!

● *Prin urmare, un teren propice pentru tentativă...*

— Știți, însă, ce se întîmplă întotdeauna cu campionii... Ei sînt în vizorul tuturor concurenților, nimeni nu-i menajează, nimeni nu le iartă o ezitare...

● *Este și firesc. Campionul simbolizează perfecțiunea!*

— Am în vedere acest adevăr. Mai mult, am propus antrenorului meu, Andrei Vilcea, modificarea unor scheme ofensive binecunoscute de adversare. Exersez alte tactici, pe care nădăjduiesc că pînă la ora Montrealului să mi le însușesc integral.

● *Poate intra în discuție un eventual titlu olimpic și la echipe?*

— Lotul nostru feminin de floretă a ajuns la maturitate. El este mai încheat valoric decît cel de la Munchen. Deci... numai o neșansă sau unele vicii de arbitraj sau de organizare ne-ar putea priva de dreptul de a fi finaliste, cel puțin la echipe, la Jocurile Olimpice de la Montreal. (S. Tib.)

1974

● 1 Rio de Janeiro, America—Europa 99—103 la baschet (m) ; ● 2 Braşov, Steagul roşu—Beşiktaş 3—0 în „Cupa U.E.F.A.” ; ● 2 Bucureşti, Dinamo-Bolu Scor 3—0 în „Cupa U.E.F.A.” ; ● 2 Petroşani, Jiul—Dundee United 2—0, dar minerii părăsesc „Cupa cupelor” ; ● 2 Bruxelles, Europa—America 103—90 la baschet (m) ; ● 2—6 Atena, J.B. de tenis de masă (trei titluri pentru sportivii români) ; ● 3 Atvidaberg, F. C. Atvidaberg învinge cu 3—1 pe „U” Craiova şi o elimină din C.C.E. la fotbal ; ● 5 Emmen, U.R.S.S.—România 2—0 în meciul de baraj pentru locul I la Olimpiada de şah (f) ; ● 5 C. P. Bucureşti, pentru a 8-a oară campioană la oină ; ● 6 Roma, Europa—America 85—87 la baschet (m) ; ● 7 New York, Emmerson Fittipaldi — campion al lumii la automobilism ; ● 10—13 Katowice, C. Alexandru — argint, N. Gingă, I. Enache, D. Manea, N. Martinescu — bronz la C.M. de lupte greco-romane ; ● 11 Steaua cucereşte „Cupa României” la hochei ; ● 12—13 Campionatele republicane de talere ; ● 13 Bucureşti, România—Franţa 15—10 la rugby ; ● 13 Copenhaga, Danemarca—România 0—0 în C.E. de fotbal ; ● 14—27 Polonia (m) şi Japonia (f) — campioane ale lumii la volei ; ● 15—17 Ploieşti, Steaua—Hapoel Rechovot 27—12 şi

octombrie

1975

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

24—15 în C.C.E. la handbal ; ● 16—20 Ciudad de Mexico, Trei medalii de aur (V. Diba — calac 500 m, V. Diba, M. Zafiu, E. Pavel, A. Sclotnic — 4×500 m calac şi I. Terente—A. Varabiov — calac 10 000 m), două de argint şi 6 de bronz pentru sportivii români la C.M. de calac-canoe ; ● 22—27 Bucureşti, Campionatele naţionale de box ; ● 20—27 Varna, C.M. de gimnastică. Dan Greeu — campion al lumii la inele ; ● 23 Dinamo — campioană a ţării la tenis ; ● 23 Viena, În 1980, Moscova va organiza J.O. de vară, iar Lake Placid J.O. de iarnă ; ● 23 Dinamo—F. C. Köln 1—1 şi Hamburger S. V.—Steagul roşu Braşov 8—0 în „Cupa U.E.F.A.” ; ● 25—27 Gorna Oreahoviţa, Şapte titluri pentru luptătorii români la J.B. ; ● 25—27 Stockholm, Dinamo câştigă grupa preliminară a C.C.E. la polo ; ● 27 Steaua — campioană a ţării la toate armele (scrimă) ; ● 30 Kinshasa, Cassius Clay reîntră în posesia titlului suprem la toate categoriile, învingându-l pe George Foreman prin K.O. în repriza a 8-a.

1974

● 5 F. C. Köln—Dinamo București 3—2 și Steagul roșu Brașov—Hamburger S. V. 1—2 (echipele noastre părăsesc „Cupa U.E.F.A.”); ● 7 București, Politehnica—Yükselis S. K. Ankara 124—39 în C.C.E. la baschet (f); ● 7 La Coruna, Tabaquero—I.E.F.S. 49—60 în „Cupa Lilliana Ronchetti” la baschet (f); ● 8 Dinamo pentru a 24-a oară campioană la lupte greco-romane, Steaua pentru a 14-a oară campioană la libere; ● 9 Moscova, M.A.I.—Steaua 22—24 în C.C.E. la handbal (m); ● 10 Dinamo pentru a 17-a oară campioană a României la polo; ● 13 București, I.E.F.S.—Tabaquero La Coruna 73—34 în „Cupa Lilliana Ronchetti”; ● 13 Ljubljana, Iugoslavia—Echipa lumii (cu Penu și Gațu) 20—20 la handbal; ● 13 Sofia, Akademik 0—0 și 2—1 cu Vardar Skoplje în finala „Cupei balcanice” la fotbal; ● 15 Începe al 37-lea campionat de șah al țării; ● 15 Ankara, Yükselis S. K.—Politehnica București 33—92 în C.C.E. la baschet (f); ● 14—17 Mangalia, Campionatele republicane la popice; ● 15—17 Amersfort, Dinamo București se califică în turneul final al C.C.E. la

noiembrie

1975

L	M	M	J	V	S	D
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

polo; ● 17 C. S. Arad (f) și CSM Cluj-Napoca (m) — campioane ale țării la tenis de masă; ● 19—24 Ploiești, handbalistele române cîștigă „Trofeul Carpați”; ● 21 Guillermo Vilas pe primul loc în „Marele premiu F.I.L.T.” la tenis; ● 21—26 Iugoslavia cîștigă din nou „Cupa Mondială” la handbal (m); ● 22—24 Burgas, Două titluri pentru halterofilii români la J.B.; ● 24 Dinamo Brașov — campioană pe echipe la judo; ● 25 Atena, Panathinaikos—Explorări Bala Mare 1—3 în „Cupa cupelor” la volei (m); ● 26 Pitești, I.E.F.S.—Maccabi Tel Aviv 82—52 în „Cupa Lilliana Ronchetti” la baschet (f) și I.E.F.S.—Hapoel Ranaana 28—4 în C.C.E. la handbal (f); ● 27—31 Sofia, J.B. la scrimă, 7 titluri pentru sportivii români; ● 30 București, Steaua—M.A.I. Moscova 21—20 în C.C.E. la handbal; ● 30 Bala Mare, Explorări—Panathinaikos Atena 3—1 în „Cupa cupelor” la volei (m).

1974

● 1 Budapesta, Ferencvaros Budapesta câștigă prima ediție a „Cupei cupelor” la polo; ● 5 Aurel Urzică — campion de șah al României; ● 5 București, Politehnica—Hapoel Tel Aviv 98—56 în C.C.E. la baschet (f); ● 6—8 Belgrad, Partizan Belgrad cucerește C.C.E. la polo (Dinamo București pe locul III); ● 10—15 Melbourne, Vilas—Năstase 3—2 în finala „Turneului Masters”; ● 13—15 Arad, Maria Alexandru și Teodor Gheorghe — campioni ai țării la tenis de masă; ● 15 Val D'Isere, Gustavo Thoeni primește „Schiul de aur”; ● 17 Cassius Clay este desemnat cel mai bun boxer din lume în 1974; ● 20—22 Backa Topola, Bulgaria — campioană balcanică la baschet (f); ● 22 Steaua pe primul loc în campionatul național de haltere (echipe); ● 22 Cornel Dinu — cel mai bun fotbalist român în 1974; ● 24—25 București, Dinamo București învinge de două ori cu 3—0 pe Galatasaray Istanbul în „Cupa cupelor” la volei (f); ● 25 Asociația Presei Sportive din România a desemnat pe Dan Grecu drept cel mai bun sportiv al anului, pe Cassius Clay și Irena Sze-

decembrie

1975

L	M	M	J	V	S	D
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

winska — cei mai buni sportivi din lume în 1974, și România (handbal), R. F. Germania (fotbal), Polonia (volei) — cele mai bune echipe ale anului; ● 25 Agenția B.T.A. a desemnat pe boxerul iugoslav Mate Parlov drept cel mai bun sportiv din Balcani în 1974; ● 27—29 Salonic, Iugoslavia — campioană balcanică la baschet (m); ● 29 Farul Constanța cucerește „Cupa F. R. Box”; ● 30 T.S.K.A. Sofia pe primul loc în C.C.E. la lupte libere; ● 30 Revista de specialitate „France Football” l-a desemnat pe Johan Cruyff — cel mai bun jucător al anului.

1975

● Sao Paulo, Costaricanul Rafael Perez a câștigat „Crosul San Silvestro”; ● 3 Katowice, Ancheta realizată de revista poloneză „Sport” clasează pe Iolanda Balaș-Soeter pe locul III în ierarhia celor mai bune atlete din toate timpurile; ● 4—12 Campionatul mondial universitar de handbal (m). În finala de la București: România—U.R.S.S. 18—17; ● 6 Bischofshofen, austriacul Willy Puerstl — învingător în turneul celor 4 trambuline; ● 8 Sofia, Spartak-Lewski—I.E.F.S. 64—51 în „Cupa Liliana Ronchetti” la baschet (f); ● 8 U.R.S.S. — campioană a lumii la hochei tineret; ● 9 Bonn, Dinamo—SSF Bonn 3—1 în C.C.E. la volei (m); ● 9 Clermont-Ferrand, C.U.C.-Politehnica București 75—66 în C.C.E. la baschet (f); ● 13 Praga, Irena Szewinska și Luciano Susanj câștigă „Pantoful de aur” oferit de ziarul „Ceskoslovensky sport”; ● 13—14 Oberhof, C.E. de săniuțe juniori; ● 15 București, I.E.F.S.—Spartak Lewski Sofia 66—82 în „Cupa Liliana Ronchetti”; ● 16 București, Politehnica-C.U.C. Clermont-Ferrand 75—63 în C.C.E. la baschet (f); ● 19 Las Vegas,

ianuarie

1976

L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

S.U.A.—U.R.S.S. 5—6 la box; ● 23 București, Steaua—Skoda Plzen 20—7 în sferturile de finală ale C.C.E. la handbal (m); ● 24—26 Polana Brașov, Campionatele naționale de biatlon; ● 22—24 Valdaora, C.E. de săniuțe; ● 26 Ploiești, I.E.F.S.—Mora Swift Roermond 13—9 în sferturile de finală ale C.C.E. la handbal (f); ● 26 St. Louis, S.U.A.—U.R.S.S. 5—4 la box; ● 25—26 Heerenveen, Campionatele europene de patinaj viteză (m); ● 28 Copenhaga, Start în C.E. de patinaj artistic; ● 30 Budapesta, Politehnica București învinge și pe B.S.E. cu 87—77 în grupa sferturilor de finală a C.C.E. la baschet (f).

1975

- Palm Springs, S.U.A.—Mexic 2—3 în „Cupa Davis” ;
- 3 Unterberg, Start în C.E. de schi alpin pentru juniori ;
- 5 Roermond, Mora Swift—I.E.F.S. 9—6, dar bucureștenii se califică în semifinalele C.C.E. la handbal ; ● 6—11 Calcutta, C.M. de tenis de masă. Marla Alexandru din nou campioană a lumii la dublu ; ● 6 București, Politehnica—B.S.E. Budapesta 98—72 în C.C.E. la baschet (f) ;
- 6 Plzen, Skoda—Steaua 16—16 și bucureștenii obțin calificarea în semifinalele C.C.E. la handbal ; ● 7—9 Brno, Dinamo eliminată din semifinalele C.C.E. la volei (m) ;
- 7—9 Budapesta, Explorări Baia Mare eliminată în semifinalele Cupei cupelor la volei (m) ; ● 8—9 Oslo, C.M. de patinaj viteză (m) ; ● 9 București, Dinamo—Traktor Schwerin 1—3 în Cupa cupelor la volei (f) ; ● 11—17 Anterselva, C.M. de biatlon ; ● 12 București, I.E.F.S.—Spartak Leningrad 55—79 în „Cupa Lillana Ronchetti” ;
- 13 București, Au început lucrările Conferinței pe țară a mișcării sportive ; ● 13 București, Politehnica—GEAS Sesto San Giovanni 79—68 în C.C.E. la baschet (f)
- 15—16 București, Campionatele republicane de atletism indoor ; ● 15—16 Cervinia, C.M. de

februarie

1976

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29

bob două persoane ; ● 15—16 Göteborg, C.M. de patinaj viteză (sprint) ; ● 15—16 Hammerstrand, C.M. de săniuțe ; ● 16 Pitești, România—R.F. Germania 16—11 în preliminariile C.M. de handbal (f) ; ● 16 Schwerin, Traktor—Dinamo 3—0 și bucureștenii părăsesc „Cupa cupelor” la volei ; ● 20 Milano, GEAS Sesto San Giovanni—Politehnica București 67—49 și campioanele României părăsesc C.C.E. la baschet ; ● 22—23 București, „Cupa de cristal” la atletism ; ● 19 Leningrad, Spartak—I.E.F.S. 69—41 și formația bucureșteană este eliminată din „Cupa Lillana Ronchetti” la baschet (f) ; ● 22—23 Londra, C.E. de tir cu aer comprimat ; 22—23 Assen, C.M. de patinaj viteză (f) ● 22—23 Cervinia, C.M. de bob 4 persoane ; ● 27 București, I.E.F.S.—Spartak Kiev 11—11 și Steaua—Borac Banja Luka 17—19 în semifinalele C.C.E. la handbal.

1975

● 2 T.S.K.A. Moscova și Radiotechnik Riga învingătoare în C.C.E. și, respectiv, „Cupa cupelor” la volei (m); ● 4—12 Kuala Lumpur, India—Pakistan 2—1 în finala „Cupei Mondiale” la hochei pe tarbă; ● 5—9 Colorado Springs, C.M. la patinaj artistic; ● 6—9 Campionatele republicane de schi; ● 7—9 Eupen și Catania, Traktor Schwerin și Dinamo Moscova cuceresc C.C.E. și, respectiv, „Cupa cupelor” la volei (f); ● 8—9 Paris, T.S.K.A. Moscova pe locul I în C.C.E. la floretă (m); ● 8—9 Katowice, C.E. de atletism indoor. Dorina Cățineanu (6,31 m lungime) și Natalia Andrei (4 : 14,69 — 1500 m) — medaliile de aur, Gh. Ghipu — bronz la 1500 m ● 11 Banja Luka, Borac—Steaua 11—13, dar bucureștenii sînt eliminați din C.C.E. la handbal; ● 14 Dresda, Kornelia Ender 56,38 — 100 m și 2 : 02,37 — 200 m liber, noi recorduri mondiale; ● 14—16 Uludag, J. B. de schi; 14—16 Torino, Dinamo Kazan pe locul I în C.C.E. la floretă (f); ● 15 Țara Galilor cîștigă „Turneul celor 5 națiuni” la rugby; ● 16

martie

1976

L	M	M	J	V	S	D
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

Minden, handbalistele române (15—15 cu R.F. Germania) se califică pentru turneul final al C.M.; ● Istanbul, Turcia-România 1—1 la fotbal; ● 21—30 Grenoble, Grupa A a C.E. de hochei juniori; ● 23 Anne Marie Pröll-Moser și Gustavo Thöni, învingători în „Cupa mondială” la schi; ● 23 Formațiile clubului Dinamo, campioane ale țării la volei; ● 25 Nantes, Spartak Leningrad—Steaua roșie Belgrad 63—62 în finala „Cupei cupelor” la baschet (m); ● 26 Ziarul „Sportul” e decorat cu Ordinul „Meritul sportiv” cl. I, cu prilejul celei de-a XXX-a aniversări; ● 27—31 Ciudad de Mexico, P. Kuki, campion mondial de tineret la floretă; ● 30 Oradea, șapte succese românești la „Crosul balcanic”; ● 30 Dinamo, pentru a 13-a oară campioană la baschet (m); ● 31 Praga, Cehoslovacia—România 1—1 la fotbal; ● Cambridge la a 68-a victorie în fața lui Oxford, în cursa de canotaj de pe Tamisa.

1975

● 3 Amsterdam, Anatoli Karpov este declarat campion al lumii la şah ; ● 3 Leningrad, Spartak Leningrad (79—54 cu Lewski Spartak Sofia) cucereşte „Cupa Lilliana Ronchetti” la baschet (f) ; ● 3—19 München şi Düsseldorf, hocheiştii sovietici pentru a 14-a oară campioni mondiali ; ● 4 T.T.T. Daugava Riga câştigă pentru a 12-a oară C.C.E. la baschet (f) ; ● 4—6 Viena, suedezii Ann Christin Helman (Maria Alexandru pe locul IV) şi Kjell Johansson pe primele locuri în „Top 12” la tenis de masă ; ● 6 Zagreb, Spartak Kiev-Lokomotiv Zagreb 14—10 în finala C.C.E. la handbal (f) ; ● 6 Heidenheim, A. S. Budapesta câştigă C.C.E. la spadă ; ● 10 Anvers, Ignis Varese (79—86 cu Real Madrid) cucereşte pentru a 4-a oară C.C.E. la baschet (m) ; ● 10 Madrid, După ce a pierdut primul meci cu 1—0, Atletico Madrid învinge pe Independiente Buenos Aires cu 2—0, câştigând „Cupa Intercontinentală” la fotbal ; ● 11—13 Bucureşti, Alina Goreac şi Dan Grecu — campioni internaţionali ai României la gimnastică ; ● 12 Londra, Nadia Comăneci şi Lutz Mack (R.D.G.) învingători în turneul campionilor la gimnastică ; ● 13 Dortmund, ASK

aprilie

1976

L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Vorwärts Frankfurt/Oder—Borac Banja Luka 19—17 în finala C.C.E. la handbal (m) ; ● 14—20 Bucureşti, 6 boxeri români au intrat în posesia „Centurii de aur” ; ● 17—20 Bucureşti, Campionatele Internaţionale ale României la sărituri în apă ; ● 17 Madrid, Spania—România 1—1 în C.E. la fotbal ; ● 20 Bucureşti, P. Kuki — campion al României la floretă ; ● 24 După 20 de ani, baschetbalistele de la I.E.F.S. din nou campioane ale ţării ; ● 24 Budapesta, T.S.K.A. Moscova cucereşte C.C.E. la sable ; ● 27 Brantford, canadianca Nancy Garapick (13 ani) 2 : 16,33 la 200 m spate, record mondial ; ● 27 Suedia pe locul I în „Cupa Ligii europene” la tenis de masă ; — 27—30 Ludwigshafen, C. Alexandru medalie de aur, Ion Enache — argint la C.E. de lupte greco-romane ; ● 30 Paris, Lia Manoliu distinsă cu „Trofeul Internaţional Fair-Play”.

1975

● 2—4 Ludwigshafen, C.E. lupte libere. V. Iorga — argint, L. Simon — bronz; ● 3—4 Skien, Nadia Comăneci — 4 medalii de aur, Alina Goreac — de două ori bronz la C.E. de gimnastică; ● 4 Madrid, România întrece Spania cu 14—12 și cîștigă Campionatul european de rugby; ● 4 Steaua — campioană a țării la hochei; ● 4. Dinamo București — campioană a României la gimnastică echipe (m); ● 4 P. Lednev (U.R.S.S.) și formația U.R.S.S. pe locul I în „Cupa Europei” la pentatlon modern; ● 4 Long Beach, John Powell (S.U.A.) 69,10 m la disc — record mondial; ● 5—9 Budapesta, C.E. de popice juniori. Două medalii de aur și două de argint pentru sportivii români; ● 8 A încetat din viață Avery Brundage (87 ani), fost președinte al C.I.O.; ● 8—22 A 28-a ediție a „Curselor Păcii”. Cîștigători: R. Szurkowski (Polonia) și echipa U.R.S.S.; ● 8—11 Lyon, C.E. de judo; ● 9—11 București, Campionatele naționale de scrimă; ● 11 București, România—Danemarca 6—1 în C.E. de fotbal; ● 11 Dallas, Arthur Ashe (3—1 în finala cu B. Borg) devine campion al lumii de tenis indoor; ● 11 Frankfurt/Main, Echipele Spartak Praga cuceresc C.C.E. (m și f) la tenis de masă;

mai 1976

L	M	M	J	V	S	D
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

● 12 Basel, Dinamo Kiev—Ferencváros Budapesta 3—0 în finala „Cupei cupelor”; ● 18 Katmandu, japoneza Junko Tabei (36 ani), prima alpinistă care cucerește Everestul; ● 18 Universitatea Timișoara (f) și Steaua (m) campioane ale României la handbal; ● 21 Enschede, Borussia Mönchengladbach—Twente Enschede 5—1 (în primul meci 0—0) în finala „Cupei U.E.F.A.”; ● 21—25 Atena, echipele României (f) și Bulgariei (m) — campioane balcanice la volei; ● 21—25 București, poloștii români cîștigă „Cupa orașului București”; ● 27 Torino, România—Ungaria 4—2 la polo; ● 28—29 Dresda, A II-a Conferință sportivă europeană; ● 28 Paris, Bayern München—Leeds United 2—0 în finala C.C.E.; ● 28 Ben Huggard (S.U.A.) a înotat 212 km fără oprire — record mondial de rezistență; ● 29 Torino, echipa României pe locul I în turneul internațional de polo.

1975

● 1 Berna, Dan Grecu și Mihai Borș pe primele două locuri în proba de inele a C.E. de gimnastică; ● Voința Tg. Mureș și Constructorul Galați — campioane ale țării la popice; ● 1 București, România—Scoția 1—1 în C.E. de fotbal; ● 1—8 Katowice, C.E. de box S. Cuțov — medalie de aur, C. Grulescu și V. Zilberman — argint, R. Cozma, M. Tone, M. Simon — bronz; ● 1 Roma, Raul Ramirez învingător în turneul de tenis de la Foro Italico; ● 4 București, România—Danemarca 4—0 în preliminariile J.O. la fotbal; ● 5—6 Istanbul, 3 titluri pentru judoka români la J.B.; ● 7 Piesteritz, Birgit Treiber 2: 16,10—200 m spate și Ulrike Tauber (ambele R.D.G.) 4: 52,20—400 m mixt, noi recorduri ale lumii; ● 7—15 Al 19-lea campionat european de baschet (m). În finală: Iugoslavia—U.R.S.S. 90—84; ● 7—8 Poitiers, Gina Panait 6,07 m la lungime, Tudorel Vasile 7,51 m la lungime și Adrian Calimente 14,9 la 110 m g — campioni mondiali școlari la atletism; ● 11 Dinamo București — campioană a României la fotbal; ● 14 Chris Evert și Bjorn Borg învingători la Roland Garros; ● 14 Dudu Georgescu câștigă „Gheata de aur”; ● 14—17 București, J. B. la talere. Două titluri pentru Șt. Popovici și echipa României la talere aruncate

iunie 1976

L	M	M	J	V	S	D
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

din șanț; ● 15 Farul Constanța — campioană a României la rugby; ● 18—20 Long Beach, Bruce Furniss 1: 50,89—200 m liber, Tim Shaw 3: 53,95—400 m liber și 15: 20,91—1500 m liber, Jim Montgomery 51,12—100 m liber și Shirley Babashoff 4: 14,76—400 m liber, noi recorduri mondiale la înot; ● 18 Copenhaga, România învinge Danemarca cu 2—1 în preliminariile J.O. la fotbal; ● 19—22 București, 7 medalii pentru trăgătorii români la C.E. Mircea Ilca — aur și Eugen Satala — argint la armă liberă calibru redus 60 f culcat. Șt. Caban — bronz la armă liberă 3×40 f, Lucian Giușcă — bronz la pistol calibru mare; ● 18—22 Budva, Echipa U.R.S.S. câștigă „Trofeul Jadran” la polo; ● 27—29 Galați și Timișoara, Campionatele țării la lupte; ● 28 Lausanne, au luat sfârșit C.E. de ciclism juniori; ● 27—29 Snagov, „Regata Snagov” la canotaj academic.

1975

• 1 Kuala Lumpur, Cassius Clay își apără centura de campion al lumii la toate categoriile, învingându-l la puncte pe Joe Bugner ; • 2 Manisa, Nouă titluri pentru trăgătorii români la J.B. de tir ; • 3 Stockholm, A. Gärderud 8:09,7 la 3 000 m obstacole, nou record mondial ; • 5—6 „Regata Snagov” la caiac-canoe ; • 5—6 Kiev, Meciul athletic U.R.S.S.—S.U.A. 129—89 la băieți și 96—49 la fete ; • 6 Londra, Arthur Ashe și Billie Jean King — învingători la Wimbledon ; • 6 D. Spîrlea și echipa Olimpia, campioni la pentatlon modern ; • 6—13 Marsilia, C.M. și C.E. de haifere juniori. Ion Buta — 5 medalii de bronz ; • 9—13 Atena, echipele Bulgariei — campioane balcanice la tenis ; • 11—20 Budapesta, C. M. de scrimă. Ecaterina Stahl campioană a lumii la floretă, echipele de floretă fete și sabie — medalii de bronz ; • 13 Rapid—Universitatea Craiova 2—1 în finala „Cupei României” la fotbal ; • 13 Constanța, voleibalistele românce cîștigă „Trofeul Tomis” ; • 18—20 Barcelona, Spania—România 3—2 în „Cupa Davis” ; • 18—20 Rhodos, Mircea Ramașcanu și

iulie

1976

L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

echipa României — campioni balcanici la ciclism ; • 18—27 Cali, C.M. de natație. La polo, pe locul I — echipa U.R.S.S. ; • 20 Paris, Bernard Thevenet cîștigă „Turul Franței” ; • 20 Le Toquet, Anglia—România 2—1 în finala „Cupei Annie Soisbault” la tenis ; • 23—27 Sofia, Două titluri pentru boxerii români la J.B. ; • 20—22 Tuzla, Iugoslavia campioană balcanică la baschet junioare ; • 25—27 Orașul Gh. Gheorghiu-Dej, Campionatele naționale de haltere ; • 25—27 Roma, C.E. de caiac-canoe juniori. Medalie de bronz pentru echipajul de caiac 4 feminin ; • 25—27 Karlovac, 12 titluri pentru sportivii noștri la J.B. de atletism juniori ; • 25—28 Ljubljana, 11 titluri pentru înotătorii și săritorii români la J.B. de juniori ; • 27 Atena, formația U.R.S.S. — campioană continentală la baschet tineret (m) ; • 25—30 echipele de handbal ale României învingătoare în „Trofeul Carpați”.

1975

● 1 București, s-au încheiat campionatele republicane de atletism; ● 1—3 Haringsee, C.E. de talere; ● 1—3 Belgrad, C.M. de caiac-canoe. Șase medalii de argint și două medalii de bronz pentru reprezentanții noștri; ● 2—10 Zagreb, C.E. de tenis de masă juniori; ● 3—12 echipele U.R.S.S. campioane europene de volei juniori (m și f); ● 3 Fort Lauderdale, Andy Coan (S.U.A.) 51,11 pe 100 m liber, record mondial; ● 5 Berlin, Marianne Adam 21,60 m la greutate — record mondial; ● 5—10 București, România (f) și Iugoslavia (m) — campioane balcanice la volei juniori; ● 6—12 Campionatele republicane de ciclism; ● 7—10 Salonic, Echipele României (16 titluri) — campioane balcanice la natație; ● 7—10 Ceacak, Iugoslavia — campioană balcanică la baschet juniori; ● 8—10 București, formațiile României (14 titluri) campioane balcanice la atletism; ● 8—10 Geneva, C.E. de înot juniori; ● 9—10 Eugene (Oregon), Bruce Jenner 8 524 p la decathlon — record mondial; ● 10 Vigo, Cehoslovacia—Polonia 53—48 în finala C.E. de baschet junioare; ● 11—17 Jönköping, U.R.S.S. — campioană continentală la polo juniori; ● 12 Göteborg, John Walker 3: 49,4 pe o milă, record mondial; ● 12—17 Constanța, „Trofeul Tomis” la volei (m); ● 12—17 Haskovo, C.M. de lupte juniori. T. Sere-

august 1976

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

gely — medalie de aur și alte două medalii de argint și trei de bronz pentru sportivii români; ● 13—16 Snagov, Campionatele republicane de caiac-canoe; ● 15 Frankfurt/Main, W. Schmidt (R.F.G.) 79,30 m la ciocan — record mondial; ● 16—17 Nisa, echipele R. D. Germane câștigă „Cupa Europei” la atletism; ● 16—17 U.R.S.S. (m) și R. D. Germană (f) — învingătoare în „Cupa Europei” la înot; ● 16—17 Skoedved, „Cupa Europei” la sărituri în apă; ● 17 Moscova, A murit Vladimir Kuț (49 ani); ● 20—30 Nottingham, Trei medalii de bronz pentru canotorii români la C.M.; ● 20 Zürich, Faina Melnik 70,20 m la disc — record mondial; ● 21—31 Belgia, C.M. de ciclism; ● 21—22 București, Campionatele naționale de sărituri în apă; ● 21—24 Kansas City, J. Montgomery 50,59—100 m liber, B. Furniss 1: 50,32—200 m liber și T. Shaw 3: 53,32—400 m liber, noi recorduri mondiale; ● 23—24 Atena, D. Spînu 6,30 m la lungime, medalie de bronz la C.E. de atletism juniori; ● 25—27 București, Campionatele naționale de înot; 28—31 Campionatele naționale de talere.

1975

• 2 Rugbyștii români s-au întors din primul turneu în Noua Zeelandă cu un bilanț foarte bun : 4 victorii, 3 înfringeri și un rezultat egal ; • 3 Tjentiste, Valeri Cehov (URSS) campion mondial de șah (juniori) ; • 4—7 Sofia, C.E. de tir pentru senioare și juniori. Echipa (f) României de pistol standard-medalie de argint ; • 5 TSKA Moscova câștigă C.C.E. la hochei ; • 6 Snagov, Campionatele naționale de canotaj (f) ; • 7 New York, M. Orantes, Chris Evert și cuplul I. Năstase-J. Connors învingători la Forest Hills ; • 6—7 Bydgoszcz, U.R.S.S. și R. D. Germană învingătoare în „Cupa Europei” la decatlon și, respectiv, pentatlon ; • München, Bayern-Dinamo Kiev 0—1 în „Supercupa Europei” la fotbal ; • 9—14 București, Campionatele țării la ciclism (pistă) ; • 9—14 Istanbul, J.B. de călărie ; • 10—14 Tg. Mureș, Campionatele republicane de tir cu arcul ; • 11—14 Minsk, Gh. Berceanu, I. Enache-argint și R. Codreanu-bronz la C.M. de lupte greco-romane ; • 15—18 Minsk, V. Iorga medalie de bronz la C.M. de lupte libere ; • 15—21, Virginia Ruzici și Toma Ovici campioni la tenis ; • 15—23 Moscova, C.M. și C.E. de haltere ; • 17 Real Madrid-Dinamo Buc. 4—1 (CCE), Rapid Buc-Anderlecht Bru-

septembrie

1976

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

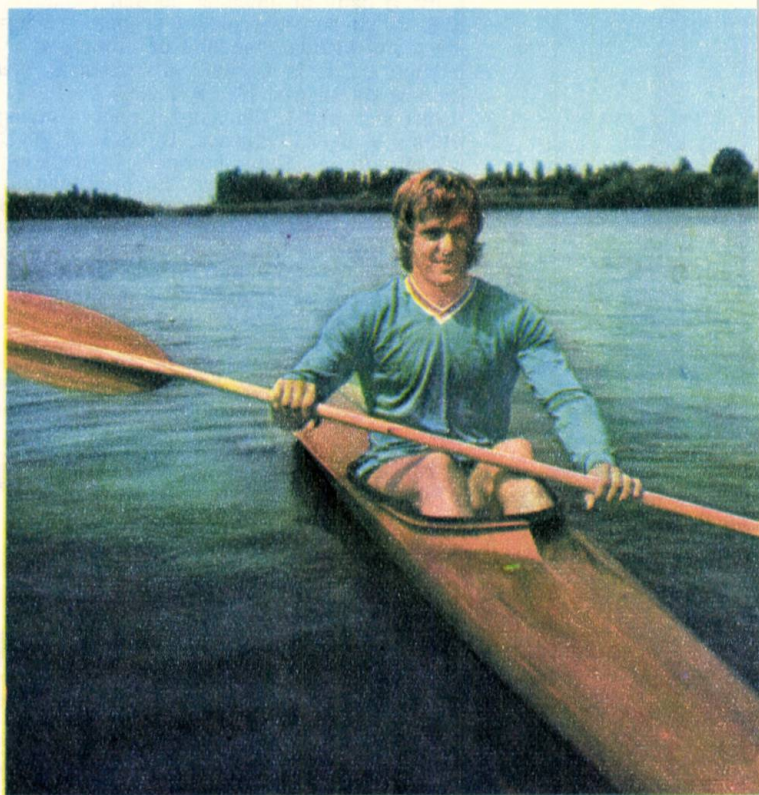
xelles 1—0 (Cupa cupelor), Universitatea Craiova-Steaua roșie Belgrad 1—3 și A.S.A. Tg. Mureș-Dynamo Dresda 2—2 (Cupa UEFA) la fotbal ; • 18—21 Roma, C. M. universitare de atletism. Natalia Andreț (3000 m) și Gh. Megelea (suliță) — campioni. Alte șase medalii de argint și 4 de bronz pentru sportivii români ; • 19—21 București, Iugoslavia campioană balcanică la baschet (m) ; • 15—21 München, C. M. de talere ; • 18 Forst Cantu cucerește „Cupa intercontinentală” la baschet (a cluburilor) ; • 18—21 Bursa, J. B. de box (juniori) ; • 20 Ioanina, J.B. de canotaj (m) ; • 24 Salonic, Grecia-România 1—1 în campionatul balcanic de fotbal ; • 24 Paris, Dudu Georgescu primește „Gheata de aur” ; • 24 În Columbia au început C.M. de baschet (f). U.R.S.S. din nou campioană ; • 28 Steaua (cu Ilie Năstase) — campioană a țării la tenis ; • 28 Madrid, C.E. de pistoale olimpice. Formația României — medalie de aur la pistol viteză, Corneliu Ion — medalie de argint.

CU GÎNDUL LA PRIMUL TITLU OLIMPIC...

toamna trecută de la Xochimilco cu două titluri de campion al lumii!

Atît de aproape de Montreal, îi înscrîm numele și

gînt". Valoarea a fost și atunci probată, dar nici gîndurile, nici ambițiile n-au fost, parcă, la fel de cutezătoare ca la Xochimilco.

Sîntem, mai ales în ultimii ani, martori ai unor apariții de-a dreptul senzaționale în arena sportivă internațională și nu odată cel care realizează asemenea performanțe, uimindu-i pe specialiștii de pretutindeni, reprezintă culorile sportive ale țării noastre.

Așa a fost — ne amintim cu aceeași mare bucurie — debutul tînărului calacist român VASILE DIBA la campionatele mondiale din Mexic. Aproape necunoscut marilor campioni ai calacului, Csapo Geza, Gregorz Sledziowski, Lars Andersson, Vladimir Morzov, mecanicul din Jurilofca, fostul elev al antrenorului de... canoe Igor Lipalit, la pepiniera campionilor de la Delta-Tulcea, s-a întors în

pe lista candidaților olimpici, gîndindu-ne nu numai la titularizarea în echipa României ci și la... medaliiile ce vor fi decernate după finala probei în care Vasile Diba este un incontestabil specialist, K 1—500 m, adică cea care va reuni la start elita sprinterilor.

E un drum greu! Pentru a-l străbate, pînă la capăt, cu fruntea sus, nu ajung amintirile ediției mexicane a campionatelor mondiale, strălucirile „aurului” și mireasma garoafelor care l-au răsplătit atunci pe dublul campion al lumii. A mai fost și treapta aceea coborîtă la „mondialele” de la Belgrad din acest an, cînd Vasile Diba s-a mulțumit, de două ori, cu „ar-

Se întîmplă, să admitem, în viața unui sportiv! Mai ales cînd abia a împlinit 21 de ani și poartă greaua răspundere de a-și apăra două titluri supreme.

L-am reîntîlnit, recent, pe Vasile Diba și dintr-o mai lungă convorbire am înțeles că, pentru acest tînăr și deosebit de talentat sportiv român, Montrealul înseamnă obiectivul căruia îi va dăruia toată puterea sa de muncă, toată dîrzenia și ambiția.

Înseamnă mai mult decît așteptarea unei „revanșe” personale.

Înseamnă tentativa de a cuceri prima medalie olimpică de aur din istoria calacului românesc.

Dan GĂRLEȘTEANU

FAIR-PLAY

Trofeul internațional fair-play pentru anul 1974 a fost decernat fostei campioane olimpice la aruncarea discului, „atletei românce Lia Manoliu (în fotografie, cu prețiosul trofeu), pentru întreaga sa carieră sportivă, pusă sub semnul fair-play-ului“. În expunerea de motive a Comitetului internațional pentru fair-play „Pierre de Coubertin“, se mai spune: „În ceea ce o pri-

vește pe Lia Manoliu, Comitetul a ținut, prin această distincție, să omagieze o atletă căreia unanime mărturii i-au atestat loialitatea fără greș și spiritul sportiv cel mai generos“.

Campionă și recordmană olimpică în 1968, Lia Manoliu deține un record greu de egalat: șase participări la Jocuri, din 1952, de la Helsinki, până în 1972, la München. În acest răstimp, în afara meda-

liei de aur de la Ciudad de Mexico, Lia Manoliu a cîștigat medalii de bronz la Roma — 1960 și Tokio — 1964.

În prezent Lia Manoliu este vicepreședinte al C.N.E.F.S., al Comitetului Olimpic Român și al F. R. de Atletism. Face parte, de asemenea, din Comitetul executiv al Adunării generale a Comitetelor Olimpice Europene.

(R. V.).

ÎNTR-O COMUNĂ DIN JUDEȚUL GALAȚI!

- Jucător la Ancora și profesor la Firtănești
- Nedumeririle unui primar....
- „Cupa Covurluiului”, prefață la o mini-istorie a sportului cu balonul oval sătesc?

Rugby într-o comună din județul Galați! Știrea, consemnată cu mai bine de doi ani în urmă, a provocat unele zimbete. Dar reporterul avid să cunoască mai mult decît faptul sec, conținutul unei știri transmise telefonic la redacție, a și pornit într-ocol...

...De atunci au trecut, așadar, mai bine de doi ani. La Firtănești Galațiu-lui rugbyul, apărut timid, ca orice „inițiativă stranie”, cum ținea să remarce profesoara Teodora Prodan, directoarea școlii generale din localitate, a prins contur, place, adună

în jurul stadionului sute de spectatori. Fotbalul, marele clou al tuturor copiilor și tineretului de pretutindeni, a rămas, undeva, în urmă. Sigur, la Firtănești se mai bate mingea rotundă, tradiția fotbalistică nu poate fi detronată, dar cealaltă minge, cu formă ciudată, exercită asupra tuturor o atracție nebănuită, greu de explicat.

Cine a adus rugbyul la Firtănești? Un foarte tânăr profesor de educație fizică, pe nume Viorel Secuianu, numit la catedra de specialitate a școlii generale din comună. Pro-

fesorul de sport fusese jucător de rugby la Galați, component al divizionarei B, Ancora. În bagajul său pentru Firtănești avea și o minge de rugby, pusă cu grijă între celelalte obiecte de domeniul... amintirilor. Nu și-a închipuit că va ajunge, foarte curînd, instructor de rugby.

Într-o zi, însă, unul din elevii săi, căutîndu-l acasă, nu l-a găsit. A dat însă peste minge. L-a încîntat forma de pepene, traiectoria ce o descria prin aer și...

...așa s-a ajuns la prima echipă! Componenți —

elevi ai școlii generale din Firtănești, pionieri din clasele III, IV, și V. Profesorul Secuianu i-a inițiat cu multă căldură, a pus bazele primului „8”. Rugby-pitic, deci, fiindcă de cel clasic încă nu putea fi vorba...

Prima echipă a evoluat, într-un joc demonstrativ la Galați, în compania unei reprezentative a școlii sportive din municipiul de la Dunăre. Succes de popularitate și, la înopiere, alți și alți copii au venit la antrenamente. Practic, fiecare clasă și-a format câte o echipă. Un prim pas către un campionat al școlii. Experimentul își dădea, așadar, roadele.

★

Acum la Firtănești rugbyul este la el acasă. Selecționata școlii a ajuns să fie cunoscută peste hotarele comunei, în afară de Galați evoluând la București, în compania sportivilor pionieri de la școlile generale nr. 95 și 152, la Constanța, la Tecuci.

Primarul Firtăneștilor, tovarășul Gheorghe Butuc, nedumerit ieri de „trăsnăile” copiilor din comuna sa, este acum printre cei mai activi susținători ai jocului cu mingea ovală.

Prezent la multe din întâlnirile micilor rugbyști de la școala generală, el vorbește cu însuflețire despre această inițiativă și altor primari din așezările învecinate. De aceea, nu trebuie să surprindă că rugbyul a început să intereseze și oficialitățile din comunele apropiate Firtăneștilor – Sivița și Măstăcani, Foltești și Cuca. Evident, tot pionierii sînt promotorii rugbyului. Iar perspectiva organizării unui campionat de mini-rugby, pe județ, nu este prea îndepărtată.

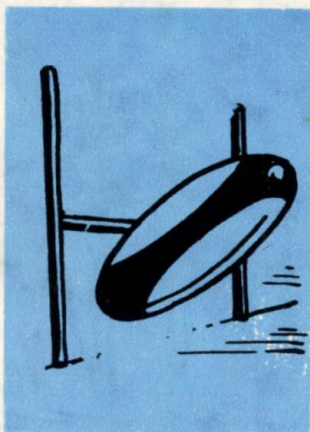
De bună seamă că în Galați aria sportului cu balonul oval nu are încă răspîndirea celei din alte județe – Constanța, Suceava sau Teleorman. Dar s-ar putea ajunge departe, dacă prof. Secuianu ar găsi înțelegerea cuvenită. A ajunge departe are drept echivalent un sprijin mai direct acordat rugbyului pitic din partea organelor județene (sport, învățămînt, pionieri) știute fiind calitățile educativ-formative ale acestei discipline.

★

Anul acesta, în vacanța mare, minirugbyștii din Firtănești au inițiat o fru-

moasă întrecere – „Cupa Covurluiului”. Alături de ei, pionierii sportului cu balonul oval în județul Galați, au fost prezenți în întrecere minisportivi de la Școala generală din Mitocul Dragomirnei (Suceava), din Poiana Comarnic (Prahova), de la Casa pionierilor din Galați. Rugbyști mai mari din Municipiul Galați, de la Liceul de marină și Grupul școlar auto au completat, cu o frumoasă demonstrație, acest mic festival al rugbyului pe care inițiatorii (în afara prof. Secuianu, prof. Prodan și ing. Petru Ciupală, președintele comisiei județene de rugby) doresc să-l repete cît de curînd...

T. BRĂDEȘANU

un profesor...

După fizionomia de adolescent n-ai zice că a împlinit 40 de ani, iar după alura aparent fragilă n-ai crede că a fost sportiv de performanță – campion de box la juniori! – sau că este, de mai mulți ani, profesor de educație fizică. Gheorghe Predescu – despre el e vorba – te uimește însă, mai mult decît orice, prin modestie. Aproape se

opune cînd aude că vreau să scriu un material despre activitatea lui. Îmi spune convins: „Sînt un profesor oarecare, ca mulți alții... Îmi iubesc meseria și caut să-i dedic întreaga mea capacitate. În schimb, aștept satisfacțiile obișnuite ale fiecărui dascăl de educație fizică: copii pasionați de sport, ore de clasă plăcute, primite de elevi cu dragoste. Cam asta ar fi tot!”

Mă fac că nu observ excesul de modestie și propun un material despre rezultatele sportive ale școlii, atât în activitatea de educație fizică, cât și în performanță. Stratagema îmi reușește, profesorul Predescu începînd de această dată să vorbească înflăcărat, oferindu-mi cu lux de amănunte o serie întregă de date pe care abia prindesc să le scriu...

— Liceul 24 din București are cu ce să se mîndrească! Din cei peste 1000 de elevi ai săi, mai mult de jumătate sînt legitimați în diferite cluburi bucureștene. De aici s-au lansat spre marea performanță numeroși sportivi, dintre care e suficient să amintesc pe Virginia Ruzici și Anca Groza. Antrenorii cluburilor din Capitală cunosc tradițiile liceului și nu împlător sîntem una dintre școlile cele mai căutate cînd e vorba

cartierul Floreasca. Lîngă noi se află complexul Floreasca, cu sălile și piscina; patinoarul artificial este și el foarte aproape, iar la Stadionul Tineretului sîntem „obișnuiții casei”. În fine, nu pot trece cu vederea nici bazele sportive ale școlii noastre, care invită de asemenea la mișcare, chiar și în afara orelor de curs. Dincolo de baza materială pusă la dispoziția elevilor, cred că problema copiilor dotați pentru sport este mai complexă. În primul rînd e vorba, pur și simplu, de plăcerea elevului de a practica exercițiile fizice. Or, e ceva logic că un copil ajunge să-și pună în valoare aptitudinile sportive numai dacă... face sport! Tocmai pe această axiomă simplă căutăm să ne fundamentăm activitatea. În liceul nostru scutirile de educație fi-

de selecție. Dacă mă gîndesc bine, nu-mi amintesc vreun caz cînd antrenorii au venit să caute copii cu aptitudini și au plecat cu mina goală!

Problema copiilor cu aptitudini mi se pare interesantă. Canalizez discuția în această direcție:

— Nu sînt puțini antrenorii care se plîng de lipsa copiilor cu aptitudini pentru sport în școlile bucureștene. Cum se face că la Liceul 24 apar mereu elemente bine dotate?

— Poate că marele nostru avantaj este amplasarea școlii într-o zonă... sportivă —

zică sînt extrem de rare, campionatele școlii au devenit tradiționale, iar duminicile fără sport se pot număra pe degete! În pauzele dintre ore se organizează concursuri, vacanțele au programe bogate de întreceri, la toate acestea adăugîndu-se nenumăratele „miuțe” organizate după-amiaza chiar de elevi, care au la dispoziție în permanență două din terenurile școlii.

— Cum ați reușit să ajungeți aici?

— Marele secret, dacă e vorba de vreun secret, constă în interesul profesorilor de educație fizică pentru orele de clasă. Fără a ieși din indicațiile programei școlare, căutăm să aducem în fie-

care oră ceva nou, ceva interesant. Lecțiile devin astfel atractive, evitându-se monotonia, plictiseala. Un mare aport în reușita noastră îl are catedra de teorie și metodică a I.E.F.S., cu care colaborăm excelent. Am ajuns astfel să obținem rezultate bune privind densitatea și originalitatea orelor de educație fizică.

— De anul trecut ați înființat o clasă specială (a V-a) de handbal. De ce tocmai handbal și care sînt rezultatele?

(Am pus această ultimă întrebare știind că profesorul Gheorghe Predescu, șeful catedrei de educație fizică a liceului, este un apreciat antrenor de handbal, din mina căruia au ieșit multe jucătoare de valoare ale Diviziei A. Răspunsul său a purtat, însă, din nou amprenta modestiei.)

— Vedeți dv, handbalul a „prins” cel mai bine printre elevii noștri. Asta și pentru că dintre ei s-au ridicat de-a lungul anilor o serie întreagă de jucătoare care activează azi în echipe de Divizia A. Este vorba de Rodica Bunea, Marfa Luca, Natașa Rublenco-Dumitrescu, Elena și Maria Gheorghe, Lucia Răducu etc.

Exemplul colegilor stimulează întotdeauna! Înființarea clasei speciale a fost o inițiativă a catedrei noastre, inițiativă deloc surprinzătoare. La această oră trăim primele satisfacții, majoritatea elevilor din clasa respectivă putînd fi legitimați într-o secție sau alta de juniori mici. Și sînt sigur că printre ei există cîteva talente de excepție...

Am încheiat aici dialogul cu profesorul Gheorghe Predescu, un pasionat al meseriei pe care și-a ales-o și căreia îi dăruiește — cum el singur a spus-o — întreaga capacitate. I-am dedicat aceste rînduri pentru numeroasele sale reușite, pentru felul în care este privită educația fizică la Liceul 24 și pentru șirul lung, mereu în creștere, de jucătoare date handbalului românesc de echipa pe care o antrenează — C.S. Școlar. Și încă ceva. I-am dedicat aceste rînduri pentru că Gheorghe Predescu este, într-adevăr, UN PROFESOR!

Horia ALEXANDRESCU

Balet modern
Foto: S. BAKCSY

Personalitate sportivă remarcabilă, maestra emerită a sportului MARIA ALEXANDRU a reușit în 1975 o performanță care pur și simplu a uimit lumea tenisului de masă. La 35 de ani și după un pătrar de veac de cînd practică sportul favorit, Maria Alexandru și-a încununat evoluțiile de la cea de a 33-a ediție a Campionatelor mondiale de la Calcutta, cucerind titlul suprem, la dublu — fete, împreună cu japoneza Shoko Takahashi.

Desigur, și la celelalte șase probe s-au decernat titluri și medallii de campioni ai lumii. Dar parcă cea mai strălucitoare medalie de aur era medalia campioanei României, singura dintre deținătorii titlurilor mondiale de la ediția trecută (Sara-Jevo, 1973) care și-a păstrat titlul și la întrecerea supremă din India. Dealtfel, în semn de omagiu, Federația de tenis de masă a Japoniei, cu ocazia unei impresionante festivități, a oferit Mariei Alexandru o medalie de aur, distincție care se acordă pentru merite excepționale. Sportiva româncă Maria Alexandru este singura jucătoare din afara Japoniei care a primit prestigioasa distincție.

Tripla campioană a Europei și de tot atâtea ori campioană a lumii, Maria Alexandru este o sportivă de excepție în galeria marilor campioni de pe glob.
(C. Com.)

Mariana Suman este, după opinia noastră, cea mai bună alergătoare de 800 m a anului. Argumente? Cursele internaționale din acest sezon ale Mariane:

21 iunie, Dresda, triunghiularul R. D. Germană—România—Marea Britanie. Primul concurs internațional al anului pentru Suman. Nu-și cunoaște posibilitățile de moment, ezită să urmeze trena Ulrikei Klapezinski. Sosește a doua, în 2:01,4, alergătoarea din R.D.G. fiind cronometrată în 2:00,5.

12 iulie, Budapesta, semifinalele „Cupei Europei”. Suman conduce din start și câștigă în 2:00,2. În plasa ei, Magdolna Lazar (Ungaria) realizează un nou record național — 2:00,5.

„Stereotipul” MARIANEI SUMAN...

26 iulie, concurs preolimpic la Montreal. Participare selectă, veritabilă finală olimpică. Mariana își valorifică viteza de sprinteră și câștigă în 1:59,73 (cel mai bun rezultat mondial la acea oră) urmată, în ordine de: Marie-Françoise Dubois (Franța), Lilliana Tomova (Bulgaria), Elzbieta Katolik (Polonia), Nikolina Stereva (Bulgaria), Rosița Pehlivanova (Bulgaria), Wenzel (Canada), Josefina Cerchlanova (Cehoslovacia). Mariana Suman cucereste trofeul acordat celei mai bune atlete a concursului.

8 august, Jocurile Balcanice, la București. „Pas greșit” al Mariane, care, în urma unei erori tactice — și-a uzat forțele la conducerea cursei — este întrecută de Stereva (2:01,4 față de 2:00,5). Insucces (ultimul din an) plin de învățăminte, Mariana înțelege definitiv că nu este alergătoare de trenă.

16 august, Nisa, finala „Cupei Europei”. A doua mare confruntare a sezonului. Suman aleargă cursa „model”, cu accelerare în ultima linie dreaptă. La sosire, în spatele său (2:00,55): Klapezinski, Tomova, Nina Morgunova, Katolik, Dubois, Brigitte Kraus (R.F.G.), Angela Cramer (Anglia).

20 august, concurs internațional la Zürich. Tomova este întrecută a treia oară consecutiv (2:00,57 Mariana, 2:01,14 atleta bulgară). Listei învinșelor i se adaugă un alt nume de rezonanță: australianca Charlene Rendina.

22 august, concurs internațional în Berlin Occidental. O nouă victorie ușoară (2:02,4). Ellen Wellmann (R.F.G.), Kraus și din nou Rendina își dispută „locurile de onoare”.

Virful sezonului a trecut, timpii nu mai au importanță.

30 august, Heidenheim. Meci R. F. Germania — România. Mariana îndeplinește o formalitate. Rezultatul — 2:02,9 — anunță apropiata vacanță.

7 septembrie, Niederolm (R. F. Germania). Ultimul start internațional al sezonului. Mariana nu mai apasă pe accelerator. Termină la pas (2:05,2), ca într-o alergare de revire, după un antrenament greu...

M. VLAD

Experiența lui Ion Enache

După mai mulți ani în care categoria 82 kg în echipa de lupte greco-romane a țării noastre n-a fost bine reprezentată, în octombrie 1974, la campionatele mondiale de la Katowice a fost introdus în formație sportivul dinamovist **Ion Enache**. El mai făcuse parte din rindul participanților noștri la o altă ediție a competiției supreme, dar la o categorie mai mică și rezultatul n-a fost concludent. Au urmat ani de muncă intensă la sala clubului din Șoseaua Ștefan cel Mare, alături de antrenorii **D. Cuc** și **I. Cernea**. Devenind din nou campion național în anii 1973 și 1974, Enache i-a convins pe antrenorii lotului să-l includă din nou în reprezentativa națională.

Antrenorii **Ion Corneanu** și **Ion Cernea** nu erau prea siguri de posibilitățile de afirmare ale campionului nostru. Dar, la C.M. de la Katowice, I. Enache a luptat bine și a obținut o promițătoare medalie de

bronz. Acest rezultat i-a făcut pe selecționeri să-l păstreze în formație și la campionatele europene din primăvara anului 1975, de la Ludwigshafen (RFG). Roadele anilor de muncă intensă n-au întârziat să apară. La campionatele europene reprezentantul țării noastre a mai urcat o treaptă pe scara valorilor internaționale, cucerind medală de argint.

În luna septembrie, la C.M. de la Minsk, Ion Enache a depășit toate așteptările. După șase meciuri nu avea nici un punct de penalizare. Cu șase victorii înainte de limită, el s-a calificat în finala categoriei, alături de sovieticul A. Nazarenko. Timp de

patru minute, campionul mondial era dominat categoric de sportivul român, care conducea cu scorul de 7—0. Toți cei prezenți erau convinși că vor asista la o mare surpriză. Aceasta nu s-a produs însă. Reprezentantul nostru, puternic impresionat de perspectiva unui atât de mare succes, a greșit copilărește și a pierdut prin tuș un meci pe care-l putea câștiga cu ușurință. Ion Enache a obținut medalia de argint, dar el nu și-a spus încă ultimul cuvânt.

L-am întâlnit pe vicecampionul mondial cu puțin timp în urmă. I-am amintit de meciul său memorabil cu Nazarenko. Iată ce ne-a declarat: „N-am obținut victoria de data asta, dar am câștigat, totuși, enorm de mult. Am înțeles că și marii campioni pot fi învinși... M-am convins de posibilitățile mele. Sper să dovedesc acest lucru, la Montreal, la turneul olimpic“. (M.T.).

Cuțov – un nume devenit familiar iubitorilor „nobilei arte” de pe diferitele meridiane ale globului. Cei doi frați, **Calistrat** și **Simion**, s-au impus deseori pe lista frunțașilor în diferitele mari competiții pugilistice internaționale.

În acest sfârșit de an, cei doi frați se află în preajma unui nou examen dificil

Doi frați și PODIUMUL OLIMPIC

– Jocurile Olimpice de la Montreal – eveniment în vederea căruia se pregătesc cu sîrguință. Pentru a putea participa la turneul olimpic, Calistrat mai are un obstacol de depășit: trebuie să se dovedească mai bun decît permanentul său rival, Paul Dobrescu. Simion nu are deocamdată un contracandidat la categoria semi-ușoară. În schimb, va trebui să iasă învingător în lupta cu... plusul de greutate.

Zilele trecute i-am vizitat pe cei doi frați Cuțov la un antrenament în sala Dinamo. Deși programul se încheiase, Simion, îmbrăcat ca și cum pregătirea s-ar fi efectuat afară, într-o zi friguroasă de iarnă, continua să sară liniștit coarda, iar Calistrat studia, în fața oglinzii, noi combinații între procedee de atac și apărare.

– Pentru ce te antrenezi, Simioane, cu atîta asiduitate ?

– Pentru mine. N-am participat la finalele campionatelor pentru a nu mai slăbi din nou la 60 kg. Cred că știți, îmi este destul de greu... Asta nu înseamnă

că nu trebuie să mă pregătesc în permanență, și încă foarte serios, pentru a elimina surplusul de kilograme care pur și simplu mă obsedează. Tot eu va trebui să dau jos cele 6–7 kilograme care se depun, dacă nu mă antrenez îmbrăcat așa pînă la Olimpiadă. După cum știți posed cîteva frumoase medalii la diferitele ediții ale campionatelor europene și una la campionatele mondiale. Singura care îmi lipsește este cea olimpică. De fapt, pentru ea mă pregătesc. O doresc din toată inima.

– Dar tu, Calistrat ?

– Am discutat de multe ori cu Simion ce frumos ar fi să ne întorcem de la Montreal amîndoi medaliați. Chiar dacă eu am mai urcat pe podiumul de premiere, la Ciudad de Mexico, vreau să conving pe toată lumea că la Munchen meciul meu cu thailandezul S. Bantow a fost un simplu accident. De fapt, acum ne pregătim „în doi”. Ne stimulează unul pe altul. De aceea ne găsiți acum, ca de altfel aproape întotdeauna, ultimii în sală. Sperăm ca aceste eforturi suplimentare să se transforme într-un plus de capacitate de luptă la turneul olimpic de la Montreal. (T. Mihai).

UN CUPLU

DE AUR

La ultima ediție a C.M. de canotaj feminin de la Nottingham spectatorii au fost pur și simplu uimiți de maniera în care au fost dominate două curse finale. În prima, excelenta schifistă din R.D. Germană Christine Schleiblich a câștigat „simplu” cu un avans de peste două bărci. În a doua, 2 f.c., avansul uimitor era de partea canotoarelor române **MARLENA PREDESCU** și **ANGELICA CHERTIC**. A intervenit, însă, acel stupid accident despre care s-a scris și s-a vorbit foarte mult, fetele noastre devenind din câștigătoare categorice doar deținătoarele medaliilor de bronz. Cum, însă, un asemenea accident e greu de crezut că s-ar putea repeta, toți cei prezenți s-au declarat unanim de acord că la J.O. de la Montreal echipajul României deține indiscutabil prima șansă.

Cei care am trăit acolo, pe malurile de la Holme Pierrepont, amărăciunea celor două canotoare, simțim și mai siguri că ele nu vor scăpa medalia olimpică de aur! Iar când afirmăm acest lucru ne gîndim nu numai la valoarea celor două schifiste (care cuceriseră cu un an în urmă „bronzul” la 4+1 rame), ci și la tinerețea lor (24 și respectiv 21 de ani), la calitățile excelente pe care le au, la rîvna și se-

rioizitatea cu care se pregătesc, la ambiția și dîrzenia ce le caracterizează.

Nu cu mult timp în urmă vorbeam cu Marlena Predescu, „ștrocul” ambarcăției, despre Montreal. Interlocutoarea noastră spunea: „Nu numai că dorim să arătăm sau, mai bine zis, să convingem că Nottingham a fost un accident, dar sintem convinse că **TREBUIE** să câștigăm, că trebuie să ne aducem aportul la reprezentarea canotajului nostru și a sportului românesc pe marea scenă olimpică! Pentru a reuși, am și trecut

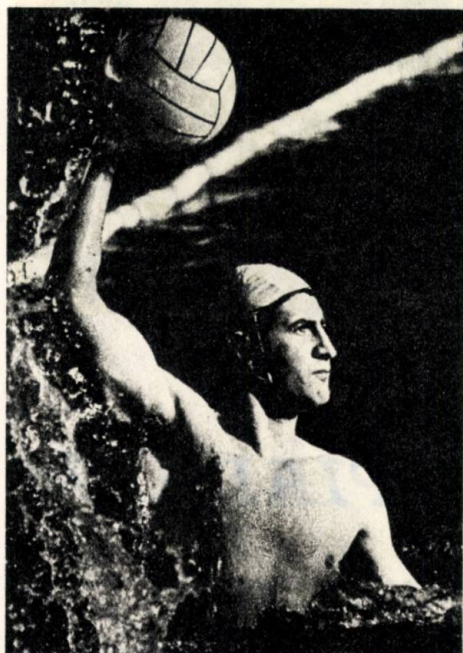
la muncă, pregătindu-ne de două ori mai intens decît în perioada corespunzătoare a anului trecut”.

Și ceea ce spunea Marlena Predescu reprezintă o perfectă reflecție a ceea ce gîndesc și ce fac la această oră autenticele stele ale canotajului nostru feminin. Peste numai cîteva luni, la întrecerile olimpice de la Montreal, schiful românesc va porni în cea mai importantă cursă a sa, iar în fruntea garniturilor se vor afla două fete, un cuplu care se vrea numai de aur...

A. HORIA

Gheorghe Zamfirescu

Zamfirescu a debutat în formația reprezentativă în 1963, într-un meci cu Cehoslovacia și de atunci a fost aproape nelipsit din rândurile tricolorilor. A participat la o ediție a J.O. (München-1972), la două ediții ale C.M. (Belgrad-1973 și Cali-1975) și la trei ediții ale C.E. (Utrecht-1966, Barcelona-1970 și Viena-1974). A jucat în finala „Cupei campionilor europeni” în 1967 și a luat parte la alte două turnee finale (1972 și 1974) ale aceleiași competiții. Un palmares care îl recomandă pe acest virtuoz sportiv ca unul dintre cei mai buni poloștiți pe care i-a avut țara noastră.

Într-un moment de sinceritate căpitanul dinamoviștilor bucureșteni ne declară : „Unii își închipuie că am îmbătrinit și că ar trebui să las cascheta cu

Viitor recordman mondial?

Știați că recordul mondial (firește, neoficial) al celor mai multe selecționări într-o echipă reprezentativă de polo îl deține românul **Alexandru Szabo** ? În perioada 1955-1971, fostul internațional a jucat de 212 ori în prima formație a României, înscriind 123 de goluri.

Există însă perspectiva ca în viitorul sezon acest record să fie depășit și tot de către un sportiv român. **Gheorghe Zamfirescu**, căpitanul echipei Dinamo București (de 17 ori campioană a țării) a ajuns la impresionantul număr de 206 jocuri în selecționată (a marcat 160 de goluri) și are toate șansele să depășească substanțial performanța fostului său coechipier.

nr. 3 a echipei naționale unui jucător mai tânăr. Acestora în primul rând vreau să le spun că la 31 de ani un jucător de polo nu trebuie să vorbească despre retragere. În orice caz, eu nici nu mă gîndesc că aş putea rata selecția pentru J.O. de la Montreal, unde sper că echipa noastră nu va mai scăpa ocazia invită la C.M. de la Cali (n.r. unde s-a clasat pe locul V) și va pătrunde în careul de ași al polo-ului mondial. Și mai am o dorință pentru anul 1977 : să aduc, împreună cu coechipierii mei de la Dinamo, „Cupa campionilor europeni” la București !

HANDBALIȘTII ȘI OLIMPIADA '76

Handbalul românesc și-a câștigat un binemeritat loc de frunte nu numai în familia sporturilor de la noi, ci și în lume. O succintă rememorare a performanțelor realizate de-a lungul anilor argumentează afirmația: 4 titluri mondiale, o medalie de bronz la C.M., o medalie de bronz la J.O., titluri mondiale universitare și de tineret, „Cupa campionilor europeni” și „Cupa Țărilor Latine”, numeroase trofee puse în joc în diferite locuri de pe mapamond. Ne referim, desigur, la băieți, dar și fetele au un palmares de invidiat.

Acum, elita handbalului nostru se pregătește pentru Jocurile Olimpice de la Montreal. Președintele federației, prof. univ. Ioan Kunst-Ghermănescu, cunoscut tehnician spunea, referindu-se la J.O. '76: „Avem un singur gând, un singur țel: medalia de aur! Și ni-l vom îndeplini”.

Un prim pas a fost făcut: câștigând, la Berlin, în 1974, titlul suprem, echipa reprezentativă a României este singura formație calificată prin luptă (Canada și-a obținut dreptul ca țară organizatoare) la a XXI-a ediție a J.O. Cele mai de seamă talente — în frunte cu Penu și Gațu, Birtalan și Licu, Kicsid și Gunesch — se pregătesc, se mobilizează, se ambiționează pentru a izbîndi la Montreal. Și este foarte posibil ca acești băieți admirabili să izbutească, să completeze bogata lor panoplie și cu acest trofeu. Argumentul cel mai puternic îl reprezintă indubitabila forță a handbalului românesc. Mai întîl s-a crezut că Hnat, Ivănescu, Redl și colegii săi sînt o generație de excepție. Apoi, a surprins apariția cuplului Gruia-Oștea, pentru ca trio-ul Penu-Gațu-Birtalan să ateste fără putință de tăgadă că în România

există o mișcare handbalistică puternică, capabilă să asigure ritmic plelade de mari talente. Forța handbalului românesc este reliefată și de tehnica admirabilă a jucătorilor, de continua lor perfecționare, de tacticile care surprind cele mai dibace atacuri sau cele mai ferme apărări. Școala creată de noi dă un substanțial sprijin lumii handbalistice. Anual, zeci de tehnicieni vin în România pentru a se perfecționa și pentru a obține veritabile „certificate de garanție”, iar alți numeroși profesori și antrenori români conferențiază în țări din Europa, Asia, Africa și America.

De pe această platformă solidă privește handbalul românesc, cu încredere, Olimpiada canadiană, îndeplinirea onoratului angajament luat față de tot mai numeroșii susținători ai acestui sport.

Hristache NAUM

TENACITATEA LUI GHEORGHE GÎRNIȚĂ

GHEORGHE GÎRNIȚĂ va fi, sîntem siguri, unul din actorii principali ai biatlonului olimpic de la Innsbruck 1976: peste 10 titluri naționale de fond și biatlon, de patru ori campion balcanic de juniori și seniori, vice-campion mondial de biatlon la Minsk în 1974. Adesea, o astfel de „carte de vizită” recomandă un trecut de virtuozitate, dar mai înseamnă și un bilanț premergător retragerii. Nu e cazul lui Gheorghe Gîrniță; la 26 de ani tînărul sportiv brașovean se află la apogeul calităților de luptător sportiv. Vîrsta actuală este, credem, cea mai propice pentru o mare performanță în atît de controversata și de dificila întrecere a biatlonului.

Dacă prin disciplina muncii, prin rigoarea efortului progresiv pe care și l-a impus, Gheorghe Gîrniță nu e un caz particular în biatlonul de performanță românesc, tenacitatea sa în urmărirea țelului propus este exemplară. Gîrniță este un sportiv

de excepție în primul rînd prin dimensiunea obiectivelor pe care și le propune. „Pentru a reuși, țintește sus!” — e un proverb pe care l-am auzit sau l-am citit undeva și pe care Gîrniță îl aplică, poate, intuitiv.

Desigur, de la a dori și pînă la a realiza ceea ce ți-ai propus e o cale lungă și grea. Aspectul ține, însă, mai mult de calitatea înaltă a pregătirii, responsabilitate ce revine metodicii și psihologiei antrenorilor. Important este — și aceasta ar fi a doua latură a personalității lui Gîrniță — că în înfăptuirea treptată, diurnă, dificilă, uneori monotonă, a calvarului care se numește antrenament de înaltă performanță, eroul nostru nu e numai obiect al pregătirii, ci un subiect activ, conștient și conștiincios, mereu nemulțumit de sine, înfometat de efort, de densitatea și intensitatea muncii. Iată de ce opinia noastră că Gîrniță va fi unul din protagoniștii J.O. nu se desprinde numai din palmares, ci și din am-

prenta psihică pe care viguroasa sa personalitate o are în biatlonul românesc.

Mihai BĂRĂ

UN RECORD
CARE
AȘTEAPTĂ
SĂ FIE DEPĂȘIT

AVENTURI

ÎN VĂZDUH

Puține sporturi oferă satisfacții atât de puternice ca planorismul; senzația că tu, pilotul, ești de fapt inima uriașei păsări din lemn, metal sau, în ultima vreme, din plastic, pasăre care te poate purta — după priceperea de-a o struni — la sute de kilometri distanță, ori la mii de metri altitudine. Iar dacă ai prilejul să zbori în curenți de undă, spectacu-

lozitatea este rarisimă. Iată de ce planoriștii, de la noi și din alte părți ale globului, unde acest fenomen se produce, așteaptă cu emoție toamna: vânturile constante, întâlnind în cale lanțuri muntoase, cum este — de pildă — șira Făgărașilor, sînt „proiectate” spre înălțimi, formînd adevărate valuri — marcate de apariția unor nori lenticulari, rotorici, care

pot urca pînă în stratosferă. Este suficient să știi să patrulezi în calea acestor undulări aeriene ca să urci odată cu ele. Pînă unde? Veți afla mai jos, din peripețiile stabilirii recordurilor noastre de cîștig de înălțime și înălțime absolută, realizate de maestrul sportului TITI ENĂCHESCU, din Aeroclubul „Mircea Zorileanu” Brașov, pilot distins de Federația Aeronautică Internațională cu prețioasa diplomă „Paul Tissandier”.

„RÎNDUNICA 07, CĂTRE FRAGA : APARE ROTORUL !”...

Zi de sfîrșit de noiembrie. De pe aerodromul sportiv Ghimbav mai multe planoare au decolat în grabă, în remorcajul avioanelor, cu speranța că unda va veni la întîlnire undeva deasupra Făgărașilor. Era așteptată de două săptămîni și nimeni nu putea ști cînd va binevoi să se arate. Cuplurile avion-planor au patruleat o vreme peste Caraiman și, încet-încet, aparatele de bord au început să semnaleze ascendențe de 1 și 1,5 m/sec. Mihai Bîndea și Nicolae Mihăiță, tentați, au și comunicat piloților remorcheri : „Coborîm la limită și declanșăm” (vrea să spună : coborîm la limita de siguranță pentru ca înălțimea cîștigată în zbor liber să fie cît mai mare). Au coborît și au declanșat, potrivindu-și mai bine pe față măștile de oxigen pentru zbor la mare înălțime. Titi Enăchescu aprecie că e prematur să declanșeze. Îndelungata sa experiență îi șoptea parcă : „Mai așteaptă”. Și așteaptă.

Bîndea și Mihăiță s-au „frămîntat” multe minute, undeva pe Valea Prahovei, sub nivelul creștelor, căutînd cu febrilitate un locșor unde să poată ateriza în caz de nevoie. Poate chiar în albia Prahovei. Dar, cu pași de melc, urcau totuși și au răsuflet ușurați cînd s-au văzut sus, de unde, dacă era cazul, puteau pleca acasă. Da ! Urcau cu 2 metri pe secundă și existau speranțe.

În toată această vreme, pe aerodrom domnea alerta. „Ce-i cu băieții ăștia ?... Nu răspund la apel. Sînt nebuni ?”... Dar tocmai atunci în căștile dispecerului de aerodrom răsună o voce, ca un strigăt de succes : „Rîndunica 07” (Mihai Bîndea), către „Fraga”.

„Apare rotorul !”...

— Uf ! Totul e în regulă !, răspunse dispecerul, înghițind cîteva expresii de reproș gata pregătite.

„VENIȚI URGENT ACASĂ !” ...DAR UNDE ?

Abia cînd a recepționat mesajul : „apare rotorul”, Enăchescu a semnalizat pilotului : „Jos, băiete !” Au coborît sub nivelul peretelui de granit al Caraimanului și s-au desprins. Avionul se înclină pe o aripă și pe alta : „Succes, Pescărușule !”

Urcarea a fost rapidă și în curînd YR—158 se afla la baza lenticularului, care creștea,

dublat de un alt nor, uriaș, ca de vată. Buzele norilor păreau tivite cu argint. Trei planoare se urmăreau acum, se întîlneau, se despărteau, ca într-un dans fantastic, mușcînd din cînd în cînd din caierele norilor. Numai cine a încercat, cine s-a încins într-un asemenea joc poate înțelege cu adevărat farmecul lui. Urcau vertiginos spre oglinda albastră a cerului. Nici unul n-a observat că jos, sub ei, pămîntul începe să dispară, acoperit de ceturți cenușii. Faptul a fost remarcat de Bîndea și Mihăiță abia cînd, pe la 5000 de metri altitudine au început să simtă în organism o senzație de moleșeală, de somn : oxigenul din butelii era pe sfîrșite.

— „Fraga”, aici „Rîndunica” 04 (Nicolae Mihăiță). Nu mai avem oxigen... Încercăm să rezistăm ?

Dar de jos a venit un ordin categoric :

— Veniți urgent acasă !

Unde, însă ? Pămîntul nu se mai vedea. Prima grijă a fost să se îndepărteze de creștele munților. Temperatura era în jur de minus 40 de grade, iar aparatele de bord ale planoarelor funcționau cu toleranțe. Oricum, s-au deplasat spre nord și curînd s-au pierdut din vedere unul pe altul. Dar amîndoi au angajat planoarele în vîrle și cînd au ieșit sub plafon, puțin amețiți, unul era la Bod iar celălalt la Miercurea Ciuc. Au aterizat cu bine.

DRAMATICA LUPTĂ CU ÎNĂLȚIMILE

Titi Enăchescu ne povestește :

— Jos, totul era „închis” dar mă chemau parcă înălțimile. Pe la 7 000 m capota cabinei s-a acoperit de gheață. Pe aripi a apărut fenomenul de jivraj. Eram îmbrăcat bine, dar simțeam totuși un frig groaznic. Gîndul că s-ar putea să stabilesc un nou record, să adaug o nouă performanță de prestigiu la palmaresul planorismului nostru, a fost mai puternic. Știam că vechiul record de cîștig de înălțime era de 6180 m, iar cel de înălțime absolută de 7760 m. Cote greu de doborît. Dar eram la 7000 m altitudine. Senzația era stranie. Planorul „bicuit” de jivraj producea sunete cludate, dezarmante. Mă gîndeam : de ce să ratez ocazia ? Oxigen mai aveam, aparatul mă ajuta. Așa că trebuia să rezist. Cînd am ajuns, după indicația aparatelor de bord, la 8630 m am comunicat bazei că am atins limita superioară a ascendenței. Am împins de manșă : spre aerodrom !

Așa am stabilit recordul republican de cîștig de înălțime, cu performanța de 6630 m și înălțime absolută de 8630 m.

Încă odată felicitări, tovarășe Titi Enăchescu ! Așteptăm prilejul pentru un nou reportaj despre zborul planoriștilor la mari înălțimi.

V. T. MUREȘ

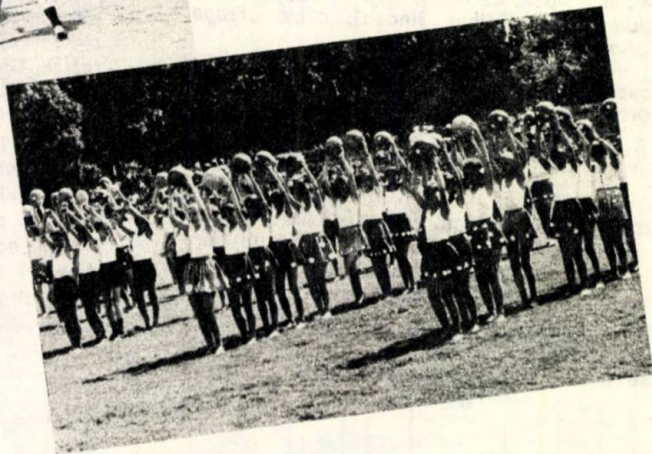
Cupa Anghel Saligny

PLEDOARIE CONVINGĂTOARE PENTRU ACTIVITATEA
SPORTIVĂ UNIVERSITARĂ DE MASĂ

- În 1975 - ediția jubiliară, a XV-a
- La start, 4000 de studenți și studenți din 7 facultăți
- În program, întreceri la disciplinele alese de participanți
- Opinii, perspective

Institutul de construcții din București se identifică nu numai cu o pepinieră a performanței în rugby și tenis de cîmp, ci, la un mod mult mai convingător, el reprezintă un centru al activității sportive universitare de masă. Mai bine de 4 000 de studenți și studențe au creat acestei activități ceea ce se cheamă tradiție, inițial prin concursuri și competiții la nivelul grupelor și

anilor de studii, ulterior și prin întreceri inter-facultăți. „Cupa Anghel Saligny”, ajunsă anul acesta la a 15-a ediție, atestă existența acestei tradiții în sportul de masă al viitorilor ingineri și tehnicieni din domeniul construcțiilor.

★

Desfășurată sub egida conducerii Institutului și asigurată pe plan organizatoric și tehnic de colectivul catedrei de educație fizică și sport, „Cupa Anghel Saligny”, care vrea să perpetueze memoria

duie participanților să își planifice din vreme timpul liber, pentru a fi prezenți la disciplinele care le trezește interesul cel mai mare. Asistenții de educație fizică și sport care funcționează pe lângă fiecare facultate întocmesc tabele cu participanții pe discipline și probe, iar catedra le centralizează și întocmește programul întrecerilor. Totul decurge într-o ordine perfectă, care

tică, handbal, canotaj, volei, tenis de masă și șah, disciplinele cu cei mai mulți simpatizanți și practicanți, cele la care au existat, încă din anul 1954, întreceri cu stabilirea campionilor și echipelor campioane pe facultăți și institut.

★

Ce semnificații speciale are competiția pentru participanții la întrecere, băieți și fete? Răspunsul am căutat să-l aflăm prin chiar cuvântul beneficiarilor, citiva reprezentanți ai unor facultăți care s-au înscris cu regularitate printre fruntași în întreceri.

Radu Stroeșcu, Facultatea de instalații-utilaj, campioană în anii 1963, 1965 și 1969: „Încă din anii de liceu m-a pasionat sportul, atletismul. Acum, ca student la Construcții, am prilejul de a continua să practic în orele libere sportul meu preferat. Institutul, catedra de specialitate, au creat condiții corespunzătoare pentru aceasta, „Cupa Anghel Saligny” reprezentând o dovadă. Mă bucur permanent de sprijinul nemijlocit al catedrei de resort, în calitatea mea de alergător într-o probă de sprint, care presupune și anumite cunoștințe tehnice. Mă antrenez sub supravegherea unor asistenți și lectori, am prilejul să-mi verific gradul de ridicare a valorii performanțelor. La ultima ediție, jubiliară, a „Cupei”, am câștigat proba de 100 m cu un timp bun, 11 secunde. Sigur, nu sper să ajung un performer, un alergător de lot, dar prezența mea printre așii pe institut în alergări pe distanțe scurte îmi oferă su-

imprimă acțiunii, competiției ca atare, răspundere și seriozitate. Evident că și pentru acest motiv „Cupa Anghel Saligny” polarizează atenția întregii mase a studenților de la Construcții.

La reușita acestei tradiționale întreceri studenții contribuie și orientarea catedrei de specialitate. Avem în vedere faptul că fixarea disciplinelor de concurs s-a făcut după un veritabil referendum la care au luat parte delegații tuturor facultăților. S-a opinat pentru atletism, baschet, fotbal, gimnas-

unuia din făurarii științei și tehnicii românești în domeniul construcțiilor, răspunde integral nevoii de mișcare, de exercițiu fizic, a studenților. În primul rând pentru că reprezintă o activitate permanentă. Începută odată cu primele săptămîni de cursuri, în octombrie, ea se încheie în primăvară, înaintea ultimei sesiuni de examene. Un program strict, pe zile și săptămîni, aflat la dispoziția tuturor facultăților (7 la număr) îngă-

ficiente satisfacții. Mai mult, faptul că am cucerit titlul de campion pe institut a fost un îndemn și pentru alți colegi de facultate să imbrățișeze atletismul, alergările de viteză. „Cupa” asigură o bună propagandă pentru atletism, sport atât de necesar fiecărui cetățean. Este un fel de antidot al sedentarismului...”

Cristina Duman, Facultatea de construcții civile, campioană pe anii 1964, 1966, 1967, 1968 și 1972: „Mă număr printre campioanele la gimnastică, pe anul acesta. Este un rezultat care reprezintă rodul muncii de pregătire

efectuate sub îndrumarea maestrei emerite, lector universitar Lenuța Leuștean, nume atât de cunoscut în gimnastica mondială. Noi, fetele care am îndrăgit acest sport, simțim din plin grija catedrei de resort pentru asigurarea unei dezvoltări fizice armonioase. Este, de fapt, ceea ce și urmărim prin practicarea exercițiului fizic”.

În finalul acestor rânduri, opinia prof. dr. ing. **Constantin Guțu**, prorector al Institutului și președintele Clubului Universitar Construcții: „Sîntem deplin satisfăcuți de felul cum studenții înțeleg să

participe la „Cupa Anghel Saligny”, de faptul că prezența lor la întreceri se realizează dintr-o fermă convingere. După ore îndelungate de studiu, alte câteva de mișcare în aer liber reprezintă cea mai bună modalitate de refacere a forțelor, de menținere a sănătății. În intenția noastră este, de aceea, de a îmbunătăți continuu condițiile de participare la această întrecere tradițională, care a ajuns să se înscrie printre cele mai reușite din țară la nivelul studenților”.

T.S.

TINERII DIN COMUNA HOTARELE AU ÎNVĂȚAT TENIS CU...

La începutul sezonului de primăvară, în comuna Hotarele, din județul Ilfov, s-a declanșat o interesantă competiție sportivă în... premieră. Peste 200 de fete și băieți au luat startul în primul campionat local de tenis, care avea să facă o serioasă concurență obșnuitelor jocuri de volei, handbal și fotbal. Competitorii au fost repartizați pe grupe și categorii de vîrstă (11-14 ani, 15-18 ani și 19-25 ani), prilejuind partide viu disputate și atractive.

Așadar, în comună au apărut 200 de rachete, minuite cu dibăcie de tineri care au deprins în scurt timp multe din тайнеle acestui sport. Profesorul de educație fizică **Mircea Ionescu** ne-a precizat că majoritatea concurenților au luat primele „lecții” de tenis de la maestrul emerit **Ion Țiriac**. Ei au urmărit cu deosebit interes serialul „SĂ ÎNVĂȚĂM TENIS CU ION ȚIRIAC”, apărut în ziarul „Scinteia tineretului”, ca și emisiunile de la televiziune, pe aceeași temă - „PRIMI PAȘI ÎN TENIS”, în care reputatul nostru jucător a dat o serie de îndrumări teh-

ION ȚIRIAC

nice și tactice. Aceste „lecții” au constituit un stimulent pentru noii prieteni ai tenisului din comună. Ei au efectuat mai multe ore de antrenament, exersînd diferite elemente tehnice pe cele două terenuri de joc, amenajate la Hotarele. Așa se face că partidele oficiale din campionatul de tenis au purtat amprenta unor dispute dirze și spectaculoase. Îndeosebi au reținut atenția jocurile susținute de tinerele **Maria Preoteasa**, cîștigătoare turneului la categoria 19-25 ani, **Geta Ionescu**, **Rina Neagoe**, **Geta Solea**, ca și evoluția tinerilor **Nicolae Bălăcescu** - campion pe comună, **Silvian Florea**, **Petre Cotet**, **Vasile Barbu** și **Ga-**

briel Dumitru, cu un frumos repertoriu de procedee tehnice.

Tinerii sportivi din comuna Hotarele s-au numărat apoi printre protagoniștii popularei competiții de tenis cu caracter republican „Cupa Scintei tineretului”, la care au obținut unele rezultate remarcabile. Maria Preteasa a dominat întrecerile fazei pe centre de comune și a cîștigat titlul de campioană de județ, calificîndu-se pentru etapa finală, pe țară, iar Nicolae Bălăcescu a obținut „bronzul” la faza județeană.

Alte sute de rachete au apărut la Periș (Ilfov), Siliștea Nouă și Salcia (Teleorman), Merișani și Băiculești (Argeș), Ianca (Brăila), Podoleni și Bălțătești

(Neamț), la Prundul Birgăului și Teaca (Bistrița-Năsăud), unde s-au organizat interesante concursuri de tenis, reunind un număr mare de tineri care au îndrăgit „sportul alb”. Profesorul Iulian Dobrică ne-a vorbit cu satisfacție despre campionatul de tenis inițiat în comuna Salcia, la care și-au disputat înțietatea peste 100 de eleve și elevi, avînd prilejul să petreacă oro plăcute pe cele două dreptunghiuri cu bitum amenajate în comună. Mulți dintre participanți au demonstrat că posedă frumoase cunoștințe tehnice. Dealtfel, partidele de tenis au atras un număr mare de spectatori.

M. LERESCU

...ȘI ENTUZIAȘTII EI COPII CARE AU ÎNDRĂGIT ORIENTAREA TURISTICĂ

De când urcaseră în tren, la Sibiu, bătrînica din fața sa îl cerceta stăruitor cu privirea. El, însă, nici nu băgase de seamă. Își scosese din servietă o foaie de hîrtie și acum o parcurgea pe-ndelete. Notase meticolos pe ea o lungă listă de probleme pe care voia să le discute cu editura din București. Lucrarea sa despre orientare turistică se afla într-un stadiu avansat, urmînd să plece curînd la tipar, dar grija de a o desăvîrși îl îndemna să-și noteze mereu alte și alte propuneri de îmbunătățire.

Furat de un gînd, ridică o clipă ochii de pe foaia de

hîrtie și întîlni privirea cercetătoare a femeii cu părul alb ca neaua.

— Mă iertați — I se adresa aceasta cu un glas blajin — nu cumva sînteți tovarășu' Heintz?

— Ba da — răspunse mirat omul din fața ei. Dar de unde mă cunoașteți?

— Păi, de la nepoțelul meu... Mi-o arătat în ziarul nost' din Sibiu un chip în care se vedea și el o țîră dintr-o grămadă de copii... Știți, la concursurile acelea prin pădure, la Dumbravă... că mere și el cu școala... și acolo erați și dumneavoastră...

— Da, așa-i — încuviință zîmbînd principalul animator al concursurilor de orientare turistică din Sibiu, Dezideriu Heintz.

Această posibilitate neașteptată de a afla ce ecou are concursul pe care îl inițiasse în familiile miilor de copii ce se întrec cu o fermecătoare pasiune pe potecile pădurii din marginea orașului l-a îndemnat pe Dezideriu Heintz să continue discuția cu bunicuța care-l privea acum cu un aer de mulțumire.

— Spuneți-mi, îi place nepoțelului dumneavoastră sportul acesta?

— Cum nu?! Dacă l-ați vedea ce posomorît stă în duminicile cînd sînt anunțate concursuri și se nîmerește să plouă!... Mi-amintesc că într-o simbătă, pe la sfîrșitul primăverii, o plouat tare mult. A doua zi era concurs. So sculat dis-de-dimineață ca să plece la concurs. Degeaba l-o spus tată-său că n-o să fie nimic, că pădurea e plină de apă. Pînă la urmă, au plecat

amîndoi la Dumbravă. Parcă mi-amîntesc că mi-au spus că mai veniseră și alți copii, dar dv. le-ați zis că nu se poate ține concursul...

— Așa este. Nici nu credeam că or să se adune atîția copii. Aveam încă o dovadă că îi cîștigasem pentru sportul acesta atît de frumos. Dar le-am spus să se întorcă acasă. Era prea greu pentru ei să alerge peste băltoace, să sară peste șanțuri pline cu apă... Noi vrem să le întărim sănătatea, nu să le-o șubrezim!

— Am băgat și eu de samă. Fănel al nost' o început încă de anul trecut să se ducă la concursurile astea. Să știți că peste iarnă nu l-o atins nici gripa, nici răceala, nici măcar un guturai... Dar, vedeți că asta nu-l totul...

— Dar ce s-a mai întîmplat cu Fănel al dv?

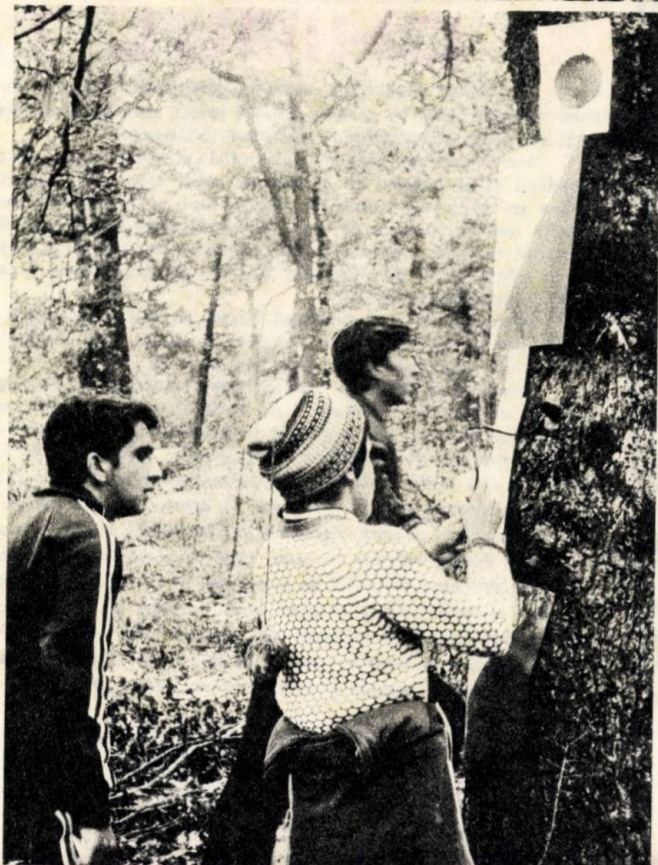
— Să știți că băiatul s-o schimbat mult în bine de cînd o prins gustul alergatului prin pădure. Mai înainte se purta ca un copil prea alintat. Trebuia să-l mîine mereu cineva din urmă ca să-și facă lecțiile... Ori își țesa cărțile și hainele pe unde se nimerea și atîtea altele... Dar nu era un copil rău...

— Și acum?

— Acum, parcă e altul. Șpirt, nu altceva! Învață bine și repede, fără să-l mai îndemni toată ziua. Nu mai e neglijent cu lucrurile lui... E vesel și vioi, de ți-e mai mare dragul!...

Bătrînica vorbea cu înflăcărare, iar omul din față o urmărea cu un zîmbet larg. Nu o dată, părinți animați de o sinceră recunoștință îl opriseră pe stradă sau îl vizitaseră la sediul asociației „Electrica”, mulțumindu-l pentru binefăcătoarele metamorfoze pe care le adusese „sportul pădurilor” în atîtea tinere făpturi, dînd trupului lor vigoare, iar minții agerime, o putere sporită de a asimila cunoștințele primite în orele de clasă.

★

La Făgăraș, bătrînica a corborit. Avea și-acolo un nepot, mai mare, care o aștepta în gară. Helntz a continuat călătoria spre București, sub impresia discuției și a reamemorat cu un fel de duioșie etapele strădaniei sale de a da orientării turistice dimensiunile autentice ale unui sport de masă.

Își dădea bine seama că proiectul său de a da tineretului sibian prilejul de a cunoaște un sport plăcut și totodată util, ca orientarea turistică, de a se perfecționa „din mers”, nu ar fi avut un asemenea succes dacă nu ar fi întâlnit oameni înțelegători, care să-i împărtășească entuziasmul. În primul rînd la asociația sportivă „Electrică”, unde activează în calitate de președinte al secției de orientare turistică. Președintele asociației, Victor Petrovici, i-a acordat tot sprijinul să-și pună idelle în

aplicare. Dar tovarășii de la U.T.C., de la Inspectoratul școlar, ori cei de la Consiliul sindical, ori de la Casa Pionierilor? Peste tot a întâlnit bunăvoință și sprijin efectiv. Chiar dacă în primul an rezultatele nu au fost pe măsura așteptărilor, poate și pentru că mai existau unele rezerve, poate — ba, chiar sigur — din cauza vremii capricioase, în 1975 concursurile adunaseră de fiecare dată o mie de copii, iar în etapele din mai și iunie foile de concurs au înregistrat mai mult de 1600 de nume. Ce spectacol minunat trebuie să fi fost în Poiana mare a Dumbravei din Sibiu, cînd acești copii au țîșnit cu sprinteneală de veverițe, pe poteci, prin tufiguri, în căutarea posturilor de control și găsind odată cu acestea bucuria mișcării în aer liber, puteri sporite de muncă și de învățatură!...

La Sibiu, un entuziast al orientării turistice, sprijinit cu căldură de organele locale cu atribuții în domeniul sportului, a dat viață — într-o lăudabilă acțiune de angajare — uneia din indicațiile primordiale ale Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. din 28 februarie — 2 martie 1973, aceea de a angrena masele de tineret școlar într-o activitate sportivă simplă, accesibilă, desfășurată în aer liber, în ambianța reconfortantă a naturii.

Așteptăm să consemnăm în viitorul nostru almanah asemenea acțiuni organizate și în alte orașe ale țării. Copii sînt peste tot. Pădurile nu prea lipsesc din preajma orașelor noastre. Mai este nevoie de inițiativă, de entuziasm și de perseverență.

Sebastian BONIFACIU

Fotografii:

Mihai ROSENFELD — Sibiu

Citind CHIPUL ȚĂRII

Da, citind chipul țării, redat în păienjeniișul curbilor de nivel și în geometria subtilă a semnelor convenționale, își găsește drumul corect sportivul care participă la întrecerile de pe stadioanele verzi ale pădurilor, pasionatul orientării turistice!

Harta este un element primordial în concursurile de orientare turistică, alături de terenul împădurit și de busolă. Nu o dată am auzit concurenți care nici măcar nu avuseseră satisfacția de a urca pe podiumul laureaților mărturisind că o anumită competiție le-a prilejuit reale satisfacții datorită modului în care au fost amplasate posturile de control și cum au fost ele redată pe hartă, împreună cu toate particularitățile terenului. Într-adevăr, o hartă corectă și clară poate fi comparată cu un rebus dificil, dar inteligent alcătuit, al cărui înțeles îl descoperim cu încinare și cu admirație pentru ingeniozitatea autorului.

Problema hărții îi preocupă firește pe toți organizatorii de concursuri în sportul cu harta și busola, dar primii din țara noastră care au reușit, încă din anii trecuți, să-și încununeze eforturile cu realizări din cele mai remarcabile sînt clujenii.

Inginerul D. Ciobanu, președintele Comisiei de turism-alpinism din județul Cluj, fost el însuși campion al țării la „orientare” (nu cu mulți ani în urmă), ne relatează ce „succes nesperat” a avut simpozionul pe care l-au organizat în primele luni ale anului 1975, în orașul de la poalele Feleacului. Conceput ca o manifestare strict locală, simpozionul a luat proporții, avînd numeroși oaspeți veniți din alte orașe, „oameni care puteau pune în discuție probleme interesante”.

Din dorința acestor entuziaști ai sportului pădurilor de a perfecționa hărțile de concurs, de a da întrecerilor în această disciplină un fundament științific, s-a născut această largă discuție în care s-au putut asculta referate în genul celui prezentat de inginerul geolog Franz Wanek din Cluj-Napoca, intitulat „Proгноza terenului de orientare” și în care a abordat atît aspectul geomorfologic, cit și cel forestier al ariilor vizate să găzduiască întreceri în acest sport.

După cum ne-a informat ing. Ciobanu, toți cei prezenți la simpozion și-au manifestat dorința ca el să devină o tradiție, pentru că înlesnește circulația unor cunoștințe prețioase pentru promovarea și progresul acestui sport în țara noastră. (S.B.)

GUSTUL MARELUI

SUCCES

— *Natalia, te-am ruga să rememorezi cele mai semnificative momente ale bogatului sezon preolimpic.*

— Pentru mine sezonul a început în martie, la Campionatele europene de sală, la Katowice, și s-a încheiat în septembrie, la Roma, la Campionatele mondiale universitare. Coincidența face ca la aceste competiții să fi obținut cele mai frumoase succese din activitatea mea.

— *Ambele victorii au constituit premiere în atletismul nostru: la Katowice — primul titlu continental, la Roma — primul titlu mondial în probele de alergări. La care ții mai mult?*

— „Turul de onoare” după victoria în cursa de 1 500 m, la europenele de la Katowice, rămâne cea mai frumoasă amintire. A fost ca un vis; am simțit pentru prima dată gustul marelui succes. Publicului polonez i-a plăcut cursa mea de urmărire, cu eliminări succesive, ca la ciclism. Nimeni nu

știa că am fost forțată la această tactică. Nu făcusem nici un fel de pregătire specifică, de fapt alergam în sală pentru a doua oară în viața mea. Acum pot să spun că nici n-am vrut să alerg la Katowice, mi-a fost teamă să nu mă fac de ris...

— *Scuzindu-ne întoarcerea de 180 de grade, am vrea să ne vorbești despre înfrîngerile...*

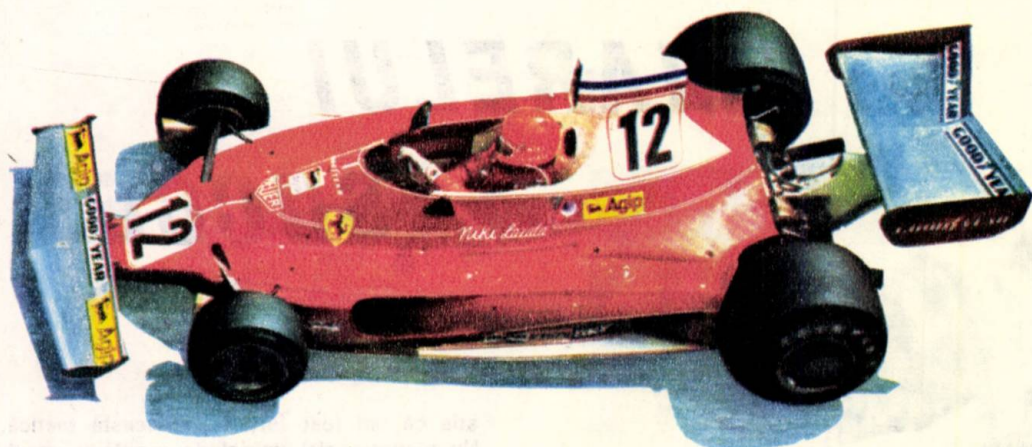
— Am pierdut patru curse de 1 500 m (în toate m-am clasat a doua): două la Waltraud Strotzer (R. D. Germană), una la Nikolina Stereva (Bulgaria), una la Ellen Wellmann (R. F. Germană). N-aș vrea să se creadă că vorbesc ca după... război, dar în fiecare din ele am greșit. Strotzer m-a întrecut la Dresda, în meciul România—R. D. Germană și în finala „Cupel Europei”, la Nisa. De fiecare dată am îmbunătățit recordurile naționale, de fiecare dată am „venit” din spate dar, atacînd prea tîrziu, nu am mai ajuns-o pe Strotzer. La Balcaniadă tempoul a fost prea lent și Stereva, alergătoare de 800 m, și-a impus viteza de „vîrf”. La Roma, dimpotrivă, am dus cursa pentru a scoate un timp bun, Wellmann a stat în plasă și m-a depășit pe ultimii metri. Înfrîngerile nu sînt plăcute, dar totul e să poți învăța cîte ceva din fiecare...

— *Natalia, pe cine vezi pe podiumul probei de 1 500 m la Montreal?*

— E încă devreme pentru pronosticuri. Strotzer, poate Klapczynski (R.D.G.), Andersen (Norvegia), Kazankina (U.R.S.S.) sînt cele mai bune acum. La anul... Să știți, însă, că mă trec și pe mine pe listă!

Puiu OPREA

NIKI LAUDA

AL 14-LEA CAMPION MONDIAL DE AUTOMOBILISM

Cea mai importantă competiție a așilor volanului — campionatul mondial de formula 1 — a împlinit 26 ani de existență. În decursul vremii, numeroși piloți de primă mărime și-au aruncat în luptă curajul și măiestria pentru a obține titlul suprem. Zelfa „Fortuna” nu le-a suris însă decât la 14 dintre ei, ultimul fiind austriacul *Niki Lauda*.

Prin firea sa reținută, prin acțiunile sale bine calculate, Lauda amintește de iluștrii săi predecesori Graham Hill sau Jackie Stewart. Prin ascensiunea rapidă către vârful piramidei piloților de „Grand Prix”, noul campion mondial se aseamănă însă cu învingătorul de la precedenta ediție a campionatului, brazilianul Emerson Fittipaldi.

Niki Lauda s-a născut la Viena, la 22 februarie 1949. El a început să practice automobilismul sportiv în 1968, cu o mașină de ocazie, cumpărată din banii împrumutați de la... bunica sa. A participat mai întâi la unele curse de coastă, pentru ca apoi să se înscrie în întrecerile de formula V.

Debutul nu i-a fost ușor. A trebuit să facă serioase eforturi materiale pentru a-și cumpăra și pregăti primele mașini de competiții și pentru a intra în vederile unor șefi de echipă. În 1970 a reușit să pășească în arena formulei 3 și, puțin mai târziu, în cea a formulei 1. Prima victorie internațională a obținut-o pe ploale, la Oulton Park (Anglia), într-o cursă câștigată pentru campionatul european.

Remarcat de conducătorii grupării BRM, Lauda reușește în 1973 să semneze un angajament pentru câteva curse de formula 1. Dar, fiind încă începător, i se pune la dispoziție un automobil necompetitiv, cu care

talentul său nu s-a putut impune. Salvarea l-a venit la sfârșitul sezonului respectiv, când Enzo Ferrari l-a invitat în echipa sa, alături de Clay Regazzoni. Lauda a început astfel anul 1974 sub cele mai bune auspicii. Peste numai câteva luni, la Jarama (Spania) avea să câștige primul său „Grand Prix”, urmat de o nouă victorie la Zandvoort (Olanda), care l-a consacrat în întrecerile formulei 1.

Pentru sezonul 1975, Lauda a beneficiat de unul din cele mai bune automobile actuale: Ferrari 312 T. El a început campionatul modest, acumulând doar cinci puncte în primele patru curse ale anului. Seria strălucitelor sale succese a început în luna mai și s-a soldat cu trei Mari Premii câștigate consecutiv. După o mică pauză de numai o etapă, tânărul pilot austriac a învins din nou pe circuitul Paul Ricard (Franța), asigurându-și o solidă „zestre” de puncte pentru titlul mondial. Forțând puțin nota, el ar fi putut ieși victorios și la Monza, în luna septembrie, în penultima confruntare a sezonului. Dar, conform instrucțiunilor primite, a acceptat să facă o cursă prudentă și să sosească pe locul al treilea, suficient însă pentru a-și asigura definitiv victoria în campionat.

Niki Lauda este, după Jochen Rindt (declarat campion mondial post-mortem în 1970), al doilea sportiv care aduce Austriei o victorie de mare prestigiu în automobilismul de înaltă performanță. Pentru Enzo Ferrari, succesul lui Lauda reprezintă al șaselea titlu suprem cucerit în întrecerile de formula 1, acesta din urmă survenit după 11 ani de eforturi și așteptări.

Dumitru LAZĂR

PUNTEA DINTRE CULTURĂ ȘI SPORT

Animată de spirit revoluționar și patriotic, poezia lui Virgil Teodorescu exprimă, subtil și lucid, sentimentele elevate ale omului din cetate, luptător pentru împlinirea idealurilor scumpe întregului nostru popor.

Dar cîți știu că poetul – vicepreședinte al Marii Adunări Naționale și președinte al Uniunii Scriitorilor – a fost în anii tinereții și un bun sportiv, apărind buturile unei echipe de fotbal din Constanța, jucind handbal sau volei ?

La lucrul acesta ne gîndeam în clipa cînd tovarășul Virgil Teodorescu ne-a primit în biroul său, la sediul Uniunii Scriitorilor.

– **Sînteți președintele tagmei scriitoricești din țara noastră. În această calitate, ca și în cea de fost sportiv, cum vedeți posibilă consolidarea punții dintre sport și artă ?**

– Sportul este o componentă puternică și complexă a vieții sociale. Dar sportul nu poate să existe și nu se poate depăși decît pe calea jalonată de muncă, seriozitate, elan creator, simț de răspundere – principii ce călăuzesc întreaga viață a societății noastre socialiste. Aceste principii, pe care tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al partidului, le-a pus ca un „vade mecum” pentru toți oamenii muncii, indică drumul drept al slujitorilor

DE VORBĂ CU
VIRGIL
TEODORESCU
PREȘEDINTELE
UNIUNII SCRITORILOR

artei și culturii și celor ce se afirmă pe stadioane, ringuri și arene. Și unii și alții sîntem datori să plămădim caractere puternice, oameni adevărați, tributori țării.

– **Așadar, după dumneavoastră, sportul constituie un sector deloc neglijabil pentru scriitorul chemat să participe intens la viața societății ?**

– Sigur că da ! De aceea, puntea între cultură și sport trebuie aruncată în același timp și de oamenii de litere, dar și de pasionații stadioanelor. Omul de litere să-și afle tot mai multe surse de inspirație din viața sportivilor, iar aceștia să fie tot mai receptivi la scrisul celor ce creează personaje perene în literatură. Noi trebuie să

scriem tot mai atractiv, pentru ca masa sportivilor să ne citească cu tot mai mult interes.

– **Care sînt punctele de interferență între preocupările oamenilor de litere și cei ce luptă în arenele sportive ?**

– În primul rînd principiul compensator al eforturilor. Aceste eforturi trebuie să se completeze reciproc : poetul, scriitorul au nevoie să alterneze efortul elaborării artistice, efortul intelectual, cu cel fizic, iar sportivul să inverseze formula, adăugînd la lupta pe stadion bucuriile spirituale. După cum omul de litere, aplecat asupra manuscrisului său, trebuie să soarbă o gură de aer proaspăt, tot așa sportivul, după goana pe gazon și aruncarea suliței, simte nevoia unui vers profund sau a unei pagini de roman. Numai așa și unii și alții putem să luptăm împotriva stresului, poluării și sedentarismului. Omul noii orînduiri pe care o edificăm se cuvine să îmbine cu perseverență și în mod armonios cunoștințele din sfera științei și a tehnicii cu sensibilitatea artistului și cu vigoarea și rezistența fizică a sportivului.

*

...Și jucătorul de fotbal, de handbal și volei de odinioară renaște, parcă, prin licărul ochilor, prin tresărirea de energie.

Sportul de ieri nu se dezmente nici în ipostaza luptătorului pentru Bine, Frumos și Adevăr, pe care-l întrupează astăzi poetul Virgil Teodorescu.

D. MORARU-Slivna

ECHIPA ROMÂNIEI ÎN PATRIA CELUI MAI BUN RUGBY

—Răsfoind jurnalul de drum al tricolorilor
în turneul din Noua Zeelandă—

... **V**estea l-a uimit pe mulți, pe alții l-a făcut să exclame cu mulțumirea visului împlinit: *echipa României a fost invitată în Noua Zeelandă, adică în patria celui mai bun rugby*, acolo unde merg numai reprezentativele care și-au probat tăria și virtutea de-a lungul anilor! Iar rezultatele au întrecut — să fim sinceri — așteptările. Bilanțul turneului de la Antipozl, coroborat titlului european, face din 1975 un posibil moment de răscruce în sportul cu balonul oval de la noi, de la afirmare la consacrarea deplină. Știrile primite erau laconice, așa că nerăbdarea reîntîlnirii cu tricolorii era firească. Lungi destălmări, interviuri, fotografii, ziare. Cel mai bun jucător al turneului — după opinia conducerii tehnice — Mircea Munteanu (despre care un titlu pe patru coloane se întreba — în limba engleză — dacă este el cel mai bun taloner din lume!) zîmbește, întreabă dacă vrem multe, multe amănunte și scoate dintr-o sacoșă un carnețel, înnegrit din scoartă în scoartă, de însemnările „sportivului de serviciu” — autentic jurnal de drum. Il deschidem, îl parcurgem...

★

Drumul a durat două zile. Ruta: București—Otopeni, Atena, Bombay (unde ploile musonice și ceața au creat emoții la aterizare), Bangkok (ce zăpușeală!), Hong Kong, Brisbane, Sidney și, în fine, Auckland! Primire triumfală, o masă cu berbeci la proțap. Dar lotul nostru nu rămîne aici, se îmbarcă din nou în aeronavă, spre Gisborne, unde oboseala își spune cuvîntul și recepția se amîină pentru a doua zi. 9—10 ore de odihnă, apoi băieții privesc primul răsărit pe pămîntul Noii Zeelande. O scurtă ședință, dejunul și... la stadion. Cele 100 de minute de antrenament au mulți spectatori. Seara, recepția oferită de primarul orașului și președintele clubului Poverty Bay...

Și acum, filă cu filă.

2 august. Dimineața e dominată de bună dispoziție. Nu știu a cui a fost ideea, dar mi se pare excelentă: la masă fiecare comandă ce dorește, dar... în engleză! S-au răsfoit dicționare, dar destui s-au descurcat și fără... După-amiază, întîiul contact cu rugbyul de aici. Un meci între colegii (elevii au 15—18 ani), altul care opune o echipă de old-boys formației Negatata. Se consumă multă energie, mai spectaculos este primul. Somnul va fi greu, diferența de fus orar își spune cuvîntul. (Mihai Nicolescu).

3 august. Gisborne este așezat în partea de est a insulei de nord. Aici a debarcat căpitanul Cook în „Țara norului alb”, în 1769. Antrenamentul aduce ceva nou: grămada ia contact cu cea a gazdelor. E o înaintare de talie medie, dar cu o forță deosebită la șocul de introducere și recuperare a balonului. Apoi, la TV, partida Maori-Tonga. Extraordinari — frații Goyng. După dejun plecăm la Marai, „templul” maorilor (populația băștinașă venită în Noua Zeelandă prin 1300, asimilată de coloniștii englezi în se-

colul trecut). La sosirea noastră, un tânăr ne întâmpină cu un dans războinic, după care ritualul de bun venit este îndeplinit de un întreg grup. Marai este construit din lemn. Are o singură încăpere mare, cu o nișă frontală (un fel de altar). Tavanul este susținut pe mijloc de doi stâlpi. Pe pereți sînt sculptate scene de istorie. Masca zeului este înspăimîntătoare. Limba scoasă reprezintă provocarea și dorința de intimidare a adversarului. Spectacolul oferit în cinstea noastră va rămîne o amintire pentru toată viața. Ne reîntoarcem și la ora 21 urmărim la TV imagini din patrie! (Mircea Ortelecan).

4 august. Sîntem tratați formidabil. Toată lumea știe că am invins echipa Franței. Avem mari emoții: vom rezista 8 meciuri, cu intervale foarte mici între ele? Ne autoîncurajăm, spunîndu-ne că dacă nu crezi în victorie nu intri în teren! Se pare că ne-am acomodat cu aerul umed și cu temperatura. Ne antrenăm pe terenul unui colegiu. Seara sîntem din nou oaspeții maorilor. Adorm cu gîndul că vom juca cu „All Blacks” și... sînt fericiți. (Alexandru Pop).

5 august. Vizităm orașul, colegiile, o fermă. La o școală, copiii fluturau stegulețe roșii-galbene-albastre, confecționate de ei. La ora 18, TV-ul a transmis antrenamentul de ieri, iar la ora 21 meciul New Zealand-Anglia, din 1966. Emoțiile jocului de miine se citesc pe fețele tuturor. (Mircea Paraschiv).

6 august. Băieții sînt foarte calmi, își pregătesc echipamentul și ascultă... mii de indicații. În Gisborne este atmosferă de sărbătoare, toată lumea se îndreaptă spre stadion. La ora 15 (ora 5, ora României) întîlnim formația Poverty Bay, o selecționată a districtului Gisborne, cu doi „All Blacks”: Kirkpatrick și Loway. Incepe meciul. Bucos găsește ținta și... 3-0 pentru noi. Gazdele revin puternic, reușesc o încercare transformată: 3-6. Răspundem cu atacuri în trombă, Pop și Paraschiv înscriu cîte o încercare. Se luptă extraordinar pentru balon între cele două înaintări. Poverty Bay reduce handicapul la limită (13-12), dar Constantin și Bucos ne risipesc emoțiile. Cîștigăm cu 19-12! Am pășit cu dreptul! (Enciu Stoica).

Primul contact cu „templul” celui mai bun rugby din lume: Athletic Park, stadion pe care echipa României va reuși un foarte onorabil egal cu a doua echipă „All Blacks”.

7 august. Plecăm la Hamilton. La aeroport, multă lume, atît la decolare, cît și la aterizare. O să putem oare să strigăm și aici după joc : „România-Da ! România-Da !, România-Da, da, da !” ? (Ioan Simion).

8 august. Așa, de dimineață, deschisei un ochi și cînd îl deschisei și pe frățior, să vezi drăcie : ploua, măi frate, de ziceai că veni potopul ăla. Mă dădui eu jos din pat, mă spălai, mă pieptănai, îmi făcui un păr să moară dușmanii de necaz. După asta, zic : hai să-i sculăm pe frați. Mîncarăm, vere, apoi merseam pe izlaz, ne zbenguirăm, iar mîncarăm, și gata, puserăm dovlecii la copt. Băi frate, pe la 14,30 veni ciulinel ăsta care se ține scai de noi, cu niște belete la comedii, în care se bat bărbați pentru muieri. La hotel, cînd ne întoarserăm, ăștia de aicea ne dădură un film ca să știm miine cum trebuie să ne batem. După aia merseam să ne hodinim, să prindem niscaiva puteri. Măi, eu cam atît avui de spus pe ziua de azi (Vasile Țurlea).

9 august. Ziua meciului la Hamilton. Și aici e sărbătoare. Stadionul este mai mare decît cel de la Gisborne și, totuși, nu se mai găsesc bilete ! Datorită accidentării lui Fugigi în prima partidă, va intra Enciu. Echipele au fost primite în ovațiile a 20 000 de spectatori. Sînt pe banca de rezerve, dar cele 85 de minute ale meciului sînt mult mai grele pentru mine. Îvingem Waikato cu 14-9. Așadar, prima victorie nu a fost o întimplare (Gheorghe Varga).

10 august. Atmosfera e foarte plăcută. Sîntem conduși la aeroport de toate personalitățile Hamiltonului. Decolăm spre Palmerston North. Un zbor de o oră, o primire ca și pină aici, caldă. Surpriză : urmărim la TV jocul din ajun. Masă, odihnă, apoi cu autocarul la teren. Programul obișnuit de seară. Ne convingem că în Noua Zeelandă nu se prea mănîncă piine (Marian Aldea).

11 august. Managerul nostru ne prezintă următorul adversar. Seara facem o vizită unei familii de origine română. Toată lumea de aici vorbim în frumoasa noastră limbă ! Mîncăm sărmăluțe în foi de viță, mămăliguță. La hotel, diu nou rugby la TV : „All Blacks”—Țara Galilor și „All Blacks”—Scoția (Dumitru Alexandru).

12 august. Miine voi debuta pe pămîntul acesta de la capăt de lume. Am niște emoții ! La Manawatu joacă, doar, 4 „All Blacks” ! Tot programul este obișnuit (Sergiu Bărgăunaș).

13 august. Într-adevăr, zi cu ghinion. Am pierdut cu 28-9. Sîntem triști, nu ne mai arde de nimic (Nicolae Baciuc).

14 august. Decolăm spre Whangarei. Ne întîmpină oficiali, simpatizanți. După cină mergem la cinema, vedem „Lumina soarelui” (Pompiliu Borș).

15 august. Ședință. Băieții sînt exigenți cu ei înșiși. Urmează un ușor antrenament. Tot timpul plouă. După-amiază sîntem invitați la o excursie cu vaporul (Ion Constantin).

16 august. Jucăm cu puternica selecțională a districtului Whangarei, North Auckland. 20 000 de spectatori. Grămada a mers mult mai bine, și-a dominat adversara. Dar linia de treisferturi face unele greșeli. Se ratează prea ușor două încercări. Ne-a lipsit explozia necesară pentru victorie. Arbitrul a făcut cadou gazdelor o lovitură de pedeapsă, din care au și cîștigat cu 3-0. La recepție, căpitanul echipei, celebrul Sid Going, are numai cuvinte de laudă la adresa jocului nostru. Seara, la clubul Hora-Hora Rugby, unde ne distrăm de minune (Gheorghe Dumitru).

17 august. Ne facem bagajele, plecăm la Blenheim. Discutăm despre ultima partidă, nu ne vine să credem că am pierdut. Nu-i nimic, din greșeli se învață ! (Gheorghe Dărăban).

18 august. La 9,45 facem o „miuță” agreabilă. După prînz, ne suim într-un vaporeș și vedem fiordurile aflate la 10-15 km de oraș. Am dat la pește dar... nimic. Nici măcar antrenorul Cosmănescu nu a prins măcar un peștișor, el, care e mare meșter. Seara, după ce am vizionat un film de tehnica rugbyului la TV, Bucos, Borș, Durbac, Țurlea și Stoica ne-au oferit un gustat moment folcloric. Greu de tot ne-am dus la culcare (Constantin Dinu).

19 august. De 24 de ore plouă încontinuu, o ploaie măruntă și rece. Facem

O fotografie cu care Petre Motrescu și Mihai Bucos se mândresc. Și au toate motivele. Printre cei prezenți în imaginea surprinsă la o recepție se află și celebrul Ian Kirkpatrick, încadrat de cei doi tricolori

un antrenament de omogenizare la o sală de sport din incinta unui colegiu. Sintem invitați la primarul orașului, un om deosebit de ospitalier, care ne vorbește despre regiunea respectivă. A răspuns conducătorul nostru, Ovidiu Marcu. Moralul băieților este bun. Îmi pare rău că nu pot fi și eu miine în teren, accidentul de la Hamilton (fractură la deget) necesitind încă timp pentru refacere. Am aflat că arbitru de la Whangarei a fost suspendat, pentru incorectitudinea față de noi, pe timp de trei luni (Răducu Durbac).

20 august. Toată dimineața s-a scurs în mare liniște. Chiar și... ședința dinaintea furtunii. Jucăm cu Marlborough. Echipă tare. Meci aprig, care lasă urmări printre noi : Varga face fractură la maxilar, rămîne în teren și... capătă dublă fractură ! ; intră antrenorul Valeriu Irimescu care, după cîtiva ani de la retragere, are aceeași pasă inimitabilă și care transformă chiar și o încercare ; „Capone”

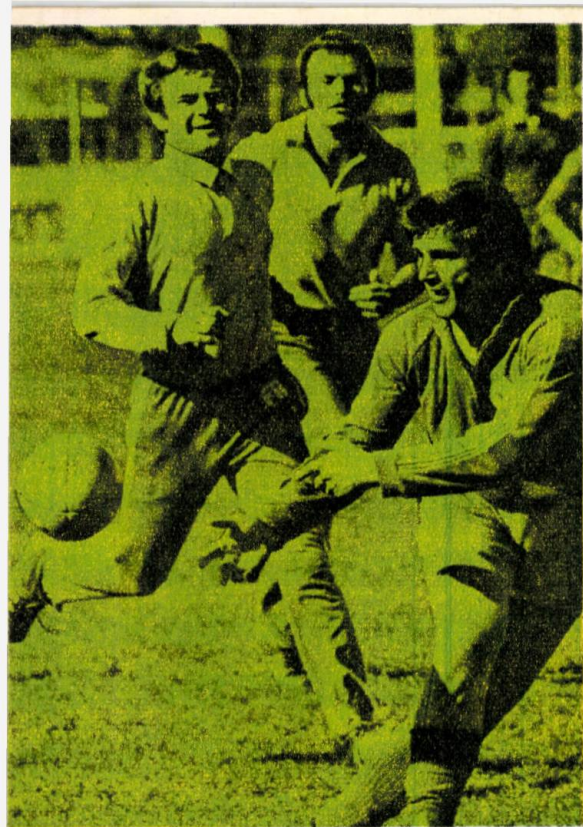
Dinu va suporta și el intervenția medicilor, brațul drept fiindu-i pus în ghips. Dar, cu toate acestea, cîștigăm ! Scorul partidei : 21-6. Scor general : 3-2 pentru ROMANIA (Constantin Fugigi).

21 august. Părăsim Blenheim, ajungem la Invercargill, cel mai sudic oraș din Noua Zeelandă. Zbor plăcut, aterizare lină, hotel, saună binevenită. Bem cîte o bere. Cam atît (Dumitru Mușat).

Din acest moment, „ghidul” nostru va fi numai Munteanu.

22 august. Antrenament, baie, masa de prînz, plimbare cu autocarul, vizită pe un mic vas care pescuiește stridii și pe care se servesc stridii, apoi la Bluff Rugby Club, iar seara la filmul „Leul și vîntul”.

23 august. Serbăm aici, departe de țară, două evenimente. Primul, al tuturor care gîndesc și simt românește, sărbătoarea noastră națională. Celălalt : Răducu Durbac împlinește 31 de ani. La mulți ani !

Antrenament al tricolorilor în Noua Zeelandă. Deschidere perfectă a lui Mircea Munteanu, urmărit de „adversarii” Mircea Ortelean și Alexandru Pop

La ora 10, ședință. la cuvîntul tovarășul Marcu, care ne spune că putem aduce și noi astăzi, printr-o victorie, un omagiu marii sărbători. Voi fi rezervă, am o disjunctie la umărul drept... După meci, revin la jurnal. VICTORIE ! Am bătut o selecționată foarte puternică — Southland. Gazdele încep tare, au vînt din spate. Nu trec decît cîteva minute, se accidentează Ion Constantin. Profesorul Irimescu se uită la mine, înțeleg, și chiar dacă nu sînt de „meserie” aripă, intru. Cum aș putea să răspund altfel ? Nici nu mă încălzesc bine și adversarii reușesc o încercare transformată. Pînă la fluierul de repriză mai primim 3 puncte din lovitură de pedeapsă și... 0-9 ! După pauză, trecem la cîrma jocului. La un atac pe treisferturi, primesc mingea, alerg, bat un „deplace”, Baciuc prinde și înscrie la centru ! Durbac transformă. Meciul devine aprig. Băieții luptă admirabil. Tot Durbac egalează din l.p. și ne aduce victoria : mai sînt trei minute, Mușat este obstrucționat, Răducu

trimite din l.p. balonul în bară, revine tot la el, nu mai greșește dropul. Frumos cadou la aniversarea sa ! Seara, cîntăm pentru victorie, pentru această frumoasă zi.

24 august. Facem bagajele, luăm avionul spre Dunediu. De aici ne urcăm într-o mașină și, după 4 ore și 15 minute, ajungem la Timaru. E un oraș mare.

25 august. Dimineața timpul a fost mai frumos, dar terenul era îmbibat cu apă. Spre seară a început să... ningă și să plouă.

26 august. Ușor antrenament. Am făcut fotografii prin împrejurimi, unde m-am și plimbat, împreună cu Mituș Alexandru. În rest, toate normale.

27 august. La ora 15, începe meciul cu South Canterbury. Startul ne e favorabil, dar cedăm treptat inițiativa și pierdem cu 12-4. Masa de seară o luăm foarte mihniți de înfringere. Și arbitrul a fost părtinitor, dar adevărul prim e că noi am jucat prost.

28 august. Plecăm din Timaru. După două ore și jumătate ajungem la Wellington. Plouă și e frig. Avem și un mic ghinion : autocarul se defectează, luăm altul. La ora 18 sîntem primiți la Parlament. Rostesc cuvîntări doi din cei 14 miniștri prezenți și tovarășul Marcu. Cu toții sîntem foarte mîndri de a fi cei dintîi sportivi români primiți de conducerea de stat de aici.

29 august. Mergem la Athletic Park. E un stadion foarte mare. Ni se spune că pentru meciul de mîine toate cele 45 000 de bilete au fost vîndute ! Nu facem antrenament, doar ne dezmoșim puțin. Vizionăm un film, apoi ne plimbăm prin oraș. La ora 20 ne vizitează personalități din Wellington și consulul nostru, tovarășul Gheorghe Scorțea, împreună cu soția. Sărbătoritul este căpitanul echipei, Alexandru Pop, care împlinește 30 de ani. „Mulți ani trăiască !”

30 august. Ziua marelui meci, cu New Zealand Juniors, selecționată care are în palmares și o victorie asupra lui „All Blacks” (1973 : 14-10 !). Nu mai plouă, au apărut primele raze de soare... Intrăm pe teren. Gazdele îndeplinesc ritualul reprezentativelor neo-zeelandeze. Foarte in-

terasant I (N.R. : Secretarul general al F.R.R., Ovidiu Marcu, ne-a pus la dispoziție traducerea din limba maoră, în care se scandează strigătul de luptă : „Este moarte, este moarte / Pentru toți, pentru toți / Este moarte, este moarte / Pentru toți, pentru toți. / Pentru acești bărbați ai acestui popor / Sintem gata, sintem pregătiți / Sintem gata, sintem pregătiți / Să începem lupta !”). Plouă din nou, în rafale. Jucăm cu vîntul în față, primim 10 puncte pînă la pauză. Egalăm în partea a doua și puteam chiar să cîștigăm. Oricum, rezultatul de 10-10 este excelent.

Gazdele sînt foarte atente, ne invită la vreo trei recepții.

31 august. Vedem la TV partida din ajun. Mergem la o serbare de adio. Spre marea mea bucurie, sînt ales cel mai bun jucător și primesc drept premiu o foarte frumoasă pătură maoră de lînă.

1 septembrie. Plecăm spre casă. La aeroport ne conduce multă lume, oficialități, suporteri, prieteni. Decolăm la 7,30. Ajungem la Sydney la 10,30.

Apoi, ruta Bangkok, Teheran, Atena. Otopeni. ACASĂ !

Așa se încheie jurnalul primului turneu al rugbyului românesc la Antipozi. Desigur, am reținut dintre însemnări pe cele mai importante.

Jurnal revăzut de
Geo RAETCHI

Un zîmbet peste mări și țări. La „capătul lumii”, rugbyștii români : 15 008 km de New York, 18 912 km de Londra și numai... 784 km de capitala Noul Zeelande, Wellington

ORĂ DE DIRIGENȚIE
CU...

OLGA ORBAN- SZABO

Oră de dirigenție. O conduce o profesoară de franceză. Nu este o profesoară obișnuită, ci o fostă campioană mondială, floretista Olga Orban-Szabo, maestră emerită a sportului.

— *Tovarășe profesoară, vă propunem ca această oră de dirigenție să aibă un conținut cu totul inedit... De pildă, să ne povestiți momente din viața dv. de sportivă. Cum ați făcut cunoștință cu floreta, care au fost marile dv. satisfacții în sport. De acord?*

Cînd o clasă se aliază unanim la o astfel de propunere mai putea oare profesoara să nu fie de acord?...

Olga Orban-Szabo este vădit emoționată. Propunerea a găsit-o destul de nepregătită. Sînt, în fond, amintiri dintr-o activitate de un sfert de veac! Face un efort vizibil să-și adune gîndurile, să-și ordoneze amintirile.

Primul moment, anii de tatonare, de cunoaștere a floretei. Se afla la Cluj, orașul ei natal. Practicase atletismul, ceva gimnastică și jocuri sportive. O prietenă a adus-o, într-o zi, într-o sală de scrimă. A rămas cucerită de primele "parade-riposte". S-a ambiționat, și a ajuns o campioană în acest procedeu. Asta se întîmpla prin anii 1950...

Un alt moment. Pașii hotărîți spre consacrare. Componentă a lotului național de senioare, la vîrsta codițelor cu panglicute alb sau roz. Angrenaj cît mai strîns în competițiile internaționale. Un prim semnal — locul 5 la „mondialele” de tineret de la Luxemburg (1956). Și în același an, bomba! Vicecampioană olimpică la Melbourne. Locul 2 în finală, după Gilian Sheen, pe care o întrecuse de patru ori în toate tururile preliminare...

Alt moment — București, 1958. România, organizatoare a campionatelor mondiale de tineret. Olga, în finală, pe locul 4. Semnal pentru o mare performanță, pregătită timp de alți patru ani: la Buenos Aires, în 1962 prima în lume! Fără antrenor, fără galerie, avînd-o alături doar pe buna ei prietenă și colegă de lot, Maria Vicol, tocmai acolo, în capitala Argentinei, la mii de kilometri de patrie!

Ce a urmat? O prezență activă între stelele floretei mondiale. Un loc 2 la Paris în 1965, un loc 3 la Ankara în 1970, vicecampioană mondială cu echipa, în capitala Franței (1965). Apoi, a doua victorie de răsunset — campioană a lumii, cu echipa

națională, din nou foarte departe de țară, la Havana. Olga, căpitan al echipei și, alături de ea pe podium, în acordurile Imnului nostru de stat, *Maria Vicol, Ana Pascu, Suzana Ardeleanu, Ileana Jenei*. Ce clipe de neuitat!

În două dintre edițiile Jocurilor Olimpice, cele de la Ciudad d'e Mexico (1968) și München (1972), Olga Orban-Szabo a condus echipa României cu măiestrie și împreună cu ea a urcat pe podium. Două medalii de bronz.

Să mai adăugăm un moment. În patru ediții ale „Cupei campionilor europeni“, Olga Orban-Szabo a fost, la timona echipei Steaua, cu care a cucerit primul loc! Torino, locul gazdă al acestei mari competiții, nu uită nici acum pe marea artistă în floretă care a fost... actuala profesoară de franceză.

Nici profesoara, nici studenții n-au auzit sunetul clopoțelului. A trecut și recreația mare. În clasă a intrat discret profesoara de chimie. Avea oră în continuare. N-a mai prins decât finalul lecției de dirigenție. Adică aplauzele furtunoase ale clasei la adresa dirigintei lor...

T. ST.

Primul post-scriptum. În zilele următoare acestei originale lecții de dirigenție, aproape o clasă întreagă se prezintă la club, la Steaua. Obiectiv-sectia de scrimă.

Al doilea post-scriptum. Profesoara n-a limitat la o oră de dirigenție evocarea vieții ei de sportivă. Și-a adunat toate amintirile într-o carte, „*Un sfert de veac cu florea pe meridianele globului*“, în curs de apariție.

Noua sală de sport de la Baia Mare

Foto: I. POPA

CE-ARE

NĂSTASE
DE
NU
MAI
CÎȘTIGĂ ?

De câte ori n-am auzit această întrebare, în ultima vreme! ? Repetată în diverse variante, la telefon sau în scrisori trimise prin poștă, ea ne-a fost pusă de-a lungul multor săptămâni, aproape un sezon întreg. Dacă atunci n-am putut satisface integral pe interlocutorii noștri ocazionali, le-am pregătit aici un răspuns detaliat.

Din păcate, n-a fost un „an Năstase” acest 1975. O știm foarte bine. Prea puține victorii de turneu, nici una în marile „clasice”, eliminare din prima apariție în Cupa Davis — iată minusuri serioase în palmaresul unui campion altădată răsfățat cu lauri. De aici, însă, pînă la o adevărată alarmă în rîndul suporterilor primei noastre rachete, mai e totuși cale lungă.

În primul rînd, Ilie Năstase n-a cedat totdeauna pasul pe tabelele de scor. Mulți adversari, chiar dintre cei mai proeminenți, l-au simțit încă proaspătă forța loviturilor, vraja mingilor sale de maestru, dominarea irezistibilă între liniile albe ale terenului. Au plecat steagul în fața lui așii australieni Laver și Rosewall (întreцуți în turneul de la Tucson), campionul spaniol Manuel Orantes (de trei ori învins, dar de tot

atîtea ori învingător), vechiul său rival, englezul Roger Taylor, apoi noile super-vedete, mexicanul Raul Ramirez și — nota bene! — suedezul Björn Borg. Iar, ca sumă a rezultatelor, un loc în primul eșalon al Marelui Premiu F.I.L.T., unitate de măsură în lumea tenisului. Într-un cuvînt, o performanță care rămîne de învidiat pentru consacrații celebriți și sau noli săi emuli.

Dar, pentru noi, Năstase e... Năstase! Prea ne-am obișnuit să-l vedem ridicînd în fața tribunelor de la Roma sau Forest Hills cupa marilor învingători. Și parcă nu acceptăm că acum — la cel 29 de ani al său — campionul nostru să treacă în rîndul „veteranilor” rachetei. Totuși, roata timpului se învîrtește ireversibil și pentru așii rachetei. Ba, mai repede chiar, pentru ei.

Făcînd bilanțul ultimului turneu de la Roland Garros,

am ajuns la o interesantă concluzie statistică. Media vârstei competitorilor s-a dovedit în scădere constantă de la primele tururi. Ea era de aproximativ 26 de ani pentru 32-imile de finală, pentru a se situa la exact 25,46 în 16-imii, apoi 25,12 în optimi, 23,25 în sferturi (cel mai „bătrîn” fiind Onny Parun — 25 ani), 22,75 în semifinale (decan, Adriano Panatta — 24 ani), în sfîrșit finalistii Guillermo Vilas (23) și Björn Borg (19), aducînd-o la 21 exact, pentru ca acești 19 ani ai învingătorului să consfințească pregnant triumful tinereții. Ilie Năstase a fost scos din luptă în 16-imii de finală, unde figura printre ultimii supraviețuitori ai vechii generații.

Desigur, valoarea în tenis — pentru a parafraza un citat celebru din „Cidul” de Corneille — nu trebuie pusă

neapărat în proporție inversă cu numărul anilor. Iată-l pe Arthur Ashe aspirând, pe drept, la primul loc în bilanțul întregului sezon, la 32 de ani împliniți. Există și alte remarcabile exemple de longevitate pe courts-uri, ca să nu cităm decît pe acelea ale lui Pancho Gonzales sau Ken Rosewall. Acesta din urmă, la 40 de ani, figura încă drept favorit nr. 2 la ultimul Wimbledon.

Dar acestora nu sînt decît marile excepții care vin să confirme regula. Mai mult decît atât. Rosewall își datorează prodigioasa carieră nu numai unului talent cu totul ieșit din comun, aliat unei vieți sportive urmată cu rigurozitate. El a beneficiat și de o tinerețe sportivă echilibrată, cu program rațional, a fost scutit de eforturile supraomenești care demolează literalmente pe campioni prezentului. În 1959, cînd Rosewall avea 25 ani — vîrsta lui Năstase cîștigînd primul său „Masters” sau a lui Kodeș primind lauri la Roland Garros 1971 — australianul nu juca mai mult de 8 luni pe an, dedicîndu-se în special turneele clasice și „Cupei Davis”. Nu exista pe atunci Circuitul „indoor” ianuarie-aprilie, nici Marele Premiu care prelungește programul tenismanului pînă în plin decembrie.

Pentru Năstase — ca și pentru oricare alt jucător de elită din zilele noastre — calendarul este supraîncărcat de turnee a căror tentație îi aduce la o cadență non-stop. „Vacanța” tenismanului se rezumă la două-trei săptămîni pe an, afară de cazul vreunui accident, care se transformă, paradoxal, într-un timp de odihnă binevenită. Acest ritm diabolic, suprasolicitarea fizică și nervoasă, iată cauze certe ale declinului, destul de precipitat al campionilor deceniului nostru, dintre care Năstase, Smith și Kodeș sînt

poate cele mai elocvente exemple.

Tenisul nu se schimbă numai pe plan cantitativ. Calitatea sa se modifică, de asemenea, în mod sensibil. Năstase a fost exponentul prin excelență al jocului „artistic”, propriu școlii europene de tenis și terenurilor lente de zgură. Succedînd unor maeștri de talla lui Pietrangeli și Santana, jucătorul român s-a impus ca „vrăjitor” al mingii albe, dominînd prin ansamblul rezultatelor sale lumea tenisului (să amintim doar de cîștigarea de două ori consecutiv a Marelui Premiu F.I.L.T. 1972—73), dar în special aducînd reconsiderarea stilului elaborat, de finețe, în fața aceluia de forță pură.

Azi, avem impresia, se produce reversul acestei situații. Jocul de regularitate, ce combină forța cu simțul tactic — avînd pe cel mai bun reprezentanți în Borg și Vilas — este în creștere. Impotriva unui „bastion” de vigoare juvenilă, cum este fiecare dintre aceștia, tehnica fină a lui Năstase ar mai putea cîștiga — cum a și

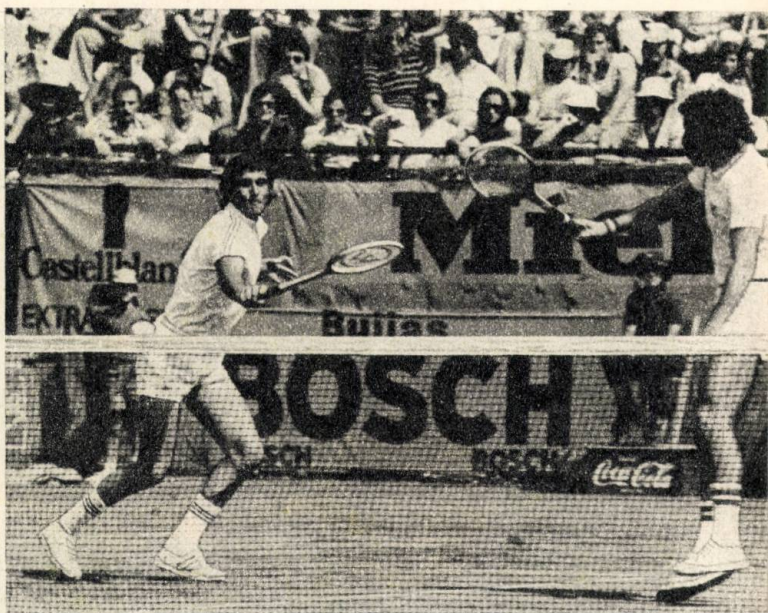
dovedit-o — dar numai cînd ea nu este alterată de instabilitate nervoasă. Aceeași care a frînat multe din performanțele sale. Uzat de oboseala acumulată în acești 5—6 ani supraîncărcați de efort, el nu mai are nervii tari care i-ar putea permite să-și desfășoare întreaga artă a jocului.

Dar l-am revăzut în zile de toamnă, revenit pentru scurt răgaz printre al săl. A zburdat, literalmente, pe terenurile sale, cele unde a crescut ca învățcel în ale tenisului, pînă a deveni campion. Nu ne săturam privindu-l, iar el parcă sorbea puteri noi din zgura roșie a „centralului” de la Progresul, ca un Anteu modern. A fost atunci superb, Ilie Năstase. Cu provizia de energie adunată acasă, avea să-l spulbere pe Borg, peste o săptămînă, în Olanda!...

Și nimeni nu ne-ar putea convinge — nici un scor, nici un grafic de performanță — că nu rămîne, tot Ilie Năstase, cel mai bun jucător de tenis din lume. Atunci cînd redevine el însuși.

Radu VOIA

«Echipa de aur» Ilie Năstase — Ion Țiriac, din nou împreună pentru un meci de Cupa Davis

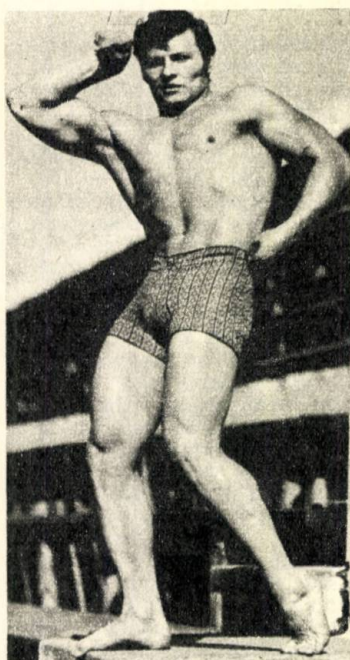

CULTURISMUL? UN MĂR FRUMOS NU NUMAI PE DINAFARĂ

Culturismul a fost considerat într-o vreme ceva fantezist și lipsit de utilitate. Încă timid și la ora asta, are totuși o federație (derivată din cea de haltere) și un campionat național, la startul căruia se aliniază deocamdată 60 de sportivi. Am găsit cițiva dintre ei într-o sală mică, sub tribuna stadionului Giulești. Lucrau la aparate, serioși și tăcuți, cu conștiința că fac un lucru folositor. Vi-l prezentăm pe unul dintre ei, Gabriel Racoviță, nu din dorința de a cunoaște o vedetă (pentru că nici nu este, de fapt). L-am adus în această pagină pentru că este reprezentantul unui curent în sportul românesc, care își afirmă dreptul la viață, în virtutea calităților fizice, morale și estetice pe care le conferă adeptilor lui.

Gabriel Racoviță are 24 de ani și este tehnician în mecanică fină. Practică culturismul de doi ani și jumătate. A câștigat 10 kg în greutate, 7 cm în circum-

ferința brațului, 22 cm în cea a toracelui. A optat pentru culturism admirându-l, odată, într-o revistă pe celebrul Robert Duranton. Năzuința secretă care l-a adus în sală este examenul de admitere la „Artă teatrală și cinematografică” pe care s-a hotărât să-l atace în curînd. Zvelt și puternic, a făcut prozești: 5 bălețandri l-au interpellat într-o stație de tramvai, visînd să crească și ei viguroși și falnici. Toți cei cinci practică astăzi culturismul la clubul Rapid. Gabriel simte avantajul publicității pentru sportul îndrăgît și ne arată un tînăr suplu și volnic care exersa cu extensoarele. „Îl cheamă Constantin Ionescu, ne spune, mi-a mărturisit că a trecut pragul sălii pentru că se considera înalt, slab și... urît! Doar moralul îi era înfrumusețat de exemplul unui mare campion în materie, care a debutat cînd avea 57 kg, 1,72 m înălțime și coloana vertebrală chinuită de scolioză. Știți

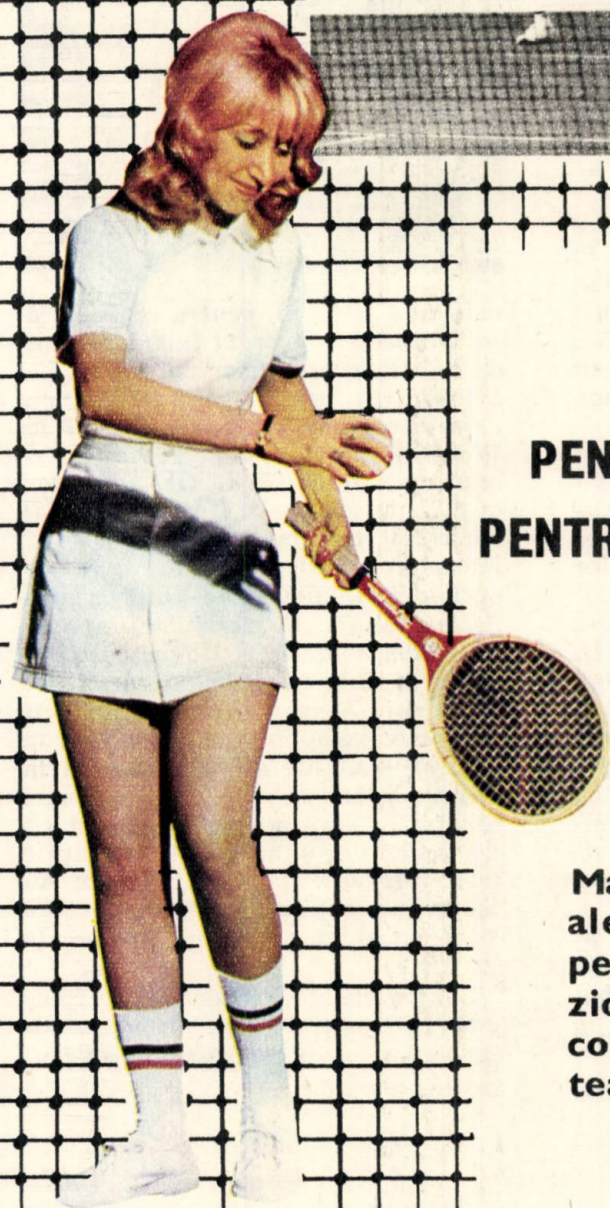
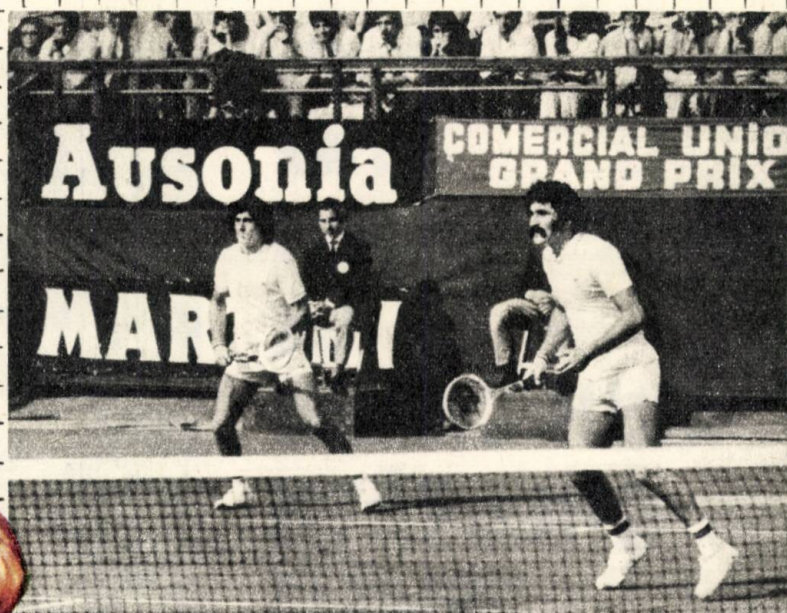

care este crezul nostru, al tuturor acestora pe care ne vedeți aici? Că menirea culturismului nu este de a impresiona un juriu, defilînd împăunat pe podium, ci mai adîncă și mai complexă: formează oameni frumoși și puternici, înfrumusețînd și fortificînd, în felul său, societatea”.

I. C.

Desen de
Sorin TERZIOGLU

**PENTRU TOȚI SPORTIVII!
PENTRU TOATE SPORTURILE!**

Magazinele de specialitate
ale comerțului de stat sînt
permanent bine aprovi-
zionate cu diverse arti-
cole necesare în activita-
tea sportivă.

22 metri LA ARUNCAREA GREUTĂȚII FEMEII?

Una din marile speranțe ale sportului cehoslovac pentru J.O. de la Montreal este atleta HELENA FIEBINGEROVA, binecunoscută publicului din București din evoluțiile valoroasei aruncătoare de greutate în concursurile de sală dotate cu „Cupa de cristal“.

Multipla campioană și recordmană a Cehoslovaciei a avut în ultimii ani o ascensiune deosebit de spectaculoasă, fiind aproape nelipsită de pe podiumul de premiere al marilor concursuri din întreaga lume.

În 1972, la J.O. de la München, Fiebingerova ocupa abia locul VII, cel mai bun rezultat din acel an fiind de 19,18 m. În sezonul următor, Helena a mai adăugat 24 cm recordului personal, dar în iarna care a urmat ea a lucrat foarte intens cu antrenorul Jaroslav Smid pentru îmbunătățirea forței și tehnicii. Rezultatele de mare valoare nu au întârziat să apară.

Campioană „indoor“ a continentului în 1974, atleta cehoslovacă a făcut apoi un salt viguros peste câteva bariere socotite de către specialiști nu cu prea mulți ani în urmă ca intangibile pentru o femeie. Ea a aruncat

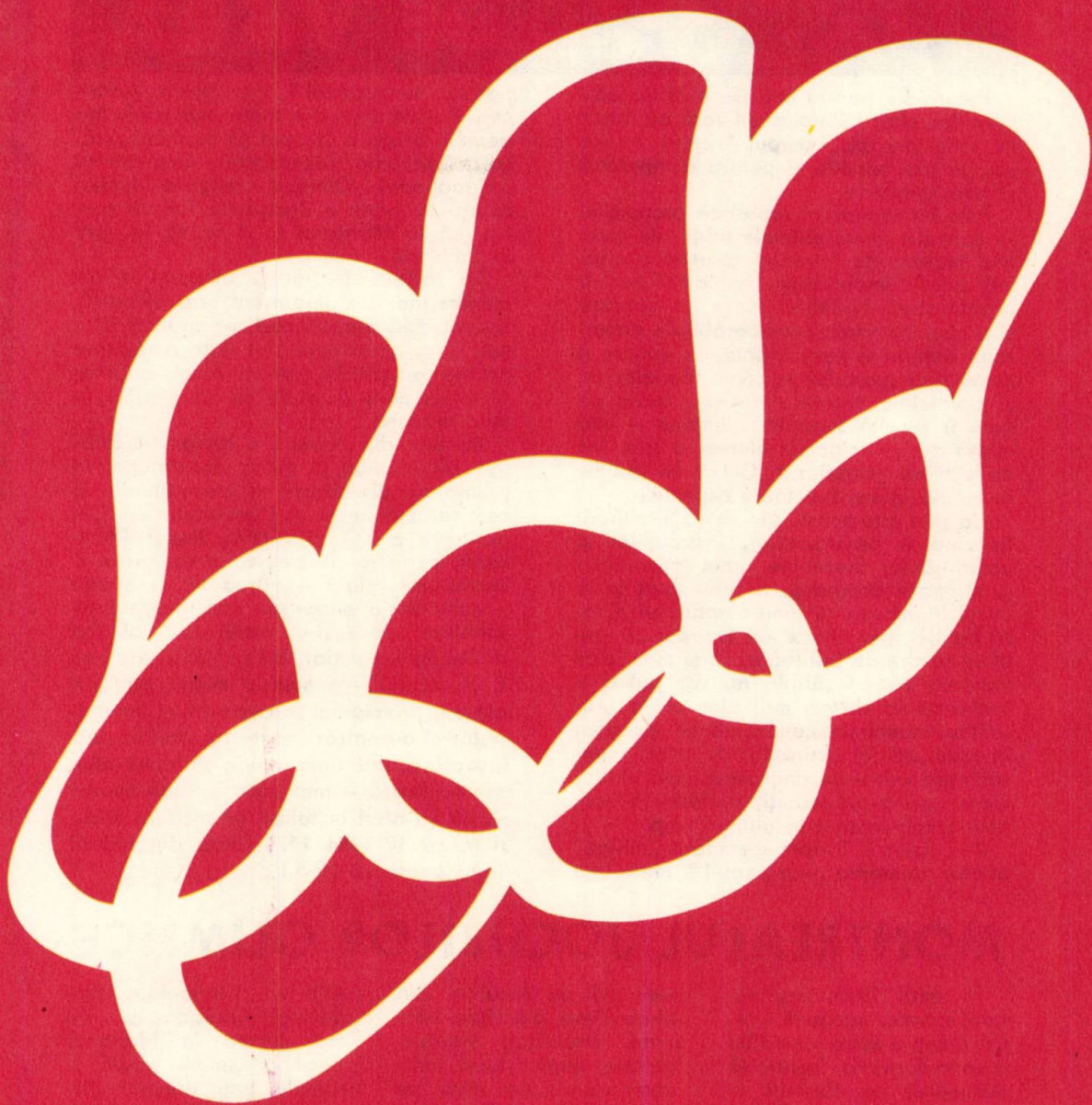

mai întâi 20,80 m, pentru ca în vară să depășească recordul lumii, deținut de celebra sportivă sovietică Nadejda Cijova, cu o performanță de 21,57 m. Deși la campionatele europene de la Roma a fost depășită de Cijova și Marianne Adam (R. D. Germană), iar la C.E. de sală de la Katowice (1975) s-a clasat pe locul doi, după aceeași Marianne Adam, Helena a rămas optimistă. A dovedit-o tuturor prin declarația făcută ziariștilor după ce M. Adam a reușit să-i depășească, în vară, și recordul mondial, aruncând 21,60 m: „Marianne este o atletă cu un talent excepțional și posibilități de a progresa. Vă asigur însă că la Montreal tot eu voi fi campioană olimpică. Anul acesta nu am reușit decât 21,43 m și aceasta în condițiile unor pregătiri intense, pe care nu le-am întrerupt nici un moment. Mă simt capabilă să ajung curînd la 22 m.“

Va fi Helena Fiebingerova, la 26 de ani (1,79 m și 90 kg), prima femeie din lume care va depăși această fantastică graniță?

Montréal 1976

MONTREAL A XXI-A OLIMPIADĂ DE VARĂ

Pregătirile pentru cea de-a XXI-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară au intrat în linie dreaptă, timpul începe să se scurgă mai repede și pentru competitori și pentru gazde.

Este binecunoscut faptul că proporțiile la care au ajuns ultimele ediții ale celei mai importante întreceri sportive ale lumii ridică importante probleme pentru organizatori. Numărul mare de sporturi și probe, creșterea considerabilă a numărului națiunilor participante, ca urmare a dezvoltării sportului pe toate meridianele și paralelele, interesul tot mai mare pe care îl suscită Jocurile Olimpice – iată câteva din principalele elemente care fac ca sarcina gazdelor J. O. să fie din ce în ce mai grea, sub toate aspectele.

Ca și în alte ocazii, problema terminării la timp a construcțiilor, instalațiilor și amenajărilor necesare unei asemenea grandioase competiții a preocupat și în cazul Montrealului lumea sportului. Cronicari de specialitate au început să publice semne de întrebare, să-și manifeste temerea că pregătirile nu vor putea fi încheiate la vreme, mai ales că la greutățile îndeobște cunoscute se adăuga, în cazul ediției „frunzelor de arțar”, consecințele crizei de energie și cele financiare care s-au resimțit profund în economia occidentală în ultimul timp.

Realitatea? Simple speculații, „cîrlige” pentru animarea unor pagini? Preferințe

pentru senzațional? Îngrijorare justificată? Cîte ceva din toate acestea? Nu demult, ceața a început să se risipească. Lordul Killanin, președintele Comitetului Internațional Olimpic, asigura lumea sportului, printr-o declarație făcută presei, că la Montreal totul se va încheia în timp util.

Să răsfoim împreună albumul documentar intitulat „*Montreal, oraș olimpic*”, apărut cînd precedentul almanah se afla sub tipar, și în care sînt date amănunte privind pregătirile pentru Jocurile Olimpice pe care Canada le va găzdui în vara viitoare.

Pe una din coperti, o fotografie înfățișează un stadion în plină construcție. În prim-plan, un portret al președintelui și comisarul general al Comitetului de Organizare a J.O. din 1976, **Roger Rouseau**, exprima deopotrivă preocupare și certitudine. „Iată – părea să ne spună – construcția merge din plin. E adevărat, schelăria de sprijin arată că mai sînt multe de făcut dar, fiți convinși, totul va fi în regulă”. În scurtul cuvînt publicat alături, principalul responsabil și coordonator al organizării arăta că totul se desfășoară conform planurilor, că Montrealul se reciclează – mai ales pe plan sportiv –, că va oferi instalații pe măsura Jocurilor, că 17 iulie 1976 (data deschiderii J.O.) poate să vină!

MONTREALUL JOCURILOR OLIMPICE

În anul 1935, exploratorul francez Jacques Cartier făcea a doua expediție a sa în Canada. Dornic să descopere noi țărmuri, el urca din nou pe fluviul Saint-Laurent, pînă în arhipelagul Hochelaga. Jacques Cartier descoperea aici un tîrgușor alcătuit din

veo 50 de locuințe din birne. Peste alți cîțiva kilometri străbătuți printr-o pădure, exploratorul întîlna un vulcan stins pe care, supus credincios al regelui Franței, François I; l-a numit Montreal, Mont Royal. Mai tîrziu, pe la începutul secolului al

XVII-lea, Champlain, fondatorul Québec-ului, nu mai găsea la Montreal decît o cîmpie goală și urmele unui tîrgușor distrus în războaiele dintre triburile de indieni, populația acestor locuri. În 1642, Paul Chomedey de Maisonneuve (cărui cel mai

important centru al Canadei îi poartă amintirea în numele unor străzi, parcuri și edificii importante) numea orașul Ville-Marie de Montreal. Pe la începutul secolului al XVIII-lea orașul număra cam 2 000 de locuitori. Au urmat vremuri grele, de războaie, asedii și ocupație, ca și ani de muncă susținută, de impetuoasă dezvoltare.

Favorizat de așezarea sa, de bogăția locurilor, orașul s-a întins pe 155 km², numărând în prezent 1 500 000 de locuitori, iar împreună cu așezările suburbane peste două milioane și jumătate. Orașul este situat de-a lungul malului stîng al fluviului Saint-Laurent – cca. 21 km – și primește de asemenea riul Preeriilor, la 14 km, spre nord.

Primul oraș – ca importanță – al Canadei, Montrealul este al șaptelea între orașele Americii de Nord, iar portul său, aflat pe prima cale fluvială din lume, este al doilea de pe

continent. Orașul Montreal posedă a doua universitate de limbă franceză din lume, iar centrul său de producție TV este al doilea ca mărime de pe glob. Două mari culturi – franceză și anglosaxonă – coexistă aici, două treimi din populația regiunii fiind de limbă franceză.

În timpul verii mercurul termometrului se stabilizează de regulă în jurul a 23,9°C, dar sare cu dezinvoltură la 32°C, oscilațiile mari de temperatură fiind obișnuite la Montreal, lucru care trebuie reținut, desigur.

Orașul Montreal prezintă patru dimensiuni, la lungime, lățime și înălțime adăugîndu-se... adîncimea. Galerii subterane măsurînd inițial 5 km trec pe sub străzi, unesc centre comerciale, mari magazine și hoteluri, două gări și se înscriu în traseul metroului, cu cele 26 de stații ale sale. Montrealul are kilometri

de autostrăzi, unele suspendate, clădiri gigantice, îndeosebi hoteluri.

În vederea J.O., la amenajările și construcțiile Expoziției Universale din 1967 se adaugă prelungirea metroului, noul super-aeroport Mirabel, se completează rețeaua de autostrăzi, se construiesc alte hoteluri uriașe, precum și Satul și Parcul olimpic.

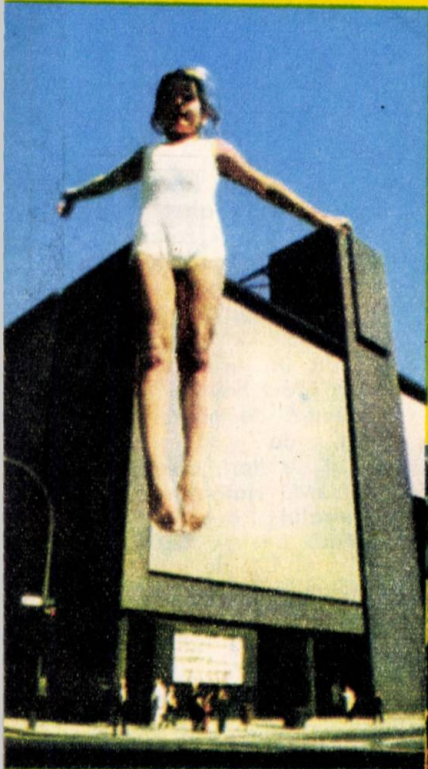
Clădit în jurul fostului vulcan Mont-Royal, orașul se bucură de multă verdeată, de grădini și parcuri cu flori, cunoaște o pulsantă viață turistică. Montrealul posedă în prezent peste 300 de parcuri și 190 de terenuri de sport, peste 50 de bazine de înot, numeroase alte centre de odihnă și terenuri pentru atletism, fotbal și alte sporturi. Deși ne referim la sporturile de vară, trebuie să amintim că sportul cel mai iubit rămîne hocheiul pe gheață, renumit în întreaga lume.

PROBLEME ȘI REZOLVĂRI

Jocurile Olimpice din iulie 1976 vor dubla pentru cîteva săptămîni populația orașului. Se are în vedere numărul mare de participanți la J.O. și de turiști canadieni și străini atrași de marea întrecere. Sînt așteptați să sosească vreo 10 000 sportivi, antrenori, tehnicieni, medici etc., 5–6 000 persoane reprezentînd Comitetul Internațional Olimpic, comiteele olimpice naționale, federațiile sportive internaționale ș.a. Sînt așteptați peste 6 500 ziariști sportivi, comentatori și tehnicieni ai posturilor de radio și televiziune, fotoreporteri, regizori, cameramani TV și de film, ingineri și operatori de sunet etc. Toți aceștia trebuie cazați, hrăniți, transportați, sprijiniți în misiunile lor, atît de diferite, de informare operativă a milioane (sau miliarde) de iubitori ai sportului. O in-

stituție de specialitate, „Hebergement Québec-Olympiques 1976”, cu sediul principal la Montreal, a fost creată în acest scop printr-o lege a Adunării naționale a Québecului, atribuțiile sale fiind deservirea mării „familii olimpice”, cu excepția Satului olimpic și Taberei olimpice a tineretului. Organizația a primit imputernicirea de a „rechiziționa” taberele de vară studențești, ansamblele de locuințe nou construite și nedate încă în folosință ș.a. și va dispune de hoteluri plutitoare pe pacheboturi ancorate în portul Montreal.

Dar, cu toată această adevărată explozie demografică de scurtă durată – așa cum se petrec lucrurile vara, pe Litoralul nostru – problema cazării este relativ ușoară, grație numeroaselor ho-

Forumul

Stadionul universitar —
Toronto

Palatul sporturilor din Sherbrooke

Satul olimpic — Montreal

Stadionul de iarnă
al Universității din Montreal

teluri-gigant deja existente și a celor aflate în construcție în vederea J.O., la care se adaugă hanurile, pensiunile, rețeaua de turism și motelurile, în care se practică de regulă prețuri mai scăzute. „H. Q-O. 1976” are și misiunea de

a supraveghea și reprimă eventualele încercări de speculă, de a controla prețul camerelor și a da amenzi grele hotelierilor sau altor persoane care vor încerca să folosească Jocurile Olimpice ca o sursă de chilipir, de pricopsală.

SIMPLICITATE DE BUN GUST

După cum ne asigură gazdele viitoarelor J. O. de vară, Montrealul și-a propus să dea organizării caracteristica dominantă de **simplicitate**, dorind să pună în evidență nu geniul constructor al națiunii canadiene, ci pe sportivul olimpic. Iată de ce

organizatorii afirmă că au alungat de la început ideea unui oraș olimpic cu totul nou și strălucitor, ale cărui construcții fermecătoare să pună în umbră tot ce s-a făcut în materie pe alte meleaguri. Pe linia simplității de bun gust, s-a stabilit re-

partizarea competițiilor olimpice pe instalațiile existente. Ținându-se seama de exigențele unei Olimpiade, ale federațiilor internaționale, recensămîntul bazelor sportive în funcțiune a arătat că se și dispunea de 80 la sută din necesar.

PARCUL OLIMPIC

Montrealul a ales parcul Maisonneuve ca principală bază a J.O. Aflat în partea de răsărit a orașului, la 5 km de centru (15 minute cu metrourile), parcul se înscrie ca un patruleter cu o suprafață de 204 ha. El cuprinde Grădina botanică, terenul municipal de golf și un teren viran – înainte – de 46,5 ha (la 800 m în direcția N-E a parcului se construiește Satul olimpic). Terenul viran se transformă în Parc olimpic, după proiectele arhitectului parizian Roger Taillibert, care a conceput și celebrul Parc des Princes din capitala Franței. În arena Maurice-Richard și Centrul Maisonneuve, construite aici, urmează să se desfășoare calificările la box și, respec-

tiv, întrecerile de lupte. Un mare ansamblu multifuncțional și velodromul vor constitui piesele de atracție ale Parcului olimpic. Aici arhitecții își etalează virtuozitatea, îmbinând frumosul cu utilul. Marele ansamblu va fi gata în primăvară, el urmînd să găzduiască ceremonie de deschidere a J.O.

Din ce se compune acesta? La prima vedere o singură construcție, marele ansamblu cuprinde trei elemente distincte: marele stadion olimpic, stadionul nautic și catargul. Această imensă cochilie ovală și scobită, din console prefabricate, va fi dominată de catargul care va susține suspantele acoperișului mobil alcătuit din țesătura unei membrane fine.

STADIONUL OLIMPIC

Parte principală a ansamblului multifuncțional, Stadionul olimpic – de fapt un complex sportiv – are o formă eliptică alungită, de 320 m, cele 34 de console din beton armat – tot eliptice – cu un singur punct de sprijin avînd 106 m lungime și 54 m înălțime. În timp ce tribunele sînt acoperite prin construcție, spațiul de joc se poate

acoperi, la nevoie, în 10-15 minute, – prin manevrarea membranei la care ne refeream mai sus, capabilă să reziste timpului nefavorabil ca și un acoperiș rigid.

Cele 55 000 locuri pe scaune (la nevoie, pentru J.O., 70 000 prin instalații temporare) permit o vizibilitate perfectă din orice punct. Spațiul de sub tribune însumează 125 000 m²

și este repartizat pe șase nivele. Jumătate va fi folosit pentru circulația spectatorilor iar restul – echivalentul unui bloc cu 70 de etaje, cu o bază de 900 m² – va fi folosit pentru amenajarea sălilor de antrenament, vestiarelor, serviciilor, restaurantelor și bufetelor, unui muzeu al sportului, unei biblioteci de specialitate ș.a.

STADIONUL NAUTIC

Este amplasat la baza catargului și acoperit cu două cupole emisferice din plăci suple de beton. Toate instalațiile corespund cerințelor olimpice și sînt amplasate la același nivel : bazin de 50 m, bazin de antrenament de 50 m și bazin pentru sărituri de la 1, 3, 5, 7,5 și 10 me-

tri. La întrecerile de natație, sărituri în apă și polo vor putea asista 9 000 de spectatori (2 500 locuri fixe, 5 000 temporare și 1 500 în picioare). Pe locul tribunelor suplimentare va fi amenajată, după J.O., o pistă de atletism circulară cu o lungime de 250 m.

CATARGUL

Marele catarg, punct de reper al Parcului olimpic constituie, în primul rînd, suportul cablurilor-suspante pentru acoperișul mobil. Dar el este în același timp un zgîrie-nori de 160 m înălțime, cu 18 etaje -

dintre care 16 folosibile, cu o suprafață de 18 000 m p. Fiecare etaj are formă triunghiulară, cu suprafețele variînd între 180 și 4 500 m² și înălțimi între 5,20 și 10,40 m. În ultimele două etaje din vîrf

vor funcționa o terasă cu vedere panoramică, precum și restaurante, iar celelalte vor fi folosite pentru antrenamentele sportivilor din diverse ramuri. La terasă și restaurante se va putea ajunge cu funiculare exterioare.

VELODROMUL

Și velodromul va purta pecetea multifuncționalității complexului. Pista de ciclism, periferică - 285,74 m lungime și 7,50 m lărgime - și arena centrală nu sînt integrate definitiv ansamblului stadion - piscină - catarg, la nevoie pu-

tînd fi dezafectate pentru a crea posibilitatea unei amenajări cu scop social-cultural.

Pe trei nivele de tribune, la întrecerile de pe velodrom vor putea asista 7 000 de spectatori.

ARENA MAURICE-RICHARD CENTRUL MAISONNEUVE

Arena Maurice-Richard, „templul” hocheiului pe gheață amator, va fi adaptată, prin amenajările necesare, boxului, aici desfășurîndu-se eliminatoriile.

Edificiu circular din cărămidă construit în 1957, arena are un diametru de

94 m, o suprafață de 6 970 m² și dispune de 4 800 locuri în tribune, la care se vor adăuga, pentru J.O., 1 700 de locuri temporare.

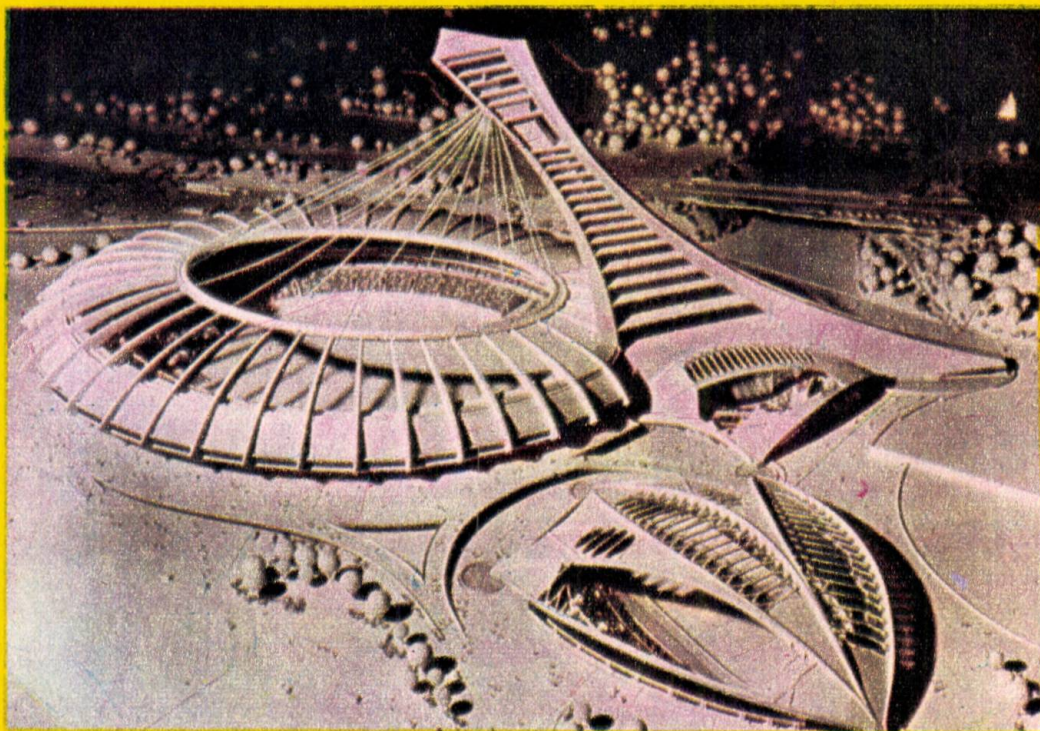
Centrul Maisonneuve va fi de asemenea reamenajat corespunzător nevoilor

J.O. Piscina ovală de 2 416 m² va fi împărțită în 30 de vestiare și două săli cu saltelele necesare încălzirii luptătorilor. Cea de a doua parte a clădirii va adăposti patru saltele pe care se vor disputa eliminatoriile la lupte. Locuri - 1 900.

SATUL OLIMPIC

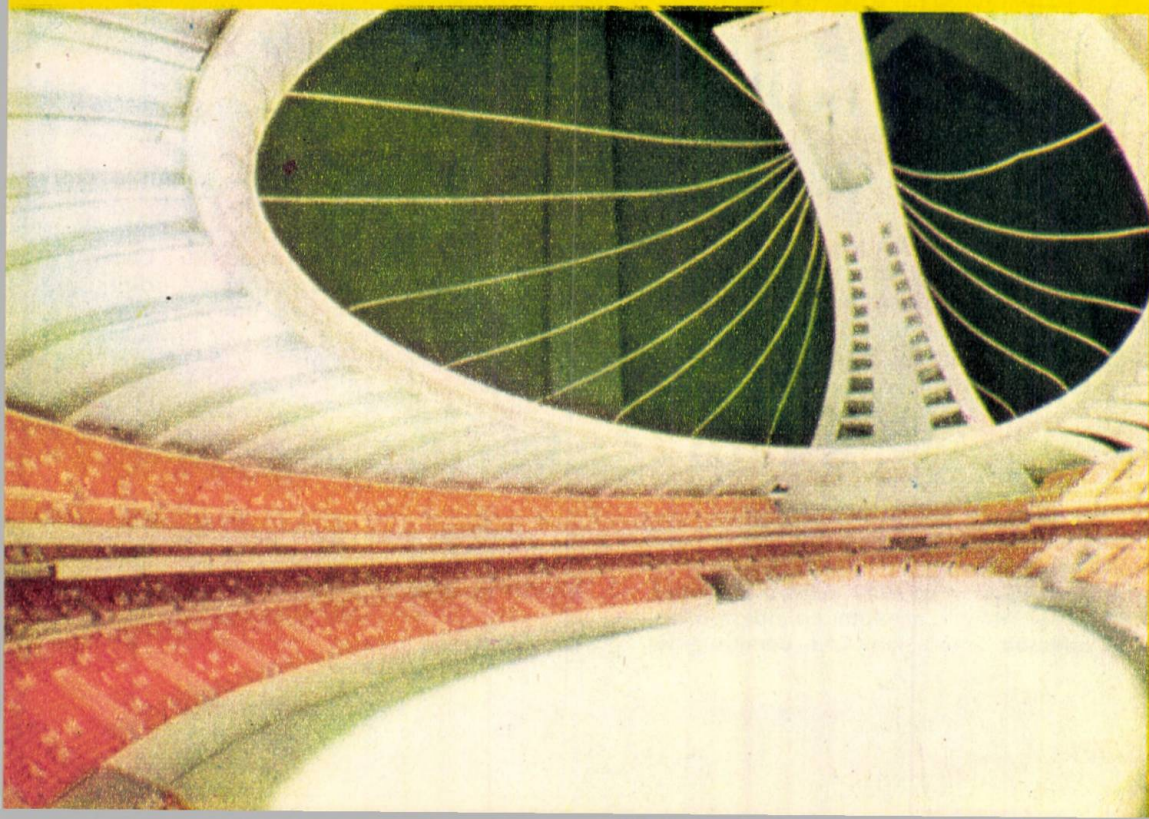
La unul din congresele Asociației internaționale a presei sportive, colegii canadieni informau că locuitorii Montrealului țin mult la spațiile verzi ale orașului lor și nu vor accepta ca acestea să fie afectate prea mult de construcțiile

reclamate de J.O. Iată de ce arhitecții au conceput construcția pe verticală a clădirii necesare cazării miilor de participanți la Olimpiadă. Astfel, patru semipiramide cu 17 etaje vor cuprinde 932 de unități de cazare pentru 9 250 de

Ansamblul multifuncțional văzut dinafară...

...și dinăuntru

persoane. O construcție circulară cu mai multe etaje va adăposti administrația, serviciile P.T.T. și unitățile de alimentație, între care o sală cu 3000 de locuri la mese și 12 linii de autoservire. Planurile prevăd un salon de primire a ziariștilor și vizitatorilor, un restaurant internațional, două discoteci, un auditorium, un amfiteatru, o bibliotecă, 21 de săli de informare sportivă dotate cu televizoare și instalații de redare a întrecerilor din ajun, galerii de artă, mici magazine cu suveniruri și flori, ghișee de schimb, saloane de frizerie și coafură, ateliere de cizmărie și croitorie, spălătorii – călcatorii etc. Aici va fi stația terminus a tuturor liniilor de transport în comun pentru delegații.

Un teatru în aer liber, o piscină, Piața Națiunilor și câteva parkinguri vor com-

pleta ansamblul respectiv. Satul olimpic va fi legat printr-un pasaj subteran de Parcul olimpic.

Sportivii vor ocupa trei din cele patru semi-piramide, iar fetele și o parte din însoțitorii delegațiilor pe cea de-a patra. Așadar, s-au prevăzut – în 3812 moduluri de cazare – locuri pentru 5193 sportivi, 1366 sportive, 2091 însoțitori și 369 însoțitoare. Zonele Satului olimpic vor avea căi speciale de acces pentru fiecare categorie de locatari și o zonă în care vor fi acceptați ziariștii și vizitatorii. Circulația auto va fi limitată astfel încât să nu tulbure liniștea locatarilor Satului.

Simplă dar confortabilă, construcția va oferi condiții de odihnă și destindere miilor de oaspeți olimpici.

Cele 21 de discipline sportive înscrise în programul ediției 1976 a J.O. vor avea deci ca principal loc de desfășurare Parcul olimpic (atletism, pentatlon modern, călărie-obstacole pe echipe, ciclism-velodrom, natație, sărituri în apă, polo, lupte, box-eliminatorii și finalele la handbal și fotbal. Celelalte discipline și probe vor avea loc pe alte baze sportive din oraș și de la marginea sa, ba chiar și din alte localități. Canotorii, caiacii și canoiiștii își vor disputa medaliile olim-

pice în bazinul insulei Notre-Dame. Proba de ciclism-șosea pe echipe va avea loc pe o porțiune a autostrăzii transcanadiene, iar cea individuală pe circuitul de la Mont-Royal, la 9 km de Satul olimpic. Mecurile eliminatorii de handbal și fotbal vor fi găzduite de orașele Québec, Sherbrooke, Ottawa și Toronto, ca și de baze sportive din unele cartiere ale Montrealului. Trăgătorii se vor întâlni pe standurile poligoanelor l'Acadie (37 km) și Joliette, la câteva zeci de minute, pe șosea, de Satul olim-

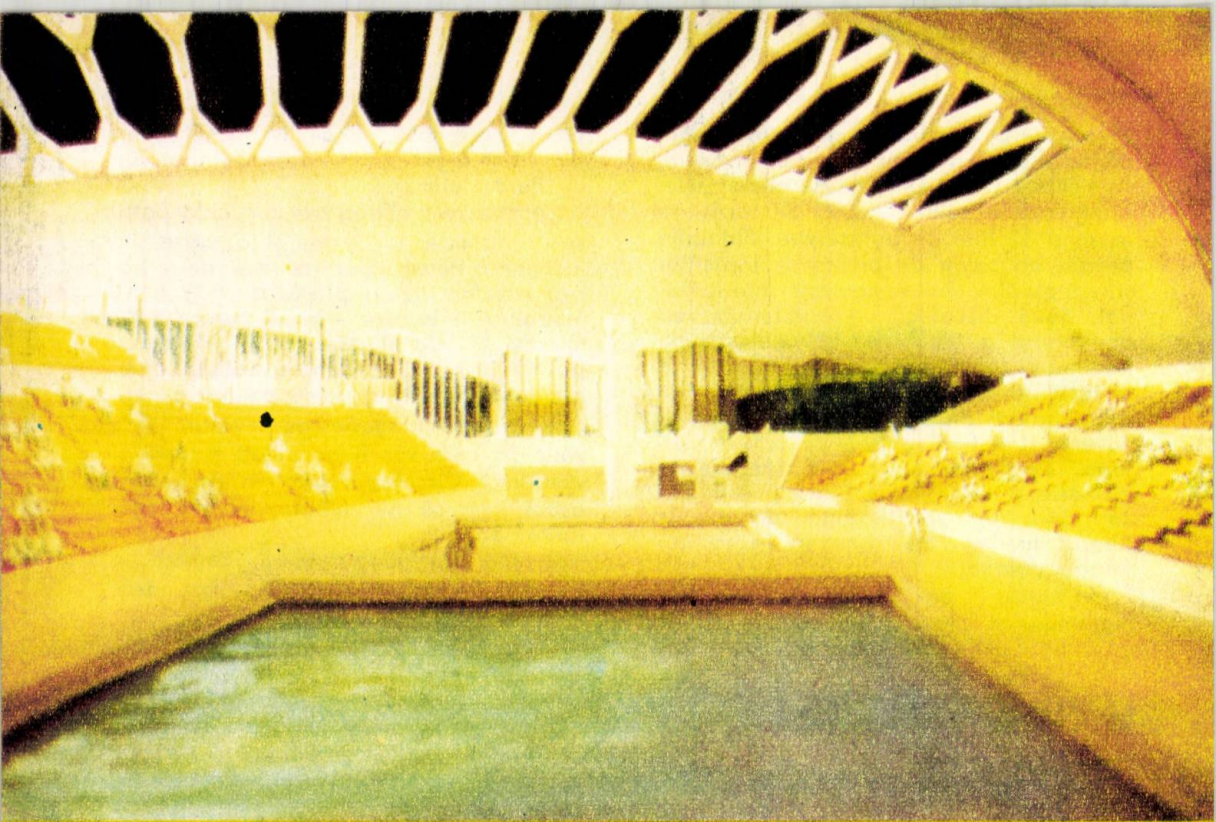
pic, călăreții – pentru unele probe – la centrele de echitație din Bromont, Cité du Havre și insula Sainte-Hélène. Scrima va avea ca loc de dispută Stadionul de iarnă al Universității din Montreal, la 9 km de Sat, gimnastii – Forumul (la o distanță similară), cu 16400 de locuri, halterofilii – arena Saint-Michel, la 5 km de Sat, judocanii – Velodromul olimpic. Ca și la precedenta ediție, probele de iahting vor avea loc la cea mai mare depărtare, la Centrul de regate din Kingston (290 km).

TEHNICA OLIMPICĂ '76

După cum ne informează gazdele canadiene, ediția a XXI-a a J.O. de vară va dispune de ultimele realizări în materie de cronometraj, informare și transmisie. Un sistem integrat de cronometraj, afișaj, prelucrare și imprimare a rezultatelor, de fotografiere a sosirilor etc. va fi asigurat prin grija firmei elvețiene cu veche experiență, „Chronometrage Suisse S.A.” („Swiss Timing”), care

va pune gratuit la dispoziție specialiști și aparatura necesară, inclusiv mijloacele acustice și vizuale pentru informarea spectatorilor și telespectatorilor.

Presa va avea la dispoziție la centrul și subcentrele de presă o rețea cibernetică de 150 de stații diverse, dublată de o rețea de rezervă în caz de avarie. Dacă, să zicem... cade și aceasta, o rețea manuală va intra imediat în funcțiune.

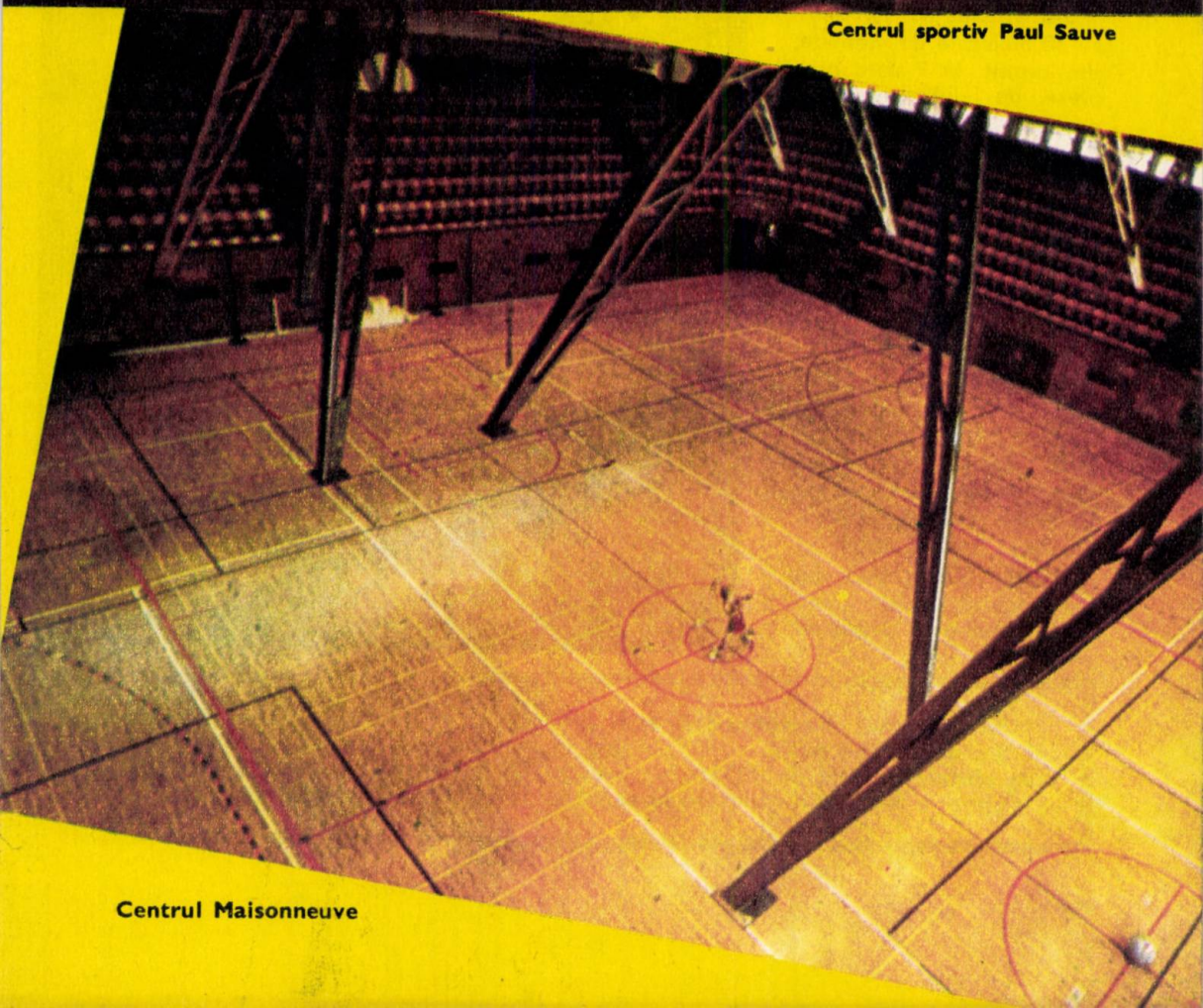
Piscina olimpică

Circuitul de ciclism din parcul «Mont-Royal»

Centrul sportiv Paul Sauve

Centrul Maisonneuve

Creierul rețelei va fi un ordinator I.B.M. 145, capabil – între altele – să memoreze și, firește, să redea la cerere toate informațiile necesare ziariștilor despre fiecare concurent și probă, rezultate etc. O simplă apăsare pe buton și textul

de pe ecranul luminos va fi imprimat. Instalații telefonice, telex, telefoto și altele, împreună cu cabinele de transmisie radio-TV vor asigura serviciile necesare miilor de ziariști, comentatori, fotoreporteri și realizatori de film.

MONEDE ȘI MĂRCI OLIMPICE

Comitetul de Organizare a Jocurilor Olimpice (COJO) a găsit o soluție interesantă pentru acoperirea cheltuielilor importante necesitate de marea competiție, fără a apela la ajutoare sau credite, o adevărată premieră în materie: emisiuni de monede și mărci poștale olimpice, loteria olimpică, participarea unor firme ș.a.

S-a stabilit să fie emise 60 milioane de monede din argint, în 7 serii a 4 piese, de felul monedelor numismatice.

Prima serie a mărcilor poștale cu suprataxă a apărut în aprilie 1974. Trei mărci – de 8+2, 10+5 și 15+5 cenți canadieni – reprezintă medalii olimpice pe fond auriu, argintiu și, respectiv, de bronz. Emisiunile sînt anuale, trei alte serii apărînd în 1975 și 1976. Primele „Timbre J. O.”, cum sînt denumite, reproduc emblema Jocurilor Olimpice de la Montreal.

De un succes deosebit s-a bucurat Loteria olimpică, încasările depășind

orice așteptări și mărind astfel cota – parte a contribuției pentru sprijinirea organizării J.O.

După cum se poate vedea în pagina care deschide prezentarea de față, emblema J.O. de la

Montreal are fondul roșu și un desen alb simbolizînd cercurile olimpice, podiumul de premiere, stadionul și litera M, de la Montreal. Ea este creația artistului plastic Georges Huel.

PROGRAMUL

	S	D	L	M	M	J	V	S	D	L	M	M	J	V	S	D
	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1
Ceremonia de deschidere	•															
Atletism							•		•	•	•		•	•	•	•
Baschet		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Box		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Canotaj		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•
Călărie																•
Ciclism		•		•	•	•	•	•		•						
Fotbal		•	•	•	•	•	•	•		•			•		•	
Gimnastică		•	•	•	•	•	•	•		•						
Haltere		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Handbal		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Hochei pe iarbă		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Iahting				•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Judo				•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Lupte				•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Natație		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Pentatlon modern		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Tir		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•
Tir cu arcul												•	•	•	•	•
Volei												•	•	•	•	•
Ceremonia de închidere		•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•

Încheiem aici prezentarea sintezei pregătirilor de amploare ce se fac pentru cea de-a XXI-a ediție a J.O. de vară, întocmită pe baza albumului „Montreal, oraș olimpic”, editat de COJO, și ilustrată cu diapozitive puse cu amabilitate la dispoziție de colegii noștri de la serviciul de presă al acestui organism.

Pista de canotaj de pe insula Notre-Dame

Vedere aeriană a stadionului universitar din Toronto

BASCHEȚUL SPORTUL CEL MAI POPULAR ÎN R. P. CHINEZĂ

Unul din sporturile care au cunoscut o largă dezvoltare în cei 26 de ani care s-au scurs de la proclamarea Republicii Populare Chineze este baschetul. Începuturile practicării sale trebuie căutate în urmă cu 70 de ani. Multă vreme însă, activitatea baschetbalistică a polarizat în jurul câtorva sute de grupări din marile orașe ale țării. Abia în ultimele trei decenii, când după eliberarea țării partidul comunist și guvernul R. P. Chineze au luat o serie de măsuri eficiente pentru dezvoltarea largă a educației fizice și sportului, baschetul a devenit o reală pasiune a tinerilor chinezi.

Astăzi, aproape că nu există școală, întreprindere, unitate militară sau comună populară care să nu aibă echipe masculine și feminine de baschet, posedând terenuri cu instalațiile necesare practicării acestui sport. Astfel, numai în Pekin există peste 2 000 de formații pe lângă fabricile și uzinele din oraș, care se întrec cu regularitate în turnee orga-

nizate în zilele libere sau în timpul sărbătorilor. Un alt exemplu, la fel de elocvent ni-l oferă Ningsia Hui, o regiune din nord-vestul R. P. Chineze, în care cele peste 200 de brigăzi de producție din 20 de comune au câte o echipă masculină și feminină de baschet, care-și dispută întâietatea anual într-un turneu ce se desfășoară timp de două luni.

Tot în acest timp, mini-baschetul a devenit jocul favorit al școlarilor chinezi. El este practicat în toate școlile primare, copii folosind mingi mai mici și panouri speciale. Anual sînt organizate festivaluri de mini-baschet în fiecare regiune, cei mai talentați jucători fiind selecționați pentru școlile sportive.

Paralel cu această largă dezvoltare pe plan intern, echipele reprezentative ale R. P. Chineze susțin dese partide amicale cu formații din Asia, Africa și alte părți ale globului. La ultima ediție a Jocurilor Asiatice, echipele chineze s-au clasat pe un loc fruntaș, atît în turneul masculin cît și în cel feminin.

CU 50 DE ANI ÎN URMĂ PRIMUL „OCOL AL ȚĂRII“ PE BICICLETE

În 1926 eram student în anul III la Facultatea de drept din Oradea și sportiv legitimat în secția de ciclism a clubului muncitoresc „Stăruința”. Pentru a trezi atenția celor chemați să poarte de grijă sportului și educației fizice potrivite tineretului, ne-am gândit să punem la cale o ispravă care să albească răsunet: să facem ocolul țării pe biciclete. Având aprobarea principială a conducerii clubului, ne-am apucat să adunăm fonduri pentru drum, am făcut apel la autoritățile administrative orășenești și la cele sportive pe plan județean, dar fără prea mare rezultat.

Banii erau puțini, dar hotărârea, ambiția și mândria sportivă erau mari. Dragostea față de „Stăruința”, față de club, față de culorile roșu și negru era fără margini. Ne îmbărbăta un lucrător frizer din conducerea clubului, Miklo Béla. Încurajat de acesta, am ales doi cicliști din secție: timplarul Ștefan Moțiu, de 29 de ani, și electricianul Luca Kabay, de 28 de ani. Am început să ne pregătim de drum, să ne confecționăm un fel de echipament uniform. Pe brațul stîng purtam o banderolă albă cu textul: „*!-ul ocol al României cu bicicleta, clubul Stăruința Oradea-Bihor*”.

La 7 iulie 1926 am plecat. Presa — doar cea locală — s-a ocupat prea puțin de noi, din lipsă de încredere. Corespondenții marilor cotidiane nu ne-au băgat în seamă. Doar „*Dimineața*” ne-a învrednicit cu o mică inserare, prin corespondentul ei din Oradea.

Cu toată nepăsarea presei, plecarea noastră, deși era vreme ploioasă, a fost marcată de prezența multor mii de curioși, toți muncitori,

susținători ai clubului „Stăruința”.

După cum reiese din fotografia alăturată, numai de la briu în sus eram în „uniformă”, iar de la briu în jos... care cum a putut și cum a crezut. Așa erau împrejurările atunci, cu 50 de ani înainte. Aveam fiecare în spate o ranită cu ceva merinde și un

semnăturile și peceteile primărilor, prefecturilor, ale comisarariatelor de poliție și posturilor de jandarmi pe unde am trecut.

Pretutindeni am fost primiți de populație cu multă dragoste și înțelegere. Am fost adesea ajutați, cu bani sau cu accesorii pentru „mașinile” noastre. Secțiile cicliste ale

fel de impermeabil contra ploii.

Am plecat din Oradea spre Arad — Timișoara — Caransebeș — Herculane — Orșova — Turnu Severin — Craiova — Slatina — Pitești — București — Oltenița — Călărași — Constanța — Tulcea — Brăila — Galați — Bîrlad — Vaslui — Iași — Tg. Frumos — Fălticeni — Cîmpulung — Cîrlibaba — Sighet — Satu Mare — Carei — Valea lui Mihai și din nou la Oradea, la 29 iulie, după 22 de zile de colindat.

În fiecare oraș, la sosire, ne prezentăm și vizăm „cartea de drum”, pe care o păstrează cu mult drag și cu și mai multă nostalgie, cu toate

cluburilor muncitorești din Arad, Timișoara, București și Galați ne-au încurajat cu accesorii pentru biciclete și unele subvenții modeste. De pe traseu, prin corespondențe, am fost în legătură cu presa din Oradea și cu corespondenții cotidianului „*Dimineața*” din București. Astfel, creditul nostru a început să crească și lumea să se intereseze de noi. Așa se explică de ce, de multe ori, eram opriți pe șosea și cetățenii ne cereau să le spunem cum ne merge, dacă mai putem și dacă credem că vom răzbi pînă la capăt. Nu era lucru ușor, pentru că atunci, încă sînt 50 de ani, România nu avea șosele asfaltate și nici

nu ne însoțeau dube-atelier sau alte asemenea ajutoare, necesare unei temerare acțiunii. Zic temerare, în raport cu modestele noastre mijloace. Dormeam pe unde puteam și ne hrăneam cu chibzuială, pentru a ne ajunge banii până acasă.

Am avut permanent un moral ridicat și mai degrabă am fi murit decât să știrbim încrederea acordată nouă de către mii de suporteri de la „Stăruința” din Oradea, toți muncitori, dintre care mulți purtau pe ascuns însigna cu seceră și ciocan.

Cu cât ne apropiam de casă — Oradea, — prestigiul nostru creștea, pentru ca la sosire, în după-amiaza zilei de 29 iulie, să ne aștepte o mulțime din cauza căreia s-au oprit tramvaiele în oraș. La suporteri „Stăruinței”

s-au adăugat apoi și alții, curioși să vadă și să salute pe cei trei cicliști care într-adevăr s-au ținut de cuvânt și, învingând toate greutățile, au făcut ocolul țării cu bicicleta.

Ne-am bucurat de o călduroasă primire. Urale entuziaste, buchete de flori. Eram fericiți și ne închipuim că sîntem semizei.

Ehei, aveam atunci 22 de ani. Azi am 72...

Secția de ciclism ne-a oferit cîte o medalie de argint, iar personal am primit o frumoasă medalie de aur, cu textul pe o parte: „Centrul Stud. Oradea, pt. ocolul țării, 7-29-VII.1926”, iar pe cealaltă parte „Voință-Inteligență-Forță”. Le păstrez cu sfințenie și sînt tare mîndru de ele. Peste cîtăva vreme, săptămînalul ilustrat vinez „Panorama” publica

fotografia alăturată, considerînd fapta noastră ca un „eveniment sportiv din România”.

Noi trei nu am vrut să realizăm o mare performanță sportivă, ci doar să trezim în cei nepăsători și moleșiți interesul pentru tineret și sport, pentru tineretul care dorea să facă sport și avea și aptitudini, dar nu era luat în seamă, nu era ajutat.

Pe atunci, prin deceniile 3-4 ale secolului nostru, era greu să faci sport, mai ales dacă aparțineai unui club sportiv muncitoresc. Fericiți sînt tinerii de azi că au atîtea posibilități și sînt ajutați pentru a-și căli trupul, pentru a realiza performanțe, spre mîndria lor și a țării.

Silviu ANDRU
pensionar — Dej

OINIȘTII DE LA C. P. B.

Campionatul republican de oină, ediția 1975, și-a derulat ultimele secvențe recent pe stadionul „Delta” din Tulcea. Zece echipe, din cele peste 500 care s-au aliniat la startul primei etape, au mers din vic-

torie în victorie, calificîndu-se în finala pe țară, încheiată la capătul celor mai vii disputate întreceri din istoria acestei tradiționale competiții — cu victoria formației **Combinatului poligrafic București**.

Oiniștii de la C.P.B., antrenati de **Ilie Dacău** și **Alexandru Rafailescu**, și-au atras, din nou, aplauzele publicului prin jocul lor sigur și plin de fantezie, cîștigînd la Tulcea, pentru a 9-a oară consecutiv și a 12-a alternativ, invidiatul titlu de campioni. Tipografilor au dorit (și au reușit) să sărbătorească cei 15 ani de existență a echipei lor, înființată în 1960, în postură de sportivi imbatabili. Dacă mai adăugăm că, începînd din 1961 și pînă în prezent, campionii au terminat (cu excepția edițiilor din 1964 și 1965) neînvinși și în marea competiție a sportului nostru național, dotată cu trofeul „Cupa României”, succesele tipografilor bucureșteni apar ca o performanță rară.

Iată în fotografia alăturată echipa C.P.B. pe stadionul din Tulcea, la cîteva minute după decernarea tricourilor de campioni pe anul 1975: jos (de la stînga la dreapta) — I. Fundățeanu, M. Simoiu, I. Anton, N. Tudoran, D. Bărbieru; sus — I. Dacău (antrenor), Gh. Corbeanu (președintele secției), V. Tudorancea, Gh. Gruianu, A. Burcică, V. Gălățeanu, Gh. Matei, T. Sîrbu, P. Chiriță (rezervă).

I. TRAIAN

NOI COORDONATE ÎN SPORTUL VIETNAMEZ

S-au scurs trei decenii de la întemeierea Republicii Democratice Vietnam. În cei 30 de ani, bravii fii ai poporului vietnamez au obținut în-

semnate succese pe calea apărării și refacerii înoltoare a patriei lor, în opera de edificare a societății socialiste.

Partidul celor ce muncesc din Vietnam și guvernul țării se preocupă îndeaproape de ocrotirea sănătății poporului și creșterea tinerei generații în condițiile unei pregătiri desăvârșite. În acest sens, un rol de seamă îl joacă mișcarea sportivă din această țară. Punînd un accent de bază pe competițiile de masă, îndeosebi cele de atletism, natație, gimnastică, volei, baschet, organizațiile sportive vietnameze vădesc preocupări laudabile pentru atragerea unui număr cît mai mare de tineri într-o activitate organizată. Cei mai talentați sportivi sînt selecționați în școlile sportive din Hanoi și din celelalte mari orașe ale țării. Totodată, performerii sînt grupați într-o serie de cluburi și asociații sportive, care de la an la an capătă o tot mai mare popularitate. Unul din aceste cluburi este rezervat sportivilor din armată și școli militare. Reprezentanții săi domină cu regularitate întrecerile de amploare la atletism, înot, volei și fotbal.

În imaginea noastră, un aspect de la turneul de volei tradițional rezervat celor mai bune echipe militare din Vietnam.

La Ploiești, în Aeroclubul „Gheorghe Bănciulescu“, douăsprezece fete au luat în această toamnă brevetul de pilot. Douăsprezece fete curajoase i-au uimit chiar și pe examinatori cînd li s-a cerut să demonstreze ceea ce au învățat în cei trei ani de ucenicie aviatică. Ana Nina Ioniță, Maria Milian, Camelia Manu, Niculina Drăgan, Adriana Groza, Mariana Popescu, Margareta Iancu, Emilia Pop, Viorica Alupoaie, Eugenia Blaj, Valeria Cherecheș și Maria Ciocea.

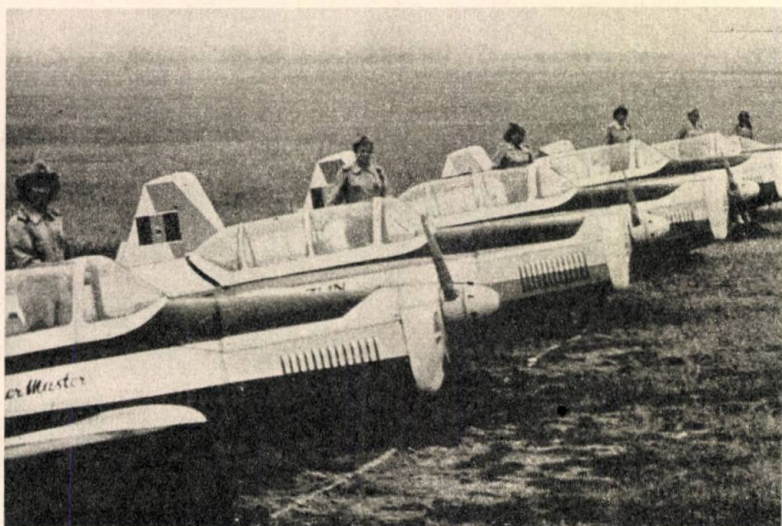
Desigur, n-a fost ușor pînă cînd „pasărea“ din oțel și duraluminiu a fost obligată să asculte de mîinile mici, strînse pe manșă. Pe frunțile arse de soare ale elevelor-piloți de pînă ieri, ca și pe tîmplele instructorilor lor de zbor — Mihai Ionescu, Ștefan Calotă, Mihai Albu, Cezar Rusu, Octavian Ulici — au curs multe picături de transpirație. Acum, profesorii le urmăresc de jos, în înaltul cerului.

— Fraga! Aici Rîndunica 05. Sînt la 2000m altitudine. Permiteți începerea programului de acrobație. Recepție...

— Rîndunica 05! Aici Fraga...

Adresăm juriului cea mai banală întrebare: Cum „merg“? Și ni se răspunde: „Zboară frumos. Parcă mai frumos decît băieții“.

BRAVO, FETELOR!

Incepe programul de zbor...

12 FETE CURAJOASE

O amintire pentru albumul personal.

PRIORITĂȚI ALE MEDICINEI SPORTIVE ÎNAINTEA J.O.

Numai câteva luni ne mai despart de marea confruntare olimpică de la Montreal, din iulie 1976, și încă de acum s-au stabilit strategiile de urmat pentru obținerea unor medalii. O mare contribuție — așa cum bine se știe — în obținerea acestor rezultate o are și medicina sportivă, iar aceasta și-a stăvilat deja prioritățile menite a contribui la obținerea rezultatelor propuse. Expertizarea capacității de efort și integrarea acestor date biologice în procesul de antrenament reprezintă cu prisosință una din aceste priorități. Confruntarea investigației de laborator, cu efort standard, cu cea din efortul specific; biotelemetria ar trebui să devină o metodă curentă, deoarece ar crea premise obiective în cadrul unei explorări simultane, multifactoriale, cu prelevarea spontană computerizată, pentru a obiectiviza procesul de antrenament și a planifica judicios și obiectiv căile de atingere a performanțelor sportive vizate.

O a doua achiziție în biologia efortului sportiv o reprezintă antrenamentul la altitudine medie (1800—2400 m), 3—4 săptămâni, ca mijloc real de creștere a capacității de efort fizic, cu condiția ca participarea în concursuri organizate la șes să aibă loc între zilele a 14-a și a 30-a după coborîrea de la altitudine medie. Atît de mult a intrat în practica de pregătire a marilor performeri antrenamentul la altitudine medie, încît pe bună dreptate i-a atribuit acestui mijloc denumirea de „dopaj biologic“. În condițiile în care o anumită cotă de efort (volum) a devenit un factor condițional în obținerea marilor performanțe, în strînsă relație de proporționalitate cu performanța, se pune acut problema recondiționării biologice, reechilibrării biologice după efort, fenomen definit azi ca „refacere“, parte componentă a antrenamentului sportiv.

În afara fundamentării teoretice a acestui proces biologic, proces ce interesează întreaga populație umană, aplicarea diferențiată în sportul de performanță incită la găsirea de noi și noi mijloace capabile să întregască arsenalul terapeutic al refacerii.

Între acestea, acupunctura, Aslavitalul, și Gerovitalul, produsele derivate din mielea de albine (polenul, lăptișorul de matcă etc.), chiar dacă nu sînt suficient de clarificate unele probleme fundamentale, lasă să se întrevadă — deocamdată numai pe

baza unor observații empirice — rezultate promițătoare și accelerarea refacerii după antrenamente și competiții, în protecția organismului sportiv față de stressul indus de efortul psiho-fizic.

Desigur, posibilitățile farmaceutologiei sînt mult mai largi în sprijinirea efortului pe plan biologic, dar trebuie să reținem că această influențare poate fi manifestată la nivel de înaltă performanță, unde intervenția sa ar putea fi eficientă, nicidecum la nivel de mediocritate.

Dietetica sportivă și-a conturat azi destul de clar modul de influențare a performanței; diferențiere după vîrstă și sex, anotimp, nevoi calorice și consum indus de efort; diferențiere după etape; pregătire, concurs, refacere. Nu s-a putut stabili în mod științific relația matematică între un anumit gen de alimentație, unilaterală și performanță. O singură excepție: alimentația hiperproteică a hiperponderalilor și a sportivilor cu cerințe mari pe linia forță-masă musculară, care mai păstrează însă unele necunoscute ce-și așteaptă o rezolvare științifică.

Cultivarea tipului de „sportiv luptător“, atît pe plan psihologic, cît și biologic, ar reprezenta cerința de bază a performerului olimpic de azi. Aceasta presupune o structură psihică aparte, cultivată în mod permanent și găsită continuu explicația motivațională a acestei activități, evidențiată pe fiecare etapă, reprezintă o altă prioritate pe care psihologia sportului ar trebui s-o rezolve începînd cu selecția și terminînd cu pregătirea pentru Jocurile Olimpice.

Tot ca element de noutate-prioritate trebuie să amintim extinderea medicinei nucleare în practica sportivă, studiul aptitudinii și a rezervelor biologice de performanță căpătînd coordonate obiective prin intermediul izotopilor radioactivi. Spre satisfacția noastră, atît în acest domeniu, cît și în cel al refacerii sau recuperării după traumatisme (vezi unele rezultate bune obținute cu produsul românesc Boicilforte), înregistrăm unele realizări care ne creează obligația de a aprofunda aceste drumuri spre culmile măiestriei sportive, drumuri care trec prin podiumul medaliilor olimpice de la Montreal.

Dr. Ioan DRAGAN
directorul Centrului
de medicină sportivă — București

Dudu Georgescu, golgeter al Europei ! Iată o performanță care reprezintă o surpriză mai mare pentru iubitorii fotbalului românesc decât pentru cei din Europa. Să nu uităm că, recent, titlul de golgeter al României nu a fost atribuit, deoarece câștigătorul lui nu întrunea numărul de 20 de goluri, stabilit ca normă. Și iată că, pe neașteptate, într-o perioadă în care discuțiile despre ineficacitate sînt deosebit de frecvente, Dudu Georgescu reușește marea performanță a cuceririi titlului suprem, devansînd fotbaliști de mare renume, cum sînt — de pildă — argentinienii Yazalde și Onnis, ca să nu mai vorbim de olandezul Geels, succesor al lui Cruyff.

Cum a fost posibilă această impresionantă calvarcadă a lui Dudu Georgescu spre titlul suprem ?

Victoria lui este mai mult decât o frumoasă propagandă, în lumea întreagă, pentru fotbalul românesc. Victoria lui este mai mult decât scrierea apăsătoare a unui nume de fotbalist român într-o revistă de specialitate ca „France Football”, binecunoscută atît la Paris cît și la Moscova, la Rio de Janeiro sau la Tokio. Victoria lui este, dacă vreți, un vot plin de autoritate pentru fotbalistul modern, împotriva tuturor ideilor preconcepute în legătură cu noțiunea de golgeter, văzută — pînă nu demult — ca o concentrare a eforturilor unei echipe întregi întru servirea omului predestinat golului.

DUDU GEORGESCU GOLGETERUL... INCOGNITO!

La o privire superficială, Dudu Georgescu este în primul rînd un om predestinat golului. Dar privind retrospectiv dificila „campanie a celor 33 de goluri”, ne dăm seama că Dudu Georgescu n-a fost nici o clipă un om de expectativă, fiind în permanență angrenat în toate zonele de foc ale terenului, inclusiv zona ultimei linii de apărare, pe care a considerat-o la fel de importantă pentru victoria lui finală.

Dudu Georgescu cumulează în profilul său de fotbalist rolurile creatorului de situații și, în egală măsură, pe cel al „executorului”. Dacă un Dumitrache a fost în primul rînd un „executor”, care a speculat într-o fracțiune de secundă toate ideile elaborate de o echipă întreagă, dacă Dobrin a

fost și este, pe de altă parte, creatorul a nenumărate situații de gol, fără a-și putea pune, însă, amprenta pe golul în sine, el fiind autor a numai 6 goluri în lunga sa carieră de jucător în echipa națională, Dudu Georgescu se află la răscrucea acestor două orientări, cumulîndu-le și înnoîndu-le.

Tehnicienii își pun întrebarea într-un mod mai direct : cum a fost posibilă victoria europeană a lui Dudu Georgescu, știind că mijlocașul lui Dinamo și al echipei naționale are o viteză de reacție cu nimic deosebită, o tehnică nu prea strălucitoare, care are nevoie de spații largi pentru a-și demonstra eficacitatea, o construcție fizică de efeb, adică în limitele fragilității, și o modes-

tie de caracter care, în general, nu poate fi pusă în legătură cu profilul temperamental al „spărgătorilor de fronturi”.

Titus Ozon, care continuă să fie golgeterul absolut al României — la ora scrierii acestor rânduri — explică succesul lui Dudu Georgescu prin formidabila detentă a golgeterului Europei, o detentă care — spune Ozon — ar fi putut face din Dudu un săritor de 2,20 m. Afirmatia lui Titus Ozon are o bună parte de adevăr. Dudu Georgescu a marcat o jumătate din golurile victoriei sale cu „gheata sa de aur” iar cealaltă jumătate este opera „capului său de aur”. El a câștigat gheata cu concursul detentei, care a făcut din el un săritor care, atunci când nu înscrie cu capul, riscă să se catapulteze în bara transversală, așa cum s-a și întâmplat într-o memorabilă fază a meciului cu Scoția și așa cum avea să se întâmple la

Torino, în meciul cu Juventus (2—2), când „tricolorul” Dudu Georgescu a oferit Italiei, prin golul înscris cu capul, un argument în plus la teza lui Ozon.

Această completă valorificare a detentei ar fi însă o explicație... incompletă pentru succesul golgeterului Europei. La baza acestui succes se află generozitatea efortului, care i-a permis lui Dudu Georgescu să apară, pe neașteptate, incognito, în pozițiile cele mai favorabile, după înșelarea răbdătoare a tuturor „paznicilor” postaji la tot pasul în urmărirea lui.

Dudu Georgescu, fotbalistul... incognito! Iată paradoxul cel mai sugestiv pentru strălucitoarea „gheață de aur” a unuia dintre cei mai iubiți fotbaliști români.

I. CH.

JOSEF ZAPEDSKI — DUBLUL CAMPION OLIMPIC

De aproape două decenii, JOSEF ZAPEDSKI este o notorietate în lumea tirului. Specialist în proba de pistol viteză, trăgătorul polonez Zapedski a reușit o performanță impresionantă, și anume să câștige la această dificilă probă de tir, pistol viteză (unde trebuie să tragi în cîte cinci ținte în 8, 6 și respectiv în 4 secunde), două Olimpiade la rînd: în 1968 la Ciudad de Mexico — 593 p din 600 posibile și în 1972 la München — cu 595 p — nou record olimpic. Avînd un asemenea palmares, Josef Zapedski și-a câștigat, firește, o celebritate binemeritată. De cîte ori concurează la marile întreceri de pe poligonul Tunnari pistolarul clubului varșovian Gwardia se află în centrul atenției. Anul acesta, de pildă, participînd la „Internationalele” României, Zapedski s-a numărat printre animatorii probei de pistol viteză. Și, totodată, l-am văzut și într-o postură nouă, aceea de îndrumător al tîne-

rilor trăgători polonezi. O preocupare în plus prefigurînd viitorul acestui mare pistolar, care după încheierea carierei de sportiv activ vrea să îmbrățișeze meseria de antrenor. Profesorul Zapedski ne-a mărturisit că

deși se află la o vîrstă cînd alții au uitat de sportul de performanță (a împlinit nu de mult 40 de ani), el nu se gîndește să abandoneze activitatea competițională. Are ca obiectiv participarea la cea de a cincea Olimpiadă a sa, în 1976, la Montreal. „Cu siguranță mă voi număra printre cei mai în vîrstă pistolari, dar sînt hotărît să-mi apăr titlul ca un tînăr”... ne-a declarat actualul campion olimpic al probei.

Despre sportivii români, mai precis despre pistolari, Zapedski are numai cuvinte de laudă. După cum ne spune, la J.O. de la Tokio (1964), unde se număra deja printre favoriți, l-a admirat, alături de campionul Linnosvou (Finlanda), pe medaliatul cu argint Ion Tripșa. Apoi, în Mexic a avut ca adversar direct pe Marcel Roșca (locul secund, cu 591 p). „Românii — spunea Zapedski — au o frumoasă tradiție în această probă și eu unul pot să spun că am avut de învățat de la ei, de la prietenul meu Ștefan Petrescu, care atunci cînd eu îmi făceam ucenicia în tir el era campion olimpic (Melbourne 1956). (T.R.)

OLIMPIADELE DE VARĂ PE PIESELE FILATELICE ROMÂNEȘTI

Este cunoscut că Olimpiadele moderne au fost reluate în anul 1896, tot în Grecia, la inițiativa lui Pierre de Coubertin. Astfel a renăscut o mare tradiție umană, întreruptă în anul 393 prin edictul împăratului Teodosiu al Bizanțului.

Mărturiile filatelice majore românești apar începând cu Olimpiada de vară de la Melbourne. Acestei ediții a Jocurilor Olimpice poșta română i-a dedicat o serie de mărci formată din șase valori, reprezentând diferite discipline sportive din programul olimpic. Performanțele deosebite realizate de sportivii români la Melbourne au trezit interesul filateliei noastre pentru întrecerea sportivă supremă. Astfel, Olimpiada de la Roma a beneficiat de mai multe emisiuni filatelice românești. Seria Roma I este o compoziție filatelică originală, formată din trei mărci gen triptic și două mărci și două vigniete de asemenea legate între ele (care, dispuse una sub alta, prezintă îmbinarea celor cinci cercuri olimpice, în culori originale — albastru, negru, roșu, galben și verde). Aceste mărci, de culoare gri, au apărut dantelate și nedantelate. Roma II, emisiune pentru o largă circulație poștală, făcând o eficiență propagandă olimpică, este formată din 6 valori reprezentând diferite discipline sportive olimpice. Seria, ca și cea de la Melbourne, a fost completată de două plicuri „prima zi a emisiunii” și de o ștampilă specială. A doua emisiune Roma a fost întregită de două colițe care n-au apărut pe plicuri „prima zi”. Ambele colițe prezintă același desen și anume o pistă de alergare, flacăra olimpică și lauri.

De reținut că în Italia au fost emise plicuri ocazionale cu chipul surizător al laureaților Iolanda Balaș și Ion Dumitrescu.

După Olimpiada de la Roma se petrece la noi un lucru inedit din punct de vedere filatelic. În cinstea laureaților noștri olim-

pici de la Melbourne și Roma poșta română emite o serie de mărci și o coliță. Seria, formată din 16 valori (6 nedantelate cu desen și culoare identică), reproduce ca fundal medaliiile de aur câștigate de olimpici și, în prim-plan, disciplinele sportive la care au fost obținute medaliiile respective. Emisiunea „Medalii olimpice” apărută în anul 1961 are și o coliță de 4 lei care reproduce două din medaliiile obținute, prima la Melbourne și a doua la Roma. De menționat că această frumoasă coliță a apărut atît pe hîrtie cretată obișnuită, cît și pe hîrtie ripsată. Cele 12 valori dantelate și nedantelate ale acestei emisiuni apar pe 6 plicuri „prima zi”, obliterate cu o ștampilă specială.

Poșta română a închinat Olimpiadei de la Tokio mai multe emisiuni. Socotim ca o plesă preolimpică întregul poștal emis în România în cinstea acestel Olimpiade (primul întreg poștal cu subiect olimpic din țara noastră). Și seria apărută în septembrie 1964 este o premieră în filatelia românească, cele 16 valori — 8 dantelate și 8 nedantelate — fiind tipărite în formă rombică (se cunosc mărci de 35 de bani nedantelate fără cercul de culoare verde). Colița care întregeste emisiunea, avînd valoarea de 3,25 lei, este o compoziție grafică deosebit de reușită. Menționăm că sînt colițe cu flacăra olimpică de culoare roșu aprins, ca și de culoare cărămidie (tip II).

Cu victoriile olimpice românești de la Tokio ne reîntîlnim și pe emisiunea „Medalii olimpice de aur”, apărută în noiembrie 1964. Desenele reproduc medaliiile de aur obținute de sportivii români la Jocurile Olimpice de la Melbourne, Roma și Tokio și disciplinele respective. Cele 16 valori, dantelate și nedantelate, ale emisiunii sînt completate cu 7 plicuri „prima zi” ștanțate de poșta cu cinci cercuri olimpice și lauri.

Colița emisiunii, în valoare de 10 lei, a trezit la timpul său mult interes în rândul filateliștilor. Ea reprezintă un planiglob, cu menționarea orașelor și anilor în care au avut loc Olimpiadele interbelice, începând cu Londra — 1948. În centrul coliței se află, reprezentativ, o medalie olimpică în relief, în jurul căreia evoluează, pe o orbită, un sputnik și o navă cosmică.

Cu prilejul J.O. de la Mexic, din anul 1968, poșta română a emis o serie de mărci formată din 6 valori care reproduc imagini din disciplinele olimpice. Toate mărcile au inscripția „Mexic '68” și desenul celor cinci cercuri olimpice. A mai fost emisă o coliță nedantelată, în valoare de 5 lei, care reprezintă două alergătoare. Colița, tipărită în polichromie, este de aceeași factură artistică cu mărcile. Menționăm că ne sînt cunoscute două tipuri de colițe: un tip de hîrtie cretată, gălbui, și un al doilea tip, pe o hîrtie mai subțire, albă. Emisiunea a fost completată cu patru plicuri „prima zi”, pe a patra aflindu-se colița.

Münchenul, ediție jubiliară a Jocurilor Olimpice, din anul 1972, a însemnat, din punct de vedere al emisiunilor, așa cum au remarcat observatorii, realizări nesperate, previzibile pentru mulți teoreticieni pentru anul 2000. România a închinat acestor Olimpiade mai multe emisiuni. Seria denumită „Preolimpiada de la München 1972” este formată din 6 valori și o coliță dantelată. O coliță este nedantelată și a fost emisă într-un tiraj redus, de numai 25 000

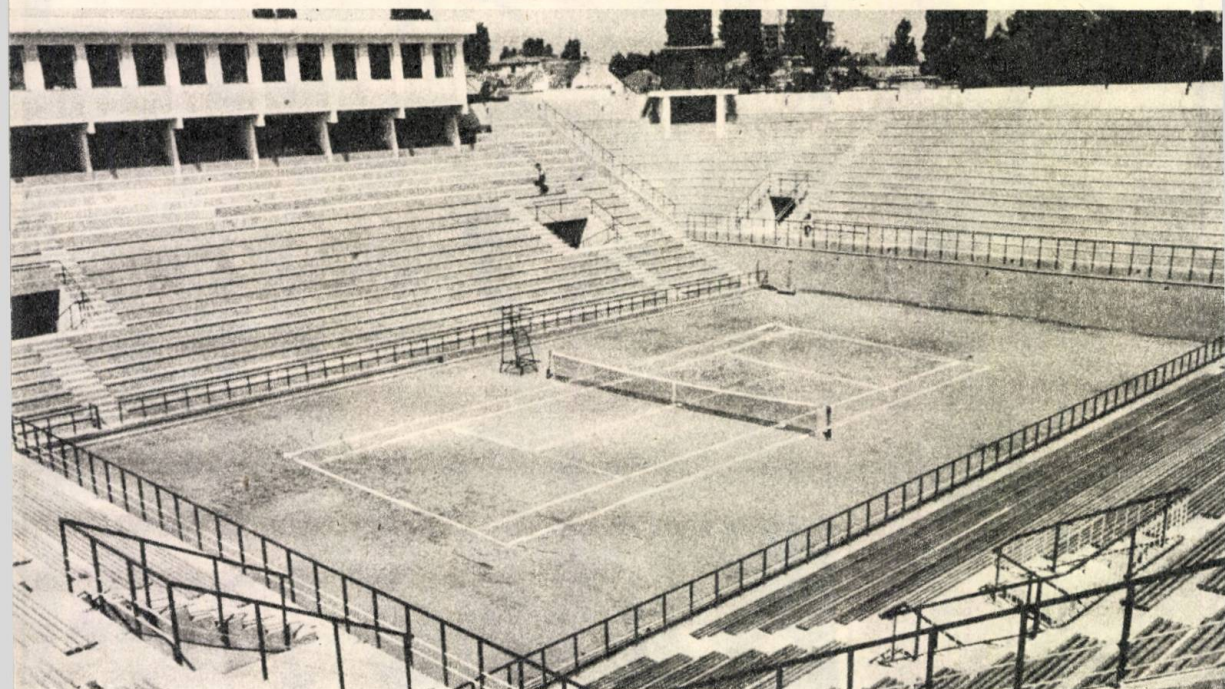
de exemplare, prima de acest gen — cu subiect sportiv — în România. Pentru această serie s-au mai emis cinci plicuri „prima zi”. Au mai fost puse în circulație și 5 întreguri poștale, cu marcă fixă tip R.S.H.

Ștafeta olimpică a trecut și prin România, lăsînd mai multe „urme” filatelice. S-au aplicat ștampile ocazionale (astăzi foarte rare) pe traseul flăcării, în localitățile Giurgiu, București, Rm. Vilcea, Alba-Iulia, Sibiu, Arad, Timișoara și Stamora-Moravița. Ștampila a apărut și pe un set ilustrat emis de poșta. Poșta română a dedicat flăcării olimpice și o marcă în valoare de 55 de bani, de culoare argintie.

Emisiunea de mărci românești dedicată Jocurilor Olimpice de la München în iulie 1972 este formată din 6 valori și două plicuri „prima zi”. Emisiunea a fost completată de două colițe: una nedantelată, de 6 lei, apărută într-un tiraj de 25 000 exemplare, este din punct de vedere cromatic o reușită. Și după J.O. de la München a fost emisă o serie de „Medalii olimpice”, formată din 6 valori. Ea reproduce medalii cucerite de olimpicii români și disciplinele sportive respective. Emisiunea a fost completată atît cu plicuri „prima zi”, cît și cu două întreguri poștale care reproduc „medaliile olimpice”.

Firește, filatelia sportivă ar avea încă multe de spus despre emisiunile închinete Jocurilor Olimpice de vară.

Iosif MICU
(AIJP)

„Centralul” de tenis din parcul Progresul

ATLETISMUL A ÎNVINS FOTBALUL ...

Luciano Susanj este marea speranță a atletismului iugoslav pentru Jocurile Olimpice de la Montreal. O sumară trecere în revistă a performanțelor sale în ultimele 2—3 sezoane îndreptățește afirmațiile celor care îl consideră pe Luciano drept unul din principalii favoriți ai probei de 800 m, alături de Rick Wohlhuter (S.U.A.) și Mike Roit (Kenia).

Deși a început să practice atletismul în anul Olimpiadei de la Ciudad de Mexico (1968), cariera de semifondist a lui Susanj își are începutul abia în 1973 când, în toamnă, a alergat pentru prima oară proba celor două ture. (Luciano avea să declare mai târziu că la originea convertirii sale a stat exemplul lui Marcello Fiasconaro, care în două sezoane a ajuns dintr-un bun alergător de 400 m... recordmanul lumii la 800 m!).

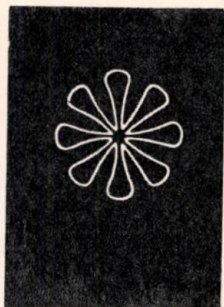
Rezultatele sînt încurajatoare și, cu toate că în primăvara aceluiași an cîștigase titlul european de sală la 400 m, Susanj renunță la distanța scurtă. Alegerea e fericită: după cîteva luni devine campion european indoor la 800 m și — la mai puțin de un an de la debutul ca semifondist!! — Luciano cîștigă, la Roma, titlul continental, cu un timp excelent: 1:44,07, la mai puțin de patru zecimi de recordul mondial. Maniera în care el s-a impus în Cetatea Eternă este unică în istoria competițiilor de anvergură în această probă: al doilea clasat, englezul Ovet, a trecut linia de sosire cu 1,8 secunde după Susanj! Atletul iugoslav a atacat sec cu 200 m înainte de sosire, lăsîndu-și adversarii fără replică. Această tactică se repetă, de atunci, în toate cursele și i-a adus lui Susanj numeroase victorii. Ținînd seama de calitățile lui — aleargă 100 m în 10,6 și 400 m în 45,9 — nici nu putea găsi o strategie mai potrivită.

În sezonul preolimpic, Luciano a concurat foarte mult, întîlnindu-i în repetate ocazii pe Wohlhuter și Boit. A cîștigat unele alergări, a fost întrecut în altele. A fost, așa cum spune el, o bună experiență în vederea J.O. Tot în acest an a luat startul și în două curse de 1 500 m (3:45,2 cel mai bun rezultat), dar nu este mulțumit de adaptare, declarînd că la Montreal nu va fugi... după doi iepuri.

La vîrsta școlii primare, Luciano Susanj visa să ajungă fotbalist. Pînă în 1970 — după ce alergase 400 m în 47,7 — a ezitat între atletism și fotbal. A învins — vă vine să credeți? — atletismul! Luciano a uitat mînea, visează acum podiumul olimpic...

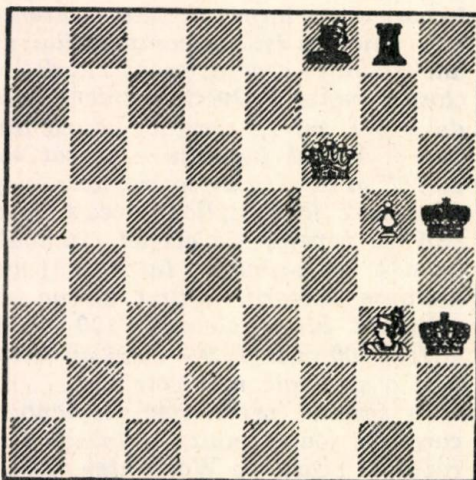
Vladimir MORARU

SÎNTEȚI UN BUN DEZLEGĂTOR

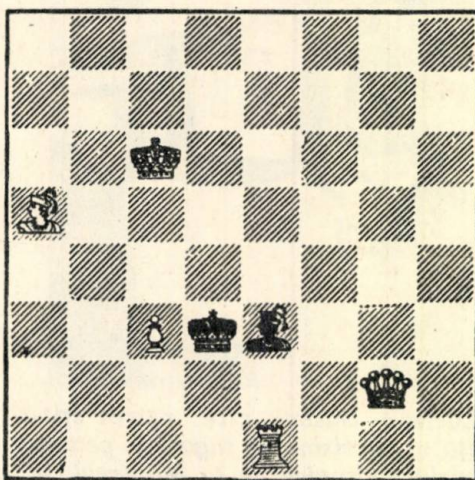

Cititorilor Almanahului Sportul, iubitori de șah, le propunem să-și verifice cunoștințele și forța de analiză dezlegînd cele 6 probleme și 4 studii din diagramele alăturate. Cei care — fără să așeze poziția pe tablă — vor găsi soluția a 3 probleme și 2 studii se pot socoti buni dezlegători. Vă atragem însă atenția că în fiecare din lucrările selecționate autorii au întins curse foarte ingenioase. Deci, nu vă lăsați atrași de rezolvările aparent ușoare. Iar după ce veți încheia analiza ultimei diagrame, confrunțați punctul dumneavoastră de vedere cu soluțiile de la pagina 180.

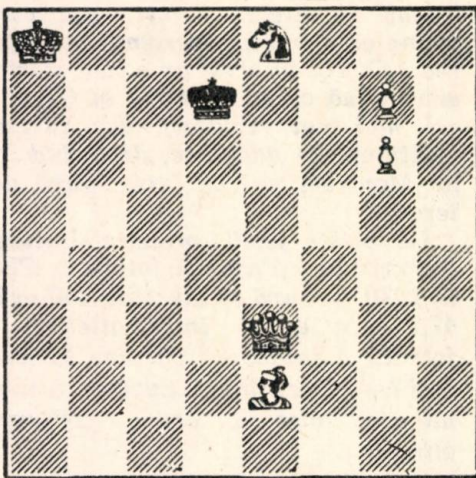
Succes !

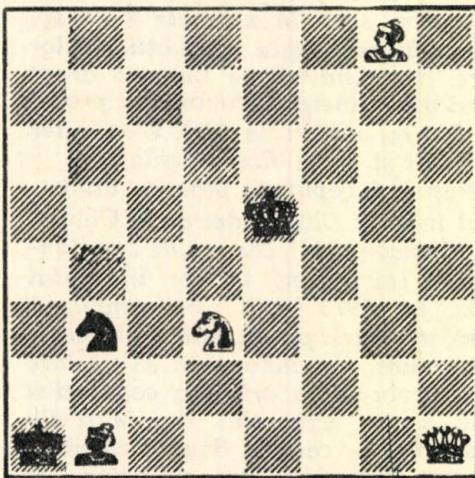
Mat în 2 mutări

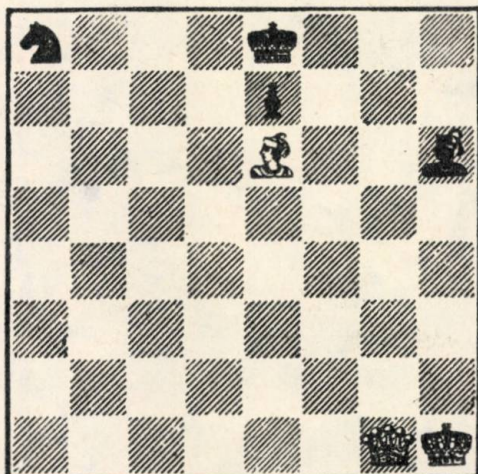
Mat în 2 mutări

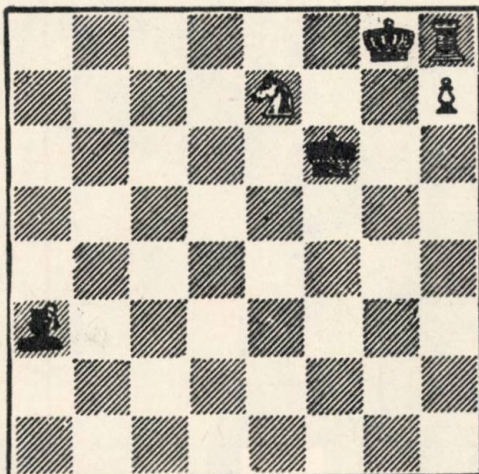
Mat în 2 mutări

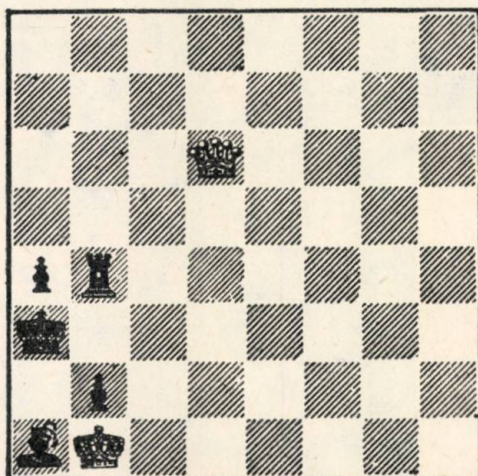
Mat în 2 mutări

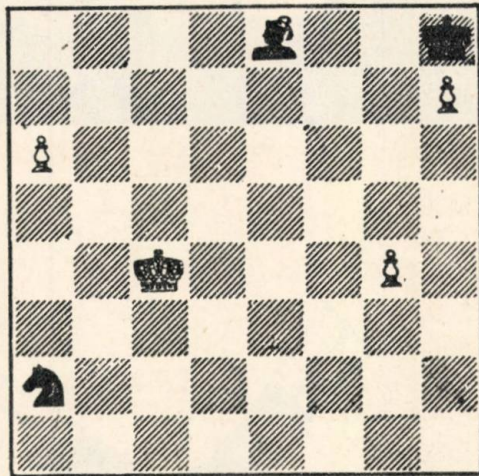
Mat în 3 mutări

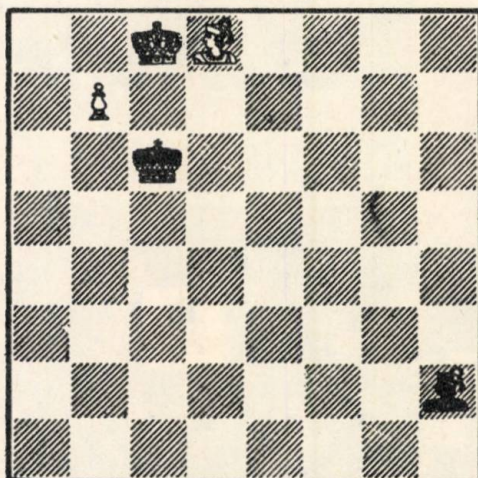
Albul câștigă

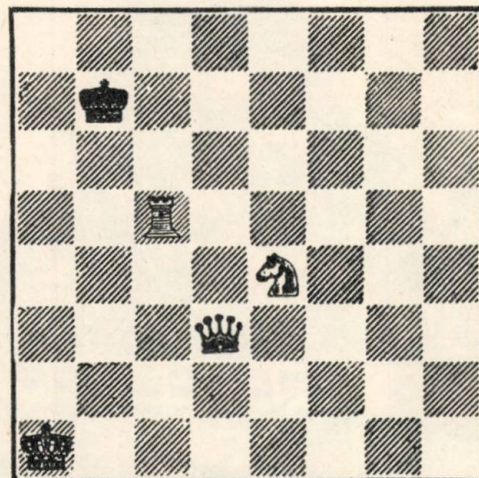
Mat în 6 mutări

Remiză

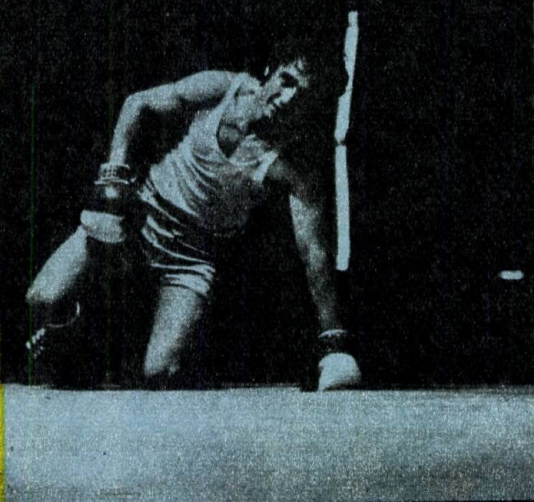
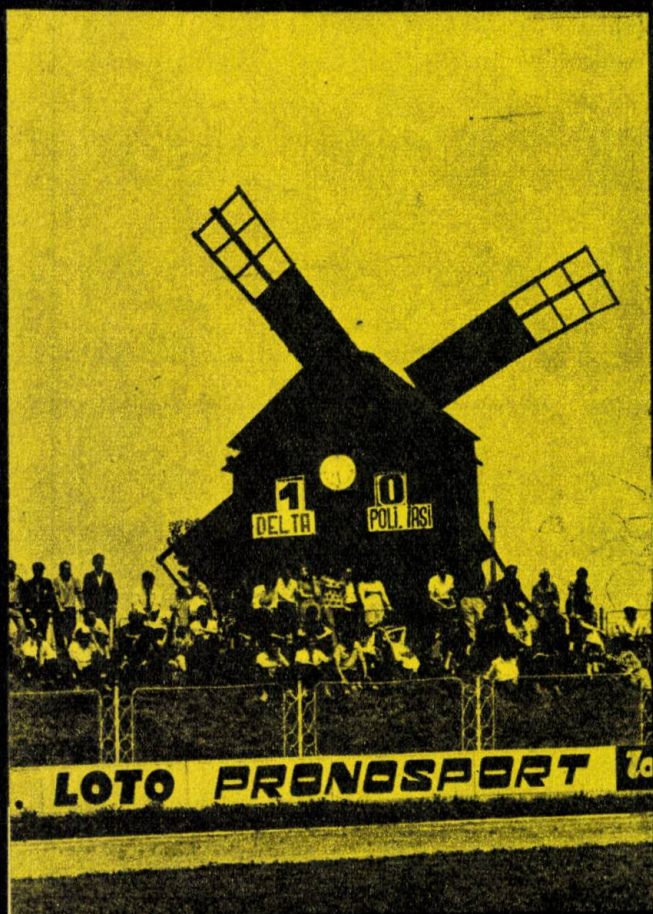
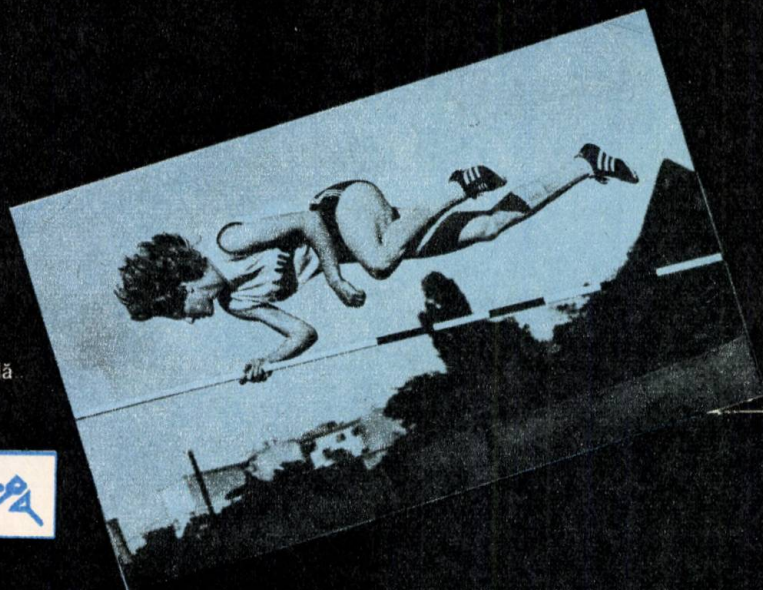

Albul câștigă

Remiză

Să nu cadă

Moara cu noroc

Ultimul mohican...

Foto: Ion MIHAICA

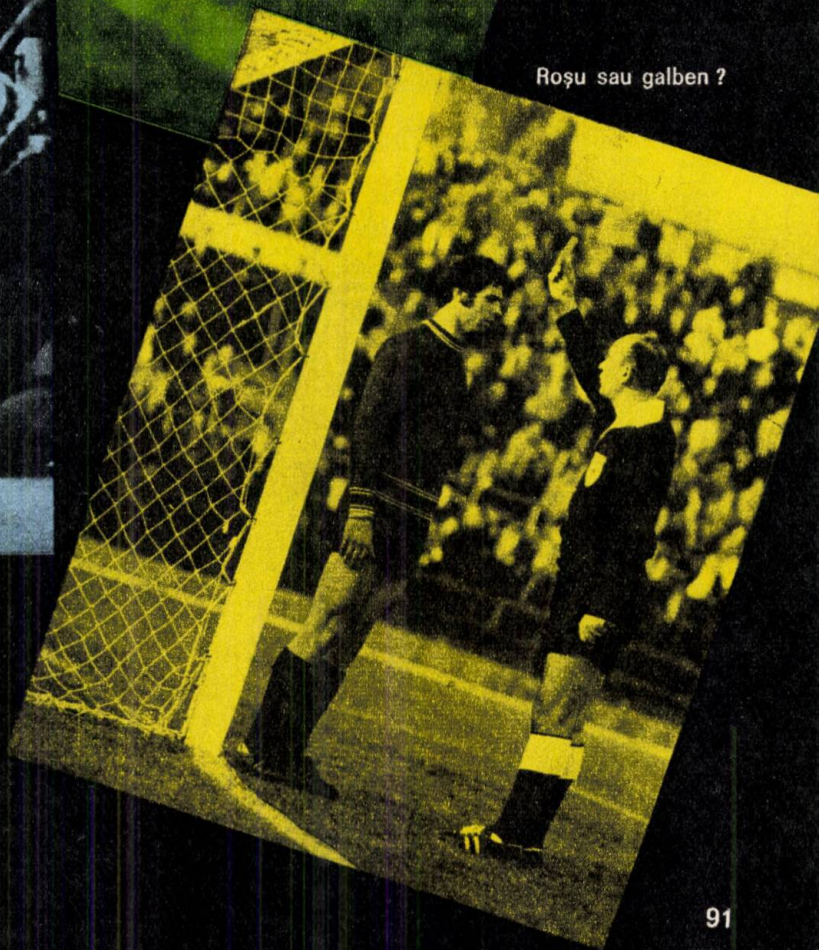

Învingător...
arbitrul !

AS '76

Roșu sau galben ?

LEGEA NESCRISĂ A MUNTELUI

Este indiscutabil că progresul tehnic a adus muntele mai la îndemâna noastră. Uneori aveai chiar iluzia că-l dominăm. Adevărul este că muntele ne oferă nenumărate și incomparabile prilejuri de satisfacție dar, în același timp, el este extrem de sever cu cei care îi încalcă legile. Și chiar dacă astăzi legile lui sînt mai larg popularizate, încă se mai înregistrează accidente, uneori chiar cu pierderi de vieți omenești. Aceasta pentru că, ajungînd pe munte mult mai lesne, cu teleferice, cu telecabine sau chiar pe șosea, unii vizitatori ai Carpaților au impresia că mersul pe creste nu mai prezintă nici un risc, că văile adînci care se deschid la picioarele lor nu mai constituie un pericol.

Iată de ce considerăm că trebuie folosit orice prilej pentru a aminti amatorilor de drumeții aceste legi ale muntelui. Le reamintim, în cele ce urmează, pe cele mai importante dintre ele:

— **SĂ NE PREGĂTIM CU GRIJĂ**, mai ales pentru turele mai lungi. Aceasta înseamnă să ne preocupăm de documentare, echipament adecvat, material, alimente, să repartizăm greutatea după puterile fiecărui component al grupului.

— **OMOGENITATEA GRUPULUI** reprezintă un factor important în realizarea unei drumeții montane. Și dacă există în grup un turist mai puțin experimentat, sau cu un potențial fizic ceva mai scăzut, va trebui să ținem seama de acesta în calcularea timpului de parcurgere a unei etape. Este necesar să adăugăm un număr de minute și pentru „neprevăzute”.

— **ÎN MUNTE NU SE MERGE DE UNUL SINGUR**. Dacă veți întîlni și solitari, trebuie să știți că aceștia sînt oameni cu multă experiență, care își cunosc foarte bine posibilitățile. (Și nici aceștia nu sînt scutiți de surprize neplăcute, la cea mai mică abatere de la legile muntelui!). Mersul în grup este și mai plăcut pentru că sarcinile se împart, pentru că ai cu cine schimba o vorbă, cu cine să împărtășești frumoasele simțăminte pe care le încerci în măreția priveliștilor montane.

— **MUNTELE TREBUIE RESPECTAT**. El este o parte din marea zestre de frumuseți naturale ale țării și avem datoria să-i păstrăm nealterat chipul. Să nu-l distrugem pădurea, tăind puieți sau ramuri, să nu aprindem focuri oriunde, să nu dislocăm bolovani, să nu lăsăm împrăstiate în poieni urmele meselor noastre (hîrtii, cutii, resturi de legume și fructe).

— **SĂ NE GINDIM ȘI LA CEILALȚI** iubitori de drumeții care vin la munte! Să le respectăm odihna la cabană, să le lăsăm plăcerea de a admira în tihnă frumusețile naturii (ceea ce înseamnă să nu deschidem tranzistoarele la maximum, să vorbim pe un ton civilizat și să nu umplem văzduhul cu strigăte sau urlete), să nu distrugem semnele indicatoare sau să le schimbăm orientarea.

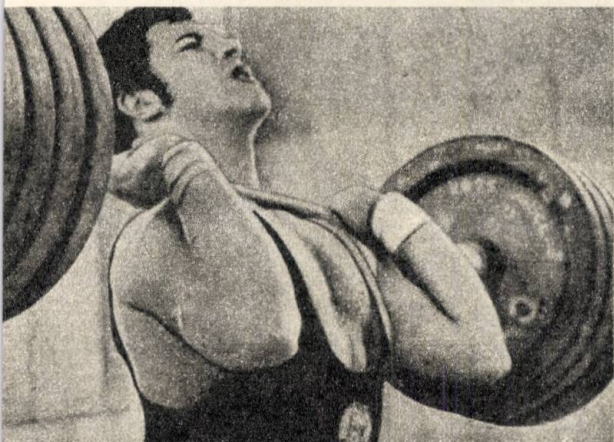
— **SĂ NU EZITĂM** a da o mîna de ajutor unui turist sau unui grup aflat în dificultate. În momentele dificile se verifică marile calități morale: solidaritatea, spiritul tovarășesc, omenia. De asemenea, să nu ezităm să consolidăm (dacă avem cunoștințe și posibilități materiale) o punte, o potecă, un adăpost, să curățăm de mîl sau de frunze un izvor, pentru noi și pentru cei ce vor trece după noi.

— **SĂ RESPECTĂM HOTĂRIRILE CONDUCĂTORULUI**. Pentru cei ce merg pe munte, în grupe mai mici sau mai mari, cuvîntul conducătorului, al ghidului, trebuie respectat întocmai de către toți membrii respectivei colectivități. În momentele dificile o abatere de la hotărîrea luată de un om mai priceput, mai experimentat, poate fi fatală. Desigur, oricine poate avea o părere, dar cel ce hotărăște este conducătorul colectivului!

— **SĂ PERPETUĂM BUNELE OBICEIURI**. Oamenii de munte obișnuiesc să salute pe toți cei cu care se întîlnesc. Cel ce coboară are inițiativa, iar cel ce urcă îi răspunde. A-și da bună ziua este pentru ei o dovadă de respect reciproc, iar între cei ce nu se cunosc, pe lîngă aceasta, o punte de prietenie întinsă între oameni cu o pasiune comună: *drumeția pe munți*.

prof. Mircea MIHĂILESCU
secretar general al Federației române
de turism-alpinism

UN HERCULE LA 19 ANI...

Printre numeroșii sportivi bulgari care s-au afirmat în 1975 la marile competiții mondiale se află fără îndoială și halterofili. De câțiva ani încoace, sportul halterelor din țara vecină s-a impus în arena mondială. Numeroasele titluri de campioni olimpici, mondiali, recordurile lumii pe care halterofili bulgari le dețin constituie o dovadă a valorii lor incontestabile.

„Miracolul” nu constă numai în valoarea lor internațională, ci și în numărul mare de elemente talentate care apar de la un concurs la altul. De unde atâtea talente? — iată o întrebare pe care și-o pun iubitorii sportului cu haltere. Răspunsul este cât se poate de simplu. Tehnicienii bulgari au ajuns la concluzia că specializarea timpurie este cheia succesului și în haltere. Școlile sportive cu profil de haltere (în Bulgaria există nu mai puțin de 10 asemenea școli) scot anual numeroase promoții de halterofili, dintre care cel puțin 2—3 se anunță celebrități mondiale.

Am făcut această introducere pentru că am considerat necesar să explicăm apariția unor halterofili care pînă mai ieri au fost anonimi pentru a deveni mari campioni... peste noapte. Unul dintre aceștia este VALENTIN HRISTOV, considerat drept cel mai bun halterofil al lumii în anul 1975, datorită unor rezultate de-a dreptul fără precedent. Dar notați: *Valentin Hristov nu are decît 19 ani!* Și iată „isprăvile” acestui tînăr mare campion. Băiatul din Pernik s-a afirmat pentru prima oară în luna iulie, la campionatele mondiale de juniori de la Marsilia, unde a cîștigat fără drept de apel titlul lumii la categoria grea (110 kg), cu un total de 400 kg. În mod firesc, se puneau întrebarea: ce va face tînărul absolvent al școlii sportive de haltere din Pernik la campionatele mondiale de seniori? Se va putea el clasa printre primii, în compania celor mai buni din lume, mult superiori ca vîrstă și experiență? Și iată că elevul antrenorilor *Victor Dimcev* și *Ivan Abagiev* a dat un răspuns care a stupefiat pur și simplu pe cei prezenți în Palatul sporturilor din Moscova. El a pulverizat toate recordurile mondiale, realizînd 185 kg la „smuls”, 237,5 kg la „aruncat” și 417,5 kg la total — acesta din urmă cu 17,5 kg superior vechiului record al lumii.

Cu un asemenea rezultat Valentin Hristov ar putea fi un adversar serios chiar și pentru recordmanul mondial la „supergrea” *Vasili Alekseev*, deși acesta din urmă este mai greu cu aproape 40 de kilograme!

Ion OCHSENFELD

Raliurile sînt, indiscutabil, una din cele mai complexe și interesante competiții automobilistice. În cadrul lor se testează, în cel mai bun înțeles al cuvîntului, atît calitatea mașinilor participante la întrecere, cît și buna pregătire a echipajelor, formate, fiecare în parte, dintr-un pilot și un navigator.

La început, cîteva cuvinte despre PILOT. În ansamblul echipajului el este „vioara întii”, titularul volanului, omul care conduce mașina în majoritatea timpului, dar mai ales în probele speciale. Un pilot de raliu trebuie să-și dozeze în așa fel eforturile (ale sale și ale mașinii), încît să respecte cu strictețe mediile de viteză impuse și să ajungă la punctele de control orar exact la ora și la minutul stabilit. Cît privește probele speciale — unde nu există nici un fel de restricție de viteză — aici el are datoria să alerge cît mai repede posibil, pentru că numai astfel poate obține un loc cît mai bun în clasamentele competiției.

Actualmente, în sportul automobilistic de performanță există o strictă specializare: piloții de raliuri fac numai

raliuri, iar cei de viteză pe circuit fac numai viteză pe circuit. Se întîlnesc și unele excepții. Dar tentativele unor alergători de pistă, făcute în marile raliuri internaționale, s-au încheiat de cele mai multe ori cu rezultate mediocre.

Talentul și pregătirea unui pilot de raliu sînt (sau ar trebui să fie) mai complexe decît ale unui alergător de circuit. O pistă de viteză, chiar una de „Grand Prix”, poate fi învățată pe de rost de către un concurent, după cîteva antrenamente serioase. În cazul raliurilor, lucrurile se complică, deoarece pilotului îi trebuie un serios efort pentru a cunoaște „pe de rost” întregul traseu, lung de 1 500—2 000 km și toate probele speciale, în număr de 20—30.

Un pilot de raliu, conștient și hotărît să obțină un rezultat bun, nu merge niciodată la întîmplare sau, cum se spune, la prima vedere a traseului. Înainte de competiție, el face o serie de antrenamente pentru a se familiariza cu drumul și, mai ales, cu probele speciale. Pentru acestea din urmă, el efectuează mai multe urcări (probele speciale din raliuri sînt,

indeobște, probe de viteză în coastă), încercînd abordarea fiecărui viraj cu o viteză cît mai apropiată de cea necesară în competiția propriuzisă.

În afară de unele cazuri a parte, o cursă de viteză (chiar una din campionatul mondial) nu durează mai mult de 3—4 ore. Raliurile, în schimb, se desfășoară pe parcursul a 15—20 de ore, ziua și noaptea. Iată de ce piloții de raliuri, ca și coechipierii lor, trebuie să aibă o excelentă condiție fizică, să reziste la efort îndelungat, la nesomn, să-și păstreze intacte reflexele, judecata limpede și spiritul de orientare pe o mare perioadă de timp.

NAVIGATORUL. Ideal ar fi ca navigatorul să conducă mașina aproape tot atît de bine ca și pilotul. Dar nu în măiestria la volan constă adevărata valoare a unui navigator de clasă. Dacă pilotul este „omul volanului”, navigatorul trebuie să fie „omul hărții”, omul care răspunde de întreaga orientare a echipajului pe traseu.

La antrenamente participă ambii membri ai echipajului. În timp ce pilotul conduce mașina, navigatorul își alcă-

tuiește „radarul”, însemnându-și într-un calet toate detaliile traseului: localități, indicatoare, poduri, cursuri de apă, clădiri sau alte repere semnificative, curbe etc. Pentru probele speciale însemnările sînt și mai amănunțite, ele cuprinzînd în unele cazuri, metru cu metru, starea drumului, natura virajului, viteza cu care se poate intra și ieși.

Un „radar” pentru un raliu important, lung de 1 500 km, poate avea dimensiunile unui calet de 200 file, în care datele culese de pe teren sînt însemnate cu o grafică aparte, convențională, specifică fiecărui navigator. Se scrie într-un limbaj cifrat, într-un fel de „stenografie”, care permite economia de spațiu și citirea instantanee a detaliilor drumului.

Luînd startul într-un raliu, pilotul se lasă condus de navigator (de aici și numele), care lucrează tot timpul cu harta, cu „radarul”, cu unele aparate de bord și cu cronometrul. Este probabil inutil să mai spunem că între cei doi sportivi trebuie să existe o perfectă colaborare, o veritabilă sincronizare și, mai ales, o mare încredere reciprocă. Este necesar ca navigatorul să dea cele mai precise comenzi, iar pilotul să se încreadă fără rezerve în calitatea muncii coechipierului său.

Se înțelege că pe un parcurs atît de lung și în condiții meteo care se schimbă des, rămîne mult loc și pentru improvizații. Totul este însă ca, improvizînd și colaborînd, cei doi membri ai echipajului să se înscrie în reperele mari ale competiției și să atingă punctele obligatorii de trecere la timpul înscris în „graficul” oficial.

Unul bun navigator i se cere minte de matematician. El trebuie să știe în orice moment ce întîrziere sau ce avans are echipajul. În raport de aceste calcule și de alte date aflate la îndemînă, navigatorul trebuie să

hotărăscă tactica de concurs, s-o adapteze la noile condiții ivite pe parcurs.

Ar mai fi necesar de adăugat că, în cazul raliurilor internaționale, navigatorul este dator (ca și pilotul, dealtfel) să aibă cunoștințe de limbi străine, pentru a se descurca repede la o intersecție de șosele, la o benzinărie sau la o stație „service”. Și tot în sarcina navigatorului cade alcătuirea planului de amplasare a mașinilor de asistență tehnică și a mecanicilor care așteaptă echipajul în punctele cheie ale traseului.

Cum trebuie pregătită MAȘINA DE RALIU? Despre această temă s-ar putea scrie zeci de pagini, pentru că ar fi necesar să se intre în meandrele oficiale, amplificate an de an de federația internațională și de federațiile de specialitate.

Cele mai simple raliuri sînt deschise automobilelor de serie, fabricate în peste 5000 de exemplare anual. Concurenților care participă la raliuri cu astfel de mașini nu li se permite să facă nici un fel de modificare ce ar avea drept consecință schimbarea caracteristicilor și performanțelor de bază ale automobilului. În mod oficial sînt acceptate doar următoarele modificări: montarea unor faruri suplimentare (pînă la numărul total de șase), a unui blindaj sub caroserie, a unui arc de protecție (roll-bar), a unui turometru și altor cîteva accesorii.

Firește, este permisă și, mai ales, recomandabilă revizuirea și reglarea curentă a motorului, a instalației de iluminat și semnalizare, a roților, frînelor, direcției, a tuturor organelor care contribuie la securitatea circulației.

O a doua grupă de mașini admise în raliuri sînt „turismele speciale”, fabricate în minimum 1000 exemplare anual. Pentru acestea regulamentele sînt foarte largi, admitînd un întreg șir de modificări. Să luăm cazul unui autoturism Dacia 1100

sau 1300. Pentru a trece o asemenea mașină din grupa turismelor de serie în cea a turismelor speciale, concurentul are voie să șlefuiască galeriile de admisie și evacuare, să înlocuiască carburatorul original cu unul mai complex, să monteze un alt ax cu came, să adopte o altă tubulatură de evacuare etc. Pe scurt, există cel puțin 50 de libertăți de modificare, începînd de la arcurile de supapă și terminînd cu forma și sistemul de prindere a amortizoarelor.

S-ar putea pune întrebarea: de ce modificările respective nu le face, încă de la început, uzina constructoare? Pentru că nici o uzină din lume nu este profilată pe fabricarea de mașini de competiții, ci pe realizarea unor automobile de serie, care să poată fi puse la dispoziția publicului larg la prețuri accesibile. Efectuarea de către constructor a tuturor modificărilor permise de regulamente ar face practic imposibilă producția la scară industrială și ar sporii enorm prețul de cost.

Este adevărat, unele firme ca Renault, Fiat, Skoda, Moskvici, Citroën se ocupă de realizarea unor mașini speciale de raliuri sau de curse, dar ele fac acest lucru în secții aparte, în care lucrează un personal restrîns și strict specializat, care folosește ansamble și subansamble de la producția de serie largă.

După cum se știe, și la uzina din Pitești există un mînunchi de mecanici, tehnicieni și ingineri care se ocupă de pregătirea unor mașini Dacia pentru competițiile automobilistice. „Vrăjitori” de motoare se găsesc și printre alergătorii din alte orașe ale țării: București, Brașov, Cluj-Napoca etc. Acest fapt evidențiază multiplele valențe ale sportului automobilistic, cele mai importante dintre ele fiind contribuția la creșterea măiestriei în conducere și stimularea gustului pentru creația tehnică.

D. L.

Oficiul Național de Turism „Carpați”, prin Agenția de excursii cu turiști români în străinătate și oficiile județene de turism din țară, oferă în tot timpul anului o gamă largă de excursii în străinătate, în grupuri sau individual – cu trenul, avionul, autocarul, motonave fluviale și maritime, pe cele mai atractive itinerarii, care includ vizitarea unor obiective turistice de mare interes și monumente de artă, precum și participarea la diferite reuniuni internaționale : tirguri, expoziții, congrese, competiții sportive.

Excursiile se organizează în R. P. Bulgaria, R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. P. Polonă, R. P. Ungară, U.R.S.S.

Numeroase și interesante trasee turistice în R. P. Chineză, R. P. D. Coreeană, Cuba, R. S. F. Iugoslavia și alte țări.

Importante reduceri de prețuri în extrasezon, precum și reduceri de prețuri pentru copii.

Pentru persoanele care își petrec concediul de odihnă în stațiunile Sinaia, Bușteni, Predeal, Timiș, Piriul Rece, Poiana Brașov, Amara, 1 Mai, Felix, precum și în stațiunile de pe litoral se organizează excursii de scurtă durată în R. P. Bulgaria sau R. P. Ungară.

Participanții la excursiile individuale pe cont propriu se pot adresa unităților noastre pentru rezervări de bilete de transport cu trenul sau avionul, schimb valutar etc.

Informații și înscrieri, individual sau prin delegații din întreprinderi, instituții, școli, asociații sportive etc., la AGENȚIA DIN BUCUREȘTI, CAL. VICTORIEI NR. 100, TELEFON 16.44.31, PENTRU TURISMUL ORGANIZAT ȘI 13.39.91 PENTRU TURISMUL PE CONT PROPRIU, precum și la toate oficiile și filialele de turism din țară.

(PUBLITURISM)

În Cinstea ta...

MOTTO : „1975 — Anul internațional
al femeii“.

În cinstea ta, cea mai frumoasă...

Dar după versul de-nceput,
Atît de cald, atît de tandru și — vai! — atît
de cunoscut,
Creionul mi-a rămas în aer, debusolat; și-ar
sta și-acum
Ca un drumeț ce se trezește la o răspîntie
de drum.

Căci vrînd, de „Anul tău“, frumoaso, să-ți
dăruiesc, precum se cade,
Trei trandafiri, trei flori suave, trei flori de
stil și trei balade,
Deci, vrînd să reinviu parfumul Sonetelor
minulesciene,
Te-am căutat în umbra-n care îți consumai,
mai ieri, migrene,
Te-am căutat în odăița cu ilustrate din
Corinth,

În care-ardeal cîndva miresme pe trepieduri
de argint.

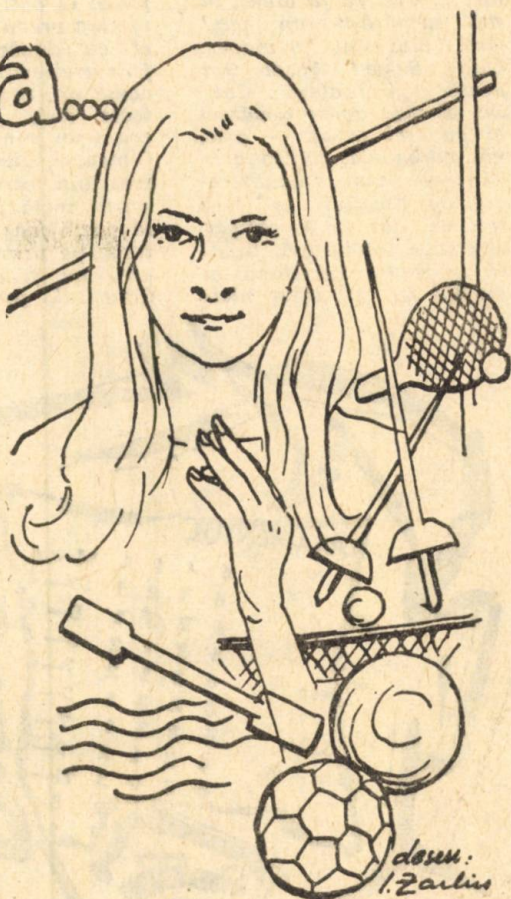
Te-am căutat sub candelabre, la baluri noi,
în vechi saloane,
Te-am căutat în parcuri mute, te-am căutat
și la sifoane.
La „Casa Modei“, la coafeză (crezînd că ești
la șamponat)
Prin florării, prin expoziții... Dar unde nu
te-am căutat?
La bar, la „Solduri“ și la filmul cu Jean Gabin
și — Alain Delon
Dar te-am găsit acolo unde nici nu gîndeam:
pe stadion!

Te-am întîlnit sărînd ștacheta, cu grația unei
feline
Și aruncînd în joacă discul, mult mai departe
decît mine.
Te-am întîlnit apoi la tenis, unde — cu albul
tău balet —
Zîmbînd mi-ai surclasat orgoliul și inima, din
primul set.

Te-am întîlnit apoi pe-o plînsă; și iar m-au
încercat regrete
Că nu pot să te-nfrunt, frumoaso, la proba de
„floretă-fete“.
Și pe zăpezile montane cu scînteieri
diamantine,
În fulgerul venind pe schiuri, te-am întîlnit
din nou, pe tine.

Cu silueta ce-amîntește de legendarele-ama-
zoane
Și cu tricoul ce dă —parcă— cu tifla, vechilor
canoane,
Azi ai irupt pe stadioane-n surprinzătoare
discipline
Și joci chiar fotbal (parcă-parcă mai bine
decît știu eu cine...)

Cu îndîrjire, dar păstrîndu-ți și-alci eternul
feminin,
Conduci balonul cu suplețe și-l bați ca pe un
misogin.

Cu alergarea elegantă, cu-obrazu-aprins și
radios,
Tu reușești — oricum — din fotbal, să faci
un joc spectaculos.

Dar dacă mai greșești o pasă sau cite-un șut
dintr-o bucată,
Am să te iert: e vechi păcatul și nu ești
prima vinovată...
Și-atunci cînd pentru toate-acestea ți-am strîns
minuța... Crudo! Crudo!
M-am pomenit făcînd o tumbă. (De ce n-ai
spus că știi și judo?...)

În cinstea ta, cea mai frumoasă dintre
frumoasele sportive,
Am presărat cununi de lauri de-a lungu-acestei
lungi misive.
Apoi, pierdut printre aceia ce-ți urmăresc
desăvîrșirea,
Îți strigă: „Bravo!... La mai mare!“, un
vechi admirator,

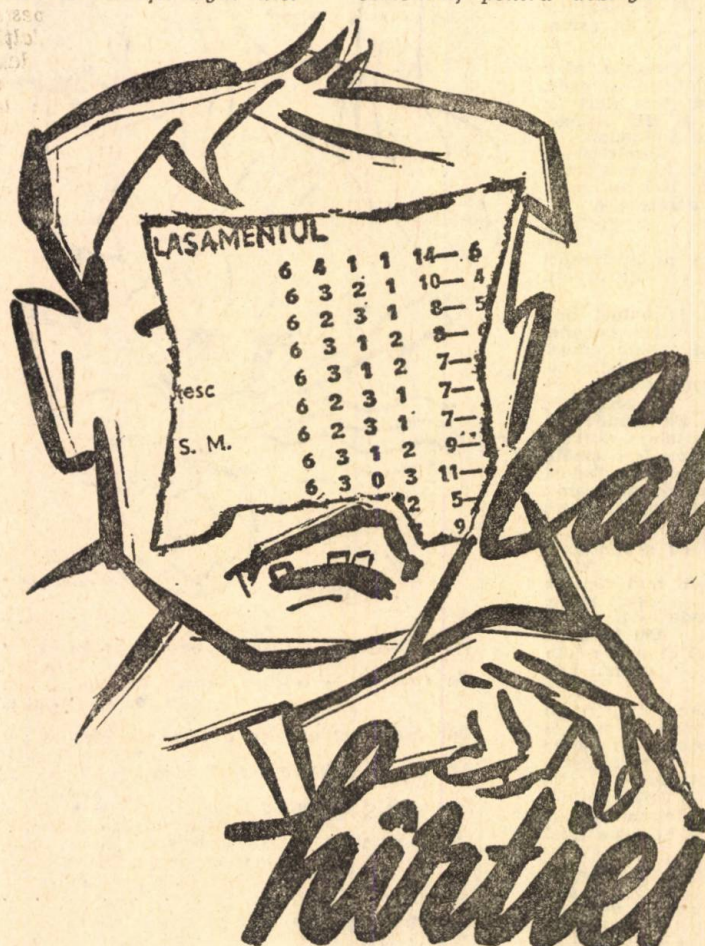
Fred FIREA

Echipa noastră? Nu există! Nu se poate să retrogradeze, n-are voie, mă-nțelegi? Fii atent aici!... Vrei să fii atent, să mă urmărești un pic? Așa... Mai sînt 6 etape... Oho! Șa-se! Avem trei acasă și trei afară... Care va să zică avem douăzeci și cu trei acasă — șase, că, vorba aia, jucăm acasă vine douăzecișisase, Emailul ar face treizeci, dar nu e obligat să cîștige totul acasă, fiindcă trage cu Porțelanul și cu ăia nu ești sigur nici-

fară Licu, că le-a zis că-ia dacă aduc și portar de bază, așa că dacă adună douăzecișisapte să pupe și pisica în bot. Aștelalți, Că-rămida vreau să zic, pleacă ei cu douăzecișicinci, ar face treizecișunu, cu șase acasă, dar vezi că sînt grele toate trei, fiindcă datorează un punct ăloră de la Cimentul, din '72, cînd i-a scos din cerneală de s-a crucit toată lumea, și n-o să poată face pe mutu', că trage pe urmă cu Smalțul, care au și ei datorie la Cimentul, pentru dezlega-

mida poate face cel mult un douăzecișinouă, ba chiar douăzecișiopt, ca să fim mai exacti. Pe urmă mai primesc pe Demolarea și cu ăștia nu merge cu calculul hîrtiei, că au nevoie de două de la ei ca de aer, chit că trag afară, că altfel, cum sînt în găleată, se duc sigur la fund. Și nu se lasă ei așa, cu una cu două, de știu de bine că-și dau sufletul în careul de 16, că altfel cad și nu mai revin, cum n-a mai revenit Progresul. Deci nici cu douăzecișiopt nu e sigur, că e mai de crezut că o să rămînă Că-rămida cu cel mult douăzecișisapte.

Buuun! Cu cine avem afară? Avem primul cu Cristatul. Ei da, Cristatul ăsta e tare, au prins un anșă le fie de cap, mai ales că i-au luat pe scăpătații ăia din A... Bătrîni, bătrîni, dar din A, știu toate dichisurile, de se sperie bieții oameni de ei numai

odată. Deci rămîne cu douăzecișiopt, dacă nu cumva face nul sau pierde cu Faianța, care a promis că-l ia pe Furdula și pe Cotoran și ăia nu pleacă

rea lui Oploșel și decît să le dea două în meci direct mai bine îi bate pe ăștia, pe Că-rămida vreau să zic, că nici nu se bagă de seamă. Buuun! Deci Că-ră-

cînd îi vîd în față. Te pui cu o faimă de 20 de ani? Intră în reflex, domnule. Dar dacă îi lucrăm bine pe băieți, dacă le băgăm în cap că ăia nu sînt chiar dracul în persoană și le promitem și o... o... așa... o recunoaștere mai substanțială a meritelor, jumătate înainte, jumătate după, să prindem și o zi bună și le dăm un 2-1 de bubuie... Așa că facem două afară și cu... cu cit spuneam?... cu douăzeci și șase, se adună frumușel douăzecișiopt și trecem și peste Emailul și peste Că-rămida. ăștia merg afară la Oxigenul și, respectiv, la Acetilenă. Pot să sperie careva ceva? Haida-de!

Să fim serioși!... Păi uită Oxigenul ce le-a făcut acum cinci ani Emailul, când s-au rugat în genunchi de ei să le dea un punct, auzi dumneata, un punct, să-i salveze? Și putea să le dea, că aveau bugăt, dar s-au făcut pe nîznaiul cu ei, că ei — auzi? — nu se ocupă cu de-al d-astea. Dar știe toată lumea că veniseră de miercuri cei de la Doaga, să le spună că... nu carecumva, că-i nenorocite și știu și ei că obrazul subțire cu chelțuială se ține. Și i-a ras Emailul pe ăi de la Oxigenul, mamă-mamă, de le-a sărit smalțul, cînd le era lumea mai dragă! Așa că pe ăștia nu contează. De Cărmida cu Acetilenă ce să mai vorbim?! În tur i-a cotocongit acasă, de n-au mai fost ăia oameni trei etape și s-au jurat pe ce-au mai scump că le-o plătește cu virf și îndesat. Așa că dacă vor să subziste și mai ales să spere ceva, cărmidarii mai bine să nu se prezinte, că de pierdut tot pierd, dar așa rămîn cu oamenii întregi. Deci, de pe partea asta nici o problemă.

Celălalt meci îl avem cu Draglina. Aștia înainte de meciul cu noi se duc la Călișarul. Adică la groapa cu lei. Acolo e treabă clară, cum zicea și scriitorul ăla mare, cum îl cheamă?... în sfîrșit, ăla cu „lăsați orice speranță, măi ăștia care intrați!“... sau, mă rog, așa ceva. Păi tactica lor e știută: bagă doi băiețași să-i scoată pe Dulamă și pe buldozerul ăla de Rămurică și devine cum le-ar tăia capul. Ii lasă fără artilerie. Să zicem că cel mult pe unul îl vede arbitru și-l dă afară. Pagubă-n ciuperce! Dacă-l dă și pe ăsta... Că, oricum, pe amîndoi nu-i dă, dac-ar avea el în buzunar numai cartoane roșii... Că, pe urmă, cu el cum rămîne? Nu? Așa că, oricum, rămîn cu unul în plus, îl

schimbă la pauză cu unul ca lumea și... gata! Așa că băieții ne primesc fără cei doi (că după cum îi aranjează ăia nu-și revin cu una, cu două), mai socotim și din ceilalți vreo 2—3 cu un 50 la sută reducere, adică loviți mai așa... și pleacă ai noștri sigur cu două puncte, de adună treizeci în cap. Emailul trage tot afară, cu Cheresteaua. Să vă mai spun cine îi antrenează pe cei de la Cheresteaua? Sigur că Murdărescu. Păi vedeți că știți? Și ăsta a fost anul trecut la ei, la Emailul și după ce că n-a făcut nici o brînză, le-a mai băgat pe git și pe fiu-său, pe împiedicatul ăla, de le pierdea toate meciurile. Așa că i-a dat afară și pe tată și pe fiu, cu surle și trîmbițe, cu trei etape înainte de sfîrșitul campionatului. Păi uită Lică Murdărescu afrontul ăsta? Și cum îi știe și ciți dinți au în gură, îi joacă numai la ofsaid, că asta nu i-a învățat, de-i bate la zero! Chestie de obraz, mă-nțelegeți?... Așa că omuleții rămîn cu douăzecișiopt și să fie mulțumiți, că după cum joacă...

Cărmida dă cu Betonul. Luată simplist, problema ar părea că dă cîștig de cauză Cărmizii. Diferență de valoare, una-alta... mă rog!... Asta așa, luată simplist. Dar fotbalul trebuie judecat profund. E singura lui pretenție. Betonul și-a încropit echipa și cu oameni de la noi. Asta primo. Secundo, i-am dat doi cu împrumut pe cinci ani și dacă fac pe milogii scoatem imediat dezlegările care ni le-au lăsat în alb și-i topim. Să punem la socoteală că Betonul a luat un punct de la Oxigenul, care datora două Retorte, iar Retorta datoră Porțelanului încă de-acum două sezoane. Porțelanul se va duce din timp la Retorta s-o întrebă ce și cum. Retorta la Betonul, să-i aducă aminte, iar ăștia o să trebuiască

să tragă cu dinții să cîștige, că altfel dă de ei în etapele următoare și de la culcușul ăla cald, cu gola-verajul lor precar, se pot vedea cu lanterna în brațe. Așa că...

În ultima etapă... așa... să vedem cum stăm cu averajul... deci trei cu patru... să zicem și cu încă șase sau șapte din celelalte trei, vin douăzecișio cinci. Să punem că luăm cel mult patru și cum da, cu restul... în orice caz ne trebuie să dăm opt și să nu luăm decît cel mult unul... Venim și peste ăștia... și peste ceilalți, care fac cel mult... da... nici o problemă! Nici o problemă! Ii chemăm la noi, să ne pregătim împreună la cabană, îi omenim, le promitem și pentru la vară ceva, măcar vreo două săptămîni, la „termale“, să-și lingă rănilile și ce-o mai fi pe-acolo, că în ianuarie, cînd au venit la pregătirea specială de iarnă și au dat de ăla negru, mai că nu s-au înecat, nesătuiți dracului! Și-au venit și cu soacrele, nepricopsiți!... Dar lasă că merită, ne lasă băieții două puncte de aur, să mai scăpăm o dată. Că la anul facem o echipă să se ducă vestea. Așa că e clar, nu? Cum o să pară acest opt la zero, tocmai noi cu ăia? O să pară, dar s-a mai văzut și la case mai simandicoase. Ce-o să scrie? O să scrie bine, că ne-am dezlăntuit... mai proaspeți... mai decîși... că ăia... au venit să facă zero-zero și s-au uluit. Că dacă o dă altfel n-are dovezi și dă de naiba...

Ei, dar ne-am luat cu vorba și uite că a început repriza a doua. Cuuum? Au și luat trei? Nu se poate! Ex-clus! Împiedicații dracului! Ce pregătire? Lasă-mă cu poveștile-astea! Uite, ici, calculul hîrtiei!

Mircea COSTEA

Arbitraj electric

Ferice de scrimeri! Nu de toți, de cei de la floretă și spadă. La armele acestea nu e ca la fotbal sau la box. La fotbal vede toată tribuna că a fost ofsaid, tușierul agită stegulețul, dar arbitrul de centru, dacă așa are elichef sau din alte pricini, acordă gol și... sănătate bună! Nici la box nu stau mai grozav treburile. Auzi dumneata: îl plimbi pe adversar dintr-un colț într-altul, îl pui de două ori la podea, ce mai, îl bați măr și cinci arbitri la un loc te dau... învins la puncte! Cauza? Aceeși: arbitraj subiectiv, după... ureche, adică după ochi, științele exacte n-au pătruns aici. Nu s-au inventat încă — proiecte sînt — aparate de numărat ciți pumni dă unul și ciți celălalt, să facă totalul la urmă, să scadă și să aprindă o lampă roșie sau albastră, după culoarea „colțului” învingătorului.

Ei bine, la scrimă, două arme — cum spunem — beneficiază de arbitraj electric. Armele au în capete un soi de butoane ca la sonerie, sportivii sînt... electrificați cu fel de fel de fire, prize și ștehere, porțiunile de corp „valabile” sînt îmbrăcate cu haine ca reșourile, cu țesături metalice. Un șnur ca la mașina de călcat îi leagă pe competitori de un aparat electronic complicat, iar două... mă rog... ceva ca două veioze (cite una de fiecare) sau mai bine zis ca două semafoare de circulație arată prin lămpi colorate în roșu, verde și alb cine a lovit primul, dacă a lovit unde trebuie sau dacă nu cumva au lovit amîndoi adversarii odată — și asta nu se pune.

Trebă gospodărească, nu e așa? Mai întîi, fiindcă cu greu ar putea cineva să distingă, într-o străfulgerare de o clipă, după două-trei încrucișări de lame, care dintre scrimeri a „înțepat” primul și dacă „tușul” e valabil. Apoi, chiar dacă arbitrul l-ar avea pe unul dintre sportivi la inimă și-ar vrea să îl scoată învingător nu-l lasă... semaforul. Firul e fir, becul e bec, iar tranzistorii din aparat nu au simpatii personale. Asta e! Totul matematic, riguros exact, imparțial și mereu „pe fază”! Ochiul omenesc, mereu mai perfect, dar cu destule lipsuri încă, e ajutat de electrică și de electronică.

Deci, ferice de scrimeri! Și nu de ieri, de alaltăieri, ci de prin 1932, cînd și-a făcut apariția în scrimă aparatul cu pricina, produs tot mai modernizat al unei firme căreia i-am uitat numele.

Pe lângă aparatul ăsta a fost atașat, așa, ca să fie, să ajute sportivii și spectatorii să

„citească” în culorile becurilor, un arbitru, firește în afara omului de la masă, care ghidonează niște butoane pentru stingerea becurilor și punerea instalației în stare de lucru după fiecare asalt.

Treaba merge strună. Fiecare dintre trăgători se silește să-l atingă pe celălalt cu „soneria” din virful armei în plastronul de „lamé”, să-i aprindă lampa roșie (ori verde, depinde de locul pe planșă). Se înțimplă să se aprindă alba, semn că lovitura a fost aplicată într-o zonă nepermisă. Atunci nu încapă discuție, tușul e „non valable” (în scrimă, de la d'Artagnan încoace se vorbește numai franțuzește). Poate să strige scrimerul din adîncul rărunchilor „allez!”, ori „ăhăăă!” sau „ollé!”, după cum îi e obiceiul. Nu obține nimic! Lampa vorbește! Arbitrul va ordona „halt!”, adică oprește — singura expresie germană înfiată de scrimă — după care va urma implacabilul „touche non valable!”

Pină aici e clar, nu? Ei bine, dacă cu tușul nevalabil totul e în ordine, durerea începe cu cel valabil. „Prêt?”... „En garde!”... „Allez!” Pas înainte... fandare... terță... sextă... pas înapoi... fandare... sextă... un salt de panteră și imediat un strigăt de groază, care spintecă liniștea și încordarea. O mască e aruncată pe planșă, cealaltă trece ușor la subsuoară... O pereche de ochi alunecă peste lampa roșie și-l pironesc apoi pe arbitru... Cealaltă pereche de ochi îl îmbracă într-un văl invizibil și decizia face să cadă virfurile de floretă ca lovite de satirul unuia din frații Ritz la hanul „Coq d'or”, în filmul-parodie „Cei trei mușchetari”: „Touche non valable”... En garde!”

„Învingătorul” triplează tensiunea din lăserile ochilor, mai-mai să-i găurească arbitrului costumul de fresco: — „Mesie, la fraz, silvuple!”

Și arbitrul, amabil, reface fraza de arme, tot pe franțuzește și care se traduce cam așa: „Atac, paradă ripostă... contraatac... fără tuș... atac... prinderea fierului (aici e aici)... lovitură nevalabilă”. Apoi, mai energic: „În gardă!” Jumătate sau aproximativ jumătate din spectatori exclamă intrigată: „Ah! Nuuuu!” Cealaltă jumătate, adică ce a mai rămas din spectatori, exclamă satisfăcută: „Ah! Daaaa!”

Tehnicianul stinge lampa și, dacă pe planșă sînt băieți, măștile sînt îndesate scurt

pe figuri, iar dacă sînt fete — măștile sînt puse cu grijă, să nu se strice cocul.

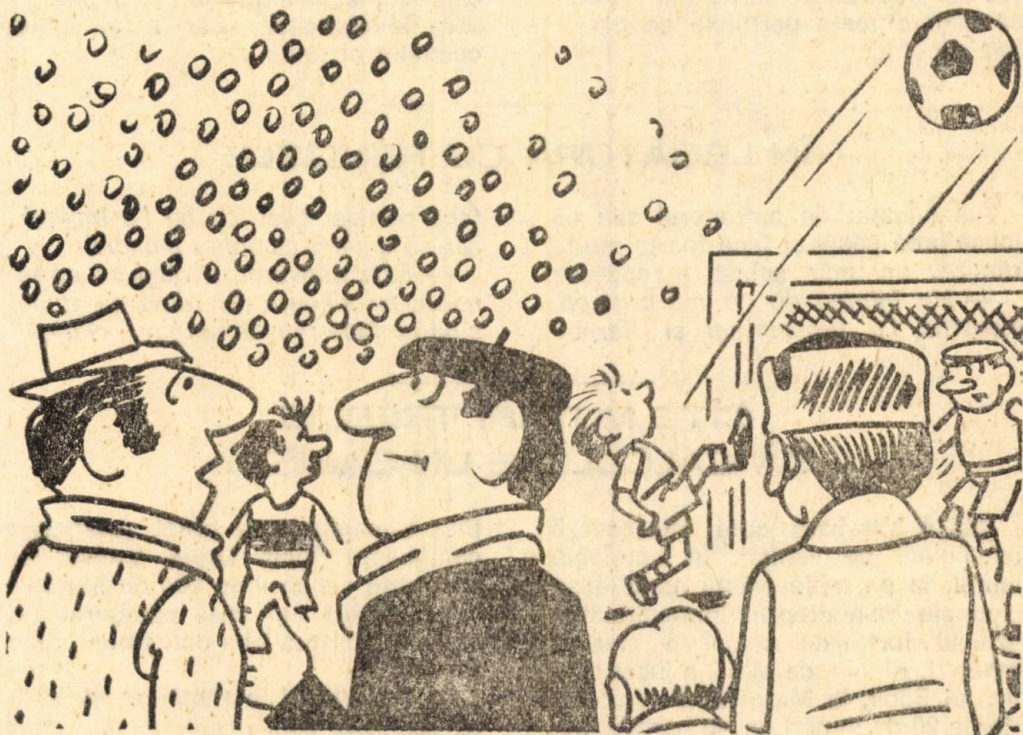
Fiindcă, vedeți dumneavoastră, aparatul e... nemuritor și rece. Dar nu se pricepe la „prinsul lamei”, cînd perspicacitatea arbitrului trebuie să-l ajute. Cu arbitrul nu merg „șmecheriile”. Așadar, cînd se aprind corect becurile și cînd nu, asta arbitrul decide. Asta ar fi un caz simplu. Dar se întîmplă să se aprindă mai multe lămpi odată, să cîrîie aparatul și atunci să vedeți tîmbălău. Vine un mecanic de la „depanare” și constată că aparatul, mindria firmei, e bun. Se trece la scrimeri. Sînt controlate „soneriile”, apoi prizele cu stechere pîlîite în gărzile armelor, sînt trase firele strecurate pe lingă șira spinării... mă rog, se găsește hiba și treburile reintră într-un firziu în normal.

Asta la arbitrajul electric. La cel „clasic”, totul e așa cum știți de la fotbal, numai că arbitrul „de centru” mai are uneori și patru „asesori”, pe care îi consultă cu grijă și respect pentru opinie, după fiecare „frază de armă”. Tot pe franțuzește, arătînd cu

degetul spre fiecare și nu odată după ce și-a anunțat propria opinie. „Centralul” întrebă, întorcînd după cum vrea răspunsul: „Dumneavoastră?” „Tuș valabil!” — răspunde asistentul. Trece la al doilea. „Non valable!” vine verdictul. „Dumneavoastră?” face către al treilea. „Vala... nevalabil!” zice sigur pe sine al treilea. „Abținere!” anunță al patrulea care, tocmai discutînd niște complicate probleme tehnice cu o scrimeră blondă care urmează să întreprindă planșă, n-a sesizat încotro îndreaptă „centralul” plebiscitul. Și centralul repetă deciziile arătînd cu degetul cînd energic, cînd mai așa, spre fiecare asistent, după care adaugă propria convingere și face suma. Jumătate, sau aproximativ jumătate din spectatori exclamă afirmativ, ce a rămas exclamă invers și pe podium urcă în aplauze la jumătate sau aproximativ jumătate din spectatori competitorul, cum să-i spun... cel mai bun.

Te joci cu electrica?!

M. RAHOVEANU

— După un meci frumos, mă întorc acasă vesel și optimist...
— Cum, nu sînteți căsătorit?

Desen de
Fred GHENĂDESCU

O PROBLEMĂ DE... ÎNCREDERE

La marele turneu de la Semmering-Baden, din 1925, Tartakower a câștigat o partidă la Tarrasch, organizînd un atac foarte hazardat, dar pînă la urmă victorios. La sfîrșit, Tarrasch, strîngîndu-i mîna, i-a spus puțin abătut dar ironic :

— Aveți, într-adevăr, o foarte mare încredere în piesele dumneavoastră...

La care Tartakower a răspuns :

— Cred, mai degrabă, că piesele pe care le conduc au o foarte mare încredere în mine !

A CÎȘTIGA ȘI A PIERDE

Un foarte cunoscut jucător român are, printre altele, calitatea de a putea demonstra oricînd cum ar fi putut să cîștige toate partidele pe care... le-a pierdut.

Alehin, toată viața sa, a studiat și a analizat dacă nu cumva ar fi trebuit să piardă multe din partidele pe care le cîștigase. Dar a și ajuns campion al lumii...

ÎN LEGĂTURĂ CU REMIZELE

Admonestat de antrenorul său că joacă prea pasiv și face foarte multe remize, un tînăr șahist a replicat :

— Nu înțeleg de ce mă criticați, maestre. La urma-urmei și Karpov

face remize, ceea ce nu l-a împiedicat să devină campion mondial.

— Este adevărat, a răspuns antrenorul, cu singura diferență că atunci cînd nu face remiză Karpov... cîștigă !

CÎTE MUTĂRI TREBUIE SĂ CALCULEZE UN ȘAHIST?

Iată o întrebare care interesează nu numai pe șahiști. În antologia luptei de pe tablă există numeroase exemple de-a dreptul impresionante privind forța de calcul a marilor maestri. Alehin, de pildă, a jucat contra lui Bööke, la Margate, o combinație de 20 de mutări. Într-o partidă memorabilă cu Bernstein, la San Sebas-

tian, Capablanca a creat asemenea complicații încît suma variantelor existente dădea vreo 200 de mutări !

Răspunsul cel mai categoric (și cel mai spiritual) l-a dat, totuși, Salo Flohr :

— Principalul, a remarcat el, este să calculezi cu... o mutare mai mult decît adversarul tău.

O „GAFĂ”... GENIALĂ

Într-un simultan susținut la Londra, împotriva a 20 de jucători destul de puternici, fostul campion mondial Mihail Tal a făcut, într-una din partide, o mutare pripită punînd dama în bătaia unei piese adverse. Partenerul său — fără să știe că marele maestru nu observase, pur și simplu, că își lasă regina în priză — a căzut pe gînduri și, crezînd că la mijloc este

vorba de cine știe ce combinație ascunsă, n-a luat figura și pînă la urmă a pierdut.

Comicul întregii situații s-a vădit abia după partidă, la analiză, cînd s-a văzut că dacă negrul lua dama, albul avea posibilitatea să dea un splendid mat de problemă în 7 mutări.

Să tot faci „gafe” ca asta...

(V. Ch.)

panseuri sportive

- La săritura în înălțime a ieșit primul... din concurs.
- Juniorul făcuse mari progrese la înălțime. Mai crescuse cu 5 centimetri.
- Rămînînd singur în cursă, s-a întrecut pe sine și a ocupat primul loc.
- Alpinismul este un sport în care unul îl trage pe sfoară pe celălalt.
- Făcînd primii pași în baschet, a fost penalizat de arbitru.
- Boxerul nu s-a putut antrena cu „umbra”; era timp noros.
- Costumul arbitrului de box este costum de... gală?
- Turul Franței are și... retur?
- Și pe terenurile cu zgură se poate pasa la firul... ierbii?
- În cuplajul fotbalistic, cel mai bun de pe teren a fost... gazonul.
- Echipa de fotbal a I.T.B.-ului joacă cu apărarea... aglomerată.
- A jucat numai pentru public. Toate șturile le-a trimis în... tribune.
- A fost înlocuit de către antrenor din cauza jocului periculos: a faultat de trei ori în... careul propriu.
- La fotbal, unii arbitri sînt imparțiali cu echipa... gazdă.
- În nocturnă, pesimistul vede totul în negru, chiar dacă scorul este... alb.
- Fotbaliștii se aseamănă cu pictorii: au... galerie.
- Dintr-o transmisie sportivă: „Capul lui Dudu Georgescu a lovit bara și a ieșit în aut!”
- Cel mai slab luptător a fost cel de la categoria... grea.
- În atac, echipa de rugby nu a dat satisfacție decît... pe trei-sferturi!
- Participînd la concursul de tir, la poziția culcat a... adormit pe patul puștii!

P. DAN

Vedeta

Abia-si încape în piele de trufie
Umflat fiind în pene ca păunul :
Ca el n-a fost și încă nu-i vreunul...
Și nici nu crede c-are să mai fie.

Cu tehnica-i la punct, încît nu are
De învățat și priceput nimic.
Pe lingă el și antrenoru-i mic ;
Iar el pe lingă toți, cit e de mare !

La urma-urmei, dacă nu-i modest
Cu lauda în schimb se-mpacă bine...
Și dacă el e mulțumit de sine,
Puțin interesează despre rest.

Există meci sau e vreo competiție
Să nu-și audă numele strigat ?
Ar fi, de bună seamă, intrigat ;
Nici n-ar juca altminteri, din ambiție !

Și-apoi, cîte „figuri“, ce exhibiții ;
De adversar cum își mai bate joc
Că nu-i găsești deloc ac de coc
Și tare se mai bucură chibiții...

Așa că nu-i posibil să greșescă
Ori să nu corespundă în vreun fel.
Cu critica nu prea se-mpacă el
Și nu e chip să se obișnuiască !

De asta și dușmani sînt berechet ;
Destui invidioși îi cată sfadă.
Cît despre ipocriți... sînt o grămadă...
Prietenii sînt puțini, doar un buchet !

Eu mi l-aș înșfăca frumos de gușă
Și fără remușcări sau echivoc,
Nu l-aș lăsa un timp la nici un joc
Decît să... mediteze de pe tușă !

ANOTIMPURILE FOTBALULUI

TOAMNA

În echipe, mult contează,
Că acum se promovează
Tineri fotbaliști, precocii :
Toamna numărăm... „bobocii“ !

IARNA

După scopul ei menită
Iarna-i administrativă :
Pauza-i binevenită
Cînd e pauză... activă !

PRIMĂVARA

Primăvara cînd sosește
Fotbalul reînflorește !
(Și nu chiar fără pricină :
Barele au... rădăcină !).

VARA

Vara-i anotimp de foc !
Rezultatu-i fruct, adică,
Sînt echipe ce se coc
Și echipe care... pică !

D. C. MAZILU

MICROMOTIVE SPORTIVE

- Îmi plac reluările la televizor.
Văd mai multe goluri...
- S-au înscris și autogoluri ? Dar
motogoluri ?
- Unii fotbaliști italieni practică
un... „calcio vecchio“.
- Televizor : stadion în seră...
- Careu : cuvinte încrucișate în-
tre... jucători și arbitru.
- Rezervă : jucător care stă... în
banca lui.
- Nocturnă : fotbal la... seară.
- Forfait : fotbal la... fără frecvență.
- Trîntă : greco-romane... române.
- Slalom : schiuri pe... bigudiuri.

Titu GHEORGHIEU-Vaslui

Mai erau cîteva ore bune pînă la meciul cu fosta lui echipă și timpul i se părea de plumb, greu și chinuitor. Noaptea trecuse pe lângă el albă și răscolitoare, adunînd toate amintirile și toate regretele. El n-ar fi vrut să joace împotriva celor care cinci ani i-au fost prieteni, așa le spunea, „coechipieri” i se părea un termen mai rece. În meciul-tur din toamnă, un accident îl ținuse pe tușă cu piciorul în ghips și — într-un fel — el se bucurase că nu joacă împotriva lor. Acum însă nu mai existau „cauze obiective”, acum, în ultimul meci al sezonului, el trebuia neapărat să joace, noua lui echipă avea nevoie de o victorie în ultimul

joc pentru a îmbrăca tricourile de campioană. „Trebuie să joci, Pătrule! Ce dacă la ei ai debutat? Acum ești al nostru!”, îi spusese antrenorul, grav, și el încerca să-i dea dreptate, să-l înțeleagă, dar simțea că nu va putea intra în teren. Se gîndise mult și la tricourile de campioni, ar fi fost primul lui mare succes, iluzia asta îl amețise cîteva clipe, însă imediat își reamintise că foștii lui prieteni erau ca și retrogradați și numai o minune i-ar mai fi putut salva, o minune care se numea „remiză”. „Nu, nu pot să joc, orice mi s-ar întîmpla — încercă Pătru să-și alunge neliniștea — nu vreau să-i am pe conștiință! Și dacă

nu joc eu, ei tot pierd, de ce să mă acuze un oraș întreg, de ce să primesc scrisori pline cu reproșuri, de ce să-i facă suporterii lui tata cine știe ce?...” Se încruntă brusc și gîndul îi alergă iute peste munți, căutînd noaptea aceea înstelată, și se trezi într-o halucinație, mic, rușinat și bolnav.

...Se sfîrșise o zi ca oricare alta a pregătirilor făcute, acolo, în frumusețea sălbatică a munților. Terminaseră masa de seară, cei mai mulți mergeau spre culcare, cînd l-a văzut în ușa motelului pe tatăl său. Era cu antrenorul, discutau calmi, prietenoși. Cînd s-a apropiat el de intrare, antrenorul l-a luat pîrintește de umăr și i-a zis: „Pă-

trule, uite, pentru tatăl tău fac o excepție! Te las să cobori cu dînsul două ore în oraș! Dar nu mai mult de două ore. Miine avem penultimul joc de pregătire dinaintea începerii campionatului". A plecat cu taică-său puțin neliniștit, puțin curios, nu înțelesese prea bine vizita asta și se sperie un timp. La nici 600 de metri o Dacie 1300 opri în dreptul lor și Pătru urcă, după taică-său, care trece în față. Kilometrii au alergat nebuni, și nu s-au mai oprit decît spre crăpatul zorilor, undeva în cîmpie. Pătru se opusese de la bun început, voise chiar să sară din mașină, cînd îi spusese că au venit să-i propună transferarea la o altă echipă, însă taică-său se ruga „Hai, Pătrule, pentru mine fă-o! Hai, flăcăul tatii!” și a semnat hîrtia aceea fără să mai întrebe nimic, fără să se mai întrebese ceva. Durerea a încolțit în el ceva mai tîrziu, cînd au început să curgă scrisorile și reproșurile, toți îl știau băiat sincer și serios, și cei mai mulți îl ocărau nu pentru plecare, ci pentru metoda aleasă, pentru lașitate, cum ziceau ei.

— **Nu pot să joc!**, se trezi strigînd singur, în liniștea zorilor. Luă nervos telefonul și îl sculă pe antrenor: „Nu vă supărați, dar astăzi eu nu pot să joc!”...

La ora 7 dimineața o întreagă delegație se afla în camera lui Pătru. Președintele clubului, cei doi vicepreședinți, secretarul, contabilul, antrenorul prim și cel secund.

— **Tovarășe Pătru, sîntem surprinși de atitudinea dumitale!**, vorbi primul președintele clubului. **Despre asta însă vom discuta noi mai tîrziu. Ceea ce trebuie să reții este că astăzi trebuie să joci. Și maică-ta dacă ar fi în echipa adversă și tot trebuie să joci!**

Atîta i s-a spus. Cei șapte au plecat apoi tăcuți, în șir indian, la șapte și cîteva minute dimineața.

...La ora meciului stadionul era arhiplin. Toți veniseră să asiste la cîștigarea titlului de campioană. Sub tribune, în fața vestiarelor gazdelor nu se vorbea decît despre festivitatea de premiere și „banchetul campioanei”. Doar jucătorii echipei oaspete erau gravi, apăsăți de momentul retrogradării care părea inevitabil. La intrarea în teren oaspeții l-au salutat prietenește pe Pătru, Eugen Bechetu, fostul său partener din linia de mijloc, l-a sărutat chiar, monologînd trist: „**Ăsta-i fotbalul, Pătrule! Nu pot exista învingători fără învinși!...**”

Meciul s-a dovedit însă mult mai greu decît își imaginau gazdele.

Echipa care urma să ia drumul plin cu spini al diviziei a doua se bătea pentru fiecare minge. După prima repriză, scorul era alb. După pauză însă, la numai cinci minute de la reluare, un șut a fulgerat plasa porții oaspeților și stadionul a erupt ca un vulcan, scandînd, în euforie sa, numele lui Pătru. Tribunele cîntau victoria, torțele sprijineau cerul, cîțiva suporteri entuziaști pătrunseseră pe pistă în așteptarea ultimului fluier al arbitrului și al primei clipe de... campioni. Bucuria se prelungise și în teren, unde învingătorii se gîndeau mai mult la toasturi. Echipa oaspete s-a năpustit însă, în final, spre poarta adversă cu disperarea și speranța naufragiatului care reușește să zărească țărîmul. Mai erau exact zece secunde de joc și o „ghiulea” a vîrfului din echipa ca și retrogradată a lovit piciorul unui jucător al gazdelor și s-a dus în plasă ca o nălucă, ca un blestem.

...Întins pe spate, cu ochii închiși, Pătru asculta încă șoaptele gazonului. Într-un tîrziu, auzi o voce în stadionul pustiu. Era cronicarul partidei care transmitea redacției titlul materialului de a doua zi: „O mască rîde, o mască plînge”.

◀Mircea BĂTRĂNU

Un Marte... pașnic

Odată, Olimplanul, mai mare peste zeli,
Stăpîn pe cer, pe ape, pe lucruri și pe-acei
Ce nu cunosc nici moarte, nici spațiu și nici
timp,

Chemă toți zeli, grabnici, pe muntele Olimp.
Mercur avea misiunea s-alerge fără preget
Și să le înmîneze, prin punere de deget,
Cîtația prin care au fost chemați aci,
Adică „punctul unu” al ordinii de zi.
Căci Zeus adunase o seamă de rapoarte
În care lumea-ntreagă îl demasca pe Marte,
Că, răspîndind măcelul, în zelul lui nebun,
Distruge tot ce-i mare, înălțător și bun.

Sedinta se deschise în zorii, la prima rază:

— Slăvite Zeus, Marte copiii-mi, săgetează,
Se plîng atîtea mame...

— O ! Jupiter mărlă,

Rostește Ceres, lată pămîntul pîrjolit !

— Nu-l rostul vieții, Zeus, pe oameni să-l
omor !

Răsună și mesajul trimis de muritorii.

Cu fulgerul în mînă, se-ncruntă Zeus, foarte :
— Ai avocat ?

— Mă apăr și singur ! spuse Marte
Sînt zeul strategiei și-al tehnicii de luptă,
Atacul, apărarea și goana ne-nteruptă
Constituie menirea și pasiunea mea.
Eu știu că omenirea, de mult nu mă mai vrea
Dar nimeni nu-i în stare, nici Jupiter

divinul,

Să schimbe chiar și-o lotă din tot ce-a scris
Destinul !

Areopagul tace, adînc impresionat

Dar Zeus se ridică și zice răspicat :

— Sculați-vă-n picioare și-mi ascultați

verdictul !

De azi, înfrunt Destinul și lichidez conflictul :
Lănci, arcuri, catapulte (vă între în urechi)
Predați-le de grabă cu toți, la fiare vechi.

Iar tie, aprig Marte, subtil și combativ,
Ca să devii de astăzi, complet inofensiv,
Cu spiritul tău tactic, strateg și analist,
Îți iau din mînă lancea și te declar... șahist !

DIN JURNALUL UNUI PORTAR

Marti 13 : seara am cunoscut o fată...
A doua, luna asta. Și ne-am plăcut pe dată :
Am cunoscut printr-însa iubirea, însă ea
Vorbea de-nsurătoare și... nu-mi corespundea.
Deci, fac în vremea asta trei cunoștințe noi,
Pe cînd eram la filmul „Singurătate-n doi”.
Le-am cunoscut în ziua de

20 curent

Și am lipsit cinci zile de la antrenament
Dar eu mă simt în formă și n-are importanță

Luni 5 : într-o bodegă — grozavă
performanță —
Cunosc pe Titi-Litră, cu care-am petrecut
Cinci ore neuitate cu vinul cunoscut.

Marti 6 : la o nuntă am cunoscut pe Tița ;
Dansează „rock” și „samba” și „madison”,
fetița.

Joi 8 : cunosc pe Gică la un aperitiv
Și-am rezistat trei zile (de, suflu de sportiv !)
Am cunoscut ce-nseamnă orchestră și vin
rece.

S-apropie și meciul, deci

sîmbătă în 10
Am cunoscut în fine pe noul antrenor ;
E cam ursuz „bătrînul” și cam sîciitor.

Iar duminică, gata !... ce să mai fac ocoluri,
Chiar în repriza-ntii, am cunoscut... trei
goluri.

Victor HILMU

MODESTIE ȘI PARADOX

Să încep prin a vă pune o întrebare, mai în glumă, mai în serios : știți cine este cel mai modest om ? Vă asigur, chiar dacă o să vă dau răgaz de gândire, răspunsul nu va va fi la îndemână. Recunoașteți, nu-i așa că în primul moment v-ați gândit la dumneavoastră ? Dar, vedeți, apoi, în mod autocritic, ați bătut în retragere. Înseamnă că ați avut o atitudine justă, care mie

mi-a plăcut și, de aceea, am să vă dau o mână de ajutor : cel mai modest om este mărșălul ! Unii susțin că, în actualul context, cu tot mai multe și mai perfecționate autoturisme, trenuri, vapoare, avioane și nave spațiale, specia mărșălurilor este pe cale de dispariție pe Terra. Vitezele cresc neîncetat, vertiginos, încercând să ajungă din urmă și să o întrecă chiar pe cea a luminii, dar mărșălul, acest modest, rămîne același, așa cum l-am cunoscut dintotdeauna. Nu-i trebuie nici un fel de mașinărie ca să se miște dintr-un loc în altul, mulțumindu-se cu picioarele pe care i le-a dat natura și cu tenișii pe care-i cumpără stînd la coadă la magazinele sportive, de cînd cu Ion Țiriac și Ilie Năstase. Atît de modest este

mărșălul, încît nici cînd este foarte grăbit nu îndrăznește măcar să alerge un pic : el, tot timpul cu un picior pe pămînt, cînd cu o călci, cînd cu celălalt, dînd mereu din coate, să-și facă loc — în mod pozitiv — prin furnicarul de mașini care gonesc, acum, mai puțin nebunește.

Să vă mai întreb ceva, tot așa, mai în glumă, mai în serios : știți ce este acela un paradox ? Știți și nu știți, v-o declar eu ! Paradoxul este o întîmplare bizară, care se petrece tocmai acolo de unde nu te aștepti să sară iepurele (vinătoarea, dacă se poate spune, este îndeletnicirea cu picioarele tot timpul pe pămînt). De pildă, renunți la roți și o iei pe jos, după ce toată viața ai stat la volan, sau îți propui, și o faci, să vezi țara, luînd un bilet de CFR în circuit, după ce trei decenii ai colindat-o numai *per pedes apostolorum*. În a doua ipoteză mă găsesc eu, eu, unul din cei mai umblați oameni... pe jos.

Mi-am luat mai anul trecut un bilet în circuit. Trei mii și ceva de kilometri. Să-mi fac și eu concediul de odihnă stînd la geam. La fiecare stație, urcau și coborau zeci și zeci de oameni cu rucsacuri. Eu stăteam și-i priveam de la fereastra vagonului. Dar asta n-a durat mult. În gara Sibiu, s-a nimerit să fiu pe culoar. Valul celor care coborau ca să meargă în Munții Cîmbinului m-a smuls din circuit. Și, uite așa, m-am trezit mai întîi pe peron, apoi în centrul orașului. Dacă trenul s-a dus, nu-mi mai rămînea decît să mă așez pe o bancă din Piața Mare. M-am așezat și am început să mă gîndesc nedumerit : am străbătut zeci de mii de kilometri pe jos, în pantaloni scurți, iar acum stau pe bancă, nemîșcat, în pantaloni lungi, și văd sutele de turiști care trec pe lîngă mine. Făceam o notă discordantă. Îmi dădeam seama și mă simțeam tot mai jenat. Îmi venea s-o iau la fugă, să mă ascund undeva. N-am făcut-o din două motive : am condamnat întotdeauna cu cea mai mare asprime pe mărșălul care încalcă regula și aleargă, apoi, pentru că tocmai la ora aceea de vîrf Muzeul Brukenthal, cel mai apropiat loc unde m-aș fi putut refugia din fața privirilor ironice ale turiștilor (sau, poate, compătimitoare, că aș suferi de gută) și unde mi-aș fi putut reveni admirînd operele de artă, era închis. Cînd orice încercare de a mă salva era practic inutilă, a acționat paradoxul : din mulțimea oamenilor în pantaloni scurți, s-a desprins un bătrîn la chip și tînr la mers, și el, deci, în pantaloni scurți. Dar în loc de piolet, ducea de coarne o bicicletă, cam de-un leat cu el (și bună pentru Muzeul Sportului). S-a apropiat de mine și, zîmbindu-mi, m-a întrebat dacă mă aflu la Sibiu într-o escală în drum spre Montreal. M-au trecut toate transpirațiile. Nu vedeam nici o ieșire. Cine o fi acest

bătrîn care mă privește și-mi adresează cuvinte atât de apropiate? Și a intervenit din nou paradoxul! Mi-am amintit cine este, cum îl cheamă, cînd s-a născut, unde ne-am cunoscut. Era inginerul pensionar Oscar Condrad, cu care m-am întîlnit la Jocurile Olimpice de la München, eu mergînd acolo pe jos, el pe bicicletă. Mi-a destăinuit un secret, în stilul pensionarilor cu vechi state de serviciu: la cei 77 de ani ai săi nu s-ar încumeta să vadă și Olimpiada din Țara frunzei de arțar, mergînd pe bicicletă sa nedespărțită, așa cum a ieșit ea din fabrică; de aceea, și-a construit un dispozitiv care să-i facă bicicleta amfibie. L-am întrebat dacă ar avea curajul să înfrunte valurile și imensitatea oceanului. Mi-a răspuns că talazurile ocea-

nului sînt prea orgolioase ca să-și pună mintea cu un sportiv care a luat startul în viață tocmai în secolul trecut! I-am făcut o poză, ne-am pozat împreună, ne-am luat la revedere și m-am îndreptat spre gară.

În compartiment, după ce trenul s-a pus în mișcare, mă gîndeam, mai în glumă, mai în serios, că paradoxul n-a mai acționat în ultima instanță, și acesta a fost motivul pentru care din specia modelelor nu pot face parte decît mărșăliștii: cită vreme nu se urcă pe bicicletă, ei nu se încumetă să traverseze oceanul, pășind pe valuri ca pe pămînt, chiar dacă ar fi să aprindă și flacăra olimpică.

Nicolae D. NICOLAE

Ah, corectorii! rATăRi

— A fost eliminat de pe teren pentru lovirea adversarului fără minte.

— Șutul lui puternic a lovit gara, cu toate că mortarul era căzut la pămînt.

— Atacantul central, prin săritură, a trimis mingea cu șaful în soartă.

— Dumitru a șațat ca din cușcă, după ce făcuse o rentă și mingea a intrat în pol.

— În deplasare, echipa oaspe a utilizat apărarea om la pom.

— Grăbindu-se să execute lovitura liberă, Neagu a tras în vid.

— Jucătorul de rezervă a început să facă încălzirea pe ușa.

— La cio/an a obținut o aruncare foarte bună, cu care s-a clasat pe locul joi.

— În curba de 1 500 m blat a condus chiar din spart.

— Pe hîrtia de schi, se simțea în alimentul său.

— Trecu atât de repede pe lista de bob, încît nici nu am putut distinge numărul bonului.

— Lovit puternic de frosă, pucul s-a oprit în mînușa porcarului.

— După ce a mai marcat un moș, antrenorul ceru time-șut.

— La tenis de mapă, japonezii folosesc priza țoc.

— Mingea porni dușcă din jacheta lui și obținu un nou ghem.

— Boierii se urcaseră pe rang și arbitrul le verifică mătușile.

— Stamate se dovedi cel mai bun la categoria vrea, practicînd un bot curat, în lipie.

— La mir, poziția de armă literă, a nimerit de două ori consecutiv în centrul gînteii.

Conectate de Dan PRECUP

BANI, AUTOTURISME

**LOZU-I
MIC
CISTIGU-I
MARE**

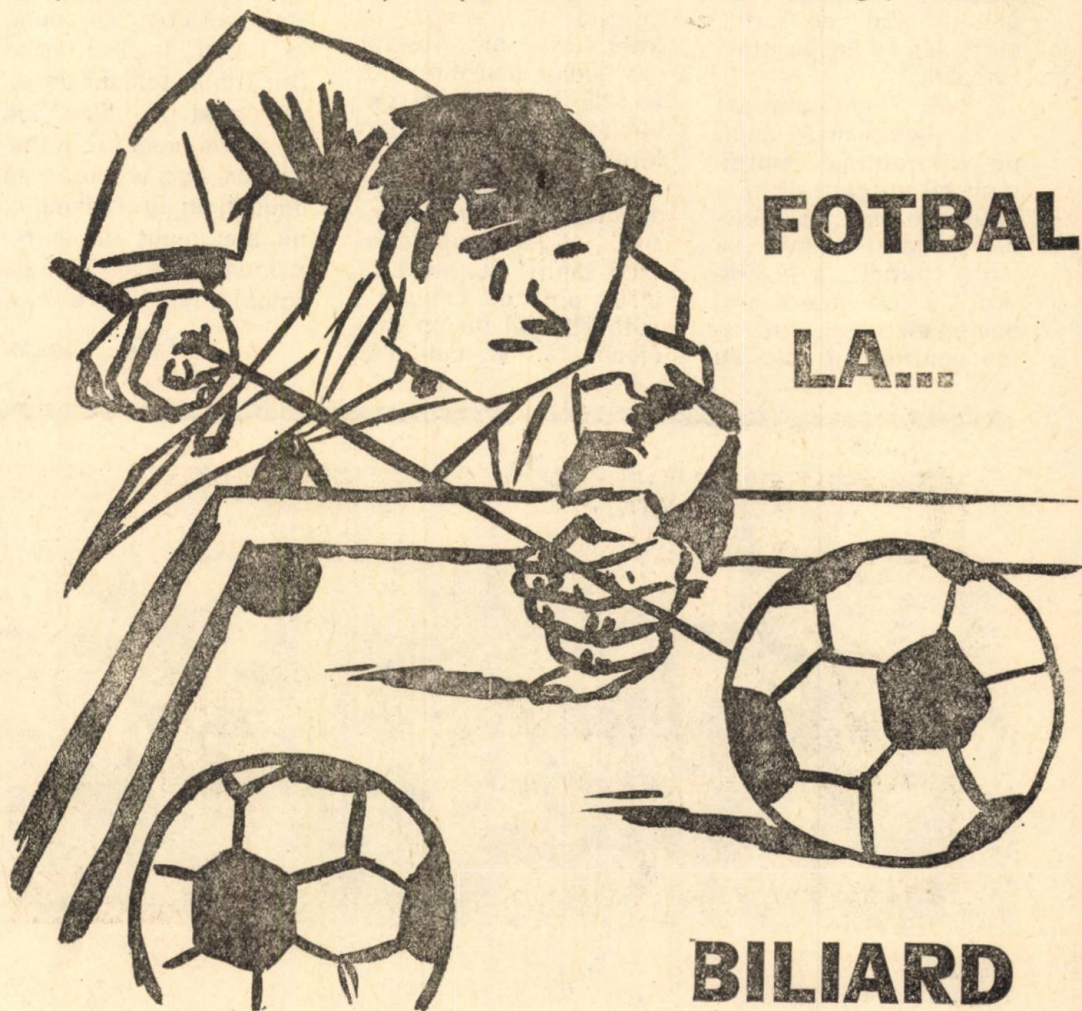

Se zice că prima oară a fost fotbalul. Din acest joc, care ca un uriaș magnet atrage în jurul lui milioane de oameni de pe toate meridianele (după cum se vede, în ultimul timp, tinde să devină „sportul rege” și în țara baselball-ului, în S.U.A.) s-ar trage toate celelalte jocuri cu mingea. O fi adevărat sau nu, dar legendele sportive așa susțin. Handbalul, de pildă, se zice că pro-

vine de la o școală din Germania, de acum aproape un veac. La o școală, zice-se, erau foarte mulți fotbaliști, fiecare clasă avea mai multe echipe, iar odată, la un meci inter-clase, fotbaliștii care au rămas în afara formațiilor, întâmplător erau cîte 11 din fiecare clasă. Aceștia s-au supărat că nu au fost selecționați și, pe un teren alăturat, în timp cînd colegii lor își disputau meciul lor

de fotbal, au început un joc după regulile fotbalului, dar nu cu piciorul ci... cu mîna. Așa o fi? Cine știe?!

Și la rugby controversa e mare. Englezii, care sînt și inventatorii fotbalului și ai jocului cu balonul oval, spun că din rugby provine „sportul rege”. Se povestește că, într-un cartier londonez, un curelar a dăruit odată o minge unei formații școlare de rugby. Dar min-

FOTBAL

LA...

BILIARD

gea, fiind confecționată dintr-o piele care se întindea, s-a deformat repede, devenind rotundă și greu de ținut sub braț în timpul alergării spre buturile adverse și astfel unii dintre copii o loveau mereu numai cu piciorul și... gata fotbalul!

Apoi, jocurile în care punctele provin din „gol”, numeroasele variante de polo — pe apă, pe iarbă, călare, pe motocicletă sau pe bicicletă — hochei, pe gheață sau pe iarbă, toate au ca inspirație... fotbalul.

Acum, după cum am văzut jucând niște copii pe un teren mic, împrejmuit cu un gard de nici un metru înalt, în orașul bulgar Haskovo, se joacă fotbal... à la biliard. Un joc interesant, pasionant chiar, mai ales pentru cei care au

stat în jurul mesei cu tacuri și bile de fildes. Fotbalul-biliard, să-l numim așa, poate fi practicat pe un teren pătrat sau dreptunghiular, de orice dimensiune, începând de la un careu de 5×5 m. Important e ca suprafața de joc să aibă o împrejmuire care să servească de mantinelă (din scândură, bordură de beton, zid etc.) din care să ricoșeze mingea lovită cu piciorul. Regulile, ca la biliard! O minge de o culoare diferită să atingă în traiectoria ei, pornită din picior sau din ricoșeu de la mantinelă, celelalte două mingi, indiferent în ce puncte ale terenului se găsesc. Se punctează „carambolurile” și jucătorul care face „serii” continuă să joace pînă ce mingea... șutată de el nu se mai ciocnește cu celelalte

două. Numărul jucătorilor, de la doi în sus. Pe teren, adică în careul de joc, se află simultan doar doi, dar numai unul dintre ei joacă, celălalt îl asistă și intervine la mingea de... picior cînd adversarul greșește. Jucătorului i se cere o precizie bună, să aplice loviturilor efectele necesare și, ceea ce este foarte important și constituie tehnica de bază a jocului, mingea lovită cu piciorul să alunece pe jos, sau cum se spune la fotbal, la firul ierbii. După cum tenisul de picior este un plăcut joc în antrenamentul fotbalistilor, așa ar putea să devină un divertisment, un supliment de antrenament, acest joc de fotbal à la... biliard.

Toma RĂBȘAN

Simetrie
Foto : S. BAKCSY

Gardă inversă

Cînd urca în ring tremurau parcă și corzile de teamă, pumnul lui venea de dincolo de omenesc și adversarii blestemau adeseori clipa cînd s-au apucat de pugilat. Mulți dintre cei tîneri se încăpățîneau să creadă că îl vor doborî, dar visurile se frîngeau rapid în stîncă prăvălită peste ei, nu le mai trebuia celebritate, nu le mai trebuia nimic, unii ajunseseră chiar la spital cu maxilarul strămutat. Și cîțiva ani buni n-a avut rival în țară. Era lucid, își cîntărise înțelept calitățile, și a știut cînd să se retragă demn și onest ca întotdeauna. N-a vrut să rămînă antrenor, a părăsit definitiv „careul magic”, iar lumea l-a uitat repede. El se întorsese nostalgic pe Dunăre, spre vîrsare, în orașul copilăriei, devenise ofițer de miliție, oa-

menii îl știau hotărît și ambițios, și i-au dat în subordine cel mai agitat colț al urbei, în port, unde legea pumnului făcuse de multe ori ravagii. Venirea fostului campion le-a curmat însă rapid, speriasse toți cuțitarii și bătaușii de pe chei, în două săptămîni cartierul și-a regăsit ordinea civilizației și liniștea firească. S-a mai semnalat un furt după vreo trei luni, dar l-a prins iute pe netrebnic, un tuciuriu de 22 de ani, scund și bubos, avea cazier. „Nu te astîmperi, mă, Firule!” i-a zis, cînd l-a găsit răvășit într-unul din restaurante. Firu n-a schițat vreun gest de împotrivire, și nu i-a pus cătușele, nu voia să mai amintească nimănui despre ele. Au mers liniștiți, îl ținea, totuși, strîns de braț. „Șefule, lasă-mă, bre, să-mi leg

și eu șireturile”, și el l-a privit o clipă, tuciuriul părea un ou de biblică în mîinile fostului campion...

„Leagă-le, mă!”

Firu s-a încovoiat leneș, încă a revenit ca un arc. fostul campion n-a mai găsit eschiva, se gîndea la fetele sale, ce jucării să le ducă de Anul Nou, și tuciuriul l-a fulgerat cum nu reușise nimeni pînă atunci, cu o limbă de oțel subțire aruncată mișelește și dibaci spre carotidă, unde-i greu voinicului. Nimeni n-a mai strigat „breack!”, și n-au mai existat secunde, n-a mai existat vreun gong, afară de clopotul din turla dantelată, care-și unduia dangătul grav în firul Dunării...

Mircea M. IONESCU

După ce a terminat cu luptătorii săi de la „libere”, pentru antrenorul Raiko au început alte frământări, alte griji și emoții. Președintele clubului, colonelul Martinov, l-a chemat la el să-i comunice că federația a hotărât să-i încredințeze și pregătirea sportivilor de la „clasice”.

— Te rog să înțelegi, Raiko... Altă soluție nu există. Cîpe altul ar putea să facă această treabă la nivelul cerințelor actuale?, i-a spus colonelul. Știu, știu că va veni vremea să putem alege și antrenorii. Dar deocamdată... Trebuie, înțelege că trebuie să primești această sarcină...

Raiko n-a scos nici un cuvînt.

Luptătorii de la „clasice” erau instalați în hotelul sportivilor din Dianabad. Clădirea nouă crea condiții excelente pentru cazare, hrană și pregătire.

Împotriva obiceiului, Raiko hotărîse să aibă mai întâi o întâlnire neoficială cu noii săi elevi, într-una din sălile hotelului. O să vorbească cu ei ba de una, ba de alta, o să-i mai întrebe cîte ceva, apoi încet, încet, o să înceapă să strîngă curea.

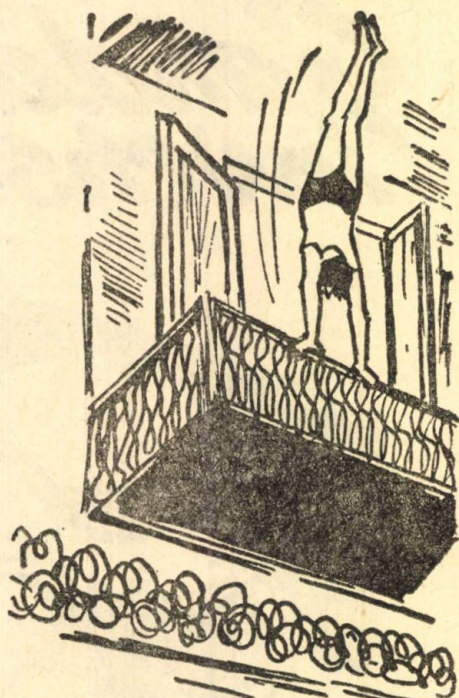
A coborît din autobuz și, curînd, în față i se profila, strălucitor în bătaia razelor de soare, hotelul sportiv. Era într-adevăr o construcție splendidă, cu ferestre mari, prin care se vedeau draperii dantelate de culoarea panselei, ce sporeau frumusețea fațadei. La nivelul parterului hotelul era încins cu un brîu de marmură, cu o streșină din mase plastice. Raiko a dat colțul și s-a apropiat de intrarea hotelului cînd, cel-l fu dat să-și vadă ochilor? O femeie cu chipul albit de groază strîngea la subsuora stîngă o mătură cu coadă și un fîraș, iar cu dreapta bătea la cruci murmurînd: „Păzește-l, doamne!”

Convins că femeii i s-a făcut rău, Raiko se repezi s-o sprijine și o întreabă cu compătimire:

— Ce s-a întîmplat, măicuță? Ai amețeli?

Femeia tremura ca piftia. Ridică mîna spre hotel, spunînd cu vocea gîtuită:

— A...acolo! Te-apucă... groaza... să te uiți...
UF!

Antrenorul

— Unde? Ce e acolo?, întreabă Raiko.

— Uitați-vă... dacă... puteți privi... așa ceva... Acolo... la etajul șase... cred...

Raiko își ridică ochii spre locul indicat de femeie, dar nu văzu nimic deosebit. Mai sus, însă, la etajul nouă, descoperi ce-o înspăimîntase pe femeie: pe balustrada de fier a unui balcon, un luptător stătea în echilibru pe mîini, cu picioarele în sus, lipite, ușor înclinate din mijloc către stradă. Într-adevăr, era un spectacol care-și strecura un fior rece pe șira spinării. Oscilînd ușor cînd către ușa balconului, cînd către stradă, „echilibristul” stîrnea mai curînd gînduri negre decît admirație.

(Fragment din romanul „Flori și spini”)

„O cît de mică ezitare, o slăbiciune de moment, o înclinare mai amplă și omul cel nechibzuit s-ar fi prăvălit în gol, pentru ca să sfîrșească zdrobit de asfaltul străzii.

Scena l-a impresionat, firește, și pe antrenor, care a deslușit curînd cine era „eroul” : „Ăsta e... curajosul... trăsîntul de loțo ! Dacă și în realitate este așa...” Echilibristul și-a continuat calm „demonstrația”, s-a îndoit de mijloc, picioarele întinse au format un „V”, sportivul a trecut în echer și apoi, dintr-o zvicnătură, a sărit în balcon. A privit în jos și, văzîndu-i pe antrenor și pe femeie, le-a făcut semn cu mîna și a strigat voios „Oho !”

Raiko l-a spus surîzînd femeii, care schimbase groaza pe admirație :

— L-ai văzut ? Un saltimbanc, o palață ! N-are nici pe naiba... Plimbă-te puțin și-ai să-ți revii...

Cînd a fost dat afară din echipa de lupte libere, loțo a trecut la cea de clasice. Antrenorul Raiko nu s-a opus, ba a fost chiar bucuros să scape de el.

Acum, o muncă grea, plină deopotrivă de lucruri cunoscute și necunoscute, îl aștepta pe antrenorul Raiko. Printre cei de la „clasice”, mulți cu caractere ciudate, se înstăpîniseră vedetismul, egoismul și libertinajul. Toate acestea, și altele, duceau la o disciplină precară, ceea ce, ca o reacție în lanț, influența, în rău, firește, procesul de pregătire și, în final, rezultatele... Se părea că soarta îi hărăzise cam prea devreme o răspundere deosebită. Ce era de făcut ? Cum trebuia să procedeze ? Cu cine să se sfătuiască ? Încotro să caute ajutor ? Probleme... Probleme complicate, poate mai complicate decît însuși omul...

Vai, cît de mult se înșeală cei ce cred că sportul e o... joacă, pe un tăpșan presărat cu flori !... Ei nu știu, vezi, bine, că pentru a ajunge la flori trebuie să treci prin spini, că nu poți culege trandafirul parfumat, fără să te înțepi...

Iată o realitate crudă, care trebuie acceptată așa cum e... Cu toți acești sportivi, dealtfel oameni buni, va trebui să meargă la Jocurile Olimpice. Cu ei va trebui să înfrunte pe giganții sportului mondial, să facă să triumfe gloria sportivă a patriei sale.

Antrenorul se așează pe o bancă din fața hotelului. Loțo îl descumpănise sau, dimpotrivă, îl făcuse mai realist. Se lasă pe spătarul băncii, trase adînc aer în piept, expiră cu putere și-și spuse : „Hotărît lucru, am să mai aștept cîteva zile... Trebuie să mai pun la punct unele lucruri...”

Dar n-a putut răbda și a doua zi i-a adunat pe sportivi, le-a explicat ce-i așteaptă, i-a prevenit serios că prețuiește foarte mult punctualitatea, sîrguința în muncă, cînstea și comportamentul tovarășesc exemplar. Le-a vorbit mai bine de o jumătate de ceas. La plecare le-a reamintit :

— Mîine dimineață la ora 7 fix toată lumea aliniată pentru raport ! Comunicați-i și lui Metodi Zarev, care azi n-a binevoit să ne onoreze cu prezența... Să nu carecumva să i se întîmple și mîine ceva...

Se poate spune că, într-o anumită măsură, discuția și-a atins scopul. Dimineață, la ora stabilită,

cu excepția lui Krali Bimbalov, toți ceilalți sportivi și-au ocupat locurile în front.

Într-o impecabilă poziție de drepti, Raiko își salută sportivii :

— Bună dimineața, tovarăși !

Luptătorii au răspuns care și cînd, într-o totală harababură.

Raiko s-a făcut a nu băga de seamă. A rămas în fața luptătorilor ca o stană de piatră. Aștepta fără să scoată un cuvînt. Au trecut cinci minute... zece minute. În sfîrșit, un sportiv sparse tăcerea de plumb :

— De ce nu începem, tovarășe antrenor ?

— Mai așteptăm. Să vină și Krali Bimbalov — răspunse calm Raiko.

— Bine — interveni un mustăcios — dar acest om obișnuiește să doarmă pînă la ora 10 !...

— Nu e nimic — veni, la fel de calm, răspunsul antrenorului — mai așteptăm...

Luptătorii s-au privit nedumeriți unul pe altul, apoi au prins să șușotească între ei. Curînd și-au pierdut răbdarea. I-a intrigat ideea că trebuie să suporte din pricina negliobiei tovarășului lor și unul a îndrăznit :

— Dar nu putem să-l chemăm ? Propun să dea fuga careva...

— Bine, chemați-l, hotărîi Raiko.

De cum și-a făcut Krali apariția, un potop de dojeni s-a abătut asupra-i :

— Nu ți-e rușine ? Tembelule !

— Din pricina ta stăm aici de-o veșnicie !...

— Și am pierdut și micul dejun...

— Începem, tovarășe antrenor ?

— Da, începem... Metodi Zarev !

— Mda, spune, ce s-a întîmplat ?, întrebă indiferent Zarev.

— Ia-ți bagajul și pleacă !

— Eeeu ? Și pentru ce, mă rog ?

— Părăsește imediat echipa !

Zarev a ieșit din front și, bolborosînd, s-a îndepărtat agale.

La masa de prînz, loțo Kadînkov nu a venit odată cu ceilalți. A întîrziat vreo cinci minute. S-a așezat la locul său, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Ospătarul a vrut să-i servească primul fel, dar neînduplecatul antrenor l-a apucat de haina albă :

— Lui nu-i dai mîncare ! Înțeles ?

Ospătarul a servit mai departe, farfuria întîrziatului a rămas goală...

Nefericitul loțo înghițea în sec, văzîndu-și colegii înfulecînd din supa aburîndă. În cele din urmă s-a ridicat și a plecat mormăind :

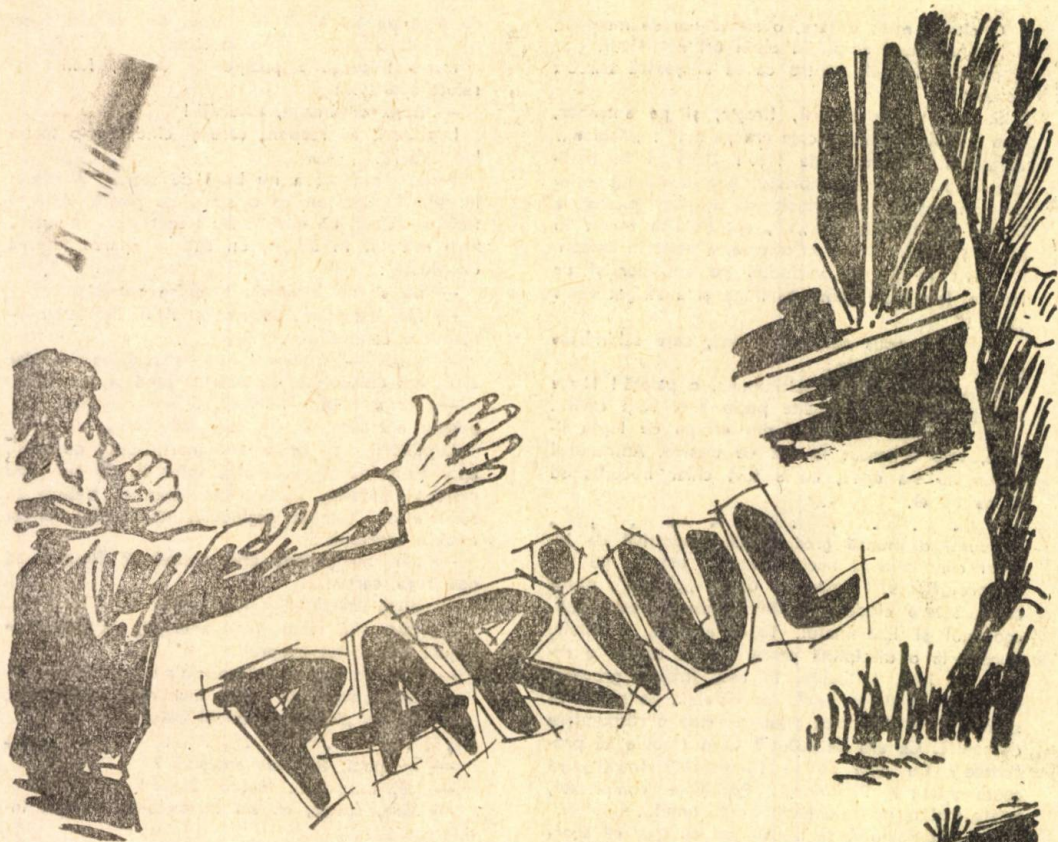
— Pînă și la închisoare se dă omului de mîncare...

— N-ai decît să te duci acolo !, i-a răspuns sec antrenorul.

— Ei, am zis și eu așa — încercă loțo s-o dreagă. De-acum știu cînd să vin la masă, fiți siguri...

După-amiază, echipa națională de lupte clasice a făcut un antrenament strașnic, care a rămas în mintea tuturor, pentru totdeauna.

Ivan DONCEV
scriitor bulgar

Trecuse un sfert de oră de la terminarea meciului de baschet. Jucătorii împreună cu cei doi antrenori și cu președintele de onoare al clubului, banherul A. Bainfort, se aflau în cabină. Unii dintre ei își scoaseră tricourile și se deschiaseră la șireturi. Cu toate că erau obosiți după efortul depus în timpul celor 40 de minute de joc, doreau să facă cât mai repede un duș și apoi să părăsească sala. Dar, înainte de a face fiecare ce-și propusese, trebuiau să asculte cuvântarea „babacului”.

— Ei, bravo, băieți! Mi-a plăcut cum ați jucat. Colegii și profesorii voștri sînt mulțumiți. Ați reprezentat cu cinste culorile universității...

— Papa, mai scurtează-o!
— răsună o voce pitigăiată.

— Nu mă întrerupe, Michel! Lasă-mă să vorbesc. Este doar o mare sărbătoare. Am cucerit titlul de campioni.

— Mai bine dă-ne ceva mărunțiș. Așa ceva i-ar prinde bine fiecăruia. Nu mult. Cîte un sutar de cap.

— Uf! Înțelege o dată, Michel și taci. Cînd mă vezi, numai bani îmi ceri. În definitiv, pentru ce-ți trebuie?

— Să sărbătorim evenimentul. Băieții n-au bani...

— Vă dau, vă dau — se învoi Bainfort.

★

Amețit de băutură, Michel privea în gol. Nu-l mai interesa discuția prietenilor săi. Nici muzica nu-i mai atrăgea atenția. Începuse să se plictisească. Ar fi dorit să plece cât mai repede din local. Să gonească cu

mașina pe autostradă. I-a venit o idee.

— Hallo! măi băieți, atenție!

Discuția s-a întrerupt. Toți îl priveau întrebător. Michel se uită la fiecare. Prelungea timpul cu bună știință. Voia să le stîrnească curiozitatea.

— Ce-i, Michel?

— Aici mă plictisesc. Hai să mergem în oraș!

— Unde?, întrebă Marta.

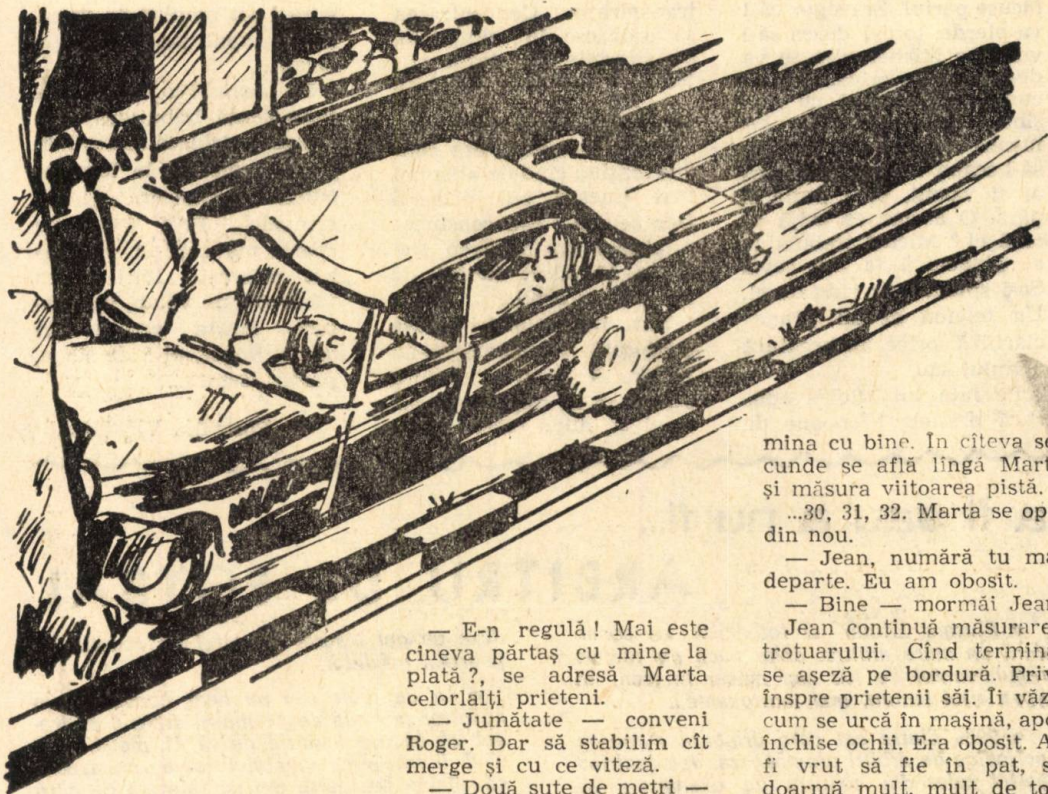
— Alcazar îți place?

— Nu-i rău.

— Atunci, să vină chelnerul...

★

Mașina parcă zbura pe autostradă. Acul kilometrajului se oprise la 170. Din mașină se vedeau vag la orizont luminile orașu-

lui, ca niște luminări imense. Michel reduse încet viteza. Pe bulevardul principal opri mașina, apoi întrebă :

— Cine ține un pariu cu mine ?

— Ce fel de pariu ?

— Unul simplu...

— Hai, spune o dată ! Trebuie să-ți scoatem vorbele cu cleștele din gură ?

— Copăcel, mon vieux. Ce vă grăbiți ? Ce treabă aveți ? Sau vă este teamă că se-ncălzește ginul ?

— Dar spune, omule, despre ce este vorba, nu mai trângăni de pomană !

— Țin cu voi un rămășag că merg cu mașina pe trotuar.

— Ți s-a făcut de spital, Michel ?, spuse Jean.

— Interesant pariu !, îl califică Marta. Eu țin pariul ! Pe ce ?

— O masă la Alcazar Bar. Pentru toți care sînt de față.

— E-n regulă ! Mai este cineva părtaş cu mine la plată ?, se adresă Marta celorlalți prieteni.

— Jumătate — conveni Roger. Dar să stabilim cît merge și cu ce viteză.

— Două sute de metri — propuse Michel și după o scurtă pauză adăugă : cu 90 pe oră !

— Puțin, dragul meu. Și distanța, și viteza.

— Ce vrei tu, un kilometru cu două sute pe oră ?

Marta și Roger au rămas pe gînduri. Se priveau. Nici unul nu făcea vreun semn de aprobare. Fiecare dorea ca celălalt să răspundă. Totuși, Marta rupse tăcerea :

— Bine. Fie cum zici tu, Michel. Și-acum să măsurăm...

Marta nu mai așteaptă răspunsul lui Michel. Se urcă pe trotuar și începu să-și numere pașii. Numără pînă la 20 și se opri.

— Măi Jean, vino-ncoace ! Tot nu-ți place acest pariu și nu vrei să mergi în mașină. O să stai pe linia de terminare a cursei.

Jean primi cu bucurie această propunere. Presimțea că pariul nu se va ter-

mina cu bine. În cîteva secunde se află lingă Marta și măsoara viitoarea pistă.

...30, 31, 32. Marta se opri din nou.

— Jean, numără tu mai departe. Eu am obosit.

— Bine — mormăi Jean.

Jean continuă măsurarea trotuarului. Cînd termină, se așează pe bordură. Privi înspre prietenii săi. Îi văzu cum se urcă în mașină, apoi închise ochii. Era obosit. Ar fi vrut să fie în pat, să doarmă mult, mult de tot. O zi și-o noapte sau chiar două zile. Dar mîine sînt cursuri, așa că... Pleoapele s-au lăsat, grele. O toropeală îi cuprinsese tot corpul.

În acest timp, Michel porni mașina. O urcă pe trotuar. Alături de el stătea Marta. O privi o clipă. Fața ei nu arăta nici o schimbare. Nu era emoționată. Parcă ar fi făcut în fiecare zi asemenea pariuri.

— Sînteți gata ? Pornim !...

Michel apăsă pe accelerator. Își pironi ochii pe fișia asfaltată. Își încleștă mina stîngă pe volan. Mina dreaptă o ținea ușor pe schimbătorul de viteză. De pe banca din spate, Roger privea încordat cum Michel, după cîteva metri, schimbă în viteza a doua, apoi a treia și, în sfîrșit, în a patra. Își aruncă privirea pe cadranul kilometrajului. Acul oscila în jurul cifrei de 90. Nu-i părea rău că

făcuse pariul. Era sigur că-l va pierde, totuși dorea să-l vadă pe Michel cum se va descurca. Nu oricare se încumetă să meargă cu mașina pe trotuar. Deci, o asemenea ocazie nu trebuie să-i scape. De polițiști, dacă ar fi văzuți, prea puțin îi păsa. O asemenea grijă să aibă el? Michel trebuia să se gindească la așa ceva. Să-i spună? Ar râde de el. Un telefon al lui „Papa” clarifică orice încurcătură a fiului său.

Pe fața lui Michel apăruă primele broboane de

transpirație. Concentrarea sa ajunsese la maximum. Se străduia din toate puterile să țină ochii deschiși.

— Să mai rezist puțin. Încă puțin — se îmbărbătă Michel. Ce naiba, am condus mașina când de-abia mă mai țineam pe picioare. Dar acum? S-a consumat o nimica toată. Vreo trei sticle. Mă simt destul de bine, doar ochii...

Dar, oboseala își spuse cuvântul. Pleoapele s-au închis. A simțit o izbitură puternică în mijlocul pieptului și, după câteva clipe,

gura i s-a umplut de sînge. Apoi, capul i-a căzut pe volan...

Pe Jean l-a trezit din somnolență bubuitura provocată de izbirea mașinii de pom. A alergat la fața locului. Mașina era făcută armonică. Prin ferestrele sparte ale mașinii și-a văzut prietenii. Michel era încovoiat pe volan, iar alături, Marta gemea. În spate, Roger, plin de sînge, parcă dormea...

Pompiliu VINTILA

a fi sau a nu fi...

ARBITRU DE FOTBAL

• Fiecare iubitor al fotbalului se consideră un mare arbitru, chiar dacă n-a răsfoit regulamentul de joc nici măcar în tren, în lipsa altei lecturi, mai interesante...

• 99% dintre cei care urmează cursurile periodice de arbitri promovează, demonstrând astfel celor din comisia de examinare că însușirea prevederilor regulamentare nu este un lucru atât de greu. Mai dificilă este aplicarea lor, adevărind zicala „Teoria ca teoria, dar practica te omoară...”

• Știați că, la început, meciurile de fotbal se disputau fără... arbitri? Aceștia și-au făcut apariția în paginile regulamentului și pe terenurile de fotbal abia în anul 1883. Pe cine or fi dat vina, până atunci, jucătorii, antrenorii, conducătorii și suporterii echipei învinse?

• V-ați pus vreodată această întrebare: „dacă toate echipele de fotbal au fost dezavantajate de deciziile arbitrilor — și nu există echipă care să nu pretindă acest lucru — pe cine au... avantajat de fapt aceste decizii?”

• Se ventilează tot mai mult ideea ca același arbitru care a condus meciul-tur să fie delegat și la retur. Foarte bine! De ce să fie nemulțumită numai o singură echipă?

• Potrivit regulamentului, „arbitrul face parte din joc”. Ca atare, dacă la o lovitură liberă directă sau la o altă fază în care se poate înscrie un gol direct mingea îl lovește pe conducătorul jocului și ricoșează în poartă, arbitrul va acorda gol valabil. Gîndiți-vă la „cavalerul fluierului” care trebuie să vali-

deze un gol înscris în astfel de condiții în poarta... gazdelor.

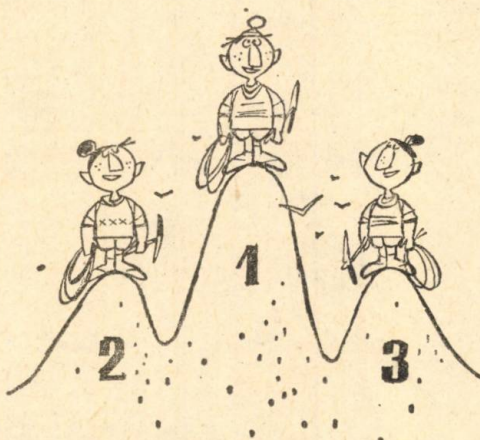
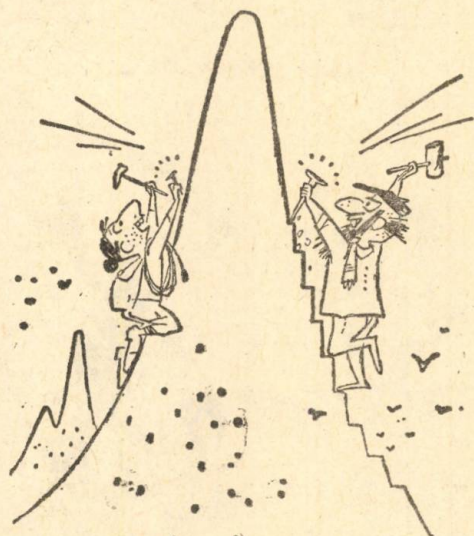
• La un fault sau un henț comis de un apărător pe linia de 16 metri, arbitrul ar trebui să acorde lovitură de la 11 metri, aplicînd litera regulamentului care precizează că „liniile fac parte din suprafețele pe care le delimitează”. Pînă acum, însă, în nici unul din cele 289 354 462 123 777 003 de meciuri care s-au disputat pe glob, nici unui arbitru nu i-a trecut măcar prin cap să sancționeze cu o lovitură de la 11 metri o infracțiune petrecută „pe linie”. Ce spune regulamentul, știm. Dar ce-ar spune spectatorii și jucătorii? Care spectatori și jucători? Ei, depinde...

• Arbitrul trebuie să acorde într-o fracțiune de secundă o decizie în jurul căreia discuțiile continuă ore, zile și chiar săptămîni de-a rîndul, fără să se ajungă la o concluzie precisă...

• În general, arbitrii vin la cabină cu o jumătate de oră înainte de începerea meciurilor, respectînd astfel instrucțiunile Colegiului central al arbitrilor. Mai greu este de stabilit ora de plecare, mai ales după unele meciuri pierdute de gazde...

• Este riscant ca trofeul atribuit „celui mai bun arbitru al anului” să-i fie înmînat acestuia cu prilejul ultimului meci al sezonului arbitrat de el. Tocmai la acest ultim joc s-ar putea ivi un henț în careu sau un ofsaid contestat de spectatori, care să strice toată festivitatea. Poate ar fi mai bine ca acest titlu să se acorde... înainte de începerea campionatului!

Jack BERARIU

ZODI...ACUL FOTBALISTIC

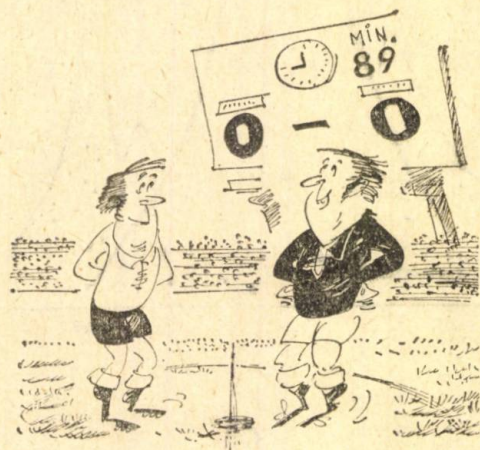
ZODIA „VĂRSĂTORULUI”

ZODIA „TAURULUI” ...

ZODIA „PEȘTILOR” ...

ZODIA „GEMENILOR” ...

ZODIA „BERBECULUI” ...

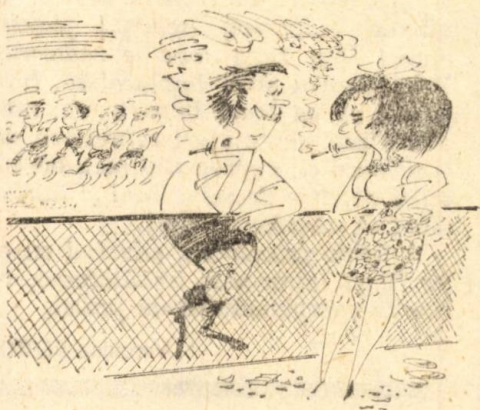
ZODIA „RACULUI” ...

ZODIA „LEULUI” ...

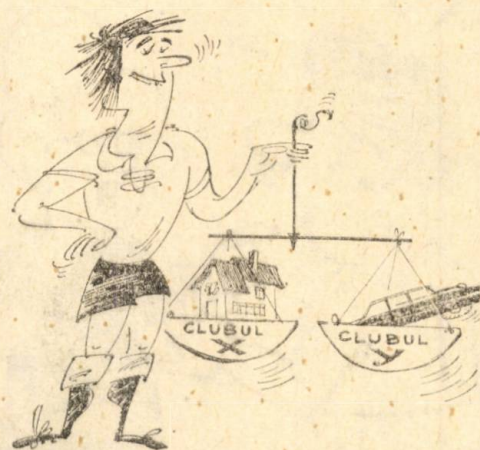
ZODIA „SCORPIONULUI” ...

ZODIA „FECIOAREI” ...

ZODIA „SĂGETATORULUI” ...

ZODIA „BALANȚEI” ...

ZODIA „ȚAPULUI” ...

Desene de
ȘT. COCIOABA

ELEGIE DE PRIMĂVARĂ

A venit primăvara. Cerul e albastru, întocmai ca ochii iubitului meu soț. Aerul e proaspăt, precum cămășile pe care i le spăl și i le calc în fiecare zi. Pe crengile pomilor apar buchete de flori, roze ca visurile mele de dragoste. Odată cu topirea zăpezii, șuvoaiele s-au pornit năvalnic, așa cum mi-a bătut mie inima la oficiul stării civile când, alături de el, am spus „da”. A venit primăvara. Întreaga natură renaște.

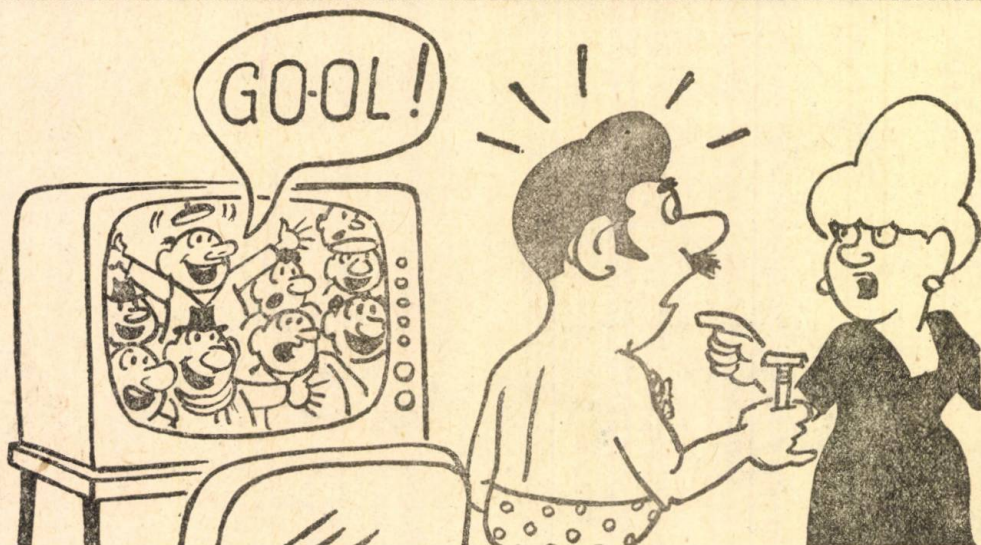
Dar în sufletul meu continuă să fie iarnă. Soarele strălucește fără să mă încălzească, trilul păsărilor nu-mi încântă auzul, vederea ierbii fragede nu reușește să-mi stăvilească noianul de lacrimi. La ce bune toate aceste frumuseți, dacă prea iubitul meu soț va fi pierdut pentru mine? Cum am să mai pot trăi văzându-l doar în fugă, mereu grăbit, mereu preocupat — chiar și în somn — de alte gî-

duri care îl îndepărtează de mine? Cum am să pot îndura să-l văd mereu mai înstrăinat, uitînd mereu de existența mea? Cum am să pot răbda durerea de a-l ști înlănțuit de o patimă atît de puternică?

Invoc mila zeilor naturii. Îi implor să facă să domnească de-a pururi pe meleagurile acestea buna și frumoasa iarnă, binecuvîntata iarnă cu ger înțepător, cu troiene uriașe, cu viscole sălbătice, sezonul fericirii mele! Dar ruga mea e zadarnică. Primăvara a sosit implacabilă, luîndu-mi cu ea toată bucuria. Ce mîngiere îmi poate oferi reînvierea naturii dacă el, neprețuitul meu bărbat, va fi departe de mine luni și luni de zile? O, nemilos destin!

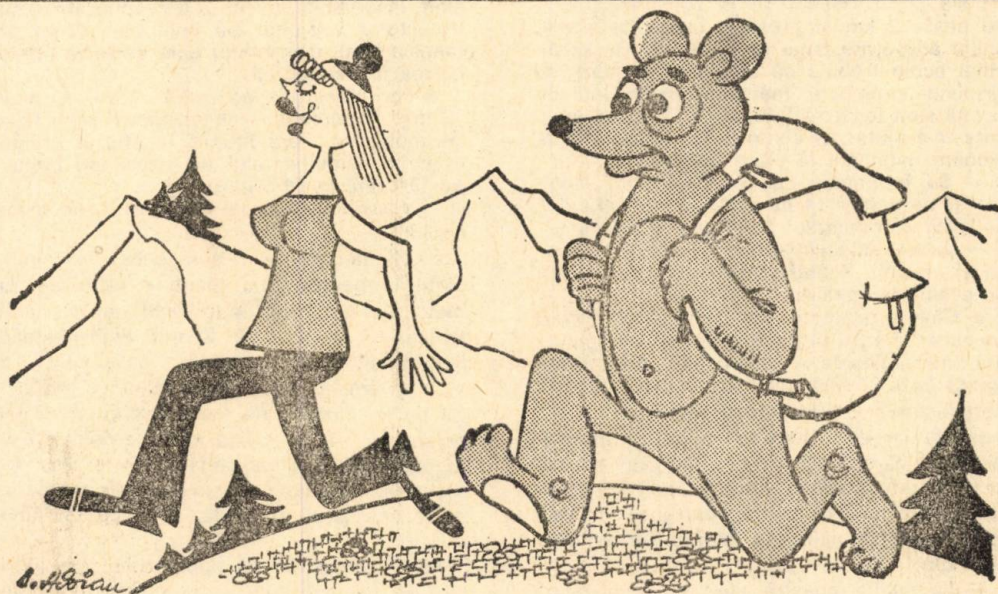
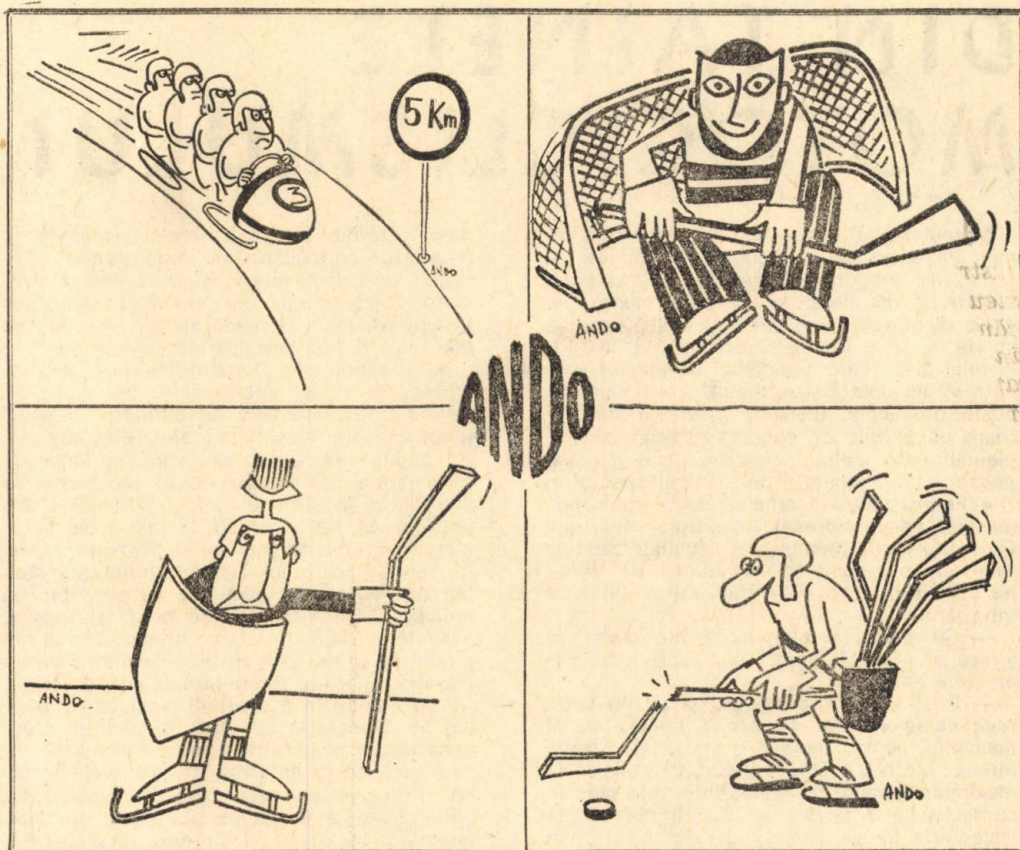
A venit primăvara, aducînd cu ea, pe lîngă miresmele îmbătătoare, reluarea campionatului de fotbal.

Veronica BERTOLI

— Imbracă-te, Vasile! Nu vezi? Rîd oamenii de tine...

Desen de
Fred GHENĂDESCU

— Vai, dragă, mormăi atîta că duci și tu un rucsac!...

Desen de
Adrian DRAGOMIRESCU

DIN TAINELE MOTOCICLISMULUI

Motociclismul este socotit, și nu fără temei, un sport al curajului și îndemînării, o școală a pregătirii riguroase și exigente, pentru că un alergător de performanță, fie el de dirt-track, motocros sau viteză, trebuie să fie în orice împrejurare temeinic instruit. În toiul disputelor, complexul om-mașină execută viraje amețitoare, salturi spectaculoase peste obstacole, dezvoltă o viteză fulgerătoare pe pistele de concurs, precum și alte elemente de înaltă măiestrie, pline de *suspense* și mult gustate de publicul spectator.

● Pentru a intra în tainele acestui cuplu om-mașină, ne-am adresat maestrului sportului *Otto Stephani*, membru al clubului Steagul roșu Brașov, campion republican de viteză pe circuit la clasa 500 cmc, cu următoarea întrebare:

— *Ce simte un alergător într-o cursă de viteză și cum „il ajută” motocicleta în momentele dificile?*

— Deși mă pot considera unul din veterani campionatului de viteză, fiecare cursă înseamnă pentru mine o nouă istorie, trăită intens. Motivul? Orice circuit îți solicită la maximum bagajul de cunoștințe, mai ales în curbe, unde e nevoie să înscrii mașina pe traiectoria ideală a virajului. Cel mai dificil mi s-a părut traseul de la Tg. Mureș, lung de peste 2 km și presărat cu multe viraje, unele adevărate lame de gilotină. Ca să învingi acolo trebuie să ai o mașină care să răspundă prompt la toate comenzile. Iată de ce mă simt legat sufletește de „C.Z.”-ul meu, care m-a ajutat să câștig ultimele două campionate naționale la clasa 500 cmc.

— *Să înțelegem că succesul unui motociclist se datorește în egală măsură atât mașinii, cât și talentului celui care o conduce?*

— Exact. Adăugați buna pregătire a omului și mașinii. Restul procentelor pot fi puse pe seama întâmplării.

● Cine pregătește aceste mașini pentru concurs? Pentru protagoniștii marilor competiții internaționale — tehnicienii unor firme specializate în producția de motociclete. În campionatele noastre, concurenții își întrețin mașinile iar alții și-au recondiționat motocicletele după o concepție proprie. Cum se cultivă această pasiune pentru sportul practicat? Răspunsul ni l-a dat, antrenorul cîmpinean, maestrul sportului *Ștefan Chițu*, care ne-a spus:

— La secția noastră vin numeroși tineri talentați, însă îi reținem pe cei care dove-

desc în primul rînd a fi harnici în munca de reparare a motocicletelor. După părerea mea, tinerii care și-au pus în gînd să devină mari motocicliști trebuie să cunoască mecanică în așa fel, încît să poată sesiza chiar și cea mai mică defecțiune apărută pe parcurs.

● Motocicletele alergătorilor de dirt-track (curse de viteză desfășurate pe piste de zgură) sînt propulsate de motoare în patru timpi. Aceste mașini nu sînt echipate cu schimbător de viteză sau frîne, ci doar cu un ambreiaj, cu ajutorul căruia motocicletele sînt ținute în start la limita regimului optim de demaraj. Pe primii 50 de metri, cei patru alergători sînt obligați să-și păstreze culoarul, apoi fiecare își dispută înțilietatea cum poate. Spectatorul neavizat este tentat să creadă că în viraje (unde omul și mașina execută o înclinare spre stînga de 45 de grade) roata din față va fi angrenată, dintr-un moment în altul, într-o periculoasă căzătură. Cu ce mențin însă sportivii mașinile în derapaj pe traiectoria curbei? Cu piciorul stîng (genunchiul este strîns într-un manșon de cauciuc, pentru amortizarea eventualelor căderi), unde cizma respectivă are o talpă suplimentară, de protecție, din metal. Cu laba piciorului stîng pilotul dirijează mișcarea mașinii, înscriind-o cu viteza corespunzătoare pe traiectoria virajului. De cele mai multe ori tehnica luării turnantelor este decisivă în stabilirea învingătorului.

● Pe maestrul sportului *Aurel Ionescu* (Energia Cîmpina), — vicecampion republican de motocros, l-am întîlnit la startul ultimei etape a campionatului de viteză pe circuit, desfășurată la Tg. Mureș.

— *Intenționați să vă retrageri de la motocros?*

— Nicidecum — ne-a răspuns. Particip la „viteză” pentru a-mi menține reflexele. La motocros mă simt în mijlocul naturii, unde trebuie să biruiesc de fiecare dată obstacolele dificile ale terenurilor accidentate. Și nici un traseu nu se aseamănă cu celălalt. Să nu mă credeți un om deosebit. După părerea mea, riscul există în orice domeniu de activitate. Eu am convingerea că nu risc mai mult dacă particip la cursele de motocros decît cel care, de pildă, conduce un auto-turism.

Să recunoaștem că spectaculoasele aterizări de pe „trambulinele” traseelor de motocros, curajoasele salturi peste „cocoșele”

naturale ale terenurilor denivelate, numeroasele viraje și urcușuri abrupte de pe pantele dealurilor sînt apanajul caracterelor tari, ale oamenilor conștienți de pericolul ce-i pîndeste la fiecare pas. Iar motocrosul poate fi considerat ca o adevărată școală a curajului și îndemînării.

Elul Alexandru Ilieș (Torpedo Zărnești), la cîteva minute după victoria obținută în ultima etapă a campionatului de motocros, la proba rezervată motoretelor „Mobra”.

● În fotografia alăturată, tînărul de pe motocicleta cu nr. 1 de concurs pare a fi un sportiv în toată puterea cuvîntului. În realitate, dacă îl veți urmări în timpul întrecerilor de motocros de la clasa 70 cmc, veți vedea că motoreta „Mobra” pe care o conduce cu atîta siguranță este mai mare decît pilotul. E și firesc, pentru că Alexandru Ilieș (Torpedo Zărnești), cîștigătorul multor etape din campionatul de motocros, are doar 12 ani. El a început să practice acest temerar sport de la vîrsta de 10 ani.

● De ce se acordă atîta importanță binecunoscutului raport greutate-cai putere și în motociclism? În dorința de a se obține performanțe superioare, există tendința de a se ușura mașinile sau a alege echipaje

Un salt de cascador? Nu! Campionul țării la seniori, Mihai Banu, surprins într-o spectaculoasă săritură efectuată în timpul unui concurs de motocros, desfășurat pe traseul de la Moreni.

de greutate mai mică. Zelul unor alergători, mai ales al celor de la cursele de viteză, de a scade continuu greutatea, are uneori urmări neplăcute, soldate chiar cu... decolări de pe traseu. Cele mai multe glisade se produc în proba de ataș, unde ajutorul de pilot are rolul de a regla, cu precădere în viraje, raportul greutate-cai putere.

● Viteza pe circuit, motocrosul și dirt-track-ul au în țara noastră fiecare un program competițional desfășurat ritmic din primăvară și pînă în toamnă și dominat de campionatele republicane. Întreceri cu caracter național, sub formă de regularitate și rezistență, se mai organizează anual și pentru posesorii motoretelor „Mobra”, aceste concursuri constituind... poarta spre motociclismul de performanță.

● Deși pare extrem de pretențios, motociclismul se adresează tuturor celor care, sub o formă sau alta, vor să conducă vehicule mecanice. Practicarea sportului cu motor formează amatorilor un plus de calități și cunoștințe tehnice de mare utilitate în viața de zi cu zi: însușirea celui de-al... șaselea simț necesar participării active la intensă circulație rutieră; disciplină în respectarea regulilor rutiere; deprinderi de mecanică, electricitate, tinichigerie, vopsitorie și cîte altele...

Traian IOANIȚESCU

DOBRIN, protejind balonul, cum numai el știe s-o face.

BALACI — inepuizabil la mijlocul terenului, atâta care l-a propulsat, la numai 17 ani, în echipa națională.

UN CLASAMENT SUI-GENERIS:

Mezinii „tricolorilor“...

1974 a fost anul când s-a clătinat și a căzut unul din cele mai bătrâne recorduri ale fotbalului nostru: al lui Iuliu Bodola, cu cele 49 de selecționări ale sale în prima reprezentativă a țării. Mircea Lucescu, extrema — stînga sau dreapta — plecată spre vârful piramidei de la divizionara B Știința București (acum Sportul studențesc), a debutat în echipa națională, cu nouă ani în urmă, într-un meci cu Elveția, la București (4-2). De atunci, o prezență permanentă a „tricolorilor”, al căror căpitan a fost, ani la rînd, pe Wembley, la Istanbul, Amsterdam sau Guala-jara. Are 57 de selecționări, continuînd să îmbrace tricoul cel mai rîvnit de orice fotbalist — tricoul echipei naționale.

1974 a fost, însă, anul în care a mai căzut un record. Un record cu totul aparte, despre care nu s-a scris aproape nimic. Recordul... tinereții în „11”-le reprezentativ. După un excelent meci făcut la Passau, în reprezentativa de juniori a țării, Balaci — mijlocașul ofensiv al Universității Craiova — promova în echipa națională. Dar iată cum se prezintă clasamentul primilor trei jucători în această „întrecere” cu... lunile, care vrea să demonstreze că și în fotbal limitele de vîrstă

ale performanțelor scad mereu, deși mai puțin vizibil decît în alte sporturi.

1. ILIE BALACI (Universitatea Craiova): 17 ani și 6 luni la data debutului în echipa națională, 23 martie 1974, Paris, stadionul Parc de Princes. Jucător tenace, cu o mare capacitate de efort, de o ambiție cu totul ieșită din comun. În echipa sa de club joacă, de regulă, rolul mijlocașului ofensiv, intercalat surprinzător și eficient în prima linie. Are în palmares o performanță rară: a înscris — într-un meci, la Pitești — unul din cele mai rapide goluri ale campionatului nostru. În secunde 40-45 ale unei partide în care adversarii au avut lovitura de începere! În echipa reprezentativă i s-a dat un rol ingrat. Rolul celebrului Stiles, din nu mai puțin celebra echipă a lui Ramsey, campion mondială în '66. Rolul jucătorului de sacrificiu, al celui care trebuie să se opună oricum în fața atacului advers, al singurului jucător din orice echipă pentru care nu există, decît foarte rar, aplauze. La 18 ani, craioveanul Balaci avea 8 prezențe în echipa României.

2. GHEORGHE POPESCU (Gloria București): 17 ani, 10 luni. La Gloria era legi-

timat în anul chemării în echipa națională. Prima legitimație o avea însă de la 9 ani! Partida de debut? 10 iunie 1937, cu Belgia, la București, pe stadionul ONEF (ANEF). Tribunele erau arhipline, echipa noastră, cu nume intrate în legendă: David — Bürger, Albu, Vintilă, Iuhasz, Raffinski, Beke, Ciolac, Baratky, Bodola și Gică Popescu, elev în clasa a VII-a la Liceul „Sf. Sava”. „A fost un debut care m-a satisfăcut — își amintește Coloman Braun — Bogdan, pe atunci antrenorul echipei naționale. Și nu numai pe mine, ca antrenor, dar și pe miile de spectatori din tribunele stadionului”. De la Gloria s-a transferat la Sportul studentesc, apoi la Carmen și și-a încheiat cariera de jucător la C.C.A. A îmbrăcat de șase ori tricoul naționalei.

3. NICOLAE DOBRIN (F. C. Argeș): 18 ani, 9 luni. Debut senzațional, în 1966 — 1

lunie — la Ludwigshafen, în R. F. Germania, în fața vicecampionului mondial de pe Wembley. Antrenorul Helmuth Schön l-a felicitat pentru evoluția sa în fața unor jucători de faimă mondială. Autorul unuia dintre cele mai frumoase goluri ale echipei noastre naționale — cu Ungaria, la București, pe stadionul „23 August”, în Campionatul Europei — nu mai are nevoie de nici o prezentare. L-au prezentat suficient, de-a lungul anilor, realizările sale de excepție în campionat, precum și cele 38 de participări în echipa națională. Dobrin, unul din cele mai mari talente ale fotbalului nostru, rămâne jucătorul-autor al punctului calificării la *El Mundial*, într-o dispută de orgoliu cu faimosul Eusebio, pe atunci golgeterul Europei.

Balaci, Gică Popescu, Dobrin, în perioade diferite de timp, mezinii „tricolorilor”.

Laurentiu DUMITRESCU

Desene și catrene
AL. CLENCIU

A introdus cu brio, el,
În sportul nostru — spărgînd
gheața,
Un tenis de înalt nivel
Și totodată și... mustața!

Legendara violetă,
Ce-și găsisse-n vulpe
nașul,
Stă cu fălcile-nclăștate
Nu cumva să-i scape
„cașul”!

După Sătmăreanu I, Sătmăreanu II
Dacă fac eu socoteala,
Îl preferi pe „doi”, firește,
Indemnăt și de zicala:
„Unde-i „doi”... puterea crește”!

DUPĂ — AMIAZĂ SĂPTĂMÎNALĂ

A la manière de...

Sărman portar,

Ce demon, oare, te-a ursit
Să stai pe linia de var,
Căscînd tot timpul plictisit ?

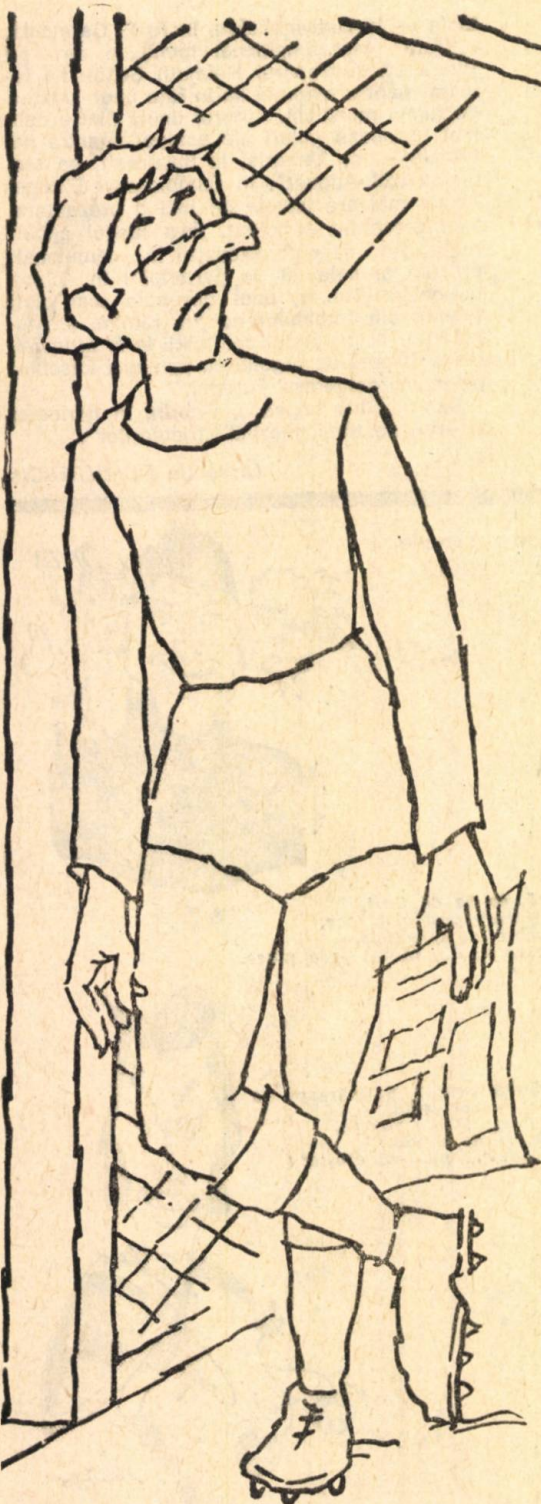
Un fluier se aude tare...
Tu crezi că-i henț-careu, firește,
Cînd colo, e arbitrul care
Sosirea pauzei vestește.
Iar vremea trece ca o apă
Pe drumul ei, în voia firii,
Și face repede să-nceapă
A doua parte a-ntîlnirii.
Acuma, parcă, nu-ți mai pasă
Că nu șutează adversarul,
Avînd cu tine, lingă plasă,
Un vechi prieten bun — ziarul.
Observezi într-o fotografie
Pe Rică-ntins după balon
Și-ți spui, căzut în reverie :
— Mai sînt și șuturi pe gazon...

Dar inima ți se-nfioară,
Ai parte-n fine de o fază,
Cînd dai balonul peste bară,
Iar fotografii te pozează...
Auzi urale din tribune
Și în picioare toți se scoală,
În timp ce antrenoru-ți spune :
— Te văd și în națională !...

Îți umple bucuria fața
Și-mbrățișezi pe antrenor,
Dar te trezește iar viața
Cu adevărul zdrobitor :
În caldă zi de primăvară,
Nesupărat de adversar,
Cu capul sprijinit de bară,
Ai ațipit,

Sărman portar I.

V. D. POPA

Un sortiment bogat de produse alese și de articole de artizanat și artă populară, realizate de creatorii și meșterii artiștii din atelierele de pres-tări și producție ale co-operăției de consum.

Vă oferă magazinele „HERMES” — unități de prezentare și desfacere ale co-operăției de consum, răspândite în întreaga țară.

În București, vă invităm să vizitați unitățile din str. Șepcari nr. 16, str. C. Exarcu nr. 1 str. Cosmonauților nr. 7 și din str. N. Golescu nr. 20.

TENDINȚE ÎN FOTBALUL CONTEMPORAN

Mișcare continuă și mare angajament în lupta pentru balon — două din caracteristicile fotbalului modern

Urmind unui an de vîrf pe plan competițional internațional — anul turneului final al Campionatului mondial din R. F. Germania — 1975 a însemnat în ansamblu o etapă de ușor recul fotbalistic. Acest lucru se datorește în principal uzurii pe care au resimțit-o marile reprezentative naționale, angajate vara trecută în disputa „Weltmeisterschaft”-ului. Exemplul Olandei, poate cel mai elocvent în acest sens, ne oferă imaginea unei super-echipe deocamdată incapabilă să se mai mențină pe culmile cele mai înalte ale performanței. Alături de uzură însă, ca factor obiectiv, reculul fotbalistic al anului 1975 își mai găsește explicația și în fireasca regroupare a forțelor care succede unei mari bătălii competiționale încheiate, în vederea unei noi ediții a luptei pentru un loc cît mai bun în ie-

rarhia internațională. De aici un neînterupt șir de frământări, manifestate pregnant în sfera concepției de joc, a procesului de instruire. De aici, acea spectaculoasă dispută între vechi și nou, între generațiile de jucători ale aceleiași echipe, între reprezentativele care au fost prezente și cele care au lipsit, mai mult sau mai puțin motivat, de la confruntările ultimului campionat mondial. De aici, în sfîrșit, acea dorință de confirmare a performanțelor obținute și de reabilitare în același timp a celor care au trăit zilele campionatului mondial dincolo de limitele gazoului. Ne gîndim la formații cu un necontestat renume în arena fotbalului internațional, cum sînt cele ale Angliei, U.R.S.S., Spaniei, Portugaliei, Ungariei, Cehoslovaciei.

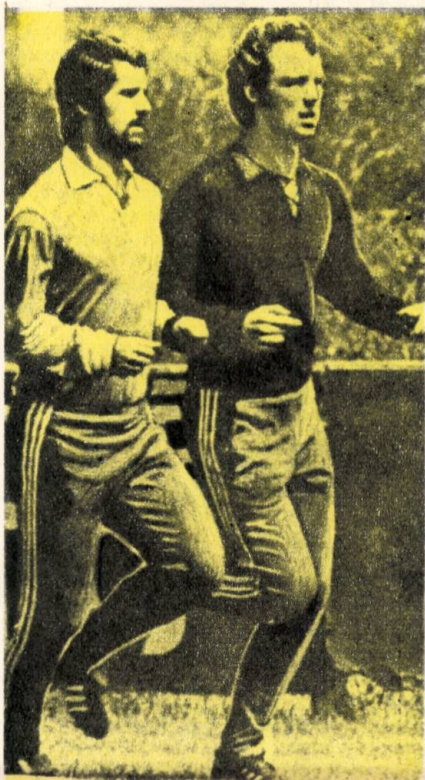
Așa stînd lucrurile, se poate spune că — chiar și în condițiile unui relativ regres — anul 1975, reprezentînd din punct de vedere cronologic un început de ciclu nou între mondialele din R. F. Germania-1974 și cele din Argentina-1978, apare ca un moment de studiu și testare a posibilităților, de încercări pentru punerea în practică a cîștigurilor de experiență rezultate din desfășurarea marilor competiții internaționale anterioare.

Atenția lumii fotbalistice se îndreaptă, așadar, asupra a ceea ce constituie în prezent problema unei redimensionări calitative pe planul jocului și, evident, al procesului de instruire. În fapt, este vorba deocamdată, după cum remarcă prof. Nicolae Petrescu, președintele Colegiului central al antrenorilor, de concretizarea unor tendințe care, sintetizate la scara soccerului de mare performanță, s-ar putea exprima astfel: Multilateralitate, tempou foarte ridicat și inventivitate.

Și acum cîteva cuvinte în legătură cu flecare dintre aceste trei elemente care caracterizează fotbalul în perspectivă. Mai întîi despre multilateralitatea jucătorilor, noțiune care s-a născut din însăși necesitatea modernizării continue a jocului și care, la rîndul său, a generat — nu fără exagerările unor specia-

listă — ideea „sistemului fără sistem”, a așa-zisei „tornade” și chiar a „fotbalului total”. Practica a dovedit că un jucător obișnuit nu poate îndeplini la modul ideal absolut toate sarcinile posturilor unei echipe și totalitatea obligațiilor ce decurg din complexitatea jocului. Așa după cum un component al unei orchestre nu poate cânta perfect la toate instrumentele, un medic nu poate fi un foarte bun diagnostician în toate specialitățile, iar un inginer nu poate da soluții viabile în orice domeniu tehnic. Exemplul cel mai convingător în această privință ni-l oferă însă atletismul, în cadrul căruia un decatlonist sau un pentatlonist, de pildă, este bun la zece sau cinci probe, dar numai la una sau cel mult două dintre acestea este capabil de performanțe la nivelul recordului; în rest, rezultatele parțiale obținute se mențin la scara unor performanțe medii. Ideea de multilateralitate în fotbal, despre care se vorbește foarte mult astăzi și care câștigă indiscutabil foarte mult teren, trebuie înțeleasă în anumite limite, determinate de existența unor predispoziții naturale și de anumite particularități psiho-fizice ale jucătorilor. În esență, a fi multilateral presupune în primul rând valorificarea la maximum, în lupta cu adversarul, a unor calități specifice și o participare mai activă, într-un flux continuu, la toate situațiile jocului. Definiția aceasta se referă evident la marea majoritate a fotbalistilor de performanță. Pentru că nu trebuie omis faptul că există și unele excepții — rare, este drept — dar există. Adică jucători capabili să facă de toate și foarte bine.

Un cuplu celebru; F. Beckenbauer — G. Müller, personalități fotbalistice complexe, la fel de buni apărători și atacanți

O a doua tendință care se impune în prezent pe planul jocului este creșterea tempo-ului. În fond, viteza este o trăsătură caracteristică a societății contemporane. Se tinde deci către o sporire continuă a vitezei de circulație a jucătorilor și a balonului, către o dinamică mai vie care să semene a neastimpăr, a dorință permanentă de a construi acțiuni și de a le finaliza. Asta pretinde, de bună seamă, și o adaptare a elementelor și a procedeeelor tehnico-tactice la condițiile unui ritm din ce în ce mai alert, pe alocuri chiar infernal.

Inventivitatea — și ea o caracteristică a societății actuale în continuă dezvoltare — apare tot mai frecvent în fotbal ca o cerință a luptei pentru obținerea victoriei. Marii jucători de talia unui Cruyff, Beckenbauer, Breitner, Neeskens, Rivelino, Jairzinho, Deyna, Lato etc. se străduiesc să aducă ceva nou în manevrarea balonului, în execuția unor mișcări, în colaborarea cu coechipierii, pentru a-și surprinde adversarii, a le înșela vigilența și a-i depăși cu mai multă ușurință. La fazele fixe se imaginează combinații de subtilitate, de efect spectacular și eficacitate. Inventivitatea, sinonimă în acest caz cu viclenia, tinde să dea disputerii cu adversarul un plus de neprevăzut, grație căruia spectacolul câștigă în atractivitate și interes.

Tendințele în fotbalul contemporan nu se manifestă însă numai pe planul jocului. Fiindcă, odată cu mutațiile ce se profilează în acest domeniu se modifică în mod corespunzător și dimensiunile procesului de instruire. Cu alte cuvinte, se tinde către mărirea volumului și a intensității efortului, se urmărește cu mai multă perseverență conținutul pregătirii, se iau măsuri de obiectivizare a antrenamentelor cu mijloace moderne, se pun în practică procedee noi de testare a capacității funcționale, a rezistenței la solicitări intense a jucătorilor.

În sfera fotbalului de mare performanță se mai tinde azi, pe plan competițional, la mărirea numărului anual de jocuri de la 70 în medie, la 80—85. Fără îndoială că, în această situație, doar condiția unei bune instruirii nu este suficientă. Pentru că se pune, în mod normal, problema unei uzuri mai rapide a sportivilor. De unde și obligația unui regim de viață foarte riguros și în mod științific dirijat și realizat, precum și necesitatea rularii unui număr mai mare de jucători, a unei alternanțe bine chibzuite a efortului cu odihna, a folosirii tuturor mijloacelor de recuperare și de refacere.

Acestea ar fi, după părerea noastră, câteva din principalele aspecte ale fotbalului de performanță, desprinse dintr-o sumară privire în perspectiva apropiată de pe poziția anului 1975. În esență, lucruri pe care le reclamă însuși cursul vieții, al societății, în cadrul căreia sportul cu balonul rotund, el însuși un fenomen social, tinde să se integreze tot mai deplin.

Mihail IONESCU

ADAM

și cariera sa de excepție

Inginerul mecanic și maestrul sportului **Mihai Adam** stătea răsturnat în patul modest, ca de campanie, cu ochii în „Revista economică” nr. 34. Dincolo, în patul vecin, colegul de cameră lăsase pe pătură, cu coșurile în sus, în formă de V, „Cronicle de carnaval”, cronici spumoase, scrise de un mare stăpîn al metaforei. Adam era concentrat, își făcuse parcă din revistă o vizieră, nu m-a văzut cînd am intrat, și înainte de a tuși ușor, „în introducere”, m-a străfulgerat un gînd, la care țin și acum: aceasta-i deosebirea, mi-am zis, între Adam și oricare alt fotbalist: unul studiază, celălalt citește.

C.F.R. Cluj-Napoca urcase pe un drum șerpuit pînă la cabana „Cinciș”, ca să aștepte acolo, în liniște, partida cu Jiul Petroșani. Adam se afla înaintea meciului nr. 333 din cariera lui de fotbalist divizionar A. Am ieșit pe terasă, la lumină. Aveam în fața mea un bărbat înălțuț, suplu și vînjos. Fața prelungă oferă un splendid paradox: fruntea, cu două cute verticale, de om opintit în gînduri, gura, arcuită într-un zîmbet larg, dezvelind o dantură de actor de cinema. Ochii, migdalați, au în ei un luciu care adună parcă toată tristețea și

toată veselia lumii.

— Mișule, i-am spus, am venit să îndrept o eroare. Presa sportivă a fost zgîrcită cu tine: acum, la ora unui bilanț, și-a amintit că tu reprezînți o chintesență de virtuți sportive — cele mai multe prezențe în prima divizie a țării; la 35 de ani, cel mai vîrstnic fotbalist activ din primul eșalon; foarte aproape de recordul absolut al lui Ozon cu cele 157 de goluri ale sale marcate în campionat; printre puținii nesancționați de comisia de disciplină. Ai devenit un jalon în istoria soccerului nostru, pe care nimeni nu se poate preface că nu-l vede.

— Ca să ajung la asemenea jalon a trebuit să se petreacă o întîmplare. Căci startul traiektoriei mele fotbalistice, atît de bătătorită azi, s-a dat întîmplător și tîrziu, la o vîrstă cînd Dobrin devenise un as, cînd Pelé devenise un zeu, cînd Balaci intra în vestiarul echipei naționale. La 17 ani și jumătate eu mai jucam încă, în repaus, în echipa ad-hoc a școlii profesionale din Cîmpia Turzii. Jucam cu sîrg, așa cum o făcusem și pînă atunci, pe tăpșanurile de lîngă casă, în tovarășia băieților din cartier. Aș fi vrut să ajung într-o formație adevărată, dar timiditatea mi-a stopat mereu

decizia de a face un pas concret în această direcție. Cred că din refularea adolescenței mi-am luat, apoi, combustibil, pentru a recupera terenul pierdut. Impulsurile acestea secrete m-au propulsat, iată, mai mult decît aș fi cîntărit să visez, în fața plutonului. Am ajuns șeful lui, pentru că într-o bună zi, un vecin, legitimat la juniorii de la „Industria sîrmei”, m-a prins de braț și mi-a spus: „Trebuie să vii la noi, maestrul Racolțea este în căutarea unui om de gol”. Așa am ajuns fotbalist. Solicitat în poarta casei, de un băiat de vîrsta mea, ca să completez o echipă în pană de înaintași. Chestie de conjunctură. Se întîmpla în 1957. Pînă în '62 am jucat în „B”, la Industria sîrmei C.Turzii, apoi zece ani la „U” Cluj-Napoca, cu o întrerupere de un sezon la Vagonul Arad. Din 1972 am fost transferat în megieși, la C.F.R. Cluj-Napoca.

Tace, mirat parcă și el, că biografia unei cariere de excepție încapă într-o pagină de carnet. Apoi: „A, am uitat să spun, am fost în lotul U.E.F.A., la turneul din Portugalia, am fost selecționat în reprezentativa de tineret, de trei ori am fost prezent la meciuri de verificare ale echipei naționale cu formații străine de club”. Și iar tace, convins că spusese totul. E seacă, mi-am spus, relatarea: aceasta cronologică, bărbatul acesta își disimulează cu modestie tot ce se află sub poignita acestor povestiri exacte și concise: zbucium, sudoare, bucurii, impresii, înălțări și căderi, dinți încleștați și slăbiciuni omenestii. Trebuie să-l răscolesc.

— De două ori golgeter, în 1964/65 și 1967/68, pe urmele lui Ozon în clasamentul golgeterilor naționali, se pare că „golul este meseria ta”.

— Golul reprezintă rațiunea fotbalului, scopul lui final. Golul este menirea fiecărui jucător în parte și a tuturor laolaltă. De aceea mi-am canalizat toată priceperea de care sînt în stare, pentru a-l dobîndi. La antrenamente nu am decît un crez: finalizarea!

— De regulă, golul este salutat de cel care-l realizează prin salturi acrobatice, prin bătaia

aerului cu pumnii. Tu revii la centru cu capul în pământ, într-o alergare molcomă, cu genunchii îndoiți.

— Îmi cenzurez, în subconștient, exteriorizarea bucuriei.

Ea mă umple, dacă mă pot exprima așa, pe dinăuntru, picură din bucuria generală, imensă, a miilor, a zecilor de mii de oameni, care vulesc, care fac ca tribuna să explodeze pur și simplu.

— Care sînt suportii longevității tale sportive?

— O rezistență fizică sigură, ajutată de mine, printr-o alimentație respectată cu strictețe, prin odihnă multă, prin întoarcerea cu spatele la pachetul de țigări și la halba gulerată cu bere rece. Rezistența fizică, deprinderea de a munci, de a nu cîrți, le aduc cu mine din copilărie. Cel mai mic din 11 copii, orfan de tată la 13 ani, am rămas singurul „bărbat” în gospodărie, frații ceilalți fiind răspîndiți la casele lor. Lîngă mama

și surorile mele, am fost primul la arat, la semănat, la strînsul recoltei.

— Cariera ta sportivă se încheie fără a fi aureolată de calitatea purtătorului „tricolor”.

— Dumneata poate că încerci acum un complex, din ciocnirea a două sentimente: nu poți renunța la întrebare, regreți că mă zgîndări cu ea. Ei bine, ea cade pe o rană cicatrizată. S-a închis de mult, cînd am priceput că nu puteam concura, la vremea respectivă, pe un Constantin, pe un Ion Ionescu, pe un Nicky Dumitriu.

— De ce, la modul global, fotbalul nostru rămîne nesatisfăcător?

— Totul pleacă de la mentalitate. Talente avem destule, din 10 juniori 7 sînt de mare perspectivă. Împlinirile sînt însă sărace, procentul scade la dimensiuni îngrijorătoare. De ce? Satisfacțiile vin brusc, copleșitor, undeva se deteriorează ra-

portul firesc între pretenții și obligații. Observ o tendință negativă, care se insinuează în ultima vreme: aceea de a forța performanța, cu precădere prin eforturi administrativ-organizatorice, în dauna exigențelor vizavi de valoare, de metodele puse în slujba dobîndirii ei.

— Ai un fiicău, despre care am auzit că se pricepe binișor la fotbal. Dorești ca el să devină fotbalist?

— Doresc din toată inima ca el să devină un om adevărat. Dacă va ajunge sau nu fotbalist, este o problemă care-i aparține. N-am să fac nimic ca să-l stimulez, n-am să întreprind nimic ca să-l împiedic. Se pare că are talent, îi place enorm și sufletul meu e și măgulit și înfricoșat că va ajunge, într-adevăr, fotbalist. Fotbalul adevărat îți dă satisfacții incomparabile, dar îți și ia privilegiul incommensurabile: te sustrage familiei, te izolează de prieteni, de... multe!

— În 18 ani de fotbal, care este antrenorul căruiia îi datorezi cel mai mult?

— Lui Andrei Sepci. El m-a înțeles și m-a sprijinit, într-o perioadă cînd eu am vrut, demonstrînd, poate, că e posibil să împac și fotbalul și cartea. Mi-a acordat credit să lipsesc dimineața la pregătiri, fiind la facultate, pentru a veni după-amiezele pe gazon, la antrenamente solitare. O asemenea lipsă de rigiditate, rară în meseria de antrenor, s-a dovedit, în fond, salutară.

— Curba activității tale se apropie, obiectiv, de zenit. Înțrezeșteți... malul celălalt?

— Depinde, mai ales acum, în mare măsură, de alții. Mă poate opri exigența conducerii tehnice a echipei mele, C.F.R. Dacă ar depinde numai de mine, aș răspunde așa: îmi descalț ghetetele după ce-mi voi mîngîia orgoliul de a depăși bariera fixată de Ozon, chiar dacă Oblemenco mi-o va lua, între timp, înainte. Beneficiul s-ar răsfîrînge, firesc, și asupra echipei. Oricum, este ultimul campionat, este reprezentanța de adio. La vară, Adam va dispărea de pe toate foile de arbitraj...

Ion CUPEN

VA REUȘI SILVIO LEONARD SĂ ADUCĂ PRIMUL TITLU OLIMPIC ATLETISMULUI CUBANEZ?

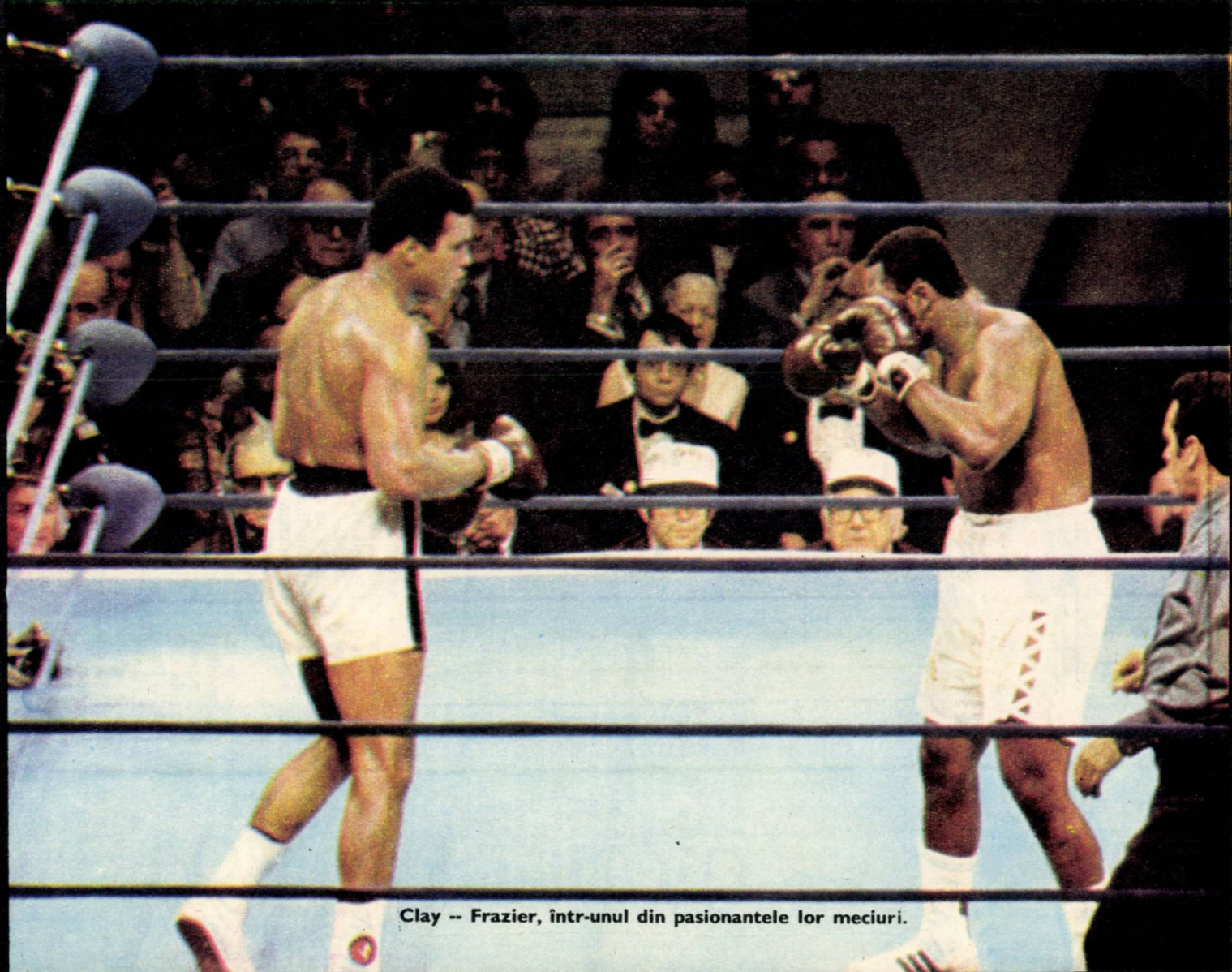
Unul din cei 8 corecordmani ai lumii care au alergat o sută de metri în mai puțin de 10 secunde este tânărul cubanez *Silvio Leonard*. Valoros urmaș al lui Jose Barrientos, Enrique Figuerola și Hermes Ramirez, mari figuri ale sprintului mondial în deceniile trecute, „perla neagră” din Havana s-a impus în 1975 ca unul dintre principalii favoriți ai probelor de 100 m și 200 m la J.O. de la Montreal. La tradiționalul concurs internațional de la Ostrava, unde se decerne în fiecare an „Pantoful de aur”, Silvio a parcurs „suta” în 9,9 sec, înscriindu-și pentru prima oară numele în tabelele recordmanilor mondiali. Asociind acestei performanțe și rezultatul de 20,1 (e drept, cronometrat manual) pe distanța de 200 m, unde doar nord-americanul Steve Williams și jamaicanul Don Quarrie s-au dovedit mai rapizi decât el în 1975, vom avea proba evidentă a valorii deosebite pe care o posedă acest atlet de excepție.

Leonard, în vîrstă de 19 ani (1,74 m și 68 kg) a avut o ascensiune fulgerătoare. A debutat practic pe o pistă athletică în august 1971, cu prilejul Jocurilor Naționale Școlare. A atras imediat atenția specialiștilor prin ușurința sa în alergare și rezultatele obținute: 11,0 — 100 m și 22,5 — 200 m. Încadrat în rindurile elevilor Liceului athletic din Havana, el a avut marea șansă de a intra pe mîna unui antrenor priceput, Irolan Hechevarria, excelent pedagog, care a știut să însuflească tânărul atlet o mare dragoste pentru acest sport, dorința permanentă de a-și depăși performanțele și de a ajunge o mare vedetă a sprintului mondial.

După numai un an de lucru intens, Silvio Leonard a obținut primele succese: medaliile de aur la 100 m (10,4) și 200 m (21,1) în „Concursul Prietenia” de la Budapesta. În 1973, la 17 ani, el învingea pe cel mai rapid alergător sud-american în 10,4 și 21,0 cu prilejul „Memorialului J. Barrientos”, iar anul trecut, la Moscova, cubanezul și-a dus recordurile personale la 10,1 și respectiv, 20,7.

Enrique Figuerola, actualmente președinte al Federației de atletism din Cuba, declara ziariștilor după concursul de la Ostrava '75: „*Silvio Leonard este cel mai valoros produs al atletismului cubanez. Noi am avut și alți campioni de marcă în ultimul deceniu; niciunul parcă atât de serios și talentat ca noul „rege al sprintului”. Cine-l va învinge pe Silvio la Montreal va fi în mod sigur campion olimpic. Păreră mea este însă că ceea ce am ratat eu în 1964, la Tokio (n.r. a obținut medalia de argint la 100 m) va reuși Leonard: primul titlu olimpic pentru atletismul cubanez!*”

(A.V.)

Clay -- Frazier, într-unul din pasionantele lor meciuri.

UNIREA TOMNATIC - ECHIPA COOPERATIVEI MULTIMILIONARE

De la Timișoara, cale de 55 de km, pe drumul ce duce spre Sinnic-lau Mare, în Cîmpia Timișului se află un sat care s-a făcut cunoscut în toată țara prin hărnicia oamenilor săi. TOMNATIC, așa se numește satul, în care o cooperativă agricolă de producție deține de șase ani steagul de fruntașă pe țară în producția de legume și fructe, pentru care a fost decorată de patru ori cu Ordinul Muncii clasa I. Și ca o încununare a marilor izbînzii, expresie a prețurii de care se bucură cei harnici din partea partidului și statului nostru, cooperativa agricolă de producție din Tomnatic a fost distinsă cu înaltul titlu de „Erou al muncii socialiste”. La Tomnatic, steaua de aur a eroilor muncii strălucește peste întregul sat și toți sînt mîndri de ea.

Coincidența face ca în anul apariției acestor rînduri într-un almanah sportiv (și veți vedea de ce, stimați cititori), C.A.P. Tomnatic să fi sărbătorit, la 13 august, 25 de ani de la înființare. Un sfert de secol de muncă și luptă, două decenii și jumătate de confruntări cu viața, din care învingători au ieșit oamenii acestor locuri, cei ce și-au unit forțele

atunci, la 13 august 1950, ca și alții care au venit lîngă el îndemnați de succesele și hărnicia vecinilor de casă. ✕

Azi, C.A.P.-ul, care în mare măsură se confundă cu satul, este multimilionar, după cum ne spunea contabilul șef, Pavel Iatan, stabilit la Tomnatic în 1946. La Tomnatic, localnicii te întîmpină cu piine și sare, dar pun alături o roșie frumoasă, „de expoziție”, un pahar cu vin bun, nu numai din ospitalitatea proprie poporului nostru, ci și din mîndria că „sînt produse de noi”, cel de la cooperativa al cărei președinte este tovarășul Petru Felanșii, iar secretar de partid tovarășul Dumitru Oprea, oameni ce se identifică cu cei

3 900 de locuitori ai satului, căruia, prin hărnicia lor proverbială de bănățeni, i-au dat o față nouă. Cu deplin temei se spune că satul Tomnatic este, de fapt, un mic oraș. De bunăseamă, dacă în vatra sa, datorită asfaltului, nu mai este noroiul cel pînă dincolo de glezne, dacă acum casele noi au ajuns aproape de 400, dacă alături de ele se află o modernă întreprindere agricolă de stat, o secție de mecanizare, o unitate de industrializare a vinului, alta a legumelor și fructelor, un dispensar modern, un cămin cultural, o școală generală de 8 ani, un cinematograf și... un frumos stadion.

Spuneam că, în locul noroiului, la Tomnatic a apărut asfaltul. În zi de sărbătoare sau în timpul lor liber, fetele și băieții se plimbă ca la oraș, merg la cinema. Dar în orele libere mulți dintre tinerii din Tomnatic pot fi întâlniți pe terenul de sport. Această activitate are mulți adepți aici, numărul este în raport cu înnoirile din viața de toate zilele. Asociația sportivă Unirea are secții de tenis de masă, șah, handbal, iar în ultimul timp s-au pus bazele pentru practicarea popicelor și tenisului de câmp (Ilie Năstase și meciurile din „Cupa Davis” sînt urmărite și aici cu un deosebit interes și mereu sportivă competență). Dar sportul cel mai îndrăgit rămîne fotbalul! Veți spune că pretutindeni este iubit. Dar performanța celor din Tomnatic nu se pare excepțională și de aceea o prezentăm în paginile almanahului nostru. **UNIREA TOMNATIC**, formația cooperativei agricole de producție, joacă în Divizia B, în al doilea eșalon al fotbalului din România!

Cu ani în urmă, comuna Lovrin, de care aparține satul Tomnatic, a avut o echipă de handbal în Divizia A. Dar fotbalul are o arie mai mare și mai greu se promovează în eșaloanele superioare. Drumul Unirii Tomnatic pînă în Divizia B a fost lung și greu. S-a jucat ceva fotbal pe aici, prin 1938, dar activitatea s-a întrerupt. Nu erau condiții.

În 1967, echipa din Tomnatic s-a înscris în campionatul sătesc. Se făceau primii pași spre afirmare. În 1968 a promovat în „promoție”. Producătorii sau fiii de producători de legume și fructe din Tomnatic au jucat în același an pe cel mai mare stadion al țării, la București, pe „23 August”, în finala „Cupei tineretului de la sate”, cînd au fost învinși de Unirea Mînaștirea, pe atunci în Divizia C. Băieții din Tomnatic s-au ambiționat și în anul următor au promovat în „Județ”, al cărui

campionat l-au cîștigat în 1972, cînd au făcut pasul în Divizia C. După alți trei ani, *Unirea Tomnatic reușește performanța de a cîștiga seria a VIII-a din eșalonul al treilea și promovează în B cu un palmares neașteptat: 30 de jocuri — 20 de victorii — 4 egaluri — 6 înfrîngerii — golaveraj 55—21 — 44 de puncte.* Așa a lăsat Unirea Tomnatic în urmă pe Metalul Oțelul roșu, Constructorul Arad, Electromotor Timișoara, Știința Petroșani, ajungînd acum în divizia din care fac parte fosta campioană a țării, Petrolul Ploiești, sau ex-divizionarele A Progresul București, F.C.M. Galați, Steagul roșu Brașov, F. C. Baia Mare, Ind. sîrmei C. Turzii.

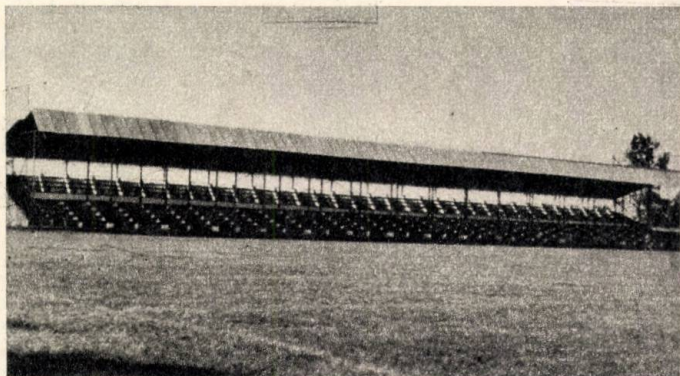
În campionatul 1975—1976 al Diviziei B merg în satul Tomnatic, să joace meciuri oficiale, F. C. Minerul Baia Mare, Corvinul Hunedoara, F. C. Șoimii Sibiu, C.F.R. și U. M. Timișoara, Rapid Arad. Ele găsesc la Tomnatic un stadion cu 4 500 de locuri, cu tribună acoperită pentru 3 000 de spectatori, terenul cu un gazon făcut de meșteri în ale grădinaritului, cu vestiare, cu o medie de 4 000 de spectatori din Tomnatic și din satele vecine, veniți la meci cu biciclete, motociclete sau cu turismele proprietate personală.

„Sîntem primul sat din Europa cu echipă în Divizia B la fotbal!” — spunea cu mîndrie președintele asociației sportive, tovarășul Iatan, contabil șef. S-a exagerat, de-

sigur. În Iugoslavia, cu un an în urmă, Crvenka, tot o echipă de la sat, a fost în prima divizie. Dar în fotbalul nostru, într-adevăr, Unirea Tomnatic reprezintă cazul de excepție.

Cine sînt jucătorii, formerii fotbalului din mediul rural? Nu alții decît electricianul auto Șt. Stoica, lăcătușul C. Zamfir, sudorul C. Stănilescu, tehnicianul V. Iatan — căpitanul echipei, fratele contabilului șef, A. Iatan, vărul lor, toți din Tomnatic. Conșăteanul lor T. Bonchiș a plecat la școală, la Timișoara și joacă la U.M.T. Vor veni însă înlocuitorii, juniorii, copiii satului Tomnatic, care bat la porțile afirmării. Ei se numesc I. Ardeleanu, A. Heiser, Fr. Klein, I. Marian, P. Morariu, N. Petrovici, toți componenți ai echipei de juniori, dintre care electricianul de la I.A.S., Willi Schreiber, instructorul sportiv care se ocupă de conducerea formației divizionare B, îi va promova la timpul potrivit. *La Tomnatic au mai venit și alți jucători, de prin alte locuri, dar cei mai mulți sînt localnici, fii ai acestui sat, care s-a înscris cu atîta pasiune în aria fotbalului nostru.* Sînt băieți de pe plaiurile de unde pleacă zi de zi rodul bogat al recoltelor de fructe și legume care au adus cooperativei agricole de producție atîta faimă și înaltul titlu de „Erou al muncii socialiste”.

Constantin ALEXE

CUM S-A MUTAT FOTBALUL ÎN... ISLANDA

(SAU DESPRE O RECENTĂ
ANOMALIE MAGNETICĂ)

...Și ca să nu credeți că e o simplă butadă, să amintim câteva din ultimele rezultate ale echipei de fotbal a Islandei. Așadar, un prim 1—1 cu R.D. Germană, chiar la Bransch acasă. Apoi, un 0—0 cu echipa Franței, la Reykjavik, tot în competiție oficială : campionatul european. La scurt timp după acest 0—0, a urmat un inimaginabil 2—1 cu R. D. Germană, tot la Reykjavik. Ca să încheiem seria, să amintim și acel 0—1 cu Belgia, la Bruxelles, în urma unui „gol micuț” — cum avea să scrie presa belgiană — înscris de Lam-

bert în ultimul minut al primei reprize.

Dacă vreți să recitiți rezultatele, nu am nimic împotriva. Despre 1—1 cu R.D. Germană s-a spus că e o surpriză provocată în primul rînd de „curba inferioară” înregistrată de echipa lui Buschner după campionatul mondial. Să presupunem că argumentul nu e lipsit de temei. Dar asta nu înseamnă că acest 1—1 este o surpriză mai mică decît victoria echipei S.U.A. asupra Angliei, în campionatul mondial din 1950.

După acel 0—0 cu Franța, fermecătorii noștri confrăți francezi au invocat terenul nu prea neted de la Reykjavik, vîntul foarte puternic, capabil să smulgă un balon de la sol și să-l arunce peste ocean, tocmai în „Insula misterioasă”. Dar toate aceste scuze simpatice nu pot explica punctul obținut de islandezi în compania echipei condusă de compatriotul nostru Ștefan Covaci, într-un moment în care Franța dorea victoria cu orice preț.

După aceste două rezultate „de necrezut”, telespectatorii bucureșteni au avut prilejul să vadă golurile islandezilor în partida cu R.D. Germană. De astă-dată, toți aveau să-și dea seama că micile cratere ale gazonului islandez nu i-au împiedicat pe înaintași cu nume încheiate în sson să înscrie goluri spectaculoase, cu nimic mai frumoase decît cele marcate de un Hoeness sau de un Blohin, în zilele lor cele mai faste.

Așadar, „fotbalul s-a mutat în Islanda”, cum aveau să spună cronicarii francezi și germani care își clamau decepția în telefoanele reci instalate la masa presei fotbalistice din Reykjavik, stadionul care adună „în zi mare” cam 8 la sută din populația țării, judecați și dumneavoastră capacitatea stadionului pornind de la premisa că Islanda are astăzi o populație de 200 000 de locuitori, după ce acum 15 ani reporterul citise într-o prefață la marele scriitor islandez Haldor Laxness că în vremea aceea recensămîntul țării (insulei) dintre Pol și... Billy Bremner stabilise cifra de 155 000.

De ce s-a mutat soccerul în Islanda? Cronicarii de fotbal continentali, încercînd să facă haz de necaz, explică acest succes prin faptul că fotbalistii islandezi pot juca 22 de ore de fotbal pe zi, pornind de la ideea că soarele apune (e un fel de a spune) la orele 2 dimineața și răsare după numai alte două ore. Lăsînd gluma de o parte, să ne gîndim la alte explicații, mai puțin legate de timp, deși — în paranteză fie zis — secretul fotbalului brazilian stă în faptul că puștimea de pe Maracana joacă fotbal 365 de zile pe an, plus încă o zi în anii... olimpici.

Așadar, fotbalul s-a mutat în Islanda. Acest lait-motiv ne obligă la o explicație mai gravă.

S-a mutat în Islanda în primul rînd din cauza televiziunii. Cei 200 000 de pescari islandezi nu scapă nici un minut din transmisiile de fotbal ale Europei și mai ales din transmisiile „scotiene” sau „suedeze”, care vin cu Lorimer și cu Edström pînă în iglurile din mijlocul insulei, adică acolo unde noțiunea de gazon este necunoscută, iarba fiind doar o sugestie de revistă ilustrată care face reclama cine știe cărei mașini de tuns covorul verde din fața casei lui Tom Jones.

Deci, un prim secret — televizorul — cel mai modern și mai calificat profesor de fotbal, deoarece operează cu trei dimensiuni, nu cu două, cum se obișnuiește, prin forța împrejurărilor, în cărțile lui nea Mișulică Bîrsan, lectorul de la I.E.F.S., plus faptul că subiectul de kinogramă în mișcare este nimeni altul decît Lorimer, sau în cel mai rău caz danezul Ole Madsen, asta ca să facem turul întregului imperiu vikingic, căruia Islanda nu-l mai aparține, ca să obțină o milă de pescuit în plus dincolo de coastă.

Odată acest prim secret stabilit, să-l găsim pe al doilea. Al doilea este acela că feciorii pescarilor islandezi sînt băieți înalți cît soba încinsă a cășutelor din insulă și că fosforul din ei, provenit din ciorba fără pereche a acestei insule fără frigider, ascute reflexele și respinge axioma lui Domazos cel tînăr, după care fotbalul se învață în minimum 12 ani.

La Reykjavik francezii au fost uimiți de cantitatea de energie risipită de islandezi pe gazonul lor de tip lunar. Bereta spunea că toți cei 11 alergau mai mult și mai iute decît finlandezul Lasse Viren, dublu campion olimpic la München în probele de 5 000 și 10 000 de metri.

Această ultimă idee — ați remarcat tonul mai grav — explică de fapt rostul rîndurilor de față. Și iată despre ce este vorba:

Fotbalul s-a mutat în Islanda pentru că pescarii au o prospețime nu prea des întîlnită pe continentul în care Rinul poartă spre Marea Nordului toate combinațiile chimice create de la Avicenna la Flemming. Fotbalul s-a mutat în Islanda pentru că Europa a obosit puțin, preferînd să plătească trei miliarde de lire pentru Savoldi decît să caute un băiat de talent fără nume și fără impresari. Fotbalul s-a mutat în Islanda pentru că vrea s-o ia de la capăt și să pună stavilă unor exagerări de tip industrial care sfîrșesc prin a face din el un simplu mijloc, cînd principala lui misiune era să fie un scop: dorința de victorie, dincolo de calcule și „supercupe”, dorința de a retrăi copilăria întotdeauna pierdută.

Ioan CHIRILĂ

Golgeter absolut: OBLEMENCO

• Invingător în disputa cu... driblingurile și fentele lui Titus Ozon • Primul gol l-am înscris în poarta „șepcilor roșii” • Răducanu și Adamache — portarii cei mai greu de învins • Golul? O imensă bucurie de o clipă •

Au încercat mulți.

A încercat mai întâi Constantin, un maestru neîntrecut al loviturilor de cap imparabile, care au adus o frumoasă salbă de victorii C.C.A.-ului și, mai apoi, Stelei lui Bone și Onisie, Jenei și Creiniceanu.

A încercat Mircea Dridea, sau Dridea I, atacantul de tip anglo-saxon din înaintarea Petrolului Ploiești, în anii când acest club domina campionatul primei divizii și câștiga Cupa României.

A încercat Fl. Voinea, și poate că ar fi reușit, dacă n-ar fi devenit campionul neîntrecut al... golurilor gata făcute, dar care n-au fost goluri, ci doar imense ocazii.

Încearcă și Mihai Adam, jucătorul — model al orașului „șepcilor roșii” și alb-violeților. Și se află și el foarte aproape de izbîndă.

Dar recordul, mult invidiatul record n-a vrut să cadă. Și apărările s-au

OBLEMENCO — de atîtea ori aplaudat pentru golurile sale — aplaudă, la rîndul său, pe cei care l-au ajutat să marcheze.

înăsprit mereu, s-au betonat, parabetonat, chemînd în preajma redutei toate rezervele disponibile din linia de mijloc și din avanposturi. Ajutat în acest fel, faimosul record al eficacității absolute în prima noastră divizie a continuat

să... trăiască prin Titus Ozon, unul dintre cele mai mari talente ale fotbalului românesc, jucător plin de fantezie, spontan în execuții și inventiv în finalizarea unor acțiuni de mare spectacol. Driblingurile și fentele sale în cascade au

derutat pînă la ridicol apărători masivi și au învins portarii de mare clasă. În acest fel a marcat Titus Ozon cele 157 de goluri ale sale în Divizia A. Goluri pentru Dinamo, Progresul, Rapid, cele trei „bucureștene” la care a jucat, goluri aplaudate cu generozitate de suporterul din Obor, Giulești sau Dealul Spirii.

Cîndva însă și acest record trebuia să cadă. Ca toate recordurile peste care au trecut anii. Jucătorul care a reușit această performanță deosebită — *Ion Oblemenco* — este un alt mare talent al fotbalului nostru. Dar un talent de o cu totul altă natură în comparație cu Titus Ozon. Un talent care s-a exprimat pe gazon, în fața porților adverse, prin alte mijloace, aproape opuse celor cu ajutorul cărora a devenit golgeter absolut Titus Ozon.

Ozon a fost un jucător firav. Oblemenco, dimpotrivă. Primul a mizat totul pe fentă și dribling. Celălalt pe forța de pătrundere și șutul necrutător. Se pare că Ozon trăia cu adevărat marea plăcere a succesului cînd ajungea să înscrie în poarta goală, după ce trecea în slalom de apărătorii adversi. Craioveanul și-a savurat, întotdeauna mai mult, izbînzile obținute cu adversarii direcți în față.

Armele le-au fost diferite. Țelul același.

GOLUL.

— Ion Oblemenco, în ce meci al marcat primul său gol în Divizia A?

— Cu 11 ani în urmă, în 1964, într-o partidă cu „U” Cluj-Napoca. În poarta „șepcilor roșii” se afla Ringheanu. Jucam la Rapid. A fost un gol cam... personal, mi l-am făcut singur, deși la Rapid evolua pe atunci un jucător care „producea” goluri pentru toți — Emil Dumitriu. Sigur că aș fi vrut să joc lîngă Dumitriu. Lîngă el aș fi ajuns

de mult golgeter absolut al campionatului. Dar nu s-a putut. A trebuit să plec de la Rapid. Am venit la Craiova, pe atunci o... tînără echipă de Divizia A al cărei principal obiectiv era să se mențină în elita fotbalului nostru. M-am străduit s-o ajut, angajîndu-mă să marchez goluri...

— Care din cele peste... 157 de goluri ți s-a părut cel mai frumos?

— Nu pot răspunde cu exactitate la această întrebare. Îmi amintesc, totuși, cîteva din golurile care mi-au adus nebănuite satisfacții. În 1968 am marcat un gol Universității Cluj-Napoca din plonjon, cu capul; mingea a lovit una din barele verticale, a ricoșat în cealaltă și numai după aceea a intrat în plasă. Pentru acel gol am fost aplaudat minute în șir și felicitat chiar de cîțiva din jucătorii clujeni. O bucurie cu totul aparte mi-au adus însă două goluri, marcate în 1967, într-un meci cu Progresul, la București. Scorul a fost egal, 2—2, dar am cîștigat atunci pentru prima dată titlul de golgeter al campionatului. Cu celelalte trei care au urmat la sfîrșitul campionatelor 1969/70, 1971/72 și 1972/73 am reușit să egalez recordul faimosului Dobay, jucătorul de mare eficacitate din atacul Ripensiei.

— Portarul cel mai greu de învins?

— Indiscutabil, Răducanu! Atunci cînd vrea să apere, cînd nu-l apucă dorul de... promenadă prin careul de 16 m, sau prin propria sa jumătate de teren, cînd vrea să apere, nu să execute el auturi din fața tribunei principale. Răducanu — unul dintre cei mai talentați portari pe care l-a avut fotbalul nostru — rămîne pentru oricare șuteur un adversar redutabil, greu de învins, nu numai de un atacant — golgeter, ci de o întreagă echipă. Lui Răducanu l-am marcat, însă, cîteva goluri frumoase. Unul, cu trei ani în urmă, la Craiova, unde Rapid nu ne-a învins niciodată și nici măcar

vreun rezultat egal n-a reușit să ne smulgă. În ziua aceea venise cu mari ambiții și cu un Răducanu pus pe fapte nemalpomenite. Și, prin minutul 8—9, era deja 1—0 pentru fosta mea echipă. Aproape o repriză întreagă am fost conduși, pînă cînd, la o centrare de pe dreapta, am venit lansat în careu și am reluat cu stîngul — piciorul cu care am marcat mai mult de jumătate din golurile mele — din voleu. Am prins un șut violent, mingea a plecat ca din tun, a trecut ca un obuz peste Răducanu. Deși aflat pe direcția șutului, Rică n-a mai reușit să ridice mîinile ca să respingă. Cred că n-a avut timp. Un coechipier mi-a spus după meci că Răducanu s-a... lăsat în jos pentru a nu-l lovi mingea în plină față. Eu n-aveam cum să văd. Am văzut doar golul. Repet, Răducanu va rămîne în galeria marilor noștri portari. Ca și brașoveanul Adamache care, singur, în primăvara lui '73, ne-a depose-dat ideea unui titlu de campioană, în acel meci de promovare, de la Craiova, cînd Steagul roșu ne-a învins cu 1—0...

— Ion Oblemenco, numește trei din cele mai mari bucurii și insatisfacții din viața ta de golgeter.

— Revenirea pe gazon, după clipele infernale pe care le-am trăit ca urmare a dublei operații de ulcer, cîștigarea primului titlu de campioană a țării cu Universitatea Craiova, conferirea titlului de maestru emerit al sportului. Cea mai dureroasă înfrîngere pe care am trăit-o: neselecționarea, nici măcar pentru un singur minut, în echipa națională. O insatisfacție cît... trei.

— În toamna lui '75 ai devenit golgeterul absolut al Diviziei A. Ce longevitate acorzi recordului pe care l-ai stabilit?

— ...Cu imense eforturi și toată înțelegerea antrenorilor și coechipierilor mei. La această întrebare, singurul răspuns îl poate da, cred eu, cîștigătorul din acest an al

„Ghetei de aur”. Dudu Georgescu e un băiat serios, un jucător extrem de muncitor, cu mari calități de puncheur. Urmărind cu perseverență golul, Dudu poate deveni o... gheată de aur permanentă a fotbalului nostru.

— O ultimă întrebare : ce este... golul ?

— Golul ? O bucurie imensă de câteva secunde. Pentru că, în fotbal, mai mult decît în oricare alt sport, niciodată nu poți să știi ce-ți poate aduce minutul următor. Și minutul imediat următor poate aduce o imensă bucurie și pentru... celălalt.

L. DUMITRESCU

CLASAMENTUL GOLGETERILOR DIVIZIEI A

1. Ion OBLEMENCO : 152...	9. Gheorghe Ene II : 116
2. Titus Ozon : 157	10. Iuliu Bodola : 114
3. Mihai Adam : 152	11. Ion Ionescu : 107
4. Gheorghe Const : 149	12. Nicolae Naghi : 106
5. Mircea Dridea I : 142	13. Fl. Dumitrache : 103
6. Ștefan Dobay : 130	14. Alexandru Ene I : 103
7. Gheorghe Vaczi : 125	15. Iuliu Baratki : 100
8. Florea Voinea : 117	

● Clasamentul nu e definitiv. Dimpotrivă, el se află în continuă... mișcare. „Bătrînii” Mihai Adam și Nicolae Naghi mai au cîte ceva de spus. Iar Florea Dumitrache, sîntem siguri, nu se va mulțumi cu locul 13. Și apoi vin din urmă Iordănescu, Dudu Georgescu, Năstase, Mircea Sandu etc., etc.

Raliul motoretelor mobra

Raliul motocicletelor „Mobra” a intrat în tradiția activității competiționale a sportului cu motor, campionatul republican de regularitate și rezistență, rezervat micilor mașini indigene ajungînd la a VI-a ediție. Iată-i în fotografiile alăturate pe campionii anului 1975 : (sus) — Dumitru Vasilescu, cîștigătorul medaliei de aur la individual și echipa formată din (de la stînga la dreapta) A. Benedek, D. Vasilescu, antrenorul O. Stephani, I. Ionescu și Tr. Moașa, toți de la clubul sportiv Steagul roșu Brașov.

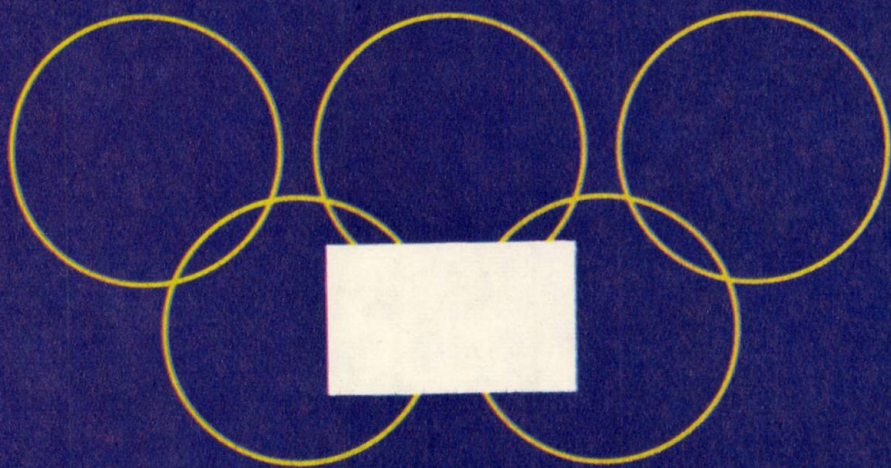
Foto : V. CÎRDEI-Sibiu

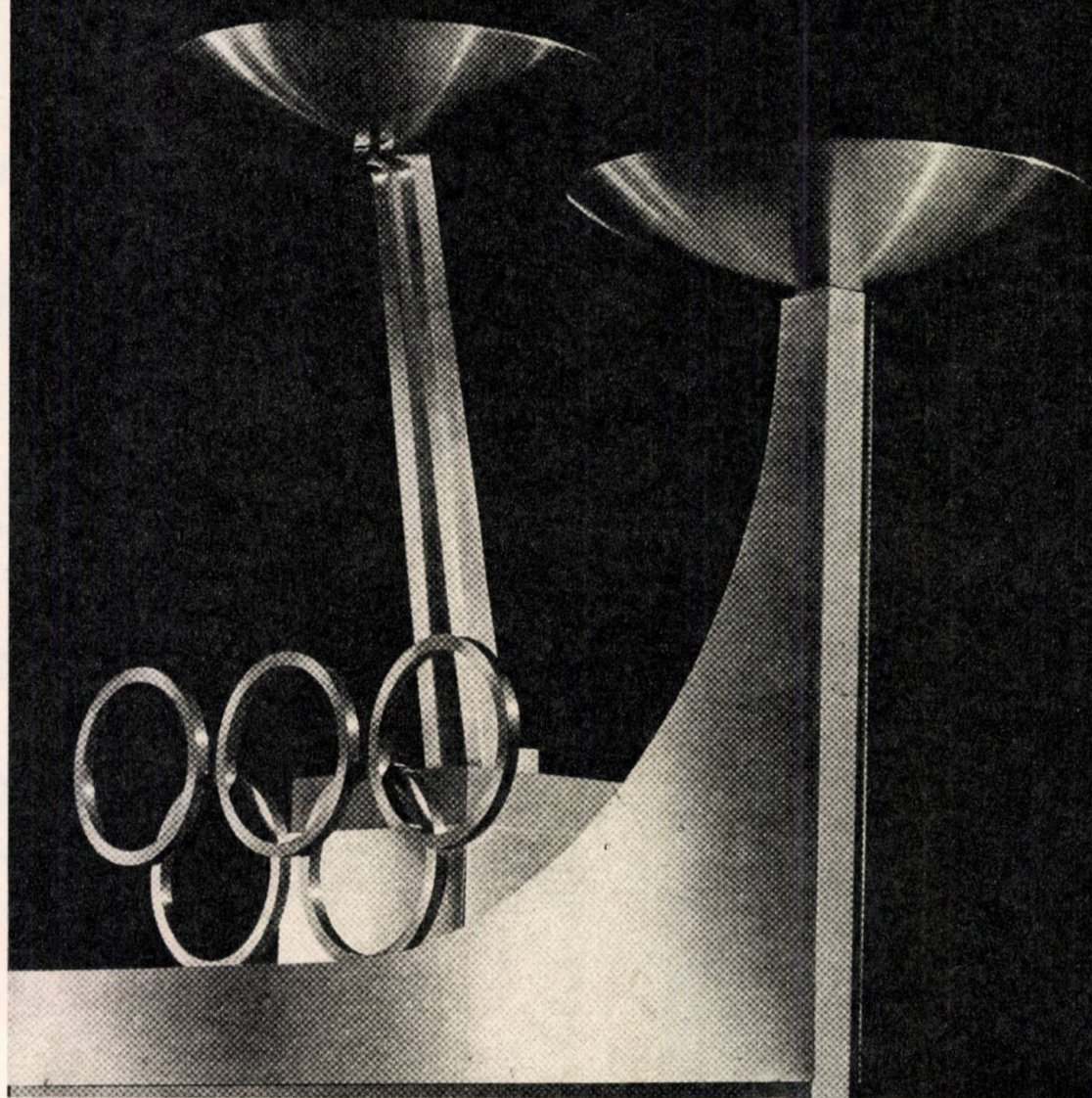
INNSBRUCK '76

tirol austria

42-152

INNS

DOUĂ OLIMPIADE ÎN 12 ANI

1964-1976

La 4 februarie 1973, când C.I.O. a încredințat orașului Innsbruck sarcina organizării Jocurilor Olimpice de iarnă, organizatorii se aflau într-o relativă incurcătură: nu dispuneau decât de trei ani pentru pregătirea instalațiilor ce-

BRUCK

lei de-a XII-a ediții olimpice. Trebuiau să se grăbească, să acționeze repede și bine. Primul an, după decizia C.I.O., a fost consacrat planificării, proiectării și mai ales asigurării resurselor financiare. În al doilea an instalațiile sportive olimpice au fost construite și terminate, astfel că în iarna trecută s-au putut organiza pe ele competiții de probă, iar în al treilea an, mai exact în vara și toamna trecută, s-a realizat echiparea tehnică a tuturor bazelor sportive, au fost finisate și mobilate Satul olimpic, centrul și subcentrele de presă. Acum, când totul e gata, când orașul de pe Inn așteaptă doar sunetul trompetelor care să anunțe inaugurarea J.O., totul pare simplu și ușor. N-a fost de loc așa. E drept că Austria — Tirolul îndeosebi — beneficia de o experiență recentă — organizarea ediției de iarnă a J.O. din 1964 — tot la Innsbruck, că cea mai mare parte a oficialilor, organizatorilor și arbitrilor care contribuiseră la uriașul efort încununat de succes de acum 12 ani declaraseră cu entuziasm că sînt gata să reia totul de la cap; este adevărat că o parte a bazelor sportive, mai ales pîrțile schiului alpin, care constituie coloana vertebrală a oricărei „Olimpiade albe”, ar fi putut fi refolosite, că orașul și împrejurimile dispuneau de suficiente spații de cazare, că sporturile de iarnă se bucură de mare trecere în regiune, găsind întotdeauna la tirolezi un spirit favorabil, că există o predispoziție locală pentru serbările sportive ale iernii, mărturisită prin numeroasele competiții organizate; toate acestea sînt adevărate și, totuși, cînd Lake Placid și-a declinat — după ce ceruse — sarcina organizării următoarelor „Jocuri”, obligația preluată de Innsbruck, într-un răstimp atît de scurt — 3 ani — multora le-a părut o aventură. Și poate că a fost o aventură constructivă și organizatorică, o pildă de tenacitate pe care Innsbruck-ul a purtat-o ca pe o bătălie,

pentru salvagardarea J.O., pentru continuarea tradițiilor nobile imprimate de mișcarea olimpică.

Deviza adoptată de Innsbruck pentru 1976 (ca și pentru 1964, dealtfel) a fost: „Jocuri simple”. De ce? Se știe că existența J.O. de iarnă era amenințată de două pericole: mai întîi, pentru că, depinzînd de condițiile atmosferice, organizarea presupunea cheltuieli atît de importante, încît practic nici o țară și nici un oraș nu și le putea asuma, mai ales într-un răgaz de timp atît de scurt și, în al doilea rînd, pentru că diverse personalități marcante ale vieții sportive internaționale — chiar fostul președinte al C.I.O., Avery Brundage — se opuneau orientării căpătate de anumite sporturi de iarnă și mai cu seamă de schiul alpin, astfel încît suspendarea temporară a continuității olimpice devenise posibilă, dacă nu chiar probabilă. „Jocuri simple” părea o soluție, o reîntoarcere spre forme modeste și raționale, conforme cu spiritul olimpic, jocuri în care gigantismul, protocolul, pompa să dispară, dînd posibilitatea actului sportiv, gestului, sportivului însuși să se evidențieze, să fie pus în prim-plan, să devină figura centrală a serbării olimpice. „Jocuri simple” nu înseamnă haos, dezorganizare, întimplare, improvizatie ci, dimpotrivă, locurile de întrecere sportivă — pîrții, stadioane, piste — perfect pregătite și întreținute, o circulație organizată și fluidă la și de la locurile de întrecere spre oraș și Satul olimpic, excelente și numeroase mijloace pentru transmisia în lumea întreagă a întrecerilor și rezultatelor olimpice, informarea rapidă a publicului, desfășurarea impecabilă, de ceașornic a tuturor manifestărilor sportive și culturale și, în sfîrșit, bune și suficiente condiții de găzduire pentru sportivi, presă și public. Chiar așa, sarcina nu era de loc ușoară, pentru că dacă în 1964 peste un milion de spectatori au existat la

întrecerile olimpice — în ciuda retransmisiiilor directe de radio și televizate — în 1976 organizatorii contează pe mult mai mult. Dealtfel, cifra de un milion de bilete vindute era depășită încă la începutul lunii septembrie 1975, adică cu cinci luni înaintea deschiderii J.O. Și se știe din practică cum că cererea masivă de bilete se înregistrează de obicei în ultimele luni și săptămîni pre-olimpice. În sfîrșit, „jocuri simple” și pentru că Innsbruck-ul și Austria nu puteau și nu doreau să-și ofere jocuri costisitoare. Și iată cum criza organizatorică în care s-au aflat edițiile olimpice de iarnă s-ar putea considera de bun augur — tot răul spre bine — deoarece ediția olimpică austriacă 1976 reînvie olimpismul în spiritul și formele sale inițiale, originale, pure, modeste, simple, fericite. Cel puțin Innsbruck-ul asta dorește, afirmă și spre acest țel tinde.

*

Am spus că instalațiile construite pentru J.O. 1964 există. A și fost una din rațiunile pentru care Innsbruck-ul și-a depus candidatura pentru viitoarea ediție. Bineînțeles că instalațiile de acum 12 ani au trebuit să fie modernizate, adaptate noilor exigențe regulamentare. În 12 ani s-au produs modificări substanțiale sub raportul vitezei și — deci — securității — la schiul alpin, al distanțelor de alergare și tragere — la biatlon, tot viteză și securitate — la bob, și patinaj. A apărut situația ca o disciplină olimpică — sania — pentru prima dată să își dispute întrecerile pe o pistă comună cu bobul. Toate acestea au impus reconstrucții, reprofilări, modernizări.

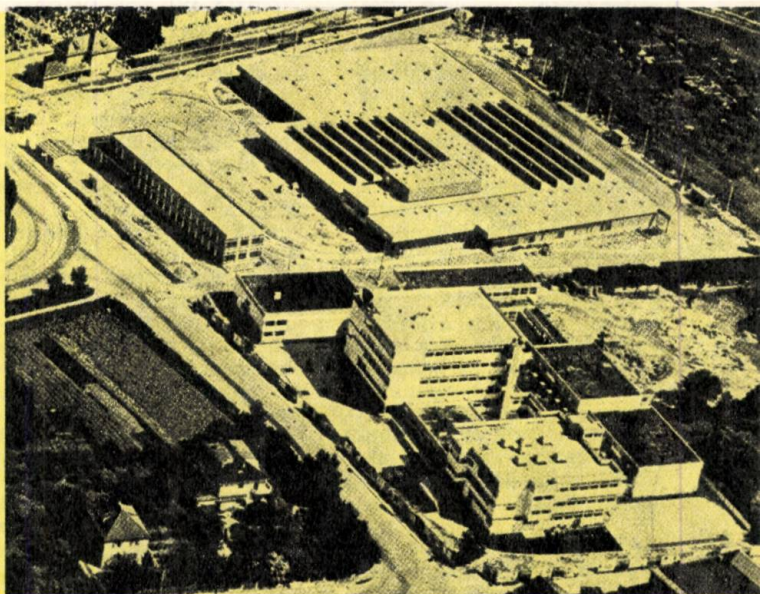
Pe scurt, văm prezentat principalele locuri de concurs ale viitorilor competitori olimpici, insistînd la biatlon, bob, hochei și schi alpin, unde se speră să fim reprezentați de campioni noștri, precum și noile instalații și construcții — Satul olimpic.

Satul olimpic așteaptă primii oaspeți...

centrul de presă, trambulina — care fac mândria sportivă a actualei ediții.

STADIONUL OLIMPIC, construit în 1963 pentru cea de-a IX-a ediție olimpică de iarnă, a fost supus unor ameliorări și înnoiri importante. I s-a instalat o iluminare de 1500 lămpi pentru televiziunea în culori, fotolii în tribunele centrale de beton. I s-a refăcut integral pista de beton — pe trei benzi — pentru patinajul viteză. În centrul acestui inel de gheață s-a amenajat un patinoar artificial pentru antrenamentul concurenților de la patinajul artistic. Această splendidă construcție — ale cărei interior și exterior au fost complet renovate — va găzdui întrecerile de patinaj artistic și de viteză, meciurile turneului olimpic de hochei (grupa A), precum și ceremonia oficială de închidere a J.O. Meciurile de

...ca și centrul de presă

hochei ale grupei B se vor desfășura în marea hală a Tîrgului comercial din Innsbruck, care a mai servit scopurilor sportive și în 1964.

MAREA TRAMBULINĂ DE LA BERGISEL, cu minunatele

sale împrejurimi, va constitui teatrul de desfășurare a ceremoniei olimpice de deschidere, precum și pentru concursul de sărituri programat pentru ultima zi a întrecerilor olimpice. Marea „farfurie

de spectatori", amenajată în 1964 pentru a primi 60 000 de spectatori, a suferit o mică inovație, prin prelungirea tribunelor propriu-zise, astfel că pe lângă capacitatea inițială se mai adaugă — dar numai pentru ceremonia inaugurală a J.O. — 10 000 de locuri. Ceremonia de deschidere va fi diferită de cea din 1964. Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice vor fi aprinse pe tot timpul desfășurării Olimpiadelor două flăcări olimpice, simbolizând faptul că orașul Innsbruck găzduiește Jocurile pentru a doua oară într-un interval de 12 ani. În același timp, organizatorii vor să omagieze pe învingătorii olimpici din 1964. Într-adevăr, pe soclul pilonului de susținere a flăcării olimpice 1964 este gravat palmaresul de onoare al ediției a IX-a. Această inovație ar putea fi începutul unei tradiții, deoarece se intenționează ca și pe cel de-al doilea pilon al flăcării olimpice — 1976 să fie gravat numele învingătorilor.

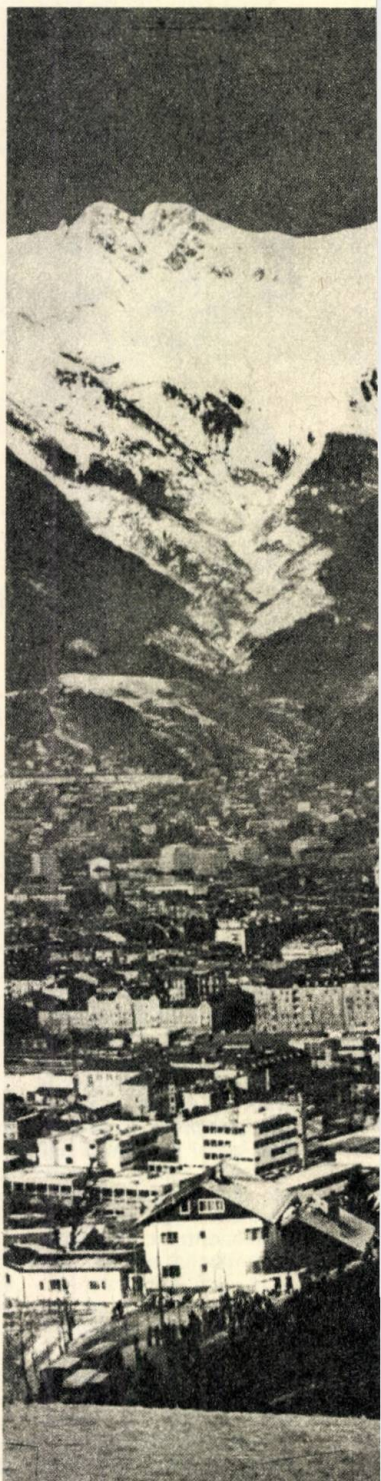
Ceremonia de deschidere se va desfășura seara și va avea o pronunțată notă artistică și folclorică. În incinta trambulinei de la Bergisel, concepută ca un stadion de iarnă și cu celebra Nordkette în planul doi, diferitele efecte de lumină și culoare pregătite pentru inaugurare vor crea o impresie vizuală deosebită, scoțind în evidență, pe de o parte, prezența delegațiilor sportive participante și, în al doilea rând, costumația tiroleză a unei mari mase de tineret care va contribui prin cîntece și dansuri la explozia dorită de lumină, sunet și culoare.

AXAMER-LIZUM. Toate întrecerile de schi alpin — exceptînd coborîrea bărbaților — se vor desfășura pe pîrțiile de la Axamer-Lizum, o zonă ideală pentru schi, folosită și în 1964. Și pentru a evita temerile precedentelor ediții olimpice legate de starea meteorologică și suficiența stratului de zăpadă s-au luat măsuri de protecție

speciale: dispozitive de protecție contra avalanșelor, o rețea mobilă de îngheaburi metalice pentru transportul zăpezii, dacă și unde va fi cazul. Pîrțiile propriu-zise — aflate la circa 22 de km de Satul olimpic — au fost lărgite prin defrișare, s-au făcut terasări, au fost create spații de siguranță în curbe și în locurile unde sînt posibile căzături. În plus, pentru deservirea mai funcțională și fluidă a acestei zone, peste existentul mijloacelor mecanice de urcare s-a mai construit încă un funicular de mare capacitate. Coborîrea bărbați se va disputa din nou pe Patscherkofel. Ea a fost considerabil lărgită, iar porțiunile critice, periculoase pentru integritatea corporală a schiorilor, au fost dezamorsate, astfel încît noul traseu să corespundă mai bine prevederilor regulamentare, ca și cerințelor marii mulțimi a schiorilor.

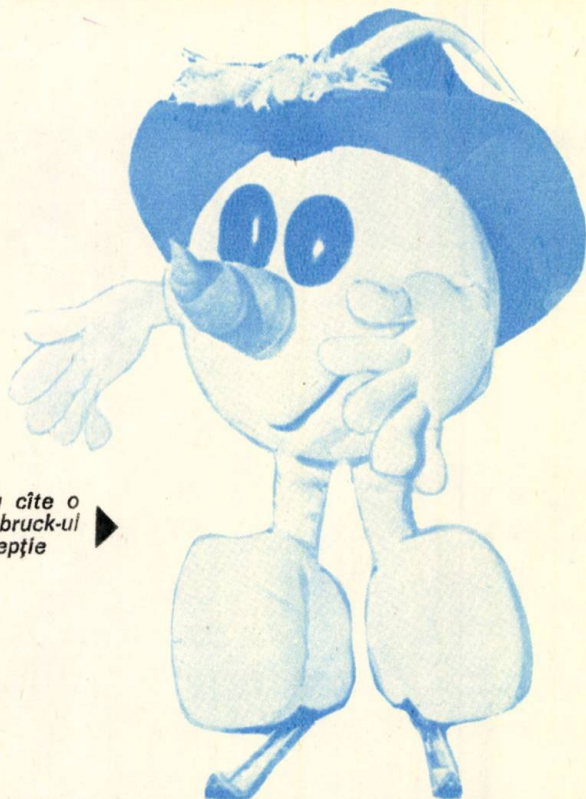
PÎRTIA DE BOB ȘI SANIE DE LA IGLS. Pentru prima dată în istoria J.O. de iarnă — și ca urmare a atitudinii raționale și înțeleghătoare a federațiilor internaționale de bob și sanie, s-a ajuns la concluzia — devenită realitate — ca o singură pîrtie artificială de gheață să servească întrecerilor ambelor discipline. Traseul întrunește toate elementele necesare pentru evoluția ambelor categorii de sportivi. El se compune din linii drepte, viraje pe stînga, viraje pe dreapta și o mare buclă în formă de lasou, element nou de dificultate al pîrtiei cu un unghi de deschidere de aproximativ 267 de grade. Lungimea totală este de 1 220 m, la o diferență de altitudine de 97 m și o declivitate medie de 8,5 la sută. În total, pîrtia cuprinde 14 curbe și 13 tronsoane de linie dreaptă. Cu ocazia concursurilor de în-

Văzută din zbor de pe marea trambulină de la Bergisel, panorama Innsbruck-ului pare mai interesantă

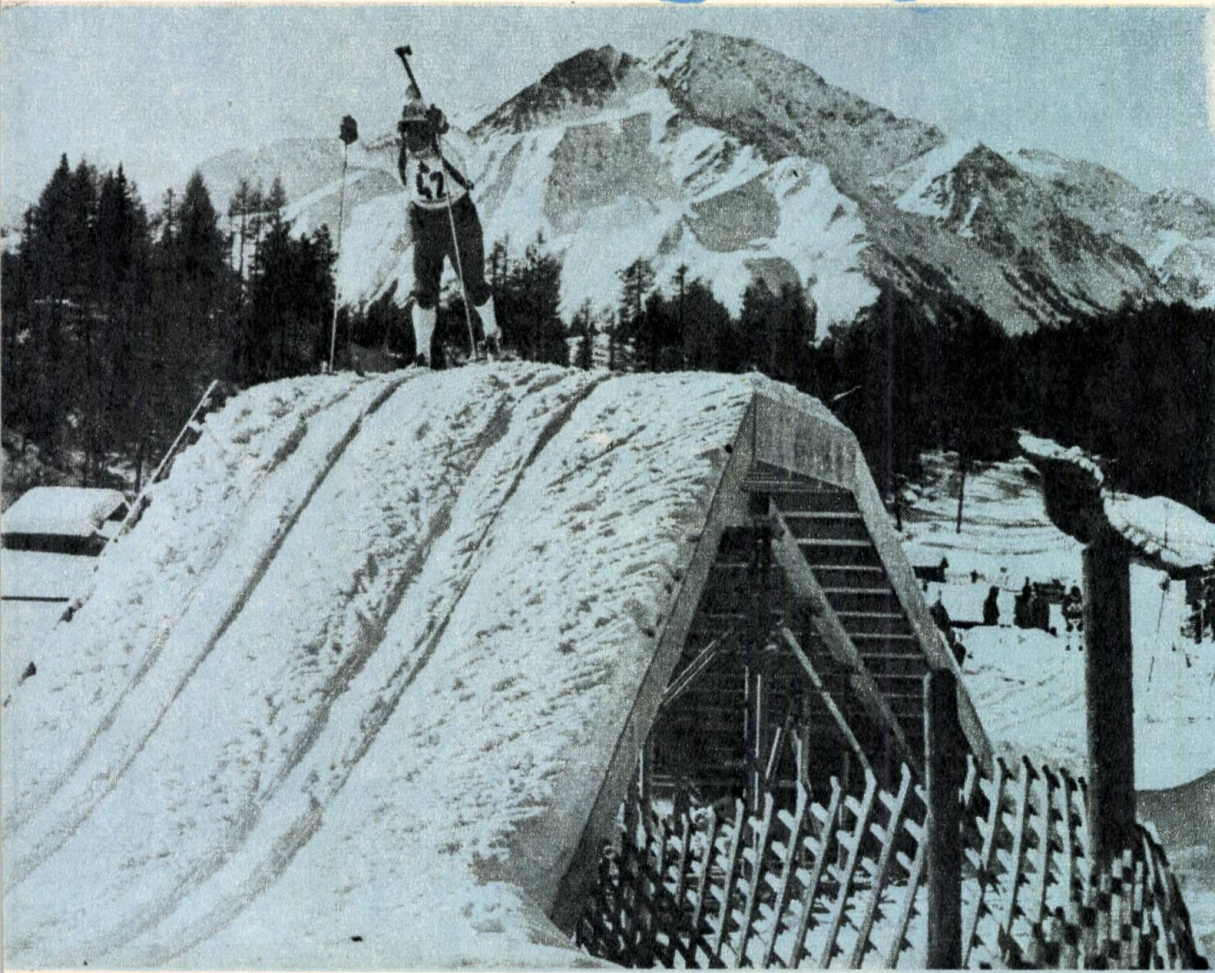

cercare din iarna 1975, pe această pirtie perfectă s-au înregistrat — la sanie — viteze de 130 km/oră, ceea ce dovedește că anumite critici exprimate au fost, se pare, premature. Aceste întreceri au demonstrat — între altele — că numai cel mai bun sportiv la sanie și piloți de bob au putut stăpîni perfect parcursul. Reproșurilor manifestate de anumiți

Toate Olimpiadele au cîte o mascotă. Nici Innsbruck-ul nu putea face excepție ►

La Seefeld, pîrtiile de fond și biatlon au fost prevăzute cu podețe, spre a nu stînjeni circulația rutieră ▼

sportivi că pîrtia este prea lentă și prea puțin periculoasă i-au urmat numeroase discuții pe plan internațional sportiv. Comitetul de organizare și federațiile în cauză au replicat că securitatea sportivilor are prioritate și trece înaintea oricăror alte considerente. Gustul pentru senzații tari trebuie să dea înapoi în fața necesității de securitate. Dealtfel, ulterior competițiilor de probă amintite, s-a precizat că un sportiv nu trebuie să-și propună să cîștige un concurs cu riscul accidentării și îndepărtării din întrecere a unui adversar mai puțin dotat decît el, obligat să ia startul pe un traseu deosebit de periculos. Al doilea argument a fost că profilul ales, declivitatea și gradul rezonabil de dificultate ales dau posibilitate tuturor sportivilor să-și etaleze calitățile tehnice și întreaga măsură a posibilităților fizice. În plus, această pistă — prin concepția de securitate adoptată în favoarea concurenților — arată calea de urmat în viitor în construcția pîrtilor comune de bob și sanie. Problema pare a fi închisă la ora actuală, deoarece și alte localități europene, între care și Sinaia — au adoptat acest punct de vedere, care poate fi definit nu al prudenței ci al securității. Totuși, ca o rezervă, la Igls pîrtiei construite în condițiile amintite i s-a mai adăugat încă o plecare, mai înclinată, dar numai pentru startul probei de sanie individual.

În ceea ce privește echipele românești — teoretic acest gen de construcție le este convenabil: pentru că piloții români sînt fini tehnicieni și pot valorifica atribuțiile noului traseu și, în al doilea rînd, pentru că compoziția athletică și pregătirea fizică bună a echipajelor pot să creeze un avantaj asupra adversarilor pe o pîrtie cu un start relativ mai lent.

INSTALAȚIILE SPORTIVE DE LA SEEFELD. Concursurile de schi nordic, inclusiv biatlonul, vor avea loc în ansamblul cuprins între Se-

efeld—Tels—Lentasch, aflat la o distanță de circa 25 km de Satul olimpic. Pîrțile de schi-fond ale acestei regiuni au fost trasate și încercate, dovedind calități excepționale. S-a realizat construcția unui centru sportiv și de presă cuprinzînd și un stadion de schi-fond cu plecările și sosirile tuturor întrecerilor. Poligonul de tragere pentru biatlon se află în vecinătate, reorientat potrivit noilor prevederi regulamentare. Tot la Seefeld, în interiorul ansamblului sportiv amintit a fost ridicată o trambulină nouă pentru săriturile cu schiurile din proba de combinată nordică.

SATUL OLIMPIC, în care

vor locui sportivii, oficialii și membrii juriilor de competiții este în întregime nou. El se află plasat chiar pe malul riului Inn, spre sud față de satul olimpic 1964. El se compune din 35 de imobile moderne (blocuri) totalizînd 642 de apartamente, cu 1 714 camere. Satul olimpic mai cuprinde o școală cu 3 săli mari de gimnastică, care pe timpul Jocurilor vor servi ca restaurante ale sportivilor, o piscină acoperită, un centru medical cu toate specialitățile, săli de masaj, refacere, sauna.

CENTRUL DE PRESĂ. Un vast centru de presă va sta la dispoziția celor 1 750 de reprezentanți ai presei scrise,

echipare tehnică impecabilă, au fost prevăzute la toate bazele sportive olimpice. În plus, un serviciu de transporturi operative și suficient asigurat de firmele Ford, Mercedes Benz, BMW și Volvo va asigura circulația reprezentanților presei pe tot timpul „Olimpiadei albe”, astfel încât lumea să ia cunoștință aproape instantaneu și complet cu realitatea și legenda acestei reeditări olimpice tiroleze.

*

Desigur, ar fi încă multe de spus despre competiții, despre pronosticuri, despre oameni. Presa cotidiană, mai operativă, va învia în imaginația dv. contururile și perspectivele posibililor învingători, dar mai cu seamă, ocupându-se în treacăt de candidații posibili, se va fixa asupra glorioșilor ce vor urca pe podium, impunându-i omenirii pentru o eternitate... de o clipă.

Dacă însă, începând cu Innsbruck 1976, Olimpiadele moderne rîvnesc să se întoarcă spre un spirit olimpic original, conceput în modestie, puritate, spiritualitate și simplitate, nu ni se pare de loc nepotrivit să amintim ceva din simbolistica olimpică: „La jocuri totul nu e să câștigi, important e să participi.” E, desigur, o invitație la marele concert al popoarelor spre Idealurile de pace și înțelegere promovate de spiritul olimpic.

Aceste nobile idei sub care și România va fi prezentă la Innsbruck nu trebuie să-i facă pe reprezentanții noștri să uite — ci dimpotrivă, să-i întărească și să le amintească datoria de a lupta cu abnegație, de a fi soli demni și devotați ai unei țări, ai unui popor care în trei decenii și-a găsit calea spre fericire. Nobilă și frumoasă misiune pentru generația sportivă actuală. Succes! Succes, băieți!

Mihai BĂRĂ

vorbite și televizate, acreditați la Innsbruck. Toate serviciile de presă vor fi adăpostite în noua clădire a Transporturilor publice din Innsbruck și a Academiei de pedagogie, adică aproape o suprafață de 22 000 m² de construcții, cuprinzând mai multe săli de conferințe, cabine telefonice, de telex și telefoto, laboratoare foto, săli de redactare, săli de vizionare TV cu ecrane mari, totul prevăzut cu cele mai moderne și rapide mijloace de comunicare cu oricare punct de pe glob. Subcentre de presă de mai mică anvergură, dar de o

Doriți să pregătiți rapid un meniu gustos?

Prin folosirea conservelor de legume și carne, mâncărurile își păstrează conținutul bogat în vitamine și sînt foarte hrănitoare!

La **MAGAZINELE COOPERATIVELOR DE CONSUM**, găsiți: tocană de legume, ghiveci de gătit în ulei și bulion, vinete în ulei și bulion, mazăre, fasole, zacuscă, carne de porc sau de vită în suc propriu, cîrnăciori cu fasole boabe, carne de porc sau costiță cu fasole boabe, precum și alte sortimente variate de conserve legume, carne și pește.

Folosiți-le cu încredere! Vor fi apreciate de întreaga familie!

**Vizitați
MAGAZINELE COOPERATIVELOR
DE CONSUM!**

VICTORIE DE UN FEL APARTE

În „Sportul” din 7 iulie 1975 cititorii au găsit înserată o știre transmisă din Saint Etienne — locul de desfășurare a Campionatelor mondiale polisportive rezervate handicapaților fizici — știre care informa că participanții români prezenți la această amplă competiție reușiseră să cucerească o medalie de aur, trei de argint și una de bronz (la natație și tenis de masă) și să se claseze în grupele V—VIII la tir cu arma și ștafa de 4×50 m liber. Se specifica totodată că cei patru competitori români sînt membri ai asociației sportive „ZEFIRUL” din Cluj-Napoca.

Explicabilă, deci, avalanșa de scrisori so-site după „mondiale” în orașul de pe Someș, corespondență care — dincolo de felicitările adresate performerilor — chestionează asupra unei întregi serii de probleme legate de viața și activitatea acestei categorii de sportivi și asupra rolului pe care sportul îl poate avea în reeducarea funcțională și în eliberarea psihicului din dramaticul lanț al complexelor de inferioritate. Răspunsurile trimise atunci celor interesați le alăturăm acum unul mai amplu, menit să edifice asupra modului cum s-a înființat, la Cluj-Napoca, o asociație sportivă a tinerilor cu handicap fizic, după ce principiul activează ea, ce și-a propus și ce rezultate a obținut.

„CEA MAI PREȚIOASĂ VICTORIE A TINEREȚII !”

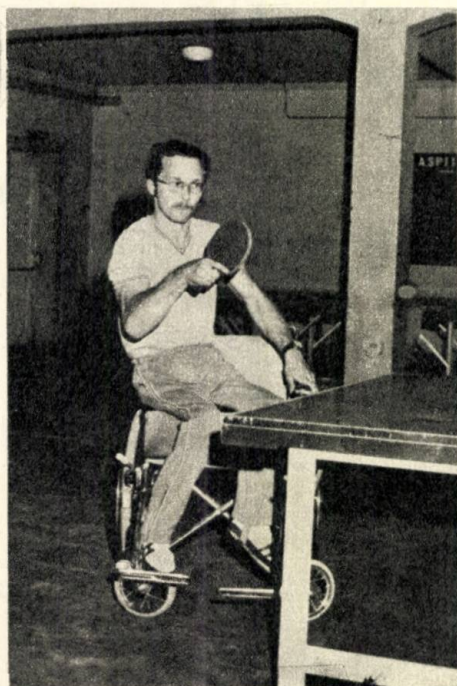
„Adevărata mea întâlnire cu sportul a început în primăvara lui '72, pe cînd eram student în anul II — ne reactualizează Alexandru Peev, actualmente absolvent al Facultății de farmacie din Cluj-Napoca. Într-o zi, după șase ore de cursuri și seminarii, m-am simțit atît de stors de vlagă, încît de-abia am ajuns la motocicletă de care mă serveam pentru deplasări. Brațul cu care manevram cîrja de sprijin îmi tremura, respirația mi-o simțeam îngreuiată, ochii împăienjeniți. Pe moment, am pus totul pe seama oboselii. A doua zi însă starea s-a repetat. Speriat că o să am dificultăți în continuarea studiilor, m-am destăinuit decanului facultății mele, prof. dr. docent Ioan Simiti. Din întrebare în întrebare, profesorul m-a condus spre adevărata cauză a stării mele : absența mișcării, activitate pe care dascălul m-a sfătuit s-o relau neîntîrziat. Sesizarea a avut asupra mea efectul unui bec brusc aprins. Imediat mi-am dat

seama de greșeala pe care o făcusem întrerupînd gimnastica și înotul pe care, în primele clase de liceu, le practicasem în mod riguros și organizat, căutînd astfel să stabilesc un echilibru în lumea de dezacorduri pe care mi-o creaseră sechelele de poliomielită. Ruptura cu sportul își spusese, așadar, tristu-l cuvînt, aducîndu-mă într-o stare de slăbiciune fizică și de deprimare. Luminat asupra cauzelor, imediat m-am deplasat la bazin, apoi mi-am căutat o masă de tenis — activități cărora m-am devotat și care au avut darul să-mi redea tonusul și, o dată cu el, vioiciunea, buna dispoziție, încrederea în mine. Curînd am devenit alt om, iar lumea a căpătat pentru mine alte orizonturi. Repurtasem deci cea mai prețioasă victorie a tinereții : izbînda în lupta cu vitregia pe care mi-a lăsat-o trista boală din copilărie”.

DE LA HEIDELBERG LA SAINT BERNARD

Reîntoarcerea la bazin și în sala de ping-pong l-a pus pe tînărul Peev în relație cu sportivii ce se pregăteau aici pentru marile confruntări interne și internaționale, intimitate ce l-a stimulat către o pregătire mai specializată și l-a deschis apetitul pentru întrecerea sportivă. Așa a început asidua lui preocupare pentru stabilirea de contacte cu

Alexandru PEEV își demonstrează măiestria la tenis de masă

Festivitate de premiere la 25 metri liber: medalie de argint — KOVACS Zoltan (România)

semeni din țară și de peste hotare. În vara lui '72 tânărul Peev primește invitație de participare la Olimpiada H.F. (handicapaților fizic), programată la Heidelberg, între 1—10 august. Așadar, la drum! Peev pleacă din „Heidelberg”-ul studenților clujeni cu imensa emoție a primei mari confruntări. Ajuns la realul Heidelberg, se înscrie pe lista participanților la tenis de masă, dispută trei meciuri și ocupă locul V. Primul pas a fost, deci, făcut! Tot acum la primul contact cu I.S.O.D.-ul (organizație internațională ce se ocupă cu problemele handicapaților fizic) și stabilește numeroase relații cu omonimi din alte țări.

În februarie 1974, sportivului clujean îi sosește a doua invitație: la Saint Bernard, ca spectator-observator la primul Campionat mondial de schi rezervat sportivilor H.F. Călătoria între Carpații Apuseni și Alpii Graici (situați la granița Franței cu Italia) reprezintă, prin ea însăși, o adevărată performanță care trădează o temeritate și o prezență de spirit caracteristică doar sportivilor oțeliți. Plecat singur, cu o mașină echipată cu comenzi de mână, studentul clujean străbate doar în trei zile distanța între văle riurilor Someș și Isère, urcând apoi la o altitudine de 2 000 m, unde se aflau cantonați sportivii veniți pentru C.M. Nici întoarcerea spre casă n-a fost mai ușoară

— după cum singur ne-o mărturisea — zăpada blocându-i deseori drumul, pneurile punându-i numeroase probleme, iar el nepuținându-se bizul decât pe... mâini. Pe mâini și pe niște nervi de fier fortificați în și prin sport. Pe acest drum solitar se naște însă ideea unei echipe. „Într-un colectiv totul este mai ușor”.

„ZEFIRUL”... ADIE I

Revenit acasă, Peev începe demersurile pentru alcătuirea unei familii sportive a handicapaților fizic, acțiune în care el este sprijinit și de medicii Onoriu Chețeanu, Ioan Știrbu și Mircea Bugnariu.

În curând, 15 tineri — afectați fizic de boli sau accidente — aderă la ideea de a se reuni într-o asociație sportivă, pe care o înființează la 2 septembrie 1974, punându-i la bază un statut-program întocmit în conformitate cu normele Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport și ale organizației internaționale a H.F. Asociația primește un nume simbolic: „Zefirul” — denumire care sugerează aspirația componentilor ei către tinerețe, vibrație, armonie.

Unii dintre membrii „Zefirului” sînt prietenii mai vechi ai sportului, precum Kovacs Zoltan (profesor de educație fizică la liceul din Ileanda-Sălaia), Dan Mărgineanu (student la „Științe economice”), Ioan Psenicica (mun-

citor la cooperativa clujeană „Munca invalizilor”), sau proaspătul farmacist Al. Peev, promotorul și motorul „Zefirului”. Alții sînt însă la primele contacte cu această activitate, spre care l-a atras „fie convingerea reeducării funcționale prin sport, fie speranța reechilibrării psihice cîștigată în mijlocul unui colectiv în care toți îți sînt prieteni” — după cum ne preciza lectorul univ. I. Știrbu, cel care se ocupă îndeaproape de testarea fizică și psihică a componentilor „Zefirului”.

Programul de lucru prevede pentru fiecare sportiv ore obligatorii la două discipline: înot și atletism sau gimnastică, și pregătire specializată la ramura îndrăgită. Cît privește baza materială necesară activității, ea a fost și este asigurată — printr-un lăudabil gest de înțelegere — de diferite cluburi și asociații sportive din Cluj-Napoca și de Dispensarul Județean pentru sportivi. În aceste „ateliere” s-au pregătit cei patru participanți (toți cu sechele poliomielitice) la Saint Etienne. Dar să-l cunoaștem: **înotătorul KOVACS ZOLTAN**: aur la 100 m liber, argint la 25 m liber și bronz la 50 m delfin; **jucătorul de tenis de masă ALEXANDRU PEEV**: argint la „simplu” bărbați și la dublu mixt; **trăgătorul DAN MĂRGINEANU**, clasat în grupa V—VIII la proba de 50 m culcat 3×20 focuri, precum și „ștafeta” de 4×50 m liber, compusă din Kovacs, Peev, Mărgineanu și Ioan Psenicica, situați în aceeași grupă valorică.

Desigur, un rezultat de calitate are darul să-l bucure pe cel care l-a obținut. Sentimente pe care cei patru sportivi prezenți la C.M. (ca și medicii care l-au însoțit, colegii de asociație, familiile și prietenii performențelor) le-au trăit din plin. În cazul sportivilor noștri, cel mai important lucru nu l-a constituit însă rezultatul în sine, ci implicațiile acestuia: faptul că acești tineri sortiți inițial nemișcării și traumelor psihice au izbîndit într-o confruntare menită să-l evidențieze pe cel mai rapizi, pe cel mai sprinteni, pe cel mai tenace, pe cel mai dîrji, pe cei mai oțeliți. Pentru sportivii cu handicap, succesul sportiv constituie deci mai mult decît o victorie în sine. Pentru că el include totodată și triumful asupra infirmității. Așadar, victoria sportivilor români prezenți la Saint Etienne e mult mai complexă decît simpla victorie pe care au înregistrat-o tabelele de marcaj.

Este o victorie care ne bucură inima, o victorie datorită sportului, care s-a dovedit cel mai devotat prieten, cel mai priceput sfătuitor, cel mai discret confesor, cel mai înstruit medic!

Nușa DEMIAN

LIMONA

s-a retras
dar
n-a spus
„adio!” fotbalului

La 29 iunie anul acesta, unul dintre cei mai buni arbitri din istoria soccerului nostru, Gheorghe Limona, a ...fluierat finalul prezenței sale oficiale în limitele gazonului și a așezat, cum s-ar spune, pentru totdeauna fluierul în panoplia personală cu cele mai frumoase amintiri. La finele unei îndelungate activități în slujba fotbalului și a regulamentului, în cadrul căreia se includ două decenii împlinite în lotul divizionar A, palmaresul arbitrilor Gh. Limona este de-a dreptul impresionant și poate unic ca dimensiuni: 1 104 meciuri conduse, dintre care 76 internaționale (28 interjării și 48 intercluburi), 217 partide de Divizia A, cu multe derby-uri interbucureștene, 175 de Divizia B, 148 de Divizia C, 55 în campionatul de tineret-speranțe, 99 în campionatul republican de juniori și 334 în competiții cu caracter orașenesc. La acestea se adaugă cele trei titluri de cel mai bun arbitru, obținute în anii 1969—1970, 1972—1973 și 1974—1975, ecusonul de arbitru F.I.F.A. și, bineînțeles, un foarte mare număr de aprecieri elogioase primite din partea unor personalități de seamă din lumea fotbalului.

Interesant de remarcat este faptul că atît debutul lui Gh. Limona ca arbitru în prima divizie — în aprilie 1955 — cît și retragerea sa din activitatea competițională — în iunie 1975 — sînt legate, printr-o bizară coincidență, de evoluțiile și victoriile aceleiași echipe, Politehnica Timișoara: în urmă cu 20 de ani, la Constanța, cînd formația studenților din orașul de pe Bega învingea pe Locomotiva cu 1—0 și anul acesta, la Timișoara, cînd Poli întrecea în ultima etapă de campionat cu 3—1 pe Olimpia Satu-Mare.

— Momentul acesta deosebit de greu al despărțirii de fotbal, ca arbitru, mi-a lăsat, mărturisește Gh. Limona, o amintire de neuitat. Pentru că publicul timișorean, campion doi ani consecutiv al sportivității, mi-a oferit atunci cu generozitate cel mai frumos dar: simpatia și prețuirea sa.

— Ce alte asemenea exemple de satisfacție s-ar mai putea înscrie în bogatul dv. album al aducerilor aminte?

— Păstrez mereu viu în memorie finalul meciului Napoli—Banik Ostrava, din Cupa U.E.F.A., disputat în noiembrie 1974, cînd gazdele, deși învinse cu 2—0, m-au felicitat prin căpitanul echipei lor, Juliano, pentru arbitrajul prestat, în timp ce înflăcărutul public de pe San Paulo scanda într-un cor imens: „Napoli, Napoli, bravissimo Limona!” O amintire demnă de prim-plan mi-a lăsat și întîlnirea, în anul 1970, la Siracuză, cu marele Lo Bello, cu care am rămas după aceea bun amic. Aș menționa, de asemenea, o declarație făcută în presa italiană de internaționalul Gigi Riva care afirma după meciul Cagliari — St. Etienne condus de mine, în septembrie

1970, că „a cunoscut fotbalul românesc prin arbitrul Limona”.

Și, totuși, satisfacțiile cele mai multe și cele mai mari le-am trăit pe stadioanele din țara noastră. Aici am simțit întotdeauna o mare plăcere să arbitrez jucători ca Adam, Constantin, Oaidă, M. Ionescu, Mocanu, Lereter, Lupescu, Manolache, Dinu, Lucescu, frații Nunweiller, Dobrin, Vătafu, Tănase, Simionas, Libardi, Anca, Oblemenco, Boc, Pescaru, N. Naghi, Bigan, Domide, Popovici, Dembrowschi, O. Ionescu, Rădulescu, Pușcaș, Iorgulescu. Am avut mereu, indiferent de rezultatele de pe teren, cuvinte de laudă pentru atitudinea și comportarea unor antrenori ca A. Niculescu, V. Stănescu, I. Oană, C. Teacă, D. Niculae-Nicușor, N. Proca, dr. C. Rădulescu, T. Bone, L. Vlad, C. Cernăianu, Paul Popescu, Em. Hasoși, Fl. Halagian, P. Rădulescu, N. Dumitrescu, T. Dima. Mi-au lăsat o impresie deosebită, de adevărați slujitori ai fotbalului, conducători de cluburi ca Gh. Ulrich, Foti D. Foti, I. Andrei, I. Popescu, I. Ghidel, Gh. Turtureanu, C. Costinescu, Gh. Pintilie, R. Cîmpeanu. Am rămas cu imaginea clocotitoare a unor stadioane cu public entuziasmat și obiectiv, ca acela din Timișoara, Iași, București, Craiova, Tg. Mureș sau Pitești.

— La capătul unei activități atît de îndelungate și după o bogată experiență dobîndită în calitate de cavalier al fluierului, ce ne puteți destăinui despre secretul unui bun arbitraj?

— Ca să fii un bun arbitru trebuie mai întîi să iubești mult fotbalul, să faci treaba asta din pasiune. Un bun arbitru trebuie de asemenea să fi fost el însuși, în prima tinerețe, jucător. În ce privește valoarea superioară a arbitrajului, aceasta presupune în primul rînd discreție. Adică, arbitrul să conducă în așa fel încît să nu fie văzut, dar să fie în schimb mereu simțit și respectat.

— Cum vedeți problema „schimbului de mîine”?

— Am mare încredere în „noul val”, lansat de curînd în focul primei divizii. Din generația care vine, cele mai multe promisiuni le oferă cîțiva dintre arbitrii care au debutat pînă acum promițător și care au realmente posibilități de a se afirma în perspectivă. Mă refer la Cr. Teodorescu, N. Dinescu, I. Hönig, M. Fediuc, R. Șerban. N-aș vrea să-l omit însă din lista „marilor speranțe” pe C. Dinulescu, pornit pe calea consacrării, cu șanse — sînt convinși — de a depăși propriile mele performanțe.

...La 29 iunie 1975, la Timișoara, Gh. Limona s-a despărțit de arbitraj, dar nu și de fotbal. A rămas în continuare să-l slujească, ca activist obștesc.

M.I.

MOTEL MALU

CĂSUȚE CAMPING LA MOTELUL MALU

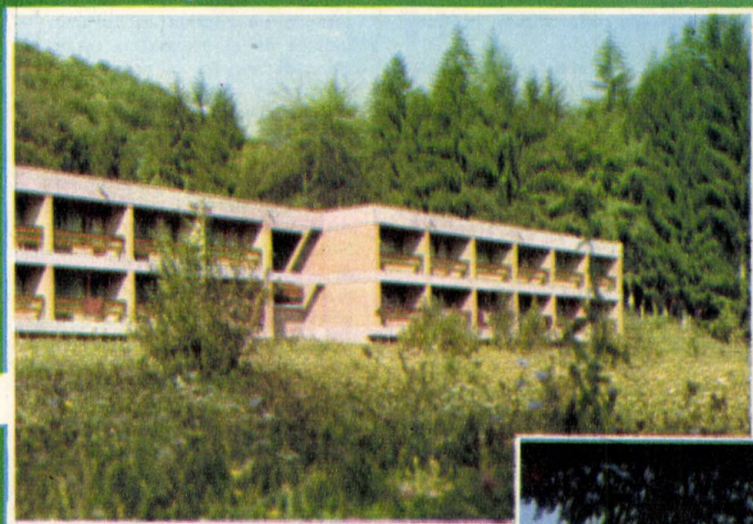
În drum spre litoral, aveți posibilitatea unui popas reconfortant la „**Motelul Malu**”, unitate turistică a cooperativei de consum.

Originalul ansamblu arhitectonic în stil rustic, situat la 73 km de București, vă oferă condiții optime de cazare în camere cu 1 și 2 paturi și în căsuțe camping, precum și gustoase mâncăruri tradiționale.

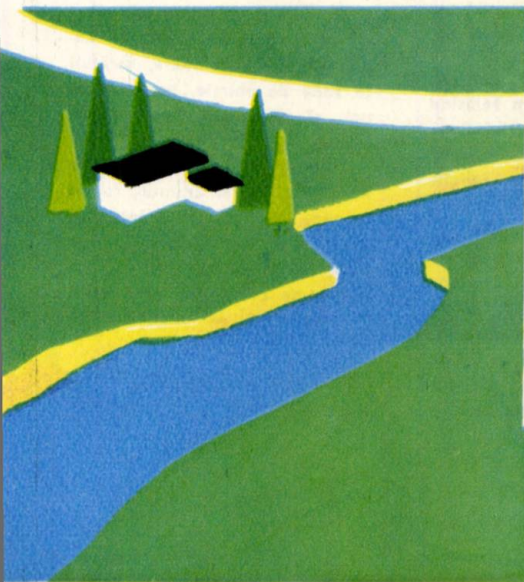
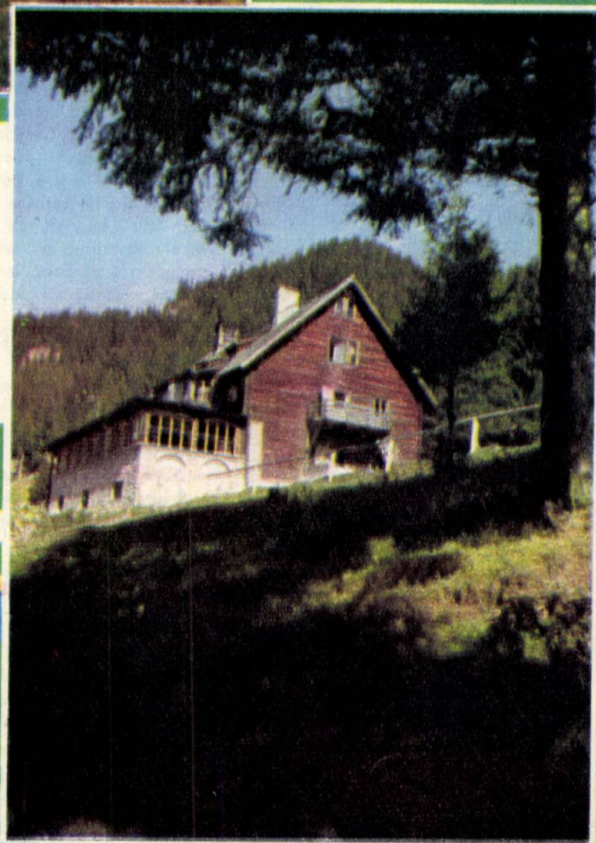
O altă unitate a cooperativei de consum, amplasată la 15 km de Hîrșova, pe șoseaua București — Constanța, „**Hanul Morilor**”, construcție originală și pitorească, sub forma unei mori de vînt, dispune de camere în căsuțe din zid, cu încălzire, precum și de un restaurant și o brăserie.

Turisti!

Unitățile de cazare și alimentație publică aparținând OFICIILOR JUDEȚENE DE TURISM, situate pe toate traseele turistice, vă oferă în orice anotimp condiții excelente pentru petrecerea agreabilă a concediului, vacanței sau sfârșitului de săptămână.

PUBLITURISM

Un traseu pentru pasionații alpinismului VÎLCELUL CU FEREASTRĂ

Sezonul estival permite amatorilor de drumeție să-și programeze excursii în masive care prin bogăția formelor sau greutatea ascensiunilor au devenit celebre.

Babele, Peștera Ialomiței, Caraimanul sau virful Omul atestă competența turistică a „bucegistilor”; Padigul, Cetățile Ponorului ori Scărișoara reprezintă obiective de ordinul întâi pentru cei plecați în Apuseni; Toaca, Panaghia, Duruitoarea sînt nu-

mai citeva din perlele turistice programate de cei dornici să urce pe Ceahlău; inițiații, aflați în înflorata Bucovină, nu vor pierde ocazia unei ascensiuni pe virful Rarău, pentru a compara dacă aici, după cum se spune, culorile răsăritului întrec în nuanțe pe cele văzute în Ceahlău.

Piatra Craiului are celebritățile ei. Dintre acestea, Vîlcelul cu Fereastră reprezintă tura ideală pentru cei veniți să-și facă ascensiunea duminicală pe un traseu nemarcat unde, obligatoriu, conducătorul colectivului trebuie să cunoască parcursul și să fie obișnuit — ca și participanții — cu cățărarea pe stînci.

Itinerarul ne poartă de-a lungul unui șinut înveșmîntat în lungul verii cu mozaicul florilor de munte, intercalate prin jarul nesfîrșitelor covoare de smîrdar.

Pentru un bun cunoscător al masivului, traseul poate fi identificat pe toată desfășurarea lui, chiar din fața cabanei Plaiul Foi, recomandată de altfel ca punct de plecare. El ne poartă prin poienile cu rariți din Podul lui Călineț, străbate în urcuș o pădure răcoroasă și ajunge după o oră bună la Gălbénare, zid de calcare peste care Călinețul își aruncă apele, la viituri formînd o cascadă zgomotoasă. Aici poposim pentru a săruta oglinda limpede a apei, strînsă într-un găvan de firavul izvor al Căpitanului Orlovski.

Ceva mai sus, ca un adevărat purgatoriu, itinerarul ne supune unui examen elementar de cățărare pe stînci, dincolo de care noi, absolvenții, avem garanția sigură a ascensiunii.

Printr-o pădure de un sălbatic neobișnuit, urcăm folosind pentru sprijin cînd rădăcinile copacilor, cînd firele de iarbă adunate ghemotoc în miinile noastre.

Din sus de micul refugiu Cabana Ascunsă pătrundem în lumea de basm a briului Ciorînga Mare, grădină naturală neegalată în cuprinsul Pietrei Craiului. Parfumul smîrdarului se face simțit în aceste locuri, pe care le părăsim foarte curînd pentru

a urca spre lumea albelor turnuri de calcar ce străjuiesc pe ambele părți Vîlcelul cu Fereastră.

Marele examen începe de cum îi prindem talvegul. Ici ne întîmpină o săritoare surplombată, deasupra căreia își leagă crengile un boschet de jnepeni. Dincolo de ei urmează o succesiune de hornuri cu prize bune, pe care le urcăm executînd cea mai complexă lecție de gimnastică.

Îată-ne ajunși la obîrșia vîlcelului și trecînd pe sub un arc de triumf, sfredelit de natură în coasta pîntenului desprins din Muchia Timbalului Mare. Dincolo de „ferastră”, care a inspirat de altfel și denumirea vîlcelului, pătrundem în lumea florilor. Urcușul nostru, complet schimbat, se desfășoară acum printr-o vegetație luxuriantă. Pe fața înalților pereți, aninate pe argintii seninări, ramurile jnepenilor se leagă în vînt. Firul noului vîlcel, abordat prin fereastra amințită, este înveșmîntat pretutindeni de flori și vegetație, care pe măsura înaintării se schimbă, lăsînd în final loc numai jnepenilor și smîrdarului singurii, care a inspirat denumirea firului de vale: Vîlcelul cu Smîrdar.

Popasul binemeritat din punctul „La Amvon” ne dă prilejul să respirăm parfumul covorului floral, schimbînd — dacă avem norocul să-l întîlnim — și citeva impresii cu alpinistii ieșiți aici din traseele situate de-a lungul pereților din Padina lui Călineț.

În ultima porțiune itinerarul ne oferă decorul haotic al Canionului Ciorînga Mare, străjuit în zona de obîrșie, parcursă de noi, și de ascuțiții monoliți de calcar.

Traseul sfîrșește pe Creasta Nordică a Pietrei Craiului, foarte aproape de refugiu Salvamont, aflat lîngă Virful Ascuțit, de unde marcajul cu triunghi albastru ne călăuzește, prin Padinile Frumoașei, la cabana Curmătura.

Emilian CRISTEA
maestru emerit al sportului

KORNELIA ENDER,

O

RECORDMANĂ

A RECORDMANELOR

Specialiștii o consideră un fenomen. Dar, pentru prietenii, Cony nu are nimic deosebit față de o fată la vârsta de 17 ani. Înaltă (1,76 m), grațioasă (în ciuda musculaturii sale dezvoltate) și extrem de comunicativă, multipla campioană și recordmană a lumii cucerește realmente pe cei din jur. Iar ziariștii nu au ezitat s-o desemneze ca „regină a mondialelor de la Cali”.

A învățat să înoate la vârsta de 6 ani, iar după trei ani, timp în care a deprins cu multă ambiție toate cele 4 procedee tehnice, a început să participe la concursuri școlare. Drumul ascendent al performanțelor este legat de intrarea Korneliei la Liceul de înot din Halle, pentru că abia la 11 ani ea a început să se antreneze intens (5-6 ore pe zi). Având o flotabilitate remarcabilă și posibilități deosebite de recuperare după efort, Ender a mărit treptat numărul kilometrilor parcursi săptămânal în pregătire, intensitatea în repetări, ajungând astăzi să înoate zilnic câte 12—14 000 de metri.

A țîșnit realmente spre galeria marilor campioane în 1973, la Belgrad, de unde s-a întors cu trei titluri mondiale. De atunci, aproape că nu a existat un sezon, de iarnă sau de vară, în care Kornelia să nu-și îm-

bunătățească propriile performanțe optime. „Recordmană a recordmanelor”, înotătoarea nr. 1 a R.D. Germane și-a înscris numele în ultimii trei ani de 20 ori în tabela recordurilor mondiale și de 26 de ori în listele celor europene. Valoarea cu totul ieșită din comun a acestei sportive o atestă remarcabilele sale performanțe în trei din cele patru procedee tehnice: 56,22 la 100 m liber, 61,24 la 100 m delfin, ambele recorduri ale lumii, și 63,99 la 100 m spate, al doilea rezultat din toate timpurile în această cursă, cifre care în multe țări de pe glob ar putea reprezenta recordurile... probelor masculine!

La Montreal, Kornelia Ender va încerca o performanță pe care nici o altă înotătoare din lume nu a reușit-o pînă în prezent: CINCI MEDALII OLIMPICE DE AUR!

Evoluția rezultatelor sale în ultimii 5 ani:

	100 m liber	200 m liber	100 m spate	100 m delfin
1971 (13 ani)	62,0	2 : 15,6	1 : 10,6	1 : 09,5
1972	60,2	2 : 15,5	1 : 10,6	1 : 07,8
1973	57,54	2 : 05,64	1 : 07,47	1 : 02,31
1974	56,96	2 : 03,22	1 : 06,01	1 : 02,86
1975	56,22	2 : 02,27	1 : 03,99	1 : 01,24

TRIUMFUL MARATONIȘTILOR DIN R. P. D. COREEANĂ

„Maratonul internațional al păcii” și-a creat o bună faimă, alături de cursele de maraton similare de la Boston și Fukuoka. Disputat în jurul orașului Kosice, în Cehoslovacia, și aflat toamna aceasta la cea de-a 45-a ediție, „maratonul internațional al păcii” a adus și de astă dată la start concurenți de vază. Printre cei 127 de atleți din 17 țări se aflau favoriți ca sovieticii Aleksandr Gotski și Vladimir Moiseev, englezul Keith Angus (cîștigătorul ediției din 1974), danezul Jörgen Jensen și alții. Cu toate acestea, cursa de peste 42 km s-a încheiat cu neașteptatul triumf al sportivilor din R.P.D. Coreeană, participanți pentru prima oară la această probă.

Folosirea, în acest caz, a termenului triumf nu este o exagerare, pentru că atleții coreeni au ocupat, în bloc, primele trei locuri! Numele lor, încă mai puțin cunoscute, ar trebui reținute, pentru că e foarte probabil să ne reîntîlnim cu ele cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Montreal. Ei se numesc, în ordinea sosirii: Cioi Cean-son, Go Ceun-son

și Kim Cean-son. Să menționăm, totodată, că cei trei alergători au ajuns împreună la linia de sosire, unde, prin consens, au acordat victoria celui mai tânăr dintre ei.

Dealtfel, specialiștii au remarcat tinerețea acestor atleți, în vîrstă de 20—23 de ani. Explicația stă în faptul că în R.P.D. Coreeană alergările de fond cunosc o frumoasă tradiție și că participarea la cursele de maraton este permisă de la 17 ani. În acest fel, nu e de mirare că în această țară pot fi depistați peste 1 000 de sportivi capabili să alerge un maraton în mai puțin de 2 ore și 35 de minute.

Cîștigătorul probei de la Kosice, Cioi Cean-son, în vîrstă de 20 de ani, student la Institutul de cultură fizică din Phenian, a mai concurat în străinătate, în 1970, cînd avea doar 15 ani și cînd, în Ungaria, a obținut un loc 4 în cursa de 5000 m. Pînă acum, el a alergat în total zece maratoane, din care a cîștigat cinci.

Tripla victorie de la Kosice subliniază încă o dată dezvoltarea tot mai impetuoasă a atletismului în R.P.D. Coreeană.

DE LA SAMBO LA LUPTE LIBERE

Campionatele mondiale de lupte libere de la Minsk au reprezentat un frumos succes pentru sportivii din R. P. Mongolă care, cu un total de 19 puncte, s-au clasat pe locul IV în lume, doi dintre reprezentanții R. P. Mongole cucerind titlurile supreme: ZAVEGIJN OIDOV (62 kg) și HORZO BAIANMUNH (100 kg). Ultimul și-a înscris pentru prima oară numele pe lista campionilor mondiali de lupte libere, până în acest an el deținând titlul suprem la sambo, sport pe care-l practică de foarte mulți ani.

Născut la 22 februarie 1944, la Ulan Bator, Baian-

munh s-a dovedit încă din copilărie foarte puternic, dominându-și tovarășii de joacă la toate întrecerile de forță. Debutul său într-o competiție de mare amploare a avut loc destul de târziu, la 28 de ani, cu ocazia Jocurilor Olimpice de la München. Dar prima sa participare într-un mare concurs de lupte libere a însemnat și afirmarea pe plan internațional: la München, reprezentantul R. P. Mongole a cucerit medalia de argint. Doi ani mai târziu, la Istanbul, Horzo Baianmunh a devenit și vicecampion mondial la categoria 100 kg, afirmându-se ca unul din-

tre cei mai valoroși luptători ai categoriei.

La Minsk, sportivul din R. P. Mongolă a reușit să adauge titlului de campion mondial la sambo și pe acela de cel mai bun luptător de libere. Antrenamentele de sambo l-au ajutat pe sportivul mongol să-și ridice măiestria sportivă și la lupte libere. El și-a învins toți adversarii, împovărându-i cu puncte de penalizare pe M. Schröder (R.F.G.), E. Panaite (România), S. Kielbowski (Polonia), D. Costov (Bulgaria) și H. Büttner (R.D.G.). În cel mai dificil meci, cu sovieticul V. Golutkin, forța excepțională l-a ajutat pe Baianmunh să termine neînvinș și de data aceasta, cucerind titlul suprem. Deși este în vîrstă de 31 de ani, Horzo Baianmunh rămîne unul dintre principalii favoriți la medalia de aur la J.O. de la Montreal, pe care o dorește din toată inima. Judecînd după ascensiunea sa din ultima vreme, credem că reprezentantul R. P. Mongole își poate realiza obiectivul. (M.T.R.)

Din splendorile Făgărașului

AL12

LEA CAMPION

La 3 aprilie 1975, după ce termenul în care Robert Fischer trebuia să comunice dacă este dispus să-și apere titlul expirase, președintele F.I.D.E., dr. Max Euwe – conform hotărîrii adoptate de Congresul extraordinar de la Bergen – l-a proclamat pe șalangerul oficial, ANATOLI KARPOV, drept al 12-lea campion de șah al lumii.

Împrejurările care au dus la această soluție nedorită de nimeni și altminteri unică în istoria șahului sînt cunoscute. După cum se știe, încă după victoria sa de la Reykjavik (iulie-august 1972), în meciul cu Boris Spasski, marele maestru american lăsase să se înțeleagă că va impune un nou regulament luptei pentru titlu. (Deși corect și sportiv era ca, măcar prima dată, el să-l apere în aceleași condiții în care îl cîștigase).

Și dacă aspectul financiar al problemei a fost ușor rezolvat (federația filipineză oferind drept premiu fabuloasă sumă de 5 000 000 de dolari, întru totul corespunzătoare pretențiilor și apetitului lui Fischer), în schimb lucrurile s-au împotmolit cînd a venit vorba de aspectul tehnic. La congresul său de la Nisa, din 1974, F.I.D.E. a stipulat un regulament – după părerea tuturor foarte judicios și rezonabil – potrivit căruia meciul final urma să se joace pînă la 6 partide cîștigate, remizele neluîndu-se în considerație. Dacă după 30 de partide nici una din părți nu obținea acest număr de victorii se consemna rezultatul existent, iar dacă scorul era de 15–15 campionul își menținea titlul.

Fischer a cerut însă ca meciul să se joace pînă la 10 victorii, iar numărul de partide să fie nelimitat, cu precizarea că la scorul de 9–9 campionul își păstrează coroana.

Caracterul total nepractic al primei părți a propunerii sale nu mai trebuie discutat. Este evident că între doi jucători care pierd foarte greu și foarte rar (cum sînt Fischer și Karpov), o asemenea clauză putea prelungi lupta la nesfîrșit, transformînd-o dintr-o întrecere sportivă într-un istovitor maraton fizic și, mai ales,

nervos, cu urmări dintre cele mai nefaste și neavînd, oricum, nici o legătură cu sportul.

În ceea ce privește a doua condiție, ea dădea din start campionului un avantaj de 2 puncte deoarece, pentru a cîștiga meciul, șalangerul trebuia să învingă neapărat cu 10–8. În nici o disciplină sportivă liderului nu i se dă un asemenea avans.

Congresul extraordinar al F.I.D.E., desfășurat în martie, la Bergen aan Zee, a luat o hotărîre... solomoniană, admițînd prima condiție a campionului (număr nelimitat de partide) și respingînd-o pe cea de a doua. În acest fel însă, dispărea clauza meciului nul (de care a beneficiat în două rînduri Botvinnik, la întîlnirile sale cu Bronstein și Smislov), în condițiile create întîlnirea neputîndu-se încheia niciodată la egalitate.

Fischer a dezavuat nu numai decizia Congresului extraordinar, dar și organizația supremă a șahului ca atare, socotînd-o nereprezentativă și exprimîndu-se (dacă nu cumva cuvintele i-au fost atribuite) că „problema titlului mondial privește doar pe campion și șalanger, nicidecum pe altcineva”. Dar el a fost din nou inconsecvent, refuzînd să trateze cu Karpov, deși președintele federației filipineze, Campomanes, își oferise pentru aceasta bunele oficii.

Pentru majoritatea specialiștilor și a comentatorilor din lumea șahului, gestul lui Fischer rămîne cu totul de neînțeles. Pe marginea lui s-au făcut nenumărate supoziții, interpretări și speculații. Există păreri că Fischer nu s-ar fi prezentat la meci chiar dacă F.I.D.E. îi accepta toate pretențiile. Probabil că atunci Karpov ar fi refuzat să joace. Este adevărat că prin caracterul dificil pe care îl are, prin atitudinea capricioasă și adesea arogantă, Fischer și-a creat foarte multe antipatii. La Bergen, de pildă, toate federațiile vest-europene au votat în bloc împotriva sa, ceea ce l-a determinat pe reprezentantul S.U.A., colonelul Edmondsson, să spună, aparent în glumă, că marelui maestru i se plătesc niște polițe mai

Ore de relaxare, dar și de pregătire fizică pentru campionul lumii. Antrenorul său, Semen Furman, că de obicei... studiază

vechi, pentru faptul că în fața tablei el îi ridiculiza pur și simplu pe adversarii din bătrînul continent (victoriile sale cu 6-0 la Taimanov și Larsen, sau 6 1/2 - 2 1/2 la Petrosian).

Cît este adevărat și cît este fabulație în privința lui Fischer, a stării și preocupărilor sale actuale, nu poate spune nimeni cu precizie, pentru că marele jucător trăiește de peste 3 ani într-o totală izolare. Unii afirmă că el ar fi muncit enorm în această perioadă, studiind și analizînd toate partidele importante jucate între cei mai buni jucători ai lumii, că ar fi descoperit noi și fabuloase variante. Alții, dimpotrivă, spun (din surse... sigure) că Fischer este incapabil să mai joace șah, fiind total prăbușit într-o manie mistico-religioasă, urmărit de fobia persecuției. Cică, pentru a nu fi recunoscut și-ar fi lăsat o imensă barbă roșie. Unii cred că averea sa este imensă, alții că e complet ruinat...

Dar două lucruri sînt absolut certe :

1. Că dispariția sportivă a lui Bobby

Fischer este o mare pierdere pentru șah, domeniu pe care el l-a îmbogățit considerabil cu talentul, arta și geniul său ;

2. Anatoli Karpov nu are nici o vină în toată această treabă (cum încearcă să insinueze unii comentatori ostili marelui maestru sovietic), că el a luptat corect, brav și foarte din greu pentru a deveni șalanger, iar apoi s-a pregătit cu maximum de grijă și încordare pentru meci.

Și dacă, la început, unii admiratori prea exaltați ai lui Fischer îl socoteau pe tînărul student leningrădean o pradă ușoară pentru american, acum -- după ce Karpov a demonstrat elocvent marea sa valoare -- aceste păreri au fost serios zdruncinate. Se pare că meciul cu Karpov n-ar fi fost pentru Bobby chiar un galop de sănătate.

Dar, din păcate, meciul acesta nu s-a jucat și parcă cineva îmi șoptește că el nu se va juca niciodată...

Valeriu CHIOSE

SCURTĂ FIȘĂ BIOGRAFICĂ ȘI SPORTIVĂ

Anatoli Karpov s-a născut la 23 mai 1951, în centrul metalurgic Zlatoust, din Ural. A învățat să joace șah la vîrsta de 4 ani, în familie, frecventînd — încă înainte școlii — secția de începători de la Palatul pionierilor din localitate. El s-a perfecționat în școala sportivă a asociației „Trud”, unde a predat lecții și marile campioni Mihail Botvinnik.

La 11 ani se mută cu familia în orașul Tula, face parte din echipa reprezentativă de juniori a R.S.F.S.R. și obține curînd clasificarea candidat de maestru. Devine maestru de șah la vîrsta de 15 ani. Termină școala medie cu medalia de aur și se înscrie la Facultatea de științe economice din Leningrad, unde este în prezent student.

Palmaresul sportiv al lui Anatoli Karpov este impresionant. Vom spicui din el numai elementele cele mai semnificative.

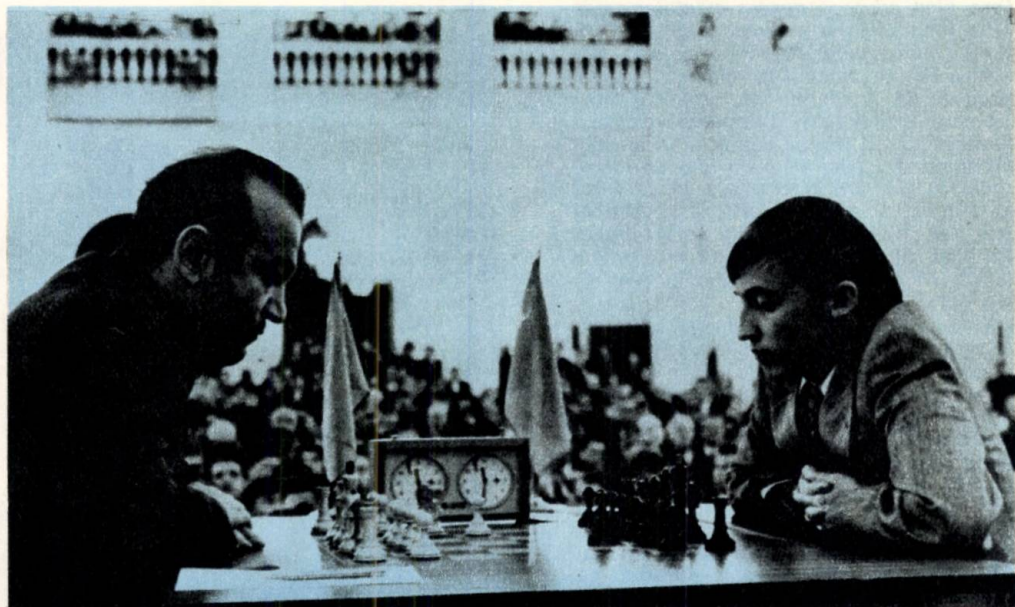
În 1969 cucerește titlul de campion mondial de juniori, devenind maestru internațional, iar anul următor îl obține pe acela de mare maestru. Ocupă locul I în impor-

tante turnee internaționale: Moscova (1971), Hastings (1971—1972), San Antonio (1972), Leningrad (1973), Madrid (1973). Face parte din reprezentativa U.R.S.S. care a cîștigat campionatul european (1973), campionatul mondial universitar (1971 și 1972), Olimpiada de șah (1972 și 1974). În 1974 obține victorii convingătoare în meciurile candidaților (cu L. Polugaevski, B. Spasski și V. Korcinoi) devenind șalangerul oficial al campionului lumii. Spre regretul lumii șahiste, Fischer n-a dorit să se prezinte la joc, preferînd să piardă fără luptă titlul suprem.

După proclamarea sa ca nou campion mondial, Karpov a apărut repede în arena întrecerilor, vrînd să arate că locul primului jucător al lumii nu este undeva într-un „turn de fildeș”, ci în mijlocul vieții sportive, în fața tablei. Și pentru a demonstra că este într-adevăr cel mai bun, a cîștigat — neînvins — marile turnee de la Portoroz-Ljubljana, a obținut cel mai bun rezultat individual la masa I în cadrul Spartachiadei popoarelor din U.R.S.S. (întrecîndu-și toți partenerii), a triumfat în superturneul de la Milano care reunise (cu mici excepții) tot ceea ce șahul contemporan are mai valoros și mai puternic.

Karpov joacă șah pentru că lubește cu adevărat șahul...

În timpul meciului cu Viktor Korcinoi, finala pretendenților

AUREL BENTU

„campionul flerului și al spiritului de anticipație“

Timpul a trecut pe nesimțite. Au trecut aproape doi ani de când unul dintre cei mai valoroși „cavaleri ai fluierului” din țara noastră și-a luat adio de la meciurile de Divizia A sau B. Parcă-l revedem pe Aurel Bentu, căci despre el este vorba, conducând cu o nonșalanță rar întâlnită atâtea și atâtea derby-uri interbucureștene. Recordman absolut al încredințării, ani în șir, a meciurilor Steaua—Dinamo, Dinamo—Rapid, Steaua—Rapid, ca și a conducerii finalelor „Cupei României”, Aurel Bentu, prin maniera cu care a știut să vegheze la desfășurarea partidelor va rămîne, cu siguranță, unul dintre acei arbitri care și-au câștigat un loc meritoriu pe podiumul de onoare al generațiilor de cavaleri ai fluierului.

„Este bine știut că pentru a înțelege subtilitățile fotbalului nu trebuie să fi fost neapărat un bun jucător dar, în orice caz, trebuie să fi dat cu piciorul în minge.” Această remarcă a lui A. Bentu se referă la acei arbitri care au încercat să „spargă” plafonul mediocrității și să devină componenți ai lotului divizionar A. „Nici eu n-am fost un fotbalist celebru, dar am jucat acolo, în cartierul meu, la Belu, la echipele ACSA și apoi la Pielari, mai bine de 12 ani. Sint cazuri de excepție cînd cineva care n-a avut nici o tangență cu fotbalul a devenit arbitru de valoare”.

Pînă să ajungă în vîrfurile piramidei arbitrajului, lăcătușul Aurel Bentu a condus, începînd din anul 1953, sute de întâlniri din campionatele de casă, promoție și onoare, acolo unde meciurile sînt mult mai „încinse” decît la divizie. A urmat anul 1957, cu bunele aprecieri ale Colegiului municipal, care i-au adus satisfacția obținerii categoriei întîi. Delegat aproape duminică de duminică la meciurile de „B”, prestațiile sale de bună ținută îl „catapultează” în anul 1961 la Divizia A. Piatra de încercare, derby-ul Rapid—Steaua, pe „23 August”, în fața unui stadion tîxît, mar-

chează evenimentul mult așteptat, marele său debut. Și, de atunci, mereu, pînă în vara lui '73, în cei 12 ani, A. Bentu, prin ținută, personalitate, exigență, promptitudine, simț al anticipației, dar mai cu seamă fler, a știut să ia întotdeauna cele mai corecte decizii, impunîndu-se cu autoritate și obținînd frumoase aprecieri.

Trecînd în revistă cîteva date din bogatul său palmares — peste 1 500 de meciuri arbitrate la toate nivelele, 20 de meciuri (la centru și linie) internaționale și în cupele europene intercluburi, purtător al ecusonului F.I.F.A. și titlul decernat celui mai valoros cavaler al fluierului obținut în anul 1968 — este interesant de văzut cum a ajuns A. Bentu arbitru.

„La noi, pe terenul ACSA, pe lîngă echipa Pielari, unde eram legitimat, mai făceau antrenament și cîteva formații de surdo-muți. Cînd aceștia încingeau cîte un joc la două porți, nimeni nu se înghesula să-i arbitreze, fiindcă erau firi mai nervoase. Intr-una din

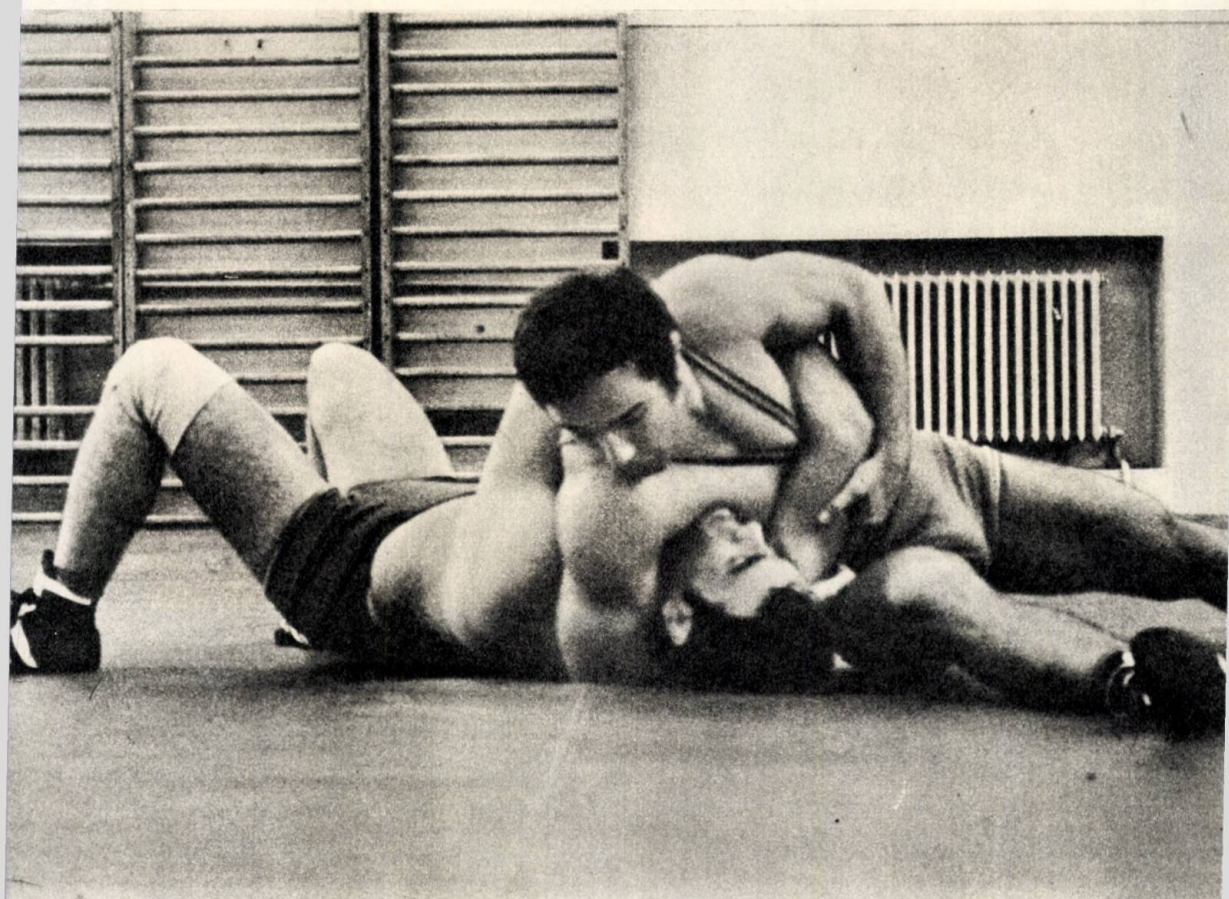

zile m-am hotărât s-o fac eu pe arbitrul. Am luat steagul și flulerul, așa cum văzusem că se arbitrează în campionatul tăcut și am pătruns pe teren. Am dictat deciziile numai din instinct și-mi amintesc, că, până la urmă, nu s-a lscat nici o ceartă. O asemenea manieră de arbitraj cerea foarte multă atenție. Când trebuia să fluier, când să ridic fanionul. La sfârșitul jocului nea Papalică (Andrei Macri, antrenorul nostru de la Pielari) mi-a spus că am talent de arbitru. Atît mi-a trebuit, că din ziua aceea mă pomeneam acasă, peste drum de stadion, cu cîte un jucător, zor-nevoie, să vin pe ACSA să conduc un meci. Cu timpul, se dusesse vestea despre mine și așa m-a depistat și Gogu Rădulescu, pe vremea aceea președintele Colegiului de arbitri. Cuvintele de încurajare și sprijinul acordat m-au decis să urmez cursurile de arbitri. Așa mi-am început îndelungata „carieră”, care, din păcate însă s-a sfîrșit atît de repede”.

A. Bentu este în preajma împlinirii a 52 de ani. Astăzi, el re trăiește nostalgia marilor stadioane din țară și de peste hotare, unde a condus cu măiestrie și talent atîtea și atîtea întîlniri, răsfoind filele albumului cu amintiri. „Am impresia că o iau de la capăt. Conform regulamentului, am dreptul să conduc meciuri în campionatele municipal și județean. Este și aceasta o consolare. Nimic nu-mi poate umple mai mult inima de bucurie, decît atunci cînd văd cît de mult mă respectă și astăzi jucătorii”.

Cu prilejul unor discuții cu antrenorii și jucătorii echipelor divizionare, fie că este vorba de Nicușor, Bone, Cernăianu, Dumitrescu, Reinhardt, Constantin, fie de Dinu, Lucescu, Oblemenco, Răducanu, Domide, Iordănescu, Dembrovski etc., dacă îi întreb cine ar vrea să-i arbitreze duminică în campionat, răspunsul este de fiecare dată prompt: „Păcat că s-a retras Bentu...”

Gheorghe NERTEA

— Sper că nu te-ai supărat...

ÎNȚEPRINDEREA PRODUSE ALIMENTARE

Str. Cîmpul Moșilor nr. 5, București, sector 3.

Telefon 35.22.00

vă recomandă produsele sale :

- băuturi răcoritoare – în 14 sortimente
- produse gospodina – preparate și semipreparate
- semipreparate din pește – în 30 de sortimente
- preparate din carne – în diverse rețete de casă

- semipreparate din legume (murături și legume congelate)
- produse de patiserie
- sosuri alimentare condimentate (în 8 sortimente)
- sifoane clasice și apă gazoasă.
- gheață carbonică și gheață artificială.

MAGAZINUL NEALIMENTAR

din Complexul B.I.G.
Piața Sudului Berceni

I.C.S. Magazinul UNIVERSAL București oferă publicului cumpărător un variat și bogat sortiment de țesături din bumbac, lână și mătase, tricotate, confecții și încălțăminte pentru femei, bărbați și copii; televizoare, aparate de radio, biciclete, jucării, bijuterii, articole sportive.

Magazinul OLIMPIC
str. Lipscani nr. 21

Magazinul BUCUREȘTI
str. Bărăției nr. 2

Magazinul BIJUTERIA
Calea Victoriei nr. 22,

Magazinul HANUL MANUC
str. 30 Decembrie nr. 62

Magazinul CLUB-SPORT
str. Băcani nr. 4

La magazinul B.I.G. mai puteți găsi și articole de sticlărie, porțelan, faianță și tacâmuri.

„EXISTA PERSPECTIVA UNOR PREZENȚE ROMÂNEȘTI ÎN TOATE FINALELE J.O. DE LA MONTREAL...”

Interviu de anticipație
cu
PIERRE FERİ
președintele Federației
internationale de scrimă

Unul dintre cei mai buni cunosători ai mușchetarilor noștri, **Pierre Feri**, președintele Federației internaționale de scrimă, a avut amabilitatea să acorde Almanahului „Sportul” un interviu pe teme olimpice. Un interviu de anticipație, acum la mai puțin de un an distanță de momentul ridicării cortinei pe marea scenă a Olimpiadei de la Montreal...

– **Abordind probele în ordinea lor clasică, v-am ruga să vă referiți, pentru început, la floreta masculină. Ce ierarhie întrevedeți după Montreal?**

– Floreta masculină este în genere o probă de regularitate, astfel că în mod normal n-ar trebui să apară surprize. Merg, de aceea la individuale, cu francezii Noel, Talvard și Pietruska, cu italianul Montano, cu cel puțin cite un reprezentant al floretiștilor sovietici și polonezi. Merg, de asemenea, pentru turneul final, cu Petru Kuki, acest foarte tânăr floretist român care ne-a încântat de două ori consecutiv la „mondialele speranțelor”, de la Istanbul și Ciudad de Mexico. Plusul de maturitate și experiență ce l-a dobân-

dit de atunci îl recomandă ca pe un viitor fruntaș în floreta mondială. La echipe, **statu quo**. Deci, Franța, U.R.S.S., Italia, RFG. Firește, dacă echipa României va ajunge la omogenitatea valorică necesară și aceasta urmează să se vadă la toate testele anului 1976 – ea ar putea să intre în discuție pentru disputa din semifinale.

– **Și la floreta feminină?**

– Victoria unei românce la ultima ediție a Campionatelor mondiale vine să relanseze ideea că o reprezentantă a țării dv. se poate impune și la Montreal. Ea ar urma să fie tot Ecaterina Stahl sau Ileana Gyulai-Jenei, dacă nu Suzana Ardeleanu. Cred, însă, că talonajul din partea celorlalte aspirante va fi mult mai aspru, mai dur. Sovieticele Sidorova și Kniazeva, în primul rînd, nu vor scăpa ocazia de a se revanșa după Budapesta, după cum unguroaicele Bobis și Schwarzenberger pot emite pretenții la locuri pe podium. Pentru echipe, prima șansă rămîne, cel puțin teoretic, de partea URSS, care de la Ankara încoace (n.n. ediția

1970 a C.M.) se arată a fi cea mai constantă formație feminină de floretă. Perspective pentru celelalte medalii există pentru echipele României, Ungariei și Franței.

— Unde mai anticipați succese pentru scrimerii români ?

— În scrimă, la nivelul probelor de spadă și sabie, lupta rămâne indecisă chiar și într-o competiție de mare anvergură, în care concurenții sînt dispuși să ofere totul în vederea apropierei succesului. Amintiți-vă de Göteborg și Grenoble, unde echipa dv. de spadă a fost la un pas de victorie în fața celei a Ungariei și, respectiv, a R.F.G., ambele medaliate ale mondialelor. În caz de victorie, reprezentanții României puteau fi pe podium. Evident, istoria se poate repeta. Și aceasta nu numai la echipe, ci și la individual, unde, de asemenea, nu duceți lipsă de valori autentice. Văd, la fel, o luptă sportivă foarte echilibrată și la sabie. „Cvartetul” României a dovedit la Budapesta (ca și la Grenoble cu doi ani în urmă, dealtfel) că are forța fizică și psihologică necesară pentru a se angaja în disputa pentru medalii. Lingă Irimiciuc îl aveți acum ferm pe Pop, în timp ce alți doi foarte tineri sportivi, Marin și Frunză, completează o echipă puternică, adeptă a spiritului modern, ofensiv, de luptă. În același timp, Irimiciuc — dacă va fi mult mai calm — și Pop, sabrer de o mare subtilitate și cu o tehnică aproape desăvîrșită, pot concura în turneul final.

— Cu alte cuvinte, monsieur Feri, dv. anticipați prezențe românești la aproape toate finalele Olimpiadei canadiene...

— În anticipările mele plec de la ideea că românii sînt sportivi excelent dotați pentru scrimă. Au demonstrat-o de atîtea ori din 1956 încoace (n.n. anul J.O. de

la Melbourne, în care Olga Orban-Szabo a fost medaliată cu argint). Selecția foarte riguroasă ce se face în scrima românească este de bun augur pentru realizarea unor performanțe valoroase, ca și munca plină de dăruire, de autentici artizani, a măestrilor de scrimă. Li cunosc și îi apreciez în mod deosebit pe Csipker, pe Vilcea, pe Chelaru. Sînt nume de tehnicieni de reputație mondială. După aceea intervine orientarea federației dv. naționale, care are în frunte un președinte foarte activ, dornic să ajute efectiv scrima, să contribuie la propășirea acestui sport olimpic, așa cum o face și în organismul nostru internațional, în calitate de membru al Comitetului Executiv. Ce vreau să subliniez, în ultimă instanță, este faptul că există în România un climat foarte prielnic pentru dezvoltarea acestui sport, susținut ferm de oficialități, de mulți oameni inimoși și competenți, de toți specialiștii. Toate acestea concură la obținerea unor rezultate de prestigiu, la înregistrarea de multiple satisfacții. Așa trebuie văzută și perspectiva scrimei românești la J.O.

Înainte de a-i mulțumi călduros președintelui F.I.S., Pierre Feri, pentru interviul acordat, l-am rugat să ne împărtășească punctul său de vedere cu privire la posibilitatea organizării de către țara noastră, într-un viitor apropiat, a uneia din edițiile Campionatelor mondiale de seniori.

— Se înțelege că mi-ar suride o asemenea posibilitate și o voi susține din toată inima. Românii se află printre fruntași în scrima mondială, sînt excelenți organizatori. Și apoi tradiția de peste 100 de ani a acestui sport la dv. recomandă găzduirea unei astfel de întreceri de anvergură !

Tiberiu STAMA

o dispută pentru iubitorii atletismului:

OWENS SAU NURMI ?

CINE A FOST „CEL MAI BUN?”

Lumea sportului nu mai este de conceput astăzi fără clasamente. Într-o permanentă tendință spre ierarhizare, amatorii de sport abordează cu pasiune jocul de-a „cine-i cel mai bun?”.

Răspunsul la asemenea întrebare este cel mai dificil de dat la disciplinele sportive în care varietatea probelor — și deci numărul candidaților — face mai anevoioasă selecția. În ciclistism, de pildă, am putea alege destul de repede între Merckx, Anquetil, Coppi și Bartali. Iar în box, dacă am pune întrebarea „cine-i cel mai bun?”, răspunsul ar fi prompt: Cassius Clay, chiar dacă Joe Louis, Jack Dempsey — și nu mai ei — ar putea contesta op-

țiunea, pentru că guralivul campion al lumii proclamă, de atîta vreme, singur, despre sine, că este „cel mai mare”...

Ce te faci însă în atletism, unde lista pretendenților este atît de mare încît confratele „Sport” din Katowice a apelat la un larg referendum de specialitate pentru a afla soluția, concretizată într-un bogat clasament al „celor mai buni 10” din toate timpurile, printre atleți, ca și printre atlete.

Deci, cine-i cel mai bun? Anchetă citată l-a așezat în fruntea listei pe Jesse Owens, înaintea lui Paavo Nurmi. Preferința a fost determinată poate de faptul că tocmai se împliniseră 40 de ani de cînd, la 25 mai 1975, la Ann Arbor

(S.U.A.), un atlet stabilea, într-o singură după-amiază, 6 recorduri mondiale: pe 100 yarzi — 9,4 sec, pe 200 m și 220 yarzi în linie dreaptă — 20,3 sec, pe 200 m și 220 y garduri — 22,6 sec și la săritura în lungime — 8,13 m (un record care va rămîne neclintit pe tabela mondială timp de un sfert de veac!). Numele acestui atlet american de culoare: Jesse Owens.

Tot 40 de ani se vor împlini, în 1976, de cînd fenomenalul Owens și-a repetat triumful, consacrandu-se definitiv, cu pri-lejul Jocurilor Olimpice de la Berlin (1936), unde a obținut 4 medalii de aur într-o singură săptămînă. Tot senzaționalul performanțelor sale de atunci reiese din simpla trecere în re-

vistă a celor 8 zile de concurs :
— duminică 2 august : 100 m (serie) în 10,3 sec ; 100 m (sfert de finală) în 10,2 sec ;

— luni 3 august : 100 m (semifinală) în 10,4 sec ; 100 m (finală) în 10,3 sec și medalie de aur ;

— marți 4 august : 200 m (serie) în 21,1 sec ; 200 m (sfert de finală) în 21,1 sec ; săritură în lungime — 7,87 m în eliminatorii, 8,06 m în finală și medalie de aur ;

— miercuri 5 august : 200 m (semifinală) în 21,3 sec ; 200 m (finală) în 20,7 sec. și medalie de aur ;

— sâmbătă 8 august : 4×100 m (serie) în 40,0 sec (Owens, Metcalfe, Draper, Wykoff) ;

— duminică 9 august : 4×100 m (finală) în 39,8 sec și medalie de aur.

O săptămână cum și-ar dori orice atlet din lume !

Particularitatea lui Jesse Owens stă tocmai în faptul că a reușit să strălucească în două specialități atât de diferite, cum sînt alergarea și săriturile. Performanțe asemănătoare — în sprint, alergare pe garduri și săritura în lungime — n-a mai reușit decît o femeie : Fanny Blankers-Koen. „Olandeza zburătoare” — cum i s-a spus — a cîștigat și ea 4 medalii de aur la Jocurile Olimpice de la Londra (1948) : la 100 m, 200 m, 80 m garduri și ștafeta de 4×100 m. La săritura în lungime — deși deținea recordul mondial — n-a mai putut lua startul din cauza programului prea încărcat !

Dar atletismul feminin era abia la a patra sa Olimpiadă (față de 10 ale bărbaților) și valul de recorduri la atlete era poate explicabil, întrucît concurența nu devenise încă acerbă. Iată de ce performanțele lui Jesse Owens cîntăresc ceva mai greu.

În lupta pentru primul loc n-ar mai rămîne decît marele Paavo Nurmi. La număr de medalii situația e clară : Nurmi are 9, Owens doar 4. Dar finlandezul a cules roade la 3 Olimpiade, în timp ce americanul doar la una singură. Se știe doar că sprinterii (ca și săritorii în lungime) se exprimă explo-

ziv și deci au o carieră sportivă mult mai scurtă decît a fondștilor, care-și consumă forțele ceva mai treptat. Nici un sprinter nu a reușit să cîștige încă de două ori proba de 100 m la Jocurile Olimpice. În schimb, există o serie de alergători de fond care și-au repetat victoriile : cehoslovacul Zatopek (4 victorii), finlandezii Ritola (5) și Kolehmainen (4).

Dintre cele 9 medalii de aur, Nurmi a obținut 6 în probe individuale și restul în probe pe echipe. Una dintre aceste probe — crosul — nici nu mai figurează (din 1928) în programul olimpic. Faima rezistenței sale excepționale s-a creat mai ales în 1924, la Olimpiada de la Paris, unde Nurmi a cîștigat — într-o singură oră ! — probele de 1 500 m și de 5 000 m. În momentul cînd finlandezul rupea firul alb de la sosirea în această din urmă probă, adversarul său din prima probă, de semifond, englezul Stallard nu-și revenise încă la vestiar...

Nurmi a deținut recorduri mondiale de semifond și fond pe toate distanțele, de la 1500 m pînă la proba de o oră. În 1932, cînd a vrut, la maratonul olimpic de la Los Angeles, să cucerească și cea de a 10-a medalie de aur, a fost suspendat, sub acuzația de profesionalism. În 1952, peste 20 de ani deci, în patria lui, la Helsinki, încredințindu-i-se ultimul schimb al ștafetei purtătoare a flăcării olimpice, Paavo Nurmi a primit o meritată reabilitare morală (la care, recent — și **post mortem** — Comitetul Olimpic finlandez vrea să adauge una **de facto**).

Sîntem aproape la capătul drumului și încă nu știm prea bine : cine e cel mai bun în atletismul mondial ? E poate preferabil să vă lăsăm să alegeți singuri, reproducînd clasamentele confratelui polonez, în care cu plăcere constatăm că româncei Iolanda Balaș-Söter i s-a acordat locul 3 printre atlete (și în care — după criteriul unei singulare și excepționale longevități în arena olimpică — și-ar fi avut locul și Lia Manoliu).

1. **Jesse Owens** (S.U.A.) 219 puncte (născut în 1919). Patru medalii olimpice de aur în 1936.

2. **Paavo Nurmi** (Finlanda) 195 p (1891—1973). Nouă medalii olimpice de aur, la trei ediții (1920, 1924, 1928).

3. **Emil Zatopek** (Cehoslovacia) 166 p (1922). Cu trei victorii consecutive (5000 m, 10 000 m și maraton) la J.O. 1952 (Helsinki) a obținut culmea carierei sale sportive. Primul atlet care a alergat 10 000 m în mai puțin de 29 min. și peste 20 km într-o oră.

4. **Alfred Oerter** (S.U.A.) 1951 p (1936). Singurul atlet din lume care și-a cîștigat proba (aruncarea discului) de 4 ori la rînd (1956—1968).

5. **Valeri Brumel** (U.R.S.S.) 89 p (1942). A corectat recordul mondial la săritura în înălțime de 6 ori (între 1961 și 1963). Deținătorul altui „record” : a sărit cu 43 cm peste propria înălțime ! Campion olimpic la Tokio (1964). Cariera sportivă întreruptă din cauza unui accident de motocicletă.

6. **Robert (Bob) Beamon** (S.U.A.) 56 p (1956). A cîștigat la Mexico (1968) săritura în lungime cu un rezultat fantastic (8,90m), pe care specialiștii îl consideră drept cel mai valoros din toate timpurile.

7. **Peter Snell** (Noua Zeelandă) 53 p (1938). Triplu campion olimpic. La Tokio (1964) a cîștigat probele de 800 m și 1 500 m, ceea ce n-a mai reușit decît englezul Hill (în 1920). A deținut recorduri mondiale pe 4 distanțe.

8. **Parry O'Brien** (S.U.A.) 45 p (1932). Neînvinș în 116 concursuri consecutive. Considerat a fi innoitorul stilului de aruncare a greutății și cel mai valoros practicant al acestei probe. Dublu campion olimpic și deținătorul a numeroase recorduri mondiale.

9. **Cornelius Warmerdam** (S.U.A.) 39,5 pe (1915). A sărit primul în lume — cu o prăjină de bambus ! — peste înălțimea considerată inaccesibilă de 15 picioare (4,57 m), perfor-

manță pe care a realizat-o (între 1940 și 1944) de 43 de ori. Recordul său mondial de 4,77 m (din 1942) a fost întrecut abia în 1957.

10. Rudolf Harbig (Germania) 37,5 p (1913—1944). A stabilit recorduri mondiale numeroase pe distanțe între 400 și 1000 m. Performanța sa de 1 : 46,6 pe 800 m (1939) a fost întrecută abia peste 16 ani.

FEMEI

1. Irena Szewinska (Polonia), 204 p (1946). Campioană olimpică la Mexico (1968), de mai multe ori campioană a Europei. În 1974 a realizat fantastice recorduri mondiale pe 200 m și 400 m, considerate a fi aproape de limita superioară a posibilităților atletice feminine.

2. Fanny Blankers-Koen (Olanda) 189 p (1918). Între 1938 și 1951 a stabilit recorduri mondiale în nu mai puțin de 7 probe individuale! Patru medalii olimpice de aur la Londra (1948).

3. Iolanda Balas-Söter (România) 141 p (1936). A dominat autoritar în lume proba de să-

ritură în înălțime între 1959 și 1966. A îmbunătățit recordul mondial al probei de 14 ori. Dublă campioană olimpică (1960 și 1964). Neînvinsă timp de 9 ani. Prima femeie din lume care a trecut înălțimea de 1,90m.

4. Renate Stecher (R. D. Germană) 86 p (1950). Probabil cea mai rapidă femeie din lume. Cu recordul mondial de 10,8 sec pe 100 m, stabilit în 1973, ar fi putut învinge de 7 ori pe bărbați în cursul primelor 8 ediții ale Jocurilor Olimpice (1896—1928).

5—6. Faina Melnik (U.R.S.S.) 75 p (1945). Prima femeie în lume care — după o serie de recorduri mondiale la aruncarea discului — a ajuns, cu performanța de 69,90 m, cel mai aproape de incredibila graniță a celor 70 m.

5—6. Wilma Rudolph (S.U.A.) 75 p (1940). Cu trei medalii de aur a devenit steaua Jocurilor Olimpice de la Roma (1960).

7. Heide Rosendahl (R.F. Germania) 65 p (1947). A atins culmea carierei ei sportive la München (1972), unde a câștigat

proba de săritură în lungime, o medalie de argint la pentatlon (cu o performanță superioară recordului mondial anterior) și a dus hotărîtor la victoria stafeta de 4×100 m a țării sale.

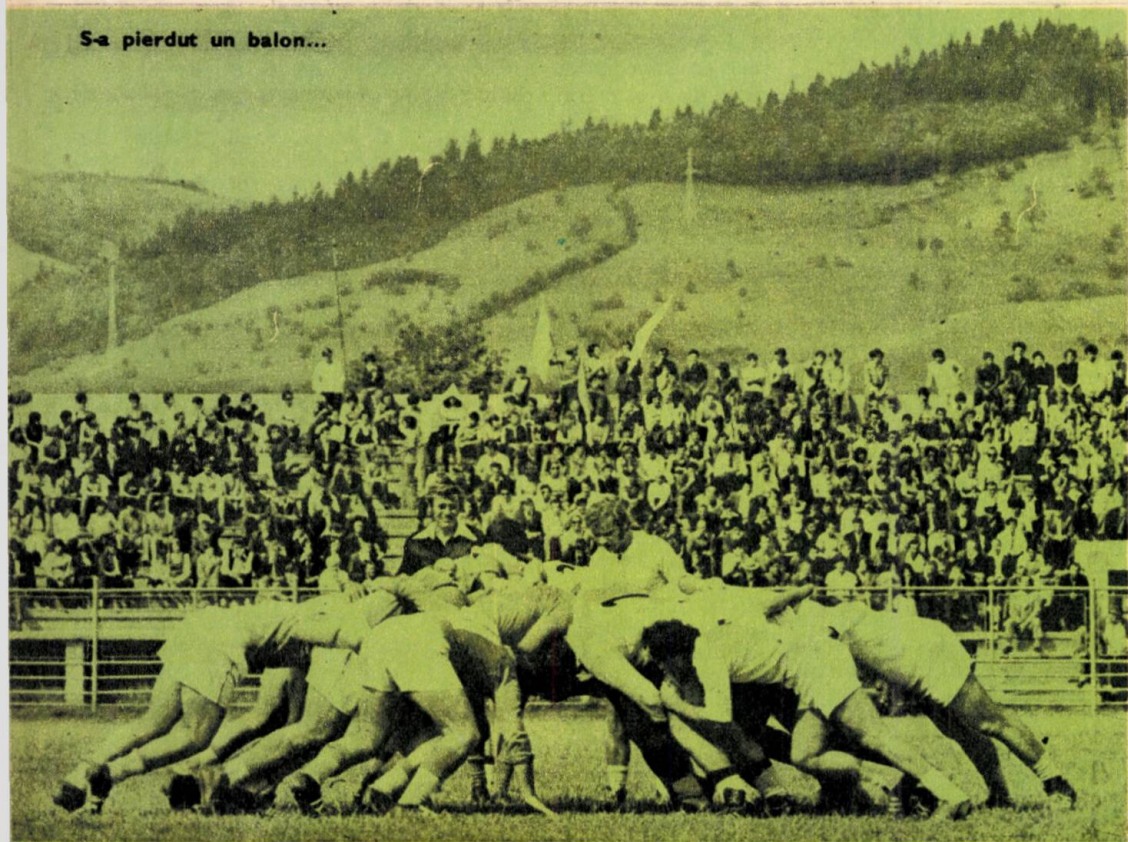
8. Nadejda Cijova (U.R.S.S.) 61 p (1945). De la J. O. din 1968 (Mexico) nu a mai cunoscut înfrîngerea. Prima femeie în lume care a aruncat greutatea peste 20 m.

9. Betty Cuthbert (Australia) 55 p (1938). Acasă, la Melbourne (1956), a câștigat 3 medalii olimpice de aur, iar peste 8 ani, la Tokio, va obține din nou victoria, dar nu la sprint, ci pe 400 m. A stabilit peste o duzină de recorduri mondiale pe diverse distanțe.

10. Stanisława Walasiewicz (Polonia) 52 p (1911). Și-a petrecut cea mai mare parte din viață în Statele Unite, devenind cetățeană americană, în 1947, sub numele de Stella Walsh. A câștigat proba de 200 m la Los Angeles (1932). Recordul ei mondial de 23,6 sec., stabilit în 1935, n-a fost depășit decît peste 17 ani!

Victor BÂNCIULESCU

S-a pierdut un balon...

S-a întâmplat la MELBOURNE...

Melbourne, 28 noiembrie 1956.

În jurul ringului instalat pe stadionul marelui oraș australian, mii și mii de oameni urmăresc transfigurați de emoție finalele olimpice la box. Ași ai „careului magic” din întreaga lume și-au dat întâlnire aici, la Melbourne, pentru a-i stabili pe cei mai buni zece dintre ei. Sovieticul Enghibarian, scoțianul McTaggart, maghiarul Laszlo Papp, americanul Jim Boyd, italianul Nenci, cehoslovacul Torma, francezul Saluden și mulți alți maeștri ai scrimei pugilistice sînt angajați în marea bătălie.

...S-a disputat cea de-a 6-a partidă a finalilor. Stadionul, în picioare, clocotește. Aplauzele nu mai conținesc. Meciul „semi-lociilor” i-a scos pur și simplu din minți pe spectatorii australieni. Deodată se face o tăcere de pustiu. Din difuzoare, vocea crainicului sparge liniștea încordată: „Winner on points, Nicolae Linca — Roumania!”

A erupt un vulcan? S-au prăbușit tribunele de beton ale marelui stadion? Nici una, nici alta. Sînt doar aplauzele spectatorilor care salută prima medalie olimpică de aur a boxului românesc.

În seara aceea de noiembrie a anului 1956, la mii de kilometri departe de patrie, sportivul Nicolae Linca își inscria numele în „cartea de aur” a boxului românesc, alături de marii săi înaintași, cunoscuți în întreaga lume, Aurel Toma și Lucian Popescu.

Dar cum a ajuns Linca la Melbourne?

Era în toamna anului 1943... Încă din Gara de Nord, băiatul acela firav, de 14 ani, sosit tocmai din Cergăul Mare, a căutat mina tatălui pe care a strîns-o tare, încercînd parcă să ia puțină putere de la ea. I se părea că toate se învîrt în jurul lui. Numai acasă, de sărbători, cînd tata îi dădea și lui să guste puțin *jinars*, i se mai păruse că lucrurile dănuiesc pe lingă el.

Au mers mult, pe străzi întortocheate, căutînd serviciu. Oriunde întrebau, li se răspundea: „N-avem locuri!” sau, în altă parte, „N-avem nevoie de copii”. Alții l-au luat chiar în ris: „Fugi de-aici cu așchiuța asta!” Cu mare greutate a reușit Nicolae să intre ca ucenic la uzinele Malaxa.

Seara, la cîmin — o baracă mare din scinduri, cu paturi suprapuse, cu rogojini în loc de cearșafuri — s-a întîlnit băiatul din Cergăul Mare cu alți copii ca el. Toți aveau parcă, fețele prea lungi și ochii prea mari și toți erau osteniți.

Într-o simbătă dimineată, tocmai cînd tră-

gea mai tare cu pila pe o piesă, l-a strigat maestrul:

— Mă Nicolae, ce faci tu după-masă?

— Ce să fac, nea Mihai? Mă duc cu băieții... Batem mingea...

— Ia mai lasă ghemotocul ăla de cîrpe. Hai cu mine la box! Boxează băieți de-ai noștri, din uzină. Și nici nu-i departe. În hala de montaj...

N-ar fi vrut să meargă la box. Nu mai fusese niciodată. Auzise doar că se bat doi, pe rupe, și-atît. Dar nici pe maestru nu-l putea refuza.

— Bine, nea Mihai, merg...

Ce furtuni or fi dezlănțuit în inima băiatului din Cergăul Mare meciurile de box din simbăta aceea, greu de spus. Cert este că de-atunci n-a mai lipsit de la antrenamentele conduse de antrenorul Nicolae Florescu, care l-a înscris pe Nicolae Linca în secția de box, cu gîndul ascuns... să nu-l urce niciodată în ring. Prea era numai piele și os. Dar puțină gimnastică și lucrul la sac n-aveau ce să-i strice. Nicolae, însă, luase lucrurile în serios. Săptămîni și săptămîni de antrenamente. Se uita cu jînd la boxerii consacrați, care făceau lecții la mînuși. Dintre toți, îi plăcea cel mai mult Stanomir. „Maestre Florescu, dar eu cînd boxez?” — întreba din cînd în cînd. Răspunsul era mereu același: „Ești prea slab, Nicolae”.

★

Trecuse vreme bună de cînd feciorul din Cergăul Mare îndesa la ghionți sacului de box, visînd la victorii care de care mai răsunătoare. Dar tristețea îl cuprindea de fiecare dată cînd dădea cu ochii de maestrul Florescu. „Ești prea slab, Nicolae” — îi citea, parcă, în priviri.

Totuși, ziua cea mare a venit, datorită întîmplării.

La o gală amicală cu boxerii de la sala Claudiu, „musca” celor de la Malaxa, accidentată, a fost înlocuită cu Nicolae Linca. Pentru spectatori, a fost un meci oarecare, între începători. Pentru Linca, însă, a fost ceva extraordinar. Și astăzi poate povesti cu lux de amănunte prima sa partidă. A terminat la egalitate cu unul Dușan.

Odată trecut prin botezul focului, Nicolae Linca s-a avîntat tot mai curajos în careul magic. L-au însoțit grija și încurajările maestrului Florescu, căruia primul (și deocamdată unicul) nostru campion olimpic la box îi poartă o adîncă recunoștință.

Sandu Dumitru, Mihai Solomon, Margelatu

s-au numărat printre adversarii săi, la începutul unei cariere care avea să fie încununată, mai târziu, cu aurul olimpic.

1948. Trecuseră cinci ani de când „Nicolae al lui Linca” venise la București. Cite nu se schimbaseră de-atunci și în țară și în viața lui Nicolae?! Băiatul din Cergău găsisese „brățara de aur” — devenise mecanic — și-și făcuse un nume în box.

La 8 ianuarie 1948 îl găsim antrenându-se în sala Claudiu, sub îndrumarea lui Ion Popa. Chiar primul său antrenor, Florescu, l-a îndrumat spre omul care avea să-i stea în „colț” pe ringul de la Melbourne. Dar cine ar fi bănuț, atunci, așa ceva?!

Performanța cere sacrificii. Și îndeosebi boxul. Noul antrenor se dovedește a fi foarte exigent. Pretinde o viață riguros reglată, cu ore fixe de masă, de somn, de antrenament. Ți convine? Bine! Nu? Iarăși bine!... Linca acceptă condițiile. Și reușește un *egal* cu

Vasile Tiță, aflat în ascensiune. Popa a fost mulțumit. Au urmat încă două meciuri egale: cu Peicin și Dumitru Engeanu. Linca era nedumerit (unde erau victoriile de altădată?), dar antrenorul său îl felicită: „Bravo! Incepi să devii boxer. În ring ai nevoie în primul rînd de cap, apoi de mușchi”.

Linca și-a continuat cariera sportivă, din 1950, la clubul Dinamo, pe atunci unul dintre cele mai tinere din țară. Aici, o nouă cunoștință: antrenorul Constantin Nour.

Sub culorile clubului dinamovist Nicolae Linca cunoaște cele mai răsunătoare succese. Chiar în anul acela Linca obține medalia de aur la turneul internațional din capitala Poloniei, învingându-l în finală pe sovieticul Serghei Scerbakov. Tot în 1950 Nicolae cucerește cel de-al doilea titlu de campion al țării.

1951. Berlin. Festivalul mondial al tinerețului și studenților. Linca urcă din nou pe

treapta cea mai înaltă a podiumului la categoria semimijlocie. Acasă, din nou campion!

1953 — Linca primește cea de a patra centură de campion național și medalia de bronz la „europenele” de la Varșovia.

De reținut că în această perioadă Nicolae Linca este aproape nelipsit din echipa națională, aducând puncte prețioase în întâlnirile pe care le-a susținut acasă și peste hotare.

*

Fără îndoială, fiecare medalie olimpică de aur își are povestea ei, cel mai adesea udată cu lacrimi de durere și de bucurie.

Povestea medaliei de aur cucerită de Nicolae Linca la Melbourne are darul să impresioneze și să uimească în același timp. Să încercăm, foarte pe scurt, să vă descriem excepționala comportare a sportivului Nicolae Linca, cel care a adus patriei prima medalie olimpică de aur la box.

...Cînd a sunat primul sunet de gong, Hector Hatch, din Insulele Fiji, s-a ridicat din colțul său, unde stătuse în genunchi, făcîndu-și o rugăciune. Nicolae Linca l-a întîmpinat, cu prudență, în mijlocul ringului. Hector atacă primul, cu o avalanșă de lovituri, dar Linca ripostează metodic, tăindu-i repede elanul cu cîteva upercuturi la corp. Repriza secundă aparține de departe reprezentantului nostru, care se și vede victorios. Dar spre sfîrșitul ultimului rund simte un fulger în mîna dreaptă. Cîștigă la puncte întîlnirea cu Hatch, dar ajuns în colțul său îl anunță pe Ion Popa: „Maestre, mi-am luxat mîna...”

O întîmplare mai nefericită nici că se putea. Popa s-a făcut alb ca varul: „Nu se poate... Să vedem...” Dar lucru prea mare nu era de văzut. Clar, degetul cel mare al mîinii drepte era fracturat.

Ce-i de făcut? Vii din România tocmai pînă în Australia, îți rupi un deget și pleci cum ai venit? Linca hotărăște singur: „Voi boxa numai cu stînga, dar voi boxa!”

Au trecut patru zile de la acest accident. Durerile s-au mai alinat. Linca urcă din nou pe ring. Adversarul lui, sud-americanul André Nicholas, pare cioplit în piatră. Mica delegație a sportivilor români și mai ales antrenorul Ion Popa așteaptă cu sufletul la gură cele ce se vor petrece pe ring. Și, culmea, de-acolo de pe ring, Linca le zîmbește. Au fost trei reprize lungi cit... trei sute. Linca a luptat mai mult cu o mîna. Cele cîteva drepte pe care le-a dat l-au durut mai tare pe el decît pe Nicholas. A învins și de data aceasta. Avea asigurată medalia de bronz. Dar mîna accidentată îi trimitea rouă între pleoape...

O zi de pauză și din nou pe ring! Adversar: vicecampionul Europei, englezul Niky Gargano. Degetul îl durea groaznic. Parcă avea un cui infipt în locul lui. Linca nu a părăsit hotelul. Stătea cu mîna în apă caldă, alinîndu-și durerile. De la antrenamente, totuși, nu a lipsit. „Maestre, să zicem că ești

Gargano... El boxează cu garda inversă... la să vedem!...” Doi oameni, Linca și Ion Popa, făureau, mai cu lacrimi, mai cu un zîmbet, o nouă victorie. Tactica de luptă? Linca trebuia să atace tot timpul, pentru a nu lăsa adversarul să-și impună tactica. Dar pînă la ring mai sînt medicii...

La controlul medical, degetele boxerilor sînt strînse pe rînd, cercetate cu atenție. Cînd este examinat, lui Linca îi vine să urle de durere, dar nu scoate nici un suspin. „Liber!” anunță medicul. Ufff! Dar, nu. Înainte de a începe meciul, trebuie puse bandajele. Din nou prezența medicului. De data aceasta, secretul a fost descoperit. Linca și Popa au devenit două sloiuri de gheață. Medicul înțelege spaima celor doi și reacționează surprinzător: cîteva punctii cu novocaină. Deci, meciul poate să înceapă.

„Tu ataci!” — aude Linca din colțul său, după primul sunet de gong. Asta era tactica stabilită încă de la antrenament. Și Linca nu s-a abătut de la sfatul antrenorului, cîștigînd toate cele trei reprize într-o manieră entuziasmantă, în fața unui adversar care era favoritul numărul unu al categoriei. Medalia de argint era asigurată.

Încă o zi de pauză. Viitorul adversar — irlandezul Fred Tiedt. Între el și Linca — medalia de aur. Modest, Linca a mărturisit că nu speră să ajungă atît de departe, mai ales după accidentul suferit în prima partidă. Poate și de aceea voința sa a atins culmi nebănuite.

În ajunul meciului, din nou punctii cu novocaină. Dar pînă să înceapă marea finală efectul novocainei aproape că trecuse. A simțit aceasta cînd i s-au pus mînușile. Dar nu a arătat-o. În colțul opus, irlandezul făcea mișcări vioaie de încălzire. Linca l-a privit cu coada ochiului și a constatat că Tiedt este mai înalt decît el cu un cap și că are brațe foarte lungi. Observația a avut darul să-l pună pe gînduri. Dar nu mai era timp de reflecție. A sunat gongul și Linca a pornit la atac. Un atac neîntrerupt de... trei minute! Tiedt a plecat năucit în colțul său. Pierduse detașat o repriză, fără să-și dea seama cînd și cum.

Linca, însă, plătea scump acest asalt. Dureri ascuțite în toată mîna i-au amintit că novocaina nu mai acționa. Și mai erau două reprize...

Grea lupta pentru Linca în acest al doilea rund. Tiedt atacă de la distanță, iar cînd Linca se apropie îl strînge în brațe. Românul nu poate răspunde. Ba, la un moment dat, Linca simte ca un cuțit în ficat și dacă nu ar fi fost corzile, cu siguranță că s-ar fi prăbușit. Nu poate decît să schițeze o lovitură. Tiedt nu este dispus să o primească și se retrage. Lui Linca îi vine să urle de durere. Și mîna și ficatul îl dor îngrozitor. Și gongul ăla afurisit nu mai vine... În sfîrșit, l-a auzit sunînd, ca pe un ecou venit din depărtări. Se prăbușește pe scaunul său din

colț și Ion Popa începe să-i maseze ficatul. Linca nu-și poate descelea gura de durere. Ar vrea să spună că a ajuns la capătul puterilor, dar gândul acesta îl face să strângă din dinți cu și mai multă furie. Îl ascultă pe maestrul Popa: „Doar o repriză, Nicolae... Doar una... Poți să-l învingi... Tu ai fi primul român care...” Restul cuvintelor se pierd în sunetul gongului. Linca se ridică, își privește antrenorul și, ca prin minune, parcă-i trec toate durerile. Popa plingea!

În mijlocul ringului începe o luptă care urcă lumea pe bănci. Linca aruncă dreapta cu furie. Nu-și mai simte pumnul. Parcă ar avea doar o bucată de braț, în vârful căreia este prinsă o mânășă de fier. Irlandezul atacă, dar Linca contreză. Iată-l pe Tiedt

pe călcile! Dar își revine imediat. Din nou se aruncă și din nou Linca lovește primul, dar de astă dată continuă seria cu îndirjire, până la gongul final! Se întoarce în colțul său, unde vede... doi de Popa. Zimbește și știe de ce. Zimbește și Popa, cu lacrimi în ochi: „Bravo, Nicule! Bravo...” Vocea îi tremură și se stinge undeva în gît. Mai este oare o repriză? Lui Linca i-ar fi acum totuna... Dar nu! Se anunță decizia: „WINNER ON POINTS... NICOLAE LINCA — ROUMANIA!”

Așa a fost în seara aceea de noiembrie, la Melbourne. Lacrimi de bucurie și de durere au curs pe prima medalie olimpică de aur cucerită de un boxer român...

Petre HENT

SOLUȚIILE PROBLEMELOR ȘI STUDIILOR DE ȘAH DE LA PAGINILE 88—89

1. (I. A. Schiffman — 1927). 1. Nh4! O „cheie” foarte ingenioasă, prin care negrul este pus în „zugzwang”. Acum la 1... Tg7 2. Dh6 mat; 1... Ng7 2. Df7 mat; 1... Tg6 2. Df3 mat. Cursă: 1. Nf4? Tg6! și matul de la f3 nu mai este posibil.

2. (O. Costăchel — 1931). 1.Dg5!, după care regele negru are patru cîmpuri, „în stea”: 1...R: e8 2.Nb5 mat; 1...Rc8 (e6) 2.Ng4 mat; 1...Rc6 2...Db5 mat. O excelentă ilustrare a temei „Rex polus”.

3. (Em. Dobrescu — 1955). Joc aparent (ca și cum negrul ar fi la mutare), 1...N oriunde 2. De2 mat; 1...Nd2 2.De4 mat. Soluția: 1.c4 (Zugzwang) și acum, 1... N oriunde 2.De4 mat; 1... Nd4 2.De2 mat. Frumusețea acestei probleme clasice stă în inversarea maturilor din soluție față de cele din jocul aparent.

4. (V. Nestorescu — 1959). Cursă: 1...Del? Cd2! și 1. Rd6? Cd4! Soluția: 1.Dg1! (Zugzwang), după care: 1... Ra2 2. Da7 mat și 1... C oriunde 2. Dd4 mat. Jocurile schimbate din curse și din soluție (tema Zagoruiko) dau

o deosebită valoare problemei.

5. (V. Costin — 1902). 1. Da7! Rf8 2.Dal Ng7 3. D:a8 mat. După cum se vede, matul se obține prin 3 mutări „maximale” (cele mai lungi) ale damei. După 2...Dal se amenință mat tot printr-o mutare maximală: 3.Dh8.

6. W. Pauly — 1930). Joc aparent: 1... Rb3 2. Dd3 mat. Soluția: 1. Dc5 Db3 2.Dc2 + Ra3 3.Dc3 + Tb3 4. Dc5 + Tb4 5. Dd6!! S-a ajuns la poziția inițială, cu singura diferență că acum negrul este la mutare (O admirabilă ilustrare a jocului aparent). Urmează 5...Rb3 6.Dd3 mat.

7. (C. Centurini — 1925). Ideea de câștig constă în alungarea nebulului negru de pe diagonală h2-b8 sau interferarea ei prin Nc7. Albul încearcă să ajungă cu nebulul la b8. Soluția: 1.Nh4! Amenință manevra Nf2-a7-b8-c7. 1... Rb6 2. Nf2 + Ra6! 3. Nc5! Ng3 4. Ne7. Amenință Nd8 și Nc7. 4... Rb6 5. Nd8 + Rc6 6. Nh4!! Poanta combinației. Nebulul nu poate fi luat din cauza transformării pionului. 6... Nh2 7. Nf2 și câștigă în felul următor 7... Nf4 8.Na7 Nh2

9.Nb8 Ng1 10.Ng3 Na7 11.Nf2!!

8. (B. Horvitz — 1925). Marele avantaj material al albului — turn și pion în plus — pare inoperant deoarece regele său nu are ieșire. Și totuși, 1. Rf8!! Numai prin acest sacrificiu de cal se poate forța victoria. 1...N:e7 + 2. Rd8 Rg7! 3. Tg8 + ! R:h7. Albul a sacrificat și pionul pentru a ajunge la o poziție de excepție în care turnul câștigă împotriva nebulului. Urmează o foarte instructivă manevră: 4.Rf7 Nh4 5.Tg4 Nd8 6.Td4 Ng5 7.Td1! Nf4 8. Th1 + Nh6 9. Th2.

9. (R. Voia — 1951). 1. Rc5! Ng6 2. Rd4! Cb4 3. a7!! Albul sacrifică pionul său aparent cel mai prețios. 3... Cc6 + 4. Rc5! C: a7 5. Rb6 Cc8 + 6. Rc7 Ce7 7.Rd6!! Surpriză! Abia acum se vede că regele alb urmărește permanent calul negru, căruia propriul nebul i-a blocat cîmpul eliberator g6. La 7...Cc8 + 8.Rc7 Ca7 9. Rb6 remiză.

10. (Em. Dobrescu — 1965). 1.Tc4! Rb6! Evident, turnul nu se poate lua, deoarece urmează 2. Cd6 + 2.Tb4 + Ra5 3. Ta4 + Rb5 4. Rb2! Se amenință Cc3. 4... De2 + 5. Rb3 Dd1 + 6.Rb2! Remiză. Turnul nu poate fi luat nici cu dama și nici cu regele.

PĂRINȚI ȘI COPII

În lumea fotbalului, cazurile în care fiii marilor fotbaliști s-au ridicat la înălțimea părinților lor prin talent și clasă sînt destul de puține. Propunîndu-ne acest subiect pentru „Almanahul Sportul” — 1976, am făcut o atentă cercetare a cazurilor cunoscute existente în România și în cîteva țări. Ei bine, copiii fotbaliștilor nu s-au ridicat, de regulă, la nivelul valoric al părinților. Există, desigur, excepții. Exemplul cel mai bun este acela al maestrului emerit al sportului Dan Coe, mai bine de un deceniu purtător al tricoului formației feroviare din Capitală și al celui tricolor, fiul binecunoscutului Duce Coe, fost jucător la Sportul studentesc. Despre Ince IV, format la Tg. Mureș și afirmat la Politehnica Iași, unde joacă din 1965, se poate spune că a atins clasa tatălui său, Ince II, cu toate că acesta a îmbrăcat și tricoul național, ceea ce fiul său n-a reușit.

Apoi, în Italia, este cazul lui Sandrino Mazzola, atacantul lui Internazionale Milano, jucător mai valoros decît tatăl său, Valentino. În sfîrșit, trebuie amintit aici și exemplul lui Pelé, care l-a întrecut cu multe lungimi pe tatăl său „Dondinho” do Nascimento.

lordache — fiul și tatăl

PORNIND DE LA PETSCHOVSKI

Cercetînd fișele marilor noștri fotbaliști, am descoperit, mai întîi de toate, că mulți n-au avut băieți. De pildă, *Ilie Oană, Coracu, Gică Popescu, Dumitrescu III, Ozon, Bone, Constantin, Nicușor*, din generația mai veche, sau *Ivănescu, Creiniceanu, Costică Toma, Voinescu, Tătaru I, Mircea Drîdea, Fronea, Raksi* sau *Oblemenco*, din generația mai nouă. Dintr-un început, deci, orice discuție este înlăturată. Copiii altora au îmbrățișat alte discipline, ca de pildă fiul lui *Nicolae Sabaslău* care este un bun înotător, al lui *Ștefan Dobay* a făcut atletism, ca și al lui *Andrei Sepci*, la un moment dat un bun decatlonist etc. În sfîrșit, *Cristian*, fiul regretatului gazetar de fotbal *Petre Gațu*, fost jucător la

Sportul studentesc, și-a găsit împlinirea în handbal, unde a cunoscut cele mai mari succese.

Se spune că e greu să simți în spate povara unui nume vestit, să urmezi întocmai calea celui ce l-a făcut celebru. Așa e, probabil, cazul celor doi fii ai lui *Petschovski*, jucătorul căruia i s-au închinat atîtea și atîtea articole, ca și o carte, prototipul fotbalistului modern, despre care se poate spune că... s-a născut prea devreme, înainte ca fotbalul să cunoască o dezvoltare atît de mare pe scară internațională, care să-i dea lui „Peci” posibilitatea să-și afirme talentul și măiestria ieșite din comun. Cu toate că pe vremea cînd activau la juniori se spunea despre

ei că vor pași pe urmele tatălui lor, *Petschovschi I* și *Petschovschi II* au jucat citva timp la U.T.A., pentru ca să activeze apoi în Divizia B, la C.F.R. Arad. Dar în acest oraș, centru cu o frumoasă reputație fotbalistică, mai sînt și alte cazuri de copii care și-au urmat părinții pe gazon. De pildă fiul internaționalului *Andrei Mercea*, coechipier cu *Petschovschi*. El nu a trecut însă pragul primei divizii. Sau al celebrului *Schwartz*, interul care, se spune, a creat faima lui *Dobay*: după ce a jucat mulți ani în „B”, la C.F.R. și Rapid Arad, a evoluat un sezon la U.T.A., pentru a se evidenția acum sub tricoul Corvinului Hunedoara. O activitate mai intensă în „A” a avut portarul *Weichelt*, fost la U.T.A. cu aproape un deceniu în urmă, fiul internaționalului *Carol Weichelt*, jucător la S.G.A. Arad și C.A.T. Timișoara.

Dar să nu părăsim Banatul, care ne mai oferă și alte cazuri de fii care au urmat exemplul părinților lor pe terenurile de fotbal. De pildă, *Jivan*, portarul Politehnicii Timișoara, fost și el la Rapid Arad, de cîteva ori și prin loturile reprezentative, este fiul fostului jucător cu același nume, prezent cu 15—20 de ani în urmă în echipele C.C.A. București și U.T. Arad; apoi, *Gheorghe Cotormani*, fiul celebrului mijlocas central al reprezentativei României, *Rudolf Cotormani*, a avut o lungă carieră în Divizia A, ca jucător la Politehnica Timișoara și Jiul Petroșani. Rămînînd în aceeași arie, să-i amintim pe cei doi *Czako* (unul extremă, celălalt fundas), amîndoi evidențiați sub culorile lui U.T.A., fiii fostului internațional *Iosif Czako*, participant la prima ediție a campionatului mondial, din 1930, de la Montevideo.

Să parcurgem cîteva sute de kilometri, pînă la București, unde *Gabriel Iordache*, fiul fostului internațional *Eugen Iordache*, după ce a purtat tricoul alb-negru al lui „U” Cluj-Napoca, le-a îmbrăcat pe cele ale Progresului și Voinței București. Tot la București, în anii imediat următori războiului, în linia de atac a Unirii Tricolor, alături de *Ozon*, activa *Rugiubei*. Fiul acestuia, atacant și el („mai talentat decît

Dan Coe și tatăl său, nu mai puțin cunoscutul Duce.

Dembrovski”, după cum ne spunea fostul său antrenor, *C. Rădulescu*), s-a „pierdut” din cauza vieții dezordonate pe care a dus-o. De la S.C. Bacău a ajuns la Știința Bacău și acum la Prahova Ploiești.

În campionatul în curs, un tînăr înaintaș începe să se afirme: *Gheorghe Vaczi II*, jucător la „U” Cluj-Napoca. El este fiul fostului centru înaintaș al lui I.C. Oradea, U.T.A. și al echipei naționale, *Gheorghe Vaczi I*. Aflat la începutul activității, rămîne un tînăr care trebuie urmărit. Să amintim însă un fapt petrecut cu doi ani în urmă pe un teren din Timișoara. Se juca partida de juniori C.F.R. Timișoara—„U” Cluj-Napoca. Atacant central la „U”, *Vaczi II*; fundas central la C.F.R., *Androvici II*, fiul fostului internațional. Peste ani, fiii lor au reeditat duelurile *Vaczi-Androvici* de acum aproape două decenii...

PELÉ ȘI MAZZOLA, DOUĂ EXEMPLE

Cercetînd și fișele jucătorilor de valoare din alte țări, am ajuns la concluzia că în multe rînduri fiii și-au egalat (și chiar întrecut) tații. De pildă, toată lumea își amintește de declarațiile făcute de *Pelé*, care afirma că tatăl său a fost un excelent jucător la Fluminense și că doar un grav accident la picior l-a împiedicat să ajungă în echipa națională. De fapt, „*Dondinho*” s-a remarcat în special la Atletico Tres Coraões, un mic club din provincie. Cu toate că și al doilea fiu al său și-a încercat

talentul în fotbal, doar cel ce avea să primească supranumele *Pelé* avea să devină cel mai mare jucător al fotbalului modern, omul cărui i s-a ridicat statuie și în amintirea faptului că a marcat 1 000 de goluri, și în onoarea carierei sale excepționale prin rezultate, ținută, strălucire, seriozitate, corectitudine în teren și în afara lui.

Mazzola e și el un demn urmaș al înaintașului său, *Valentino Mazzola*, decedat la 4 mai 1949, împreună cu *Bacigalupo*, *Ballarín*, *Martelli*, *Castigliano*, *Menti*, *Riga-*

Mazzola, tatăl și fiul,
două epoci în fotbalul italian

monti, Grezar, Loik, Gabetto și Ossola — marea echipă a lui A.C. Torino. Accidentul a avut loc întrucît bimotorul companiei „Alitalia“, în care se afla echipa ce revenea de la Lisabona, unde jucase un amical cu Benfica, s-a lovit de una din cupolele bisericii din Superga, construită la o altitudine de 600 m, pe o colină. *Sandrino* avea atunci șase ani. Fiul a continuat cariera întreruptă a tatălui, care începuse fotbalul la Veneția și devenise internațio-

nal la Torino. Îndelungata carieră a lui *Sandrino*, crescut și afirmat sub culorile lui Internazionale, e ca un arc în timp, făcînd ca numele *Mazzola* să fie zilnic, de cîteva decenii, pe buzele oricărui iubitor de fotbal din Italia. Și va mai fi dacă fratele său mai mic, *Feruccio*, mai puțin talentat, încercat și el la Internazionale dar activînd apoi la Fiorentina și Lazio, va continua să joace și după ce *Alessandro* (32 ani) va renunța la activitatea competițională.

DE LA DOMINGO DA GUIA LA DIDI

E brazilian, are pielea ca smoala și îl cheamă *Domingo da Guia*. Fiul său, blondul *Ademir da Guia*, a crescut pe lângă clubul Bangu din Rio. (Nu-l confundați cu celălalt *Ademir*, jucător în anii '50 în re-

prezentativă Braziliei.) *Ademir da Guia*, avînd acum 33 de ani, e un adevărat as, dar toți antrenorii formației „tricampeao“ l-au privit cu un ochi mult prea critic. Doar *Zagalo* l-a trecut oceanul, aducîndu-l

În fotbalul brazilian, Didi este mult mai cunoscut decît fiul său, deși au trecut destui ani de cînd nu mai activează. Chiar fotografiile sînt tentați să-l prezinte pe el în prim plan...

la „Weltmeisterschaft“, dar l-a folosit numai în prima parte a partidei cu Polonia, aceea pentru locul III. În schimb, *Domingo*, afirmat la Flamengo, echipa cu cel mai mare număr de simpatizanți, a disputat sub tricoul galben-verde (purând mai ales nr. 2) numeroase meciuri internaționale. În 1938, când avea 29 de ani și era un fundaș binecunoscut, a fost prezent cu naționala la C. M. din Franța. A jucat apoi la echipe din Montevideo, Buenos Aires și Sao Paulo, încheindu-și activitatea în timpul războiului, la 35 de ani. Între timp s-a căsătorit cu o frumoasă franțuzoaică, înaltă și blondă, care a dat naștere în 1942 unui copil alb și blond — *Ademir*.

Desigur, vi-l mai amintiți pe *Amarildo*. Micul brazilian necunoscut în lumea fotbalului mare, luând locul lui Pelé, accidentat, la C.M. din 1962, a devenit dintr-o dată vedeta echipei. După succesul din Chile a aterizat (de la Botafogo) în Italia, unde a jucat rind pe rind la A.C. Milan, Fiorentina și A.S. Roma. *Amarildo Tavares da Silveira*, care și acum se află în Italia, are un tată care se numește *Amaro Tavares da Silveira*, jucător excelent în perioada dinaintea războiului. A activat într-o echipă din orașul Campos, aflat la 100 km de Rio, unde s-a născut *Amarildo*. S-a transferat apoi cu familia la Rio și a început să joace în echipele din seria A, dar fiul său l-a întrecut net.

Din galeria părinților și a copiilor fotbaliști nu poate lipsi tandemul suedez *Nordahl*: *Gunnar*-tatăl, *Bert*-fiul. Primul a venit în Italia, unde a jucat la A.C. Milan și A.S. Roma, de la I.F.K. Norrköping (clubul care a eliminat cu câțiva ani în urmă pe U.T.A. din Cupa U.E.F.A.), după turneul olimpic din 1948, când Suedia a cucerit medalii de aur. Era poreclit *pompierul*, pentru că în orașul său făcea parte din rindurile pompierilor amatori. În schimb, în Italia, *Gunnar*, având lângă el o altă celebritate suedeză, *Liedholm*, devine — dimpotrivă — un... ațîțător de incendii în suprafața de pedeapsă, marcând 225 de goluri în meciurile de campionat și ocupînd locul secund în societatea golgeterilor italieni, unde este întrecut doar de *Piola*, datorită celor 290 de goluri ale sale.

La casa din Norrköping a lui *Gunnar*, creștea *Bert*, fiul său: fizic foarte potrivit fotbalului, frumoasă lovitură în balon, dar mai puțin har decît tatăl său. Cu toate astea, a îmbrăcat de cîteva ori tricoul naționalei suedeze.

Dar și *Green*, al treilea suedez de la A.C. Milan (toți trei au alcătuit celebra tripletă Gre-No-Li) are un fiu care iubește fotbalul. Startul acestuia a fost furtunos, dar nu a reușit să ajungă la valoarea și reușitele tatălui său.

Dar să încheiem cu galeria așilor suedezi din fotbalul peninsular amintind de *Skoglund*, purtător al tricoului cu dungi negre și albastre al lui Inter cam în aceeași vreme cu ceilalți trei. Micul suedez devine un șuteur de temut. „*Naka*“ *Skoglund* are în timpul sejurului său milanez un fiu, *Giorgio* care, desigur, a iubit și el fotbalul, dar nu a ajuns la renumele tatălui său poate și datorită faptului că acesta, jucînd în Italia, făcea parte din naționala Suediei și, la 25 iunie 1950 (la acel campionat mondial pierdut de Brazilia în fața Uruguayului), în meciul Suedia-Italia disputat la Sao Paulo, a contribuit la înfrîngerea selecționatei azzurre. Faptul n-a fost uitat și, peste ani, răutățile s-au revărsat asupra fiului său, mai mult italian decît suedez. Sau, poate, ceva îi lipsea acestui viking născut la Milano și care, fie că era la Inter sau la A.C. Milan, purta pe tricou doar numerele 13 sau 14...

Să revenim în Brazilia, patria lui *Zeze Moreira*, jucător mediocru dar antrenor faimos (cu ani în urmă a vizitat și țara noastră, împreună cu echipa Canto do Rio). Fiul său, *Wilson*, l-a secondat întocmai: deși a îmbrăcat tricoul unor echipe celebre, ca Fluminense și Nacional Montevideo, a rămas doar un bun jucător și... nimic mai mult. În cele din urmă a renunțat la cariera de artist al gazonului și, la fel ca părintele său, a început să fie atras de meseria de antrenor, vocație a familiei, *Zeze* avînd încă doi frați antrenori cunoscuți.

O carieră de jucător puțin strălucită are și fiul celebrului *Didi*, marea vedetă a echipei Braziliei — campioană mondială în 1958, antrenor în ultimii ani la Fenerbahce Istanbul, echipă cu care a vizitat și România. *Didi* are un fiu care se apropie de 24 de ani: *Bibi*. Cu trei stagii în urmă, cînd juca la Atletico Mineiro din Belo Horizonte, prin statura, eleganța în joc și ușurința cu care conducea balonul făcea lumea să exclame:

„Dar e întreg *Didi* pe vremea cînd era tînăr!“ Cu toate astea, speranțele puse în el nu s-au împlinit. Azi joacă la Manaus, în Amazonia și este un jucător bun, dar nu pentru echipa națională.

După atîtea exemple poate fi trasă o concluzie acum, la finele reportajului nostru și anume aceea că talentul de fotbalist este un dar al naturii. El nu se moștenește. În schimb, numărul copiilor care și-au urmat părinții pe gazon este impresionant. Noi ne-am ocupat doar de cîteva țări. Cine vrea să continue?

Mircea TUDORAN

Bilant 1974-1975 COMPETITIONAL

Campionate mondiale

LUPTE GRECO-ROMANE 10—13.10.1974 — KATOWICE

48 kg: 1. *Vladimir Zubkov* (U.R.S.S.), 2. C. Alexandru (România), 3. V. Gheorghiev (Bulgaria); 52 kg: 1. *Petar Kirov* (Bulgaria), 2. V. Ariutunov (U.R.S.S.), 3. N. Gingă (România); 57 kg: 1. *Fergat Mustafien* (U.R.S.S.), 2. J. Lipien (Polonia), 3. I. Frigici (Iugoslavia). M. Dumitru eliminat în preliminarii; 62 kg: 1. *Kazimierz Lipien* (Polonia), 2. A. Kavkaev (U.R.S.S.), 3. L. Reczi (Ungaria). I. Păun eliminat în preliminarii; 68 kg: 1. *Nikolai Davidian* (U.R.S.S.), 2. H. Wehling (R.D.G.), 3. A. Supron (Polonia). E. Hupcă eliminat în preliminarii; 74 kg: 1. *Vitislav Macha* (Cehoslovacia), 2. R. Göpfert (R.D.G.), 3. L. Beriasvili (URSS). A. Popa eliminat în preliminarii; 82 kg: 1. *Anatoli Nazarenko* (U.R.S.S.), 2. D. Ivanov (Bulgaria), 3. I. Enache (România); 90 kg: 1. *Valeri Riazantsev* (U.R.S.S.), 2. S. Nikolov (Bulgaria), 3. D. Manea (România); 100 kg: 1. *Nikolai Balboșin* (U.R.S.S.), 2. N. Goranov (Bulgaria), 3. N. Martinescu (România); +100 kg: 1. *Aleksandr Tomov* (Bulgaria), 2. S. Morhiladze (U.R.S.S.), 3. I. Roznay (Ungaria), ...5. R. Codreanu (România).

VOLEI 14—27.10.1974 — CIUDAD DE MEXICO

Masculin: 1. Polonia, 2. U.R.S.S., 3. Japonia, ... 6. România

Feminin: 1. Japonia, 2. U.R.S.S., 3. Coreea de Sud, ... 5. România.

CAIAC-CANOE 16—20.10.1974 — CIUDAD DE MEXICO

Caiac 1500 m (b): 1. *Vasile Diba* (România) 1:48,43, 2. G. Csapo (Ungaria) 1:49,25, 3. G. Sledziewski (Polonia) 1:50,50; Caiac

1500 m (f): 1. *Anke Ohde* (R.D.G.) 2:09,64, 2. N. Gopova (U.R.S.S.) 2:13,33, 3. M. Cozma (România) 2:15,80; Caiac 4×500 m: 1. România (*Vasile Diba, Mihai Zafiu, Pavel Erast, Atanase Sciotnic*) 7:24,56, 2. U.R.S.S. 7:25,36, 3. Polonia 7:29,83; Caiac 1000 m: 1. *Geza Csapo* (Ungaria) 4:03,25, 2. G. Sledziewski (Polonia) 4:04,30, 3. O. Perri (Italia) 4:05,98, 4. C. Macarencu (România) 4:06,49; Caiac 10000 m: 1. *Oreste Perri* (Italia) 47:02,02, 2. A. Saporenko (U.R.S.S.) 47:04,95, 3. G. Völgyi (Ungaria) 47:07,21, 4. N. Eșanu (România) 47:42,42; Caiac 2500 m (b): 1. Polonia (*Ryszard Oborski — Gregorz Sledziewski*) 1:39,11, 2. Ungaria (J. Deme — J. Radkay) 1:39,15, 3. R.D. Germană (*H. Laabs — U. Hellige*) 1:39,22, ... 5. România (L. Serghei — P. Malihin) 1:39,94; Caiac 2500 m (f): 1. R.D. Germană (*Bärbel Köster — Anke Ohde*) 1:56,37, 2. România (*Viorica Dumitru — Maria Nichiforov*) 2:03,63, 3. Ungaria (M. Zakarias — I. Tözser) 2:03,69; Caiac 21000 m (b): 1. Ungaria (*Istvan Szabo — Zoltan Bako*) 3:39,25, 2. U.R.S.S. (V. Kozubin — I. Afanasiev) 3:41,95, 3. R.D. Germană (R. Helm — H. Tiede) 3:43,25, ... 5. România (I. Dragulschi — V. Simiocenco) 3:44,42; Caiac 210000 m: 1. România (*Ion Terente — Antrop Varabiev*) 42:17,09, 2. Belgia (J. Broekx-P. Stinkens) 42:29,87, 3. U.R.S.S. (K. Kostenko — V. Kononov) 43:07,34; Canoe 1500 m: 1. Serghei Petrenko (U.R.S.S.) 2:03,23, 2. E. Zeissler (R.D.G.) 2:04,25, 3. I. Patzaichin (România) 2:04,31; Canoe 1000 m: 1. *Vasili Jurcenko* (U.R.S.S.) 4:33,23, 2. E. Zeissler (R.D.G.) 4:34,68, 3. I. Patzaichin (România) 4:39,29; Canoe 10000 m: 1. *Tamas Wichman* (Ungaria) 49:48,47, 2. V. Jurcenko (U.R.S.S.) 50:04,24, 3. I. Patzaichin (România) 51:29,91; Canoe 2500 m: 1. U.R.S.S. (*Aleksei Vinogradov — Mihail Lobanov*) 1:48,68, 2. România (Gh. Danilov — Gh. Simionov) 1:50,05, 3. Cehoslovacia (T. Sach — J. Ctvertecka) 1:50,73; Canoe 21000 m: 1. U.R.S.S. (*Vladas Tsesunas — Iuri Lobanov*) 4:02,85, 2. Polonia (J. Opara — A. Gronowicz) 4:05,29, 3. România (G. Munteanu —

V. Serghei) 4:06,92; Canoe 2 10 000 m: 1. U.R.S.S. (Vladas Tsesunas — Iuri Lobanov) 47:12,07, 2. Ungaria (T. Buday — G. Haraszty) 47:39,16, 3. Franța (A. Acard — P. Cesard) 47:45,86; Caiac 4 500 m (f): 1. R.D. Germană (Ilse Kasube, Bärbel Köster, Anke Ohde, Angela Zierzow) 1:40,46, 2. U.R.S.S. (N. Gopova, L. Kabakova, T. Korzunova, G. Kreft) 1:42,61, 3. România (V. Dumitru, M. Nichiforov, M. Cozma, A. Orlov) 1:43,41; Caiac 4 1000 m (b): 1. R.D. Germană (Herbert Laabs, Ulli Hellige, Jurgen Lehnert, Bernd Duvigneau) 3:16,38, 2. U.R.S.S. (I. Filatov, A. Dektiarev, A. Kuprikov, N. Astapkovici) 3:16,90, 3. Ungaria (J. Deme, J. Radkay, C. Varga, C. Giczay) 3:22,98,.... 5. România 3:23,07; Caiac 4 10 000 m: 1. U.R.S.S. (Leonid Derevianko, Nikolai Gorbacev, Mihail Surga, Anatoli Sarigin) 38:01,89, 2. Ungaria (C. Giczay, C. Varga, I. Szabo, S. Pomhanyl) 38:55,35, 3. Polonia (R. Oborski, K. Gorecki, G. Koltan, A. Matisiak) 38:56,15.

GIMNASTICĂ

20—27.10.1974 — VARNA

Echipe (m): 1. Japonia 571,40 p, 2. U.R.S.S. 567,35 p, 3. R.D. Germană 562,40 p,.... 6. România 547,25 p; Echipe (f): 1. U.R.S.S. 384,15 p, 2. R.D. Germană 376,55 p, 3. Ungaria 370,60 p, 4. România 369,30 p; Individual (m): 1. Shigeru Kasamatsu (Japonia) 115,500 p, 2. V. Andrianov (U.R.S.S.) 115,375 p, 3. H. Kenmotsu (Japonia) 114,750 p,18. D. Grecu (România) 111,200 p, 35. N. Oprescu (România) 100,875 p, 43. G. Păunescu (România) 107,75 p, 44. M. Borș (România) 107,55 p, 49. C. Petrescu (România) 107,30 p, 52. S. Gall (România) 107,20 p; Individual (f): 1. Ludmila Turîșceva (URSS) 78,450 p, 2. Olga Korbut (URSS) 77,650 p, 3. Angelika Hellmann (RDG) 76,875 p,.... 8. Alina Goreac (România) 75,925 p, 12. Anca Grigoraș (România) 75,125 p, 16. Aurelia Dobre (România) 74,150 p, 29. Elena Ceampelea (România) 73,325 p, 32. Rodica Sabău (România) 72,475 p, 34. Paula Ioan (România) 71,650 p; Sol (m): 1. Shigeru Kasamatsu (Japonia) 19,375 p, 2. H. Kajiyama (Japonia) 19,325 p, 3. A. Keranov (Bulgaria) 19,225 p; Cal cu mînere: 1. Zoltan Magyar (Ungaria) 19,575 p, 2. V. Andrianov (URSS) 19,375 p, 3. H. Kenmotsu (Japonia) 19,225 p; Inele: 1. Dan Grecu (România) și Viktor Andrianov (URSS) 19,525 p, 3. A. Szajna (Polonia) 19,225 p,.... 5. M. Borș (România) 19,000 p; Sărituri (m): 1. Shigeru Kasamatsu (Japonia) 19,325 p, 2. V. Andrianov (URSS) 19,250 p, 3. H. Kajiyama (Japonia) 19,225 p; Paralele: 1. Einzo Kenmotsu (Japonia) 19,375 p, 2. V. Andrianov (URSS) 19,325 p, 3. V. Marcenko (URSS) 18,850 p; Bară fixă: 1. Eberhard Glenger (RFG) 19,500 p, 2. W. Thüne (RDG) 19,450 p, 3. H. Kenmotsu (Japonia) 19,275 p; Sărituri (f): 1. Olga Korbut (URSS) 19,450 p, 2. Lud-

mila Turîșceva (URSS) 19,200 p, 3. Bozena Perdikulova (Cehoslovacia) 19,075 p, 4. Alina Goreac (România) 19,025 p; Paralele înegale: 1. Hannelore Zinke (RDG) 19,650 p, 2. Olga Korbut (URSS) 19,575 p, 3. Ludmila Turîșceva (URSS) 19,500 p; Birnă: 1. Ludmila Turîșceva (URSS) 19,725 p, 2. Olga Korbut (URSS) 19,525 p, 3. Neli Kim (URSS) 19,200 p,.... 5. Alina Goreac (România) 18,900 p; Sol (f): 1. Ludmila Turîșceva (URSS) 19,775 p, 2. Olga Korbut (URSS) 19,600 p, 3. P. Siharulidze (URSS) 19,550 p.

TENIS DE MASĂ

6—11.02.1975 — CALCUTTA

Echipe (m): 1. R.P. Chineză, 2. Iugoslavia, 3. Suedia,.... 11. România; Echipe (f): 1. R. P. Chineză, 2. Coreea de Sud, 3. Japonia,.... 9. România; Simplu (m): 1. Istvan Jonyer (Ungaria), 2. Anton Stipancici (Iugoslavia), 3—4. M. Kono (Japonia) și N. Takashima (Japonia). T. Gheorghe, S. Doboși, M. Firănescu, Al. Buzescu eliminați în preliminarii; Simplu (f): 1. Yun Sun Kim (R.P.D. Coreeană), 2. Cian Li (R.P. Chineză), 3—4. Tatiana Ferdman (URSS) și Ce Sin-ai (R.P. Chineză) Maria Alexandru, Magdalena Lesai și Viorica Moldovan eliminate în preliminarii; Dublu (f): 1. Maria Alexandru (România) — Shoko Takahashi (Japonia), 2. Ciu Sian-iun Li Mei-cin (R.P. Chineză), 3—4. Elmira Antonian-Tatiana Ferdman (URSS) și Yuki Ohzeki-Shoko Yokota (Japonia); Dublu (m): 1. Istvan Jonyer-Gabor Gergely (Ungaria), 2. Anton Stipancici-Dragutin Surbek (Iugoslavia), 3—4 J. Secretin-F. Constant (Franța) și S. Itoh-K. Abe (Japonia); Dublu mixt: 1. Stanislas Gomozkov-Tatiana Ferdman (URSS), 2. Sarkiz Sarkoian-Elmira Antonian (URSS), 3—4. Liang Ho-lien-Cian Li (R.P. Chineză) și S. Itoh-Y. Ohzeki (Japonia).

PATINAJ VITEZĂ (m)

8—9.02.1975 — OSLO

500 m: 1. Jan Storcholt (Norvegia) 40,30, 2. Ciao Ven-cian (R.P. Chineză) 40,93, 3. Harm Kuipers (Olanda) 40,99; 5000 m: 1. Sten Stensen (Norvegia) 7: 31,92, 2. Vladimir Ivanov (URSS) 7: 31,92, 3. Harm Kuipers (Olanda) 7: 33,59; 1500 m: 1. Amund Sjoebrend (Norvegia) 2: 05,03, 2. Dan Caroll (SUA) 2: 05,53, 3. Masajaki Kawahara (Japonia) 2: 05,56; 10 000 m: 1. Vladimir Ivanov (URSS) 15: 24,96, 2. Sten Stensen (Norvegia) 15: 40,05, 3. N. Varlamov (URSS) 15: 40,90; Poliatlon: 1. Harm Kuipers (Olanda) 176,002 p, 2. Vladimir Ivanov (URSS) 176,050 p, 3. Iuri Kondakov (URSS) 176,383 p.

BIATLON
11—17.02.1975
ANTERSELVA (ITALIA)

10 km : 1. *Nikolai Kruglov* (URSS) 35 : 27,7, 2. *Aleksandr Elizarov* (URSS) 35 : 33,2, 3. *Klaus Siebert* (RDG) 36 : 27,4,... 25. *Gh. Gîrniță* 38 : 51,3, 43. *N. Cristoloveanu* 40 : 19,8, 45. *Gh. Voicu* 40 : 36,6 ;

20 km : 1. *Heikki Ikola* (Finlanda) 1h. 13:52, 2. *Nikolai Kruglov* (URSS) 1h. 14 : 31, 3. *Esko Saira* (Finlanda) 1h. 15 : 08,... 11. *Gh. Voicu* 1h. 17:54, 20. *Gh. Gîrniță* 1h. 19:56, 33. *V. Fontana* 1h. 23:06, 46. *N. Veștea* 1h. 25:01 ;

4×7,5 km : 1. *Finlanda* (*Flojt, Halonen, Suutarinen, Ikola*) 1h. 55 : 10, 2. *U.R.S.S.* (*V. Tihonov, A. Ușakov, N. Kruglov, M. Elizarov*) 1h. 55:36, 3. *Polonia* (*Szpunar, Rapacz, Zierba, Truchan*) 1h. 57:13,... 12. *România* 2h. 02 : 48.

BOB 2 PERSOANE
15—16.02.1975 — CERVINIA

1. *Giorgio-Alvera-Franco Perruquet* (Italia I) 4 : 45,38, 2. *Georg Heibl-Fritz Ohlwärter* (RFG II) 4:47,50, 3. *Fritz Lüdi-Karl Häseli* (Elveția I) 4 : 48,32,... 19. *D. Panaițescu* — I. *Popa* 4 : 53,39.

SĂNIUȚE
15—16.02.1975 —
HAMMERSTRAND (SUECIA)

Masculin : 1. *Wolfram Fiedler* (RDG) 194, 533, 2. *Manfred Schmid* (Austria) 195,285, 3. *Harald Ehrig* (RDG) 196,050 ;

Feminin : 1. *Margrit Schumann* (RDG) 182, 599, 2. *Ute Rührold* (RDG) 183,925, 3. *Dana Spalenska* (Cehoslovacia) 184,296.

Dublu : 1. *Bernd Hahn-Ulrich Hahn* (RDG) 90,153, 2. *Hans Jürgen Neumann-Horst Müller* 90,166, 3. *Rudolf Schmid-Franz Schachner* (Austria) 91,406.

BOB 4 PERSOANE
22—23.02.1975 — CERVINIA

1. *Elveția II* (*Erich Schärer, Werner Camichel, Josef Benz, Peter Schärer*) 4 : 35,46, 2. *R.F. Germania I* (*Wolfgang Zimmerer, Peter Utzschneider, Albert Wurzer, Fritz Ohlwärter*) 4 : 36,49, 3. *Austria I* (*Manfred Stengl, Heinz Krenn, Hubert Jakob, Armin Vilas*) 4 : 37,09.

PATINAJ VITEZĂ (sprint)
15—16.02.1975 — GÖTEBORG

Masculin : 500 m : 1. *Katscel* (URSS) 39, 26, 2. *Evgheni Kulikov* (URSS) 39,80, 3. *Johan Granath* (Suedia) 40,05 ; 1000 m : 1. *Aleksandr Safronov* (URSS) 1 : 20,95, 2. *Valeri Muratov* (URSS) 1 : 21,72, 3. *Eppie Ble-*

cker (Olanda) 1 : 21,84 ; 500 m : 1. *Evgheni Kulikov* (URSS) 39,84, 2. *Masaki Suzuki* (Japonia) 39,89, 3. *Muller* (SUA) 40,67 ; 1000 m : 1. *Aleksandr Safronov* (URSS) 1 : 22,24, 2. *Eppie Blecker* (Olanda) 1 : 23,22, 3. *Dan Carroll* (SUA) 1 : 23,40 ; Poliatlon : 1. *Aleksandr Safronov* (URSS) 162,815, 2. *Evgheni Kulikov* (URSS) 162,935, 3. *Valeri Muratov* (URSS) 166,845.

Feminin : 500 m : 1. *Cathy Priestner* (Canada) 43,44, 2. *Vera Krasnova* (URSS) 43, 48, 3. *Monika Holzner-Pflug* (RFG) 43,59 ; 1000 m : *Sheila Young* (SUA) 1 : 29,94, 2. *Monika Holzner-Pflug* (RFG) 1 : 30,27, 3. *Tatiana Averina* (URSS) 1 : 30,73 ; 500 m : 1. *Sheila Young* (SUA) 43,92, 2. *Heike Lange* (RDG) 44,10, 3. *Ludmila Titova* (URSS) 44,49 ; 1000 m : 1. *Sheila Young* (SUA) 1 : 29,63, 2. *Ludmila Titova* (URSS) 1 : 30,94, 3. *Heike Lange* (RDG) 1 : 32,07 ; Poliatlon : 1. *Sheila Young* (SUA) 178,045, 2. *Heike Lange* (RDG) 180,830, 3. *Cathy Priestner* (Canada) 181,040.

PATINAJ VITEZĂ (f)
22—23.02.1975 — ASSEN (OLANDA)

500 m : 1. *Sheila Young* (SUA) 42,3, 2. *Cathy Priestner* (Canada) 43,7, 3. *Makiko Nagaya* (Japonia) 44,2 ;

3000 m : 1. *Sippie Tigelaar* (Olanda) 4 : 51, 05, *Karin Kessow* (RDG) 4 : 55,24, 3. *Tatiana Averina* (URSS) 4 : 58,05 ;

1000 m : 1. *Sheila Young* (SUA) 1 : 30,87, 2. *Tatiana Averina* (URSS) 1 : 30,97, 3. *Cathy Priestner* (Canada) 1 : 31,56 ;

1500 m : 1. *Karin Kessow* (RDG) 2 : 19,31, 2. *Erwyna Rys* (Polonia) 2 : 20,39, 3. *Tatiana Averina* (URSS) 2 : 20,98 ;

Poliatlon : 1. *Karin Kessow* (RDG) 186, 394, p, 2. *Tatiana Averina* (URSS) 186,653 p, 3. *Sheila Young* (SUA) 186,984 p.

PATINAJ ARTISTIC
5—9.03.1975 — COLORADO SPRINGS

Perechi : 1. *Irina Rodnina-Aleksandr Zaitsev* (URSS) 9/106,3 p, 2. *Romy Kermer-Rolf Ostereich* (RDG) 24/103,3 p, 3. *Manuela Gross-Uwe Kagelmann* (RDG) 24,5/102, 9 p ;

Masculin : 1. *Sergei Volkov* (URSS) 13/ 231,35 p, 2. *Vladimir Kovalev* (URSS) 27/228, 33 p, 3. *John Curry* (M. Britanie) 29/229,92 p ;

Feminin : 1. *Dianna De Leeuw* (Olanda) 9/230,08 p, 2. *Dorothy Hamill* (SUA) 25/224, 53 p, 3. *Cristine Errath* (RDG) 31/220 p ;

Dans : 1. *Irina Moiseeva-Andrei Minenkov* (URSS) 13/205,48 p, 2. *Coleen O'Connor-Jim Millns* (SUA) 19/205,12 p, 3. *Hilary Green-Glyn Watts* (M. Britanie) 30/199,86 p.

HOCHEI — Grupa C. 1—12.03.1975 — SOFIA

1. *Norvegia*, 2. *Bulgaria*, 3. *Austria*.
HOCHEI-Grupa B 14—23 03.1975 — SAP-
PORO.

1. *R.D. Germană*, 2. *R.F. Germania*, 3. *El-
veția*... 5. *România*.

HOCHEI-Grupa A. 3—19. 04. 1975 — MÜN-
CHEN și DORTMUND.

1. *U.R.S.S.*, 2. *Cehoslovacia*, 3. *Suedia*.

TIR CU ARCUL 26—29.06.1975 — INTERLAKEN (ELVEȚIA)

Masculin : 1. *Darrel Pace* (SUA) 2548 p, 2.
Richard McKinney (SUA) 2458 p, 3. *Kauko
Laasonen* (Finlanda) 2450 p; Feminin : 1. *Ze-
biniso Rustamova* (URSS) 2465 p, 2. *Valen-
tina Kovpan* (URSS) 2430 p, 3. *Han Sun Hi*
(RPD Coreeană) 2401 p; Echipe (m) : 1.
S.U.A. 7444 p, 2. *Japonia* 7168 p, 3. *Finlanda*
7127 p; Echipe (f) : 1. *U.R.S.S.* 7252 p, 2.
R.P.D. Coreeană 7135 p, 3. *S.U.A.* 7078 p.

SCRIMĂ 11—20.07.1975 — BUDAPESTA

Floretă (f) : 1. *Ecaterina Stahl* (România)
4 v, 2. *Olga Kniazeva* (URSS) 3 v, 3. *Ildiko
Bobiș* (Ungaria) 3 v., *Suzana Ardeleanu*,
Magda Bartoș, *Elena Pricop*, *Viorica Dragu*,
Ana Pascu eliminate în preliminarii;

Floretă echipe (f) : 1. *U.R.S.S.* (*Valentina
Sidorova*, *Olga Kniazeva*, *Naila Gilasova*,
Elena Belova, *Tatiana Zolotova*), 2. *Ungaria*
(*Magda Maroș*, *Ildiko Bobiș*, *Maria Szalnoki*,
Ildiko Tordaș, *Ildiko Rejtő*), 3. *România*
(*Ecaterina Stahl*, *Suzana Ardeleanu*, *Magda
Bartoș*, *Elena Pircop*, *Ana Pascu*).

Floretă (m) : 1. *Christian Noel* (Franta),
2. *Bernard Talvard* (Franta), 3. *Vladimir De-
nisov* (URSS). *M. Țiu*, *P. Kuki*, *T. Petruș*,
P. Buricea, *M. Niculescu* eliminați în preli-
minarii.

Floretă echipe (m) : 1. *Franta* (*Christian
Noel*, *Bernard Talvard*, *Frederic Pietruska*,
Daniel Revenu, *Paul Boscherie*), 2. *U.R.S.S.*
(*Vasili Stankovici*, *Sabir Rusiev*, *Vladimir
Denisov*, *Serghei Isakov*, *Aleksandr Roman-
kov*), 3. *Italia* (*Carlo Montano*, *Stefan Simon-
celli*, *Giovanni Granieri*, *Battista Coletti*).
România eliminată în preliminarii.

Sabie : 1. *Vladimir Nazlimov* (URSS) 4 v,
2. *Jacek Bierkowski* (Polonia) 3 v, 3. *Peter
Maroth* (Ungaria) 3 v. *D. Irimiciuc*,
M. Frunză, *I. Pop*, *C. Marin*, *A. Nilcă* elimi-
nați în preliminarii.

Sabie echipe : 1. *U.R.S.S.* (*Vladimir Nazli-
mov*, *Viktor Krovopuskov*, *Viktor Sidiak*,
Eduard Vinokurov), 2. *Ungaria* (*Peter Maroth*,
Tamas Kovacs, *Imre Gedővari*, *Aladar Gere-
vich*), 3. *România* (*Dan Irimiciuc*, *Constantin*

Marin, *Ion Pop*, *Mihai Frunză*, *Alexandru
Nilcă*).

Spadă : 1. *Alexander Pusch* (RFG) 5 v, 2.
Boris Lukomski (URSS) 2 v, 3. *Istvan Ostrics*
(Ungaria) 2 v. *I. Popa*, *P. Szabo*, *A. Pongracz*,
O. Zidaru, *N. Iorgu* eliminați în preliminarii.

Spadă echipe : 1. *Suedia* (*Rolf Edling*, *Hans
Jacobsson*, *Goran Flödstron*, *Leif Von Essen*,
Leif Högstron), 2. *R.F. Germania* (*Jurgen
Hehn*, *Elmer Beierstettel*, *Alexander Pusch*,
Reinhold Behr, *Jana*), 3. *Ungaria* (*Istvan Os-
trics*, *Csaba Fenyvessy*, *Sandor Erdős*, *Gyozo
Kulcsar*, *Pall Schmitt*). *România* eliminată în
preliminarii.

NATAȚIE 18—27.07.1975 — CALI (COLUMBIA)

Inot-Masculin : 100 m liber : 1. *Andy Coan*
(SUA) 51,25, 2. *Vladimir Bure* (URSS) 51,32,
3. *Jim Montgomery* (SUA) 51,44; 200 m li-
ber : 1. *Tim Shaw* (SUA) 1:51,04, 2. *Bruce
Furniss* (SUA) 1:51,72, 3. *Brian Brinkley*
(M. Britanie) 1:53,56; 400 m liber : 1. *Tim
Shaw* (SUA) 3:54,88, 2. *Bruce Furniss* (SUA)
3:57,71, 3. *Frank Pfütze* (RDG) 4:01,10;
1500 m liber : 1. *Tim Shaw* (SUA) 15:28,92,
2. *Brian Goodell* (SUA) 15:39,00, 3. *David
Parker* (M. Britanie) 15:58,21; 100 m spate:
1. *Roland Matthes* (RDG) 58,15, 2. *John
Murphy* (SUA) 58,34, 3. *Mel Nash* (SUA)
58,38; 200 m spate : 1. *Zoltan Veraszto*
(Ungaria) 2:05,05, 2. *Mark Tonelli* (Australia)
2:05,78, 3. *Paul Hove* (SUA) 2:06,49;
100 m bras : 1. *David Wilkie* (M. Bri-
tanie) 64,26, 2. *Nobutaka Taguchi* (Japo-
nia) 65,04, 3. *David Leigh* (M. Brita-
nie) 65,32; 200 m bras : 1. *David
Wilkie* (M. Britanie) 2:18,23, 2. *Rick Colella*
(SUA) 2:21,60, 3. *Nikolai Pankin* (URSS)
2:21,75; 100 m delfin : 1. *Greg Jagenburg*
(SUA) 55,63, 2. *Roger Pyttel* (RDG) 56,04,
3. *Bill Forrester* (SUA) 56,07; 200 m delfin :
1. *Bill Forrester* (SUA) 2:01,95, 2. *Roger
Pyttel* (RDG) 2:02,22, 3. *Brian Brinkley* (M.
Britanie) 2:02,47; 200 m mixt : 1. *Andras
Hargitay* (Ungaria) 2:07,72, 2. *Steve Fur-
niss* (SUA) 2:07,75, 3. *Andrei Smirnov*
(URSS) 2:08,52; 400 m mixt : 1. *Andras
Hargitay* (Ungaria) 4:32,57, 2. *Andrei Smir-
nov* (URSS) 4:35,64, 3. *Hans Joachim
Geissler* (RFG) 4:36,40; 4×100 m liber :
1. *S.U.A.* (*Bruce Furniss*, *Jim Montgomery*,
Andy Coan, *John Murphy*) 3:24,85, 2. *R. F.
Germania* (*Klaus Steinbach*, *Dirk Braunleder*,
Kersten Meier, *Peter Nocke*) 3:29,55, 3.
Italia (*Roberto Pangaro*, *Paolo Barelli*, *Clau-
dio Zei*, *Marcello Guarducci*) 3:31,85;
4×200 m liber : 1. *R.F. Germania* (*Klaus
Steinbach*, *Werner Lampe*, *Hans Joachim
Geissler*, *Peter Nocke*) 7:39,44, 2. *Marea
Britanie* (*Alan McClatchey*, *Brian Brinkley*,
Gary Jameson, *Gordon Downie*) 7:42,55, 3.
U.R.S.S. (*Aleksandr Samsonov*, *Anatoli Ri-*

bakov, Viktor Aboinov, Andrei Krilov) 7:43, 58; 4×100 m mixt: 1. S.U.A. (John Murphy, Rick Colella, Greg Jagenburg, Andy Coan) 3:49,00, 2. R.F.Germania (Klaus Steinbach, Walter Kusch, Michael Kraus, Peter Nocke) 3:51,85, 3. Marea Britanie (James Carter, David Wilkie, Brian Brinkley, Gordon Downie) 3:52,80.

Inot-Feminin. 100 m liber: 1. Kornelia Ender (RDG) 56,50, 2. Shirley Babashoff (SUA) 57,81, 3. Enith Brigitha (Olanda) 58,20; 200 m liber: 1. Shirley Babashoff (SUA) 2:02,50, 2. Kornelia Ender (RDG) 2:02,69, 3. Enith Brigitha (Olanda) 2:03,92; 400 m liber: 1. Shirley Babashoff (SUA) 4:16,87, 2. Jennifer Turrall (Australia) 4:17,88, 3. Kathy Heddy (SUA) 4:18,03; 800 m liber: 1. Jennifer Turrall (Australia) 8:44,75, 2. Heather Greenwood (SUA) 8:48,88, 3. Shirley Babashoff (SUA) 8:53,22; 100 m spate: 1. Ulrike Richter (RDG) 63,30, 2. Birgit Treiber (RDG) 64,34, 3. Nancy Garapick (Canada) 64,73; 200 m spate: 1. Birgit Treiber (RDG) 2:15,46, 2. Nancy Garapick (Canada) 2:16,09, 3. Ulrike Richter (RDG) 2:18,76; 100 m bras: 1. Hannelore Anke (RDG) 1:12,72, 2. Wijda Mazereeuw (Olanda) 1:14,29, 3. Marcia Morey (SUA) 1:15,00; 200 m bras: 1. Hannelore Anke (RDG) 2:37,25, 2. Wijda Mazereeuw (Olanda) 2:37,50, 3. Karla Linke (RDG) 2:38,28; 100 m delfin: 1. Kornelia Ender (RDG) 61,24, 2. Rosemarie Kother (RDG) 61,80, 3. Camille Wright (SUA) 62,79; 200 m delfin: 1. Rosemarie Kother (RDG) 2:13,82, 2. Valerie Lee (SUA) 2:14,89, 3. Gabrielle Wuschek (RDG) 2:15,96; 200 m mixt: 1. Kathy Heddy (SUA) 2:19,80, 2. Ulrike Tauber (RDG) 2:20,40, 3. Angela Franke (RDG) 2:20,81; 400 m mixt: 1. Ulrike Tauber (RDG) 4:52,76, 2. Karla Linke (RDG) 4:57,83, 3. Kathy Heddy (SUA) 5:00,46; 4×100 m liber: 1. R.D. Germană (Kornelia Ender, Barbara Krause, Claudia Hempel, Ute Bruckner) 3:49,37, 2. S.U.A. (Kathy Heddy, Karen Reeser, Kelly Rowell, Shirley Babashoff) 3:50,74, 3. Canada (Gail Amundrud, Jill Quirk, Becky Smith, Ann Jardin) 3:53,37; 4×100 m mixt: 1. R.D. Germană (Ulrike Richter, Hannelore Anke, Rosemarie Kother, Kornelia Ender) 4:14,74, 2. S.U.A. (Linda Jezek, Marcia Morey, Camille Wright, Shirley Babashoff) 4:20,47, 3. Olanda (Paula Van Eick, Wijda Mazereeuw, Jose Damen, Enith Brigitha) 4:21,45.

Sărituri-Masculin. Trambulină: 1. Phil Boggs (SUA) 597,12 p, 2. Klaus Dibiasi (Italia) 588,21 p, 3. Viaceslav Strahov (URSS) 577,79 p; Platformă: 1. Klaus Dibiasi (Italia) 547,98 p, 2. Nikolai Mihailin (URSS) 532,95 p, 3. Carlos Giron (Mexic) 529,71 p;

Sărituri — Feminin. Trambulină: 1. Irina Kalinina (URSS) 480,61 p, 2. Tatiana Volinkina (URSS) 473,37 p, 3. Ann Christine Look (SUA) 466,92 p; Platformă: 1. Janet Ely (SUA) 403,89 p, 2. Irina Kalinina (URSS) 387,99 p, 3. Ulrike Knappe (Suedia) 387,90 p.

Polo: 1. U.R.S.S., 2. Ungaria, 3. Italia,... 5. România.

Inot artistic. Individual: 1. Gail Johnson-Buzonas (SUA) 46 p, 2. Silvie Fortier (Canada) 45,5 p, 3. Yusako Unesaki (Japonia) 43 p; Duo: 1. Robin Curren-Amanda Norrish (SUA) 129,43 p, 2. Ann Wilkin-Marian Stuart (Canada) 127,733 p, 3. Makako Fujiwara-Yasuko Fujiwara (Japonia) 126,095 p; echipe: 1. S.U.A. 128,812 p, 2. Canada 125,129 p, 3. Japonia 123,691 p.

CAIAC-CANOE

1—3.08.1975 — BELGRAD

Caiac 1500 m (f): 1. Anke Ohde (RDG) 1:56,57, 2. Galina Kreft (URSS) 1:59,12, 3. Maria Mihoreanu (România) 2:01,58; Caiac 1500 m (b): 1. Geza Csapo (Ungaria) 1:44,34, 2. V. Diba (România) 1:45,74, 3. G. Sledziwski (Polonia) 1:46,13; Caiac 1000 m (b): 1. Gregorz Sledziwski (Polonia) și Oreste Perri (Italia) 3:43,55, 3. R. Helm (RDG) 3:44,81; Caiac 10000 m: 1. Oreste Perri (Italia) 42:12,37, 2. H. E. Pasch (RFG) 42:16,31, 3. A. Nikin (Polonia) 42:18,17; Caiac 2500 m (f): 1. Bärbel Köster-Angela Zierzow (RDG) 1:48,57, 2. Galina Kreft-Ekaterina Nagirnaia (URSS) 1:49,54, 3. Maria Kazanetkaia-Katarina Kulcsak (Polonia) 1:53,04, 4. Maria Mihoreanu-Maria Ivanov (România) 1:53,24; Caiac 2500 m (b): 1. Viktor Vorobiev-Nikolai Astapkovici (URSS) 1:35,02, 2. Herbert Laabs-Harald Marg (RDG) 1:35,44, 3. Larion Serghei-Policarp Malihin (România) 1:36,14; Caiac 2000 m (b): 1. Alexander Zlatnov-Gerhard Rummel (RDG) 3:28,31, 2. L. Serghei-P. Malihin (România) 3:29,34, 3. J. Deme-J. Ratkay (Ungaria) 3:30,18; Caiac 20000 m: 1. Istvan Szabo-Zoltan Bako (Ungaria) 38:44,73, 2. D. Merli-G. Sbruzzi (Italia) 38:47,39, 3. S. Cemezo-A. Sciurskas (URSS) 38:48,92,... 6.A. Varabiev-I. Terente (România) 39:44,00; Caiac 4500 m (f): 1. Bärbel Köster, Anke Ohde, Angela Zierzow, Bettina Müller (RDG) 1:37,61, 2. S. Beznițkaia, G. Kreft, E. Nagirnaia, M. Trahimenok (URSS) 1:39,24, 3. I. Tözser, M. Zakarias, I. Rainay, O. Rozsöny (Ungaria) 1:39,61,... 5. M. Mihoreanu, M. Ivanov, M. Nichiforov, A. Orlov (România) 1:42,25; Caiac 4000 m (b): 1. Herminio Rodriguez, Esteban Celorio, Jose Diaz-Flor, Luis Gregorio Misigne (Spania) 3:06,40, 2. H. Laabs, G. Rummel, R. Helm, H. Marg (RDG) 3:06,60, 3. J. Deme, J. Ratkay, S. Bako, I. Szabo (Ungaria) 3:06,76,... 5. S. Chirilă, N. Simiocenco, V. Diba, N. Eșanu (România) 3:07,19; Caiac 40000 m: 1. Einar Rasmussen, Oyvind Amundsen, Olaf Soyland, Einar Ogein (Norvegia) 34:47,69, 2. V. Coșniță, N. Simiocenco, C. Macarencu, S. Chirilă (România) 34:51,38, 3. L. Derevianko, N. Gorbacev, M. Sarga, A. Sarikin (URSS) 34:53,65; Caiac 4×500 m: 1. Svidro, Varhegy, Herczeg, Stan-

tlid (Ungaria) 7:24,16, 2. N. Eșanu, V. Dragulschi, M. Zafiu, V. Diba (România) 7:27,70, 3. Spania 7:28,56; Canoe 1 500 m: 1. *Serghei Petrenko* (URSS) 1:56,03, 2. M. Darvas (Ungaria) 1:56,28, 3. B. Ananiev (Bulgaria) 1:56,57,... 7. I. Patzaichin (România) 1:59,75; Canoe 1 1000 m: 1. *Vasili Jurcenko* (URSS) 4:07,42, 2. I. Patzaichin (România) 4:09,47, 3. T. Wichman (Ungaria) 4:10,74; Canoe 1 10 000 m: 1. *Vasili Jurcenko* (URSS) 45:33,50, 2. A. Szegedi (Ungaria) 45:37,39, 3. M. Ljubek (Iugoslavia) 46:20,45, 4. L. Varabiev (România) 46:38,66; Canoe 2 500 m: 1. *Aleksei Vinogradov-Mihail Lobanov* (URSS) 1:44,39, 2. T. Sach — J. Cetvrtecka (Cehoslovacia) 1:45,38, 3. G. Arva-P. Povaczay (Ungaria) 1:46,53, 4. Gh. Danielov-Gh. Simionov (România) 1:46,63; Canoe 2 1000 m: 1. *Gabor Arva-Peter Povaczay* (Ungaria) 3:49,43, 2. Gh. Danielov-Gh. Simionov (România) 3:50,16, 3. M. Visenka-A. Vinogradov (URSS) 3:50,79; Canoe 2 10 000 m: 1. *Vladas Tsesunas-luri Lobanov* (URSS) 42:34,11, 2. T. Buday-O. Frey (Ungaria) 42:48,73, 3. I. Burcin-S. Iliev (Bulgaria) 43:01,87.

CANOTAJ

20—30.08.1975 — NOTTINGHAM

Feminin. Simplu: 1. *Christine Scheiblich* (RDG) 3:55,75, 2. Mariann Ambrus (Ungaria) 4:06,29, 3. Genovaite Romaskene (URSS) 4:08,02; 2 f. c.: 1. *Angelika Noack-Sabine Dahne* (RDG) 3:49,33, 2. Ialina Gligowska-Ruta Veinzerga (URSS) 3:50,61, 3. Marlena Predescu-Angelica Chertic (România) 3:54,25; dublu visle: 1. *Galina Ermo-laeva-Elena Antonova* (URSS) 3:33,70, 2. Petra Boesler-Sabine Jahn (RDG) 3:34,99, 3. Zdravka Jordanova-Svetla Otzetova (Bulgaria) 3:37,40; 4+1 rame: 1. *Helman Lehmann, Henriette Dobler, Dagmar Bauer, Irena Müller-Sabine Brincker* (RDG) 3:24,18, 2. Maria Modeva, Feni Jordanova, Liliana Vaseva, Guinka Gurova+Kapka Panaiotova (Bulgaria) 3:27,77, 3. Thea Einöder, Edith Eckbauer, Doris Leifermann, Karin Gondolatsch+Dorothea Weiss (RFG) 3:29,90; 4+1 visle: 1. *Roswitha Zobelt, Ursula Unger, Yutta Lau, Anke Grunberg+Liane Weigelt* (RDG) 3:21,61, 2. Iskra Velinova, Verka Alexieva, Trajanka Vladimirova, Svetla Guinceva (Bulgaria) 3:24,12, 3. Nadejda Serbak, Valentina Ivgenkova, Galina Beliaeva, Antonina Mariskina+Irina Moisenko (URSS) 3:26,33,... 6. Ioana Tudoran, Elisabeta Lazăr, Felicia Afră-siloaie, Gherghina Preda+Elena Giurcă (România) 3:35,10; 8+1: 1. *Viola Goretzki, Christiane Knetsch, Ilona Richter, Bianka Schwede, Monika Kalies, Renate Neu, Rosel Nitsche, Doris Mosig + Maria Wilke* (R.D.G.) 3:14,53; 2. Chris Ernst, Carol Brown, Nancy Storrs, Wiki Royden, Claudia Schneider, Ann Warner, Gail Pierson, Carrie Graves + Lynn

Silliman (S.U.A.) 3:16,21, 3. Elena Oprea, Florica Petcu, Filigonia Tol, Cristel Wiener, Aurelia Marinescu, Valeria Avram, Iuliana Balaban, Elena Avram + Aneta Matei (România) 3:18,50.

Masculin. Simplu: 1. *Peter Kolbe* (R.F.G.) 7:10,08, 2. S. Drea (Irlanda) 7:12,50, 3. M. Winter (R.D.G.) 7:13,83; dublu visle: 1. *Frank Hansen — Alf Hansen* (Norvegia) 6:34,49, 2. J. Dreifke — J. Bertow (R.D.G.) 6:35,10, 3. C. Baillien — M. Hart (M. Britanie) 6:39,61; 2 f.c.: 1. *Bernd Landvoigt — Jorg Landvoigt* (R.D.G.) 7:06,40, 2. Gh. Gheorghiev — V. Stoev (Bulgaria) 7:10,81, 3. J. Van der Horst — W. Boeschoeten (Olanda) 7:11,49,... 6. I. Oanță — D. Grumezescu (România) 7:45,07; 2+1: 1. *Jorg Lucke — Wolfgang Gunckel + Bernd Fritsch* (R.D.G.) 7:16,24, 2. R. Stadniuk — G. Stelak + R. Kubiak (Polonia) 7:19,43, 3. T. Hitzbleck — K. Jager + H. Hocke (R.F.G.) 7:20,13; 4 f.c.: 1. *Siegfried Brietzke, Andreas Decker, Stephan Semmler, Wolfgang Mager* (R.D.G.) 6:13,81, 2. R. Arneman, N. Kuznetov, S. Pozdaev, A. Gasan-Djalelov (U.R.S.S.) 6:18,82, 3. N. Simion, E. Gall, C. Georgescu, C. Nistoroiu (România) 6:24,09; 4 visle: 1. *Stephan Weise, Wolfgang Guldenpfennig, Wolfgang Hönig, Christof Kreuziger* (R.D.G.) 5:57,44, 2. F. Koudelka, Z. Pecka, V. Vochoska, J. Hellebrand (Cehoslovacia) 6:00,17, 3. V. Butkus, I. Iakimov, A. Lazdenieks, E. Duleev (U.R.S.S.) 6:00,51; 4+1 rame: 1. *Vladimir Esinov, Nikolai Ivanov, Aleksandr Sema, Aleksandr Klepikov + Aleksandr Lukianov* (U.R.S.S.) 6:31,46, 2. A. Schulz, R. Künze, W. Diessner, U. Diessner + W. Gross (R.D.G.) 6:36,46, 3. J. Färber, R. Kubail, D. Knief, P. Niehusen + H. Wenzel (R.F.G.) 6:40,93,... 6. P. Zagoni, Ad. Agh, M. Naumencu, A. Kapornai + L. Lovrenski (România) 6:59,04; 8+1: 1. *Jurgen Arndt, Gottfried Dohn, Dieter Wendish, Friedrich Ulrich, Werner Klatt, Roland Kostulski, Ulrich Karnatz, Karl Heinz Prudohl + Klaus Dieter Ludwig* (R.D.G.) 5:39,01, 2. I. Konov, A. Pluskin, E. Iankovski, V. Potapov, A. Ivanov, V. Vasiliev, A. Sikatas, A. Nititrev + I. Rudakov (U.R.S.S.) 5:41,34, 3. G. McAulay, A. McLean, D. Rodger, A. Earl, L. Wilson, R. Colinge, T. Coker, P. Dignan + D. Simmonds (N. Zeelandă) 5:43,61.

CICLISM

21—31.08.1975 — BELGIA

Amatori. 1 000 m cu start de pe loc: 1. *Klaus Jurgen Grunke* (R.D.G.) 1:08,30, 2. *Eduard Rapp* (U.R.S.S.) 1:08,42, 3. Janusz Kierzkowski (Polonia) 1:09,58; Viteză: 1. *Daniel Morelon* (Franța) 12,88, 2. Giorgio Rossi (Italia), 3. Emanuel Raasch (R.D.G.); Urmărire individuală: 1. *Thomas Huschke* (R.D.G.) 5:03,43, 2. *Vladimir Osokin* (U.R.S.S.) 5:08,75, 3. *Orfeo Pizzoferrato* (Ita-

lia); Tandem : 2. Vladimir Vackar — Miroslav Vymazal (Cehoslovacia), 3. Anatoli Jabunowski — Serghei Komelkov (U.R.S.S.). Polonezii Benedikt Kokot și Janusz Kotlinski clasati pe primul loc au fost descalificati; Urmărire echipe : 1. Hans Lutz, Gregor Braun, Peter Vonnhof, Gunter Schumacher (R.F.G.) 4 : 39,69, 2. V. Osokin, A. Perov, V. Petrakov, V. Sokolov (U.R.S.S.) 4 : 39,98, 3. N. Durpisch, T. Huschke, U. Unterwalder, K. Grunke (R.D.G.) ; 100 km contratimp : 1. Polonia (Tadeusz Mytnik, Mieczyslaw Nowicki, Ryszard Szurkowski, Stanislaw Szozda) 2 h. 09 : 07, 2. U.R.S.S. (G. Komnatov, V. Sapligin, A. Pikus, V. Kaminski) 2 h. 09,12 ; 3. Cehoslovacia (V. Matousek, VI. Moravec, VI. Vondracek, P. Buchacek) 2 h. 10 : 46 ; Fond : 1. Adrianus Gevers (Olanda) 182 km în 4 h. 18 : 01, 2. Sven Ake Nielsson (Suedia) la 2 sec, 3. Roberto Ceruti (Italia) la 57 sec ; Semifond : 1. Gaby Minneboo (Olanda) 41:25, 91, 2. Miguel Espinos (Spania) la 140 m, 3. Jean Pinsello (Franta) la 330 m ;

Femei. Viteză : 1. Sue Novarra (S.U.A.) 13,38, 2. Iva Zajickova (Cehoslovacia), 3. Sheila Young (S.U.A.) ; Urmărire : 1. Cornelia Van Oosten Hage (Olanda) 4 : 06,7, 2. Mary Jane Reoch (S.U.A.) 4 : 15,19, 3. Denise Burton (M. Britanie) ; Fond : 1. Trijntje Fopma (Olanda) 1 h. 32 : 36, 2. Genevieve Gambillon (Franța) 1 h. 32 : 37, 3. Cornelia Van Oosten Hage (Olanda) a.t. ;

Profesioniști : Viteză : 1. John Nicholson (Australia) 11,90, 2. Peder Pedersen (Danemarca), 3. Ryoji Abe (Japonia) ; Urmărire : 1. Roy Schulten (Olanda) 6 : 10,52, 2. Knut Knudsen (Danemarca) 6 : 15,67, 3. Dirk Baert (Belgia) ; Semifond : 1. Dieter Kemper (R.F.G.) 73,5 km în 1 h. 00 : 26,61, 2. C. Stam (Olanda) la 40 m, 3. E. Breuer (Olanda) la 330 m ; Fond : 1. Hendrikus Kuipers (Olanda) 266 km în 6 h. 39 : 19, 2. Roger De Vlamink (Belgia) la 17 sec., 3. Jean Pierre Danguillaume (Franța) a.t.

LUPTE GRECO-ROMANE

11—14.09.1975 — MINSK

48 kg : 1. Vladimir Zubkov (URSS), 2. Gh. Berceanu (România), 3. St. Anghelov (Bulgaria) ; 52 kg : 1. Vitali Konstantinov (URSS), 2. B. Tabur (Turcia), 3. B. Seong Hung (Coreea de Sud), ...5. C. Alexandru (România) ; 57 kg : 1. Farhat Mustafin (URSS), 2. I. Lipien (Polonia), 3. P. Ukkola (Finlanda). I. Dulică eliminat în primele tururi ; 62 kg : 1. Nelson Davidian (URSS), 2. K. Lipien (Polonia), 3. L. Reczi (Ungaria). I. Păun eliminat în primele tururi ; 68 kg : 1. Samil Hisamudinov (URSS), 2. A. Supron (Polonia), 3. B. Ciufudov (Bulgaria). St. Rusu eliminat în primele tururi ; 74 kg : 1. Anatoli Bikov (URSS), 2. I. Sopov (Bulgaria), 3. M. Toma (Ungaria), ...6. Gh. Ciobotaru (România) ; 82 kg : 1. Anatoli Nazarenko (URSS), 2. I. Enache (România), 3. A. Ostrovski (Polonia) ; 90 kg : 1. Valeri Rezan-

țev (URSS), 2. S. Nikolov (Bulgaria), 3. F. Teobald (RFG). P. Dicu eliminat în primele tururi ; 100 kg : 1. Kamen Lozanov (Bulgaria), 2. Fr. Albrecht (RDG), 3. A. Skridlevski (Polonia), ...5. N. Martinescu (România) ; +100 kg : 1. Alexandr Tomov (Bulgaria), 2. Al. Kolcinski (URSS), 3. R. Codreanu (România).

LUPTE LIBERE

15—18.09.1975 — MINSK

48 kg : 1. Hasan Isaev (Bulgaria), 2. A. Karitoniuk (URSS), 3. K. Vha Jung (Coreea de Sud) ; 52 kg : 1. Udzi Takada (Japonia), 2. T. Pesaeov (URSS), 3. D. Filipov (Bulgaria). I. Arapu eliminat în primele tururi ; 57 kg : 1. Masao Arai (Japonia), 2. V. Iumin (URSS), 3. M. Dukov (Bulgaria), ...6. Gr. Condrat (România) ; 62 kg : 1. Zeveg Oidov (R. P. Mongolă), 2. T. Toulotte (Franța), 3. Yang Jong (Coreea de Sud), ...5. P. Coman (România) ; 68 kg : 1. Pavel Pineghin (URSS), 2. J. Natzagdorj (R. P. Mongolă), 3. I. Iuseinov (Bulgaria). P. Androne eliminat în primele tururi ; 74 kg : 1. Ruslan Asuraliev (URSS), 2. M. Barzegar (Iran), 3. D. Data (Japonia), ...6. M. Pircălabu (România) ; 82 kg : 1. Adolf Seger (RFG), 2. I. Abilov (Bulgaria), 3. V. Iorga (România) ; 90 kg : 1. Levant Tedișvili (URSS), 2. H. Stottmeister (RDG), 3. H. Ahmedov (Bulgaria), ...5. St. Morcov (România) ; 100 kg : 1. Horzo Baianmunch (R. P. Mongolă), 2. H. Büttner (RDG), 3. V. Golubkin (URSS). E. Panaite eliminat în primele tururi ; +100 kg : 1. Seslan Andiev (URSS), 2. R. Gehrke (RDG), 3. H. Eichelbaum (RFG). L. Simon eliminat în primele tururi.

HALTERE

15—23.09.1975 — MOSCOVA

Muscă : 1. V. Smalcerz (Polonia) 237,5 kg, 2. A. Voronin (URSS) 232,5 kg, 3. L. Szűcs (Ungaria) 230 kg. I. Hortopan a abandonat ; Cocos : 1. A. Kirov (Bulgaria) 255 kg, 2. W. Korcz (Polonia) 252,5 kg, 3. B. Prohl (Cehoslovacia) 250 kg ; Pană : 1. G. Todorov (Bulgaria) 285 kg, 2. N. Kolesnikov (URSS) 277,5 kg, 3. A. Pawlak (Polonia) 275 kg. ...12. M. Grigoras (România) 240 kg ; Ușoară : 1. P. Korol (URSS) 312,5 kg, 2. Z. Kaczmarek (Polonia) 312,5 kg, 3. M. Kucev (Bulgaria) 302,5 kg, ...8. Al. Kiss (România) 285 kg, 14. A. Miut (România) 275 kg ; Semimijlocie : 1. P. Wenzel (RDG) 335 kg, 2. I. Mitkov (Bulgaria) 332,5 kg, 3. N. Kolev (Bulgaria) 325 kg, ...8. D. Cioroslan (România) 305 kg ; Mijlocie : 1. V. Sarii (URSS) 357,5 kg, 2. T. Stoicev (Bulgaria) 357,5 kg, 3. J. Avelan (Finlanda) 350 kg, ...12. Gh. Mîinea (România) 310 kg ; Semigrea : 1. D. Rigert (URSS) 377,5 kg, 2. S. Poltoratki (URSS) 372,5 kg, 3. P. Petzold (RDG) 362,5 kg ; Grea : 1. V. Hristov (Bulgaria) 417,5 kg, 2. V. Majeikov (URSS) 390 kg, 3. J. Ziesche (RDG) 390 kg. S. Herghelegiu a abandonat ; Supergrea :

1. V. Alekseev (URSS) 427,5 kg, 2. G. Bonk (RDG) 422,5 kg, 3. H. Placikov (Bulgaria) 420 kg.

TALERE

15—21.09.1975. — MÜNCHEN

Skeet-Masculin: 1. Iuri Turanov (URSS) 197 t, 2. Wieslaw Gawlikowski (Polonia) 197 t, 3. Erik Swinkels (Olanda) 197 t, ...27. Gh. Sencovici (România) 192 t; Echipe: 1. R. D. Germană 386 t, 2. Polonia 384 t, 3. Danemarca 382 t, ...19. România 362 t;

Feminin: 1. Larisa Gurbici (URSS) 191 t, 2. L. Grelle (Belgia) 189 t, 3. Ruth Jordan

(RFG) 188 t; Echipe: 1. URSS 272 t, 2. Belgia 268 t, 3. R. F. Germania 265 t;

Talere aruncate din șanț—Masculin: 1. John Primrose (Canada) 197 t, 2. Al. Alipov (URSS) 193 t, 3. C. Dixon (SUA) 193 t; Echipe: 1. SUA 388 t, 2. Canada 386 t, 3. Spania 380 t; Feminin: 1. Susan Nattras (Canada) 188 t, 2. Gräfin von Soden (RFG) 179 t, 3. M. Ukolova (URSS) 178 t; Echipe: 1. URSS 267 t, 2. R. F. Germania 257 t, 3. SUA 254 t.

BASCHET (f)

24.09.—4.10.1975 — COLUMBIA

1. URSS, 2. Japonia, 3. Cehoslovacia.

Campionate mondiale de tineret și juniori

BIATLON (juniori)

11—17.02.1975 — ANTERSELVA

10 km: 1. Vladimir Aleksandrov (U.R.S.S.) 36:56,7, 2. G. Tokarev (U.R.S.S.) 38:04,6, 3. F. Ullrich (R.D.G.) 38:48,7; 15 km: 1. Andreas Richter (R.D.G.) 58:02,3, 2. E. Roesch (R.D.G.) 59:31,4, 3. P. Heggstad (Norvegia) 59:57,9; 3×7,5 km: 1. R.D. Germană (F. Ullrich, A. Richter, G. Möller) 1 h. 30:14, 2. U.R.S.S. (Popov, Tokarev, Aleksandrov) 1 h. 30:28, 3. Finlanda (Kuntola, Anttila, Suutinen) 1 h. 31:51.

PATINAJ VITEZĂ (juniori)

1—2.03.1975 — STROMSUND

Masculin: 500 m: 1. Mytynäna (Finlanda) 41,52, 2. M. Kawahara (Japonia) 41,54, 3. Heiden (S.U.A.) 41,89; 3 000 m: 1. M. Kawahara (Japonia) 4:31,22, 2. J. De Vries (Olanda) 4:33,11, 3. J. Pasman (Olanda) 4:38,52; 1 500 m: 1. M. Kawahara (Japonia) 2:08,04, 2. J. De Vries (Olanda) 2:09,01, 3. Engelstad (Norvegia) 2:11,01; 5 000 m: 1. M. Kawahara (Japonia) 7:47,96, 2. J. De Vries (Olanda) 7:48,84, 3. J. Pasman (Olanda) 7:58,07; Poliathlon: 1. M. Kawahara (Japonia) 176,219 p, 2. J. De Vries (Olanda) 178,436 p, 3. J. Pasman (Olanda) 180,560 p;

Feminin. 500 m: 1. H. Lange (R.D.G.) 44,65, 2. C. Priestner (Canada) 44,90, 3. L. Pogodaeva (U.R.S.S.) 46,01; 1 000 m: 1. E. Rys (Polonia) 2:24,08, 2. U. Dix (R.D.G.) 2:25,45, 3. P. Postma (Olanda) 2:25,68; 1 500 m: 1. H. Lange (R.D.G.) 1:30,82, 2. C. Priestner (R.D.G.) 1:31,81, 3. E. Rys (Polonia) 1:32,36; 3 000 m: 1. E. Rys (Polonia) 5:04,87 și P. Postma (Olanda) 5:04,87, 3. L. Pogodaeva

(U.R.S.S.) 5:11,65; Poliathlon: 1. Helke Lange (R.D.G.) 191,026 p, 2. E. Rys (Polonia) 191,379 p, 3. P. Postma (Olanda) 192,647 p.

SCRIMĂ (tineret)

27—31.03.1975 —
CIUDAD DE MEXICO

Floretă (m): 1. Petru Kuki (România) 5 v, 2. M. Behr (R.F.G.) 3 v, 3. S. Kosenko (U.R.S.S.) 2 v; Floretă (f): 1. Veronique Trinquet (Franța) 4 v, 2. Suzanna Batazzi (Italia) 3 v, 3. Ingrid Loset (Austria) 3 v, 4. Aurora Crișu (România) 2 v. Marcela Moldovan eliminată în preliminarii; Spadă: 1. Michel Poffet (Elveția) 4 v, 2. Boisse (Franța) 3 v, 3. Glass (S.U.A.) 3 v; Sabie: 1. Angelo Arcidiacono (Italia) 4 v, M. Burtev (U.R.S.S.) 3 v, 3. G. Dallabarna (Italia) 3 v. M. Frunză eliminat în preliminarii.

CICLISM

23—26.06.1975 — LAUSANNE

Fond individual: 1. Roberto Visentini (Italia) 127,2 km în 3 h. 16:36, 2. Adrianus Verstijlen (Olanda) a.t., 3. Alberto Maccuso (Italia) a.t.; Fond echipe: 1. U.R.S.S. 66 km în 1 h. 28:24, 2. Polonia 1 h. 28:44, 3. R.D. Germană 1 h. 29:24; Viteză: 1. Octavio Dazzan (Argentina), 2. Gerhard Scheller (R.F.G.), 3. Ralph Kuschy (R.D.G.); Urmărire individual: 1. Robert Dill-Bundi (Elveția) 3:42,07, 2. Jose Palma (Spania) 3:51,32, 3. Igor Pelicenko (U.R.S.S.). Urmărire echipe: 1. U.R.S.S. 4:40,10, 2. R.F. Germania 4:53,96, 3. Italia; Semifond: 1. Henri Kinklin (R.F.G.) 40,22 — 34 p, 2. M. Marinkovici (Iugoslavia) 28 p, 3. E. Torfs (Belgia) 24 p.

HALTERE (juniori) 6—13.07.1975 — MARSILIA

Muscă : 1. *Danilcenko* (U.R.S.S.) 205 kg, 2. *Seweryn* (Polonia) 205 kg, 3. *Hornyak* (Ungaria) 202,5 kg,.... 6. *C. Chiru* (România) 192,5 kg ; Cocos : 1. *Dembonszyk* (Polonia) 240 kg, 2. *Cepin* (U.R.S.S.) 227,5 kg, 3. *Mavius* (R.D.G.) 225 kg ; Pană : 1. *Nemiş* (Bulgaria) 247,5 kg, 2. *Sinda* (Polonia) 240 kg, 3. *I. Buta* (România) 230 kg ; Uşoară : 1. *Taskov* (Bulgaria) 287,5 kg, 2. *Ambrass* (R.D.G.) 282,5 kg ; 3. *Todorov* (Bulgaria) 280 kg ; Semimijlocie : 1. *Vardanian* (URSS) 325 kg, 2. *Mitkov* (Bulgaria) 320 kg, 3. *Dilkov* (Bulgaria) 300 kg ; Mijlocie : 1. *Belisovski* (Bulgaria) 330 kg, 2. *Blagoev* (Bulgaria) 327,5 kg, 3. *Zusin* (U.R.S.S.) 312,5 kg ; Semigrea : 1. *Saindalev* (Bulgaria) 350 kg, 2. *Hennig* (RDG) 320 kg, 3. *Sizov* (U.R.S.S.) 310 kg ; Grea : 1. *Hristov* (Bulgaria) 405 kg, 2. *Serdukov* (U.R.S.S.) 347,5 kg, 3. *Drandarov* (Bulgaria) 340 kg.

LUPTE (juniori) 12—17.08.1975 — HASKOVO

Greco-romane. 48 kg : 1. *Fatkulin* (U.R.S.S.), 2. *Fujimoto* (Japonia), 3. *Bekirov* (Bulgaria). C. Drăghici eliminat în primele tururi ; 52 kg : 1. *Aslanian* (U.R.S.S.), 2. *N. Horniceanu* (România), 3. *Caltabiano* (Italia) ; 57 kg : 1. *Korceaghin* (U.R.S.S.), 2. *Milev* (Bulgaria), 3. *Malmqvist* (Suedia),.... 6. *G. Dimitriu* (România) ; 62 kg : 1. *Stajkov* (Bulgaria), 2. *Abromisvili* (U.R.S.S.), 3. *Aslund* (Suedia). D. Obrocea eliminat în primele tururi ; 68 kg : 1. *Nalbadian* (U.R.S.S.), 2. *Şt. Rusu* (România), 3. *Lozev* (Bulgaria) ; 74 kg : 1. *Abhasava* (U.R.S.S.), 2. *Ţumanov* (Bulgaria), 3. *Sancakli* (Turcia). M. Sobariu eliminat în pri-

mele tururi ; 82 kg : 1. *Anderson* (Suedia), 2. *Tumpalov* (Bulgaria), 3. *Z. Felea* (România) ; 90 kg : 1. *Loss* (U.R.S.S.), 2. *Stanoev* (Bulgaria), 3. *Wroclawski* (Polonia). I. Savin eliminat în primele tururi ; 100 kg : 1. *Mizgaitis* (U.R.S.S.), 2. *Apostolov* (Bulgaria), 3. *Bjerla* (Polonia), 4. *Andrei Vasile* (România) ; +100 kg : 1. *Maisuradze* (U.R.S.S.), 2. *Tomanek* (Polonia), 3. *Borisov* (Bulgaria).

Libere. 48 kg : 1. *A. Beloglazov* (U.R.S.S.), 2. *N. Selimov* (Bulgaria), 3. *Hachigbaatar* (R.P. Mongolă). A. Şuteu eliminat în primele tururi ; 52 kg : 1. *Maruyama* (Japonia), 2. *S. Beloglazov* (U.R.S.S.), 3. *G. Ivanov* (Bulgaria). C. Măndilă eliminat în primele tururi ; 57 kg : 1. *M. Dukov* (Bulgaria), 2. *Bagdasarian* (U.R.S.S.), 3. *G. Anghel* (România) ; 62 kg : 1. *Mihurov* (U.R.S.S.), 2. *A. Todorov* (Bulgaria), 3. *Davaagsuren* (R.P. Mongolă)... Gh. Parepa eliminat în primele tururi ; 68 kg : 1. *I. Hamdiev* (Bulgaria), 2. *Probs* (R.D.G.), 3. *Davaajav* (R.P. Mongolă),.... 5. *D. Buta* (România) ; 74 kg : 1. *Markovici* (U.R.S.S.), 2. *Karabin* (Cehoslovacia), 3. *C. Fodore* (România) ; 82 kg : 1. *T. Seregely* (România), 2. *Fatikov* (U.R.S.S.), 3. *Ota* (Japonia) ; 90 kg : 1. *H. Marinov* (Bulgaria), 2. *Mate* (U.R.S.S.), 3. *Busse* (Polonia), I. Ivanov eliminat în primele tururi ; 100 kg : 1. *Bisultanov* (U.R.S.S.), 2. *S. Cervenkov* (Bulgaria), 3. *Bielenberg* (S.U.A.). C. Sandru eliminat în primele tururi ; +100 kg : 1. *Bala* (Ungaria), 2. *A. Ivanov* (Bulgaria), 3. *Ejek* (Cehoslovacia), 6. *A. Ianco* eliminat în primele tururi.

ŞAH (juniori) 14.08.—3.09.1975 — TJENTISTE (OLANDA)

1. *Valeri Cehov* (U.R.S.S.), 2. *Larry Christian* sen (SUA), 3. *John Mestel* (M. Britanie).

Competiţii mondiale

ŞAH

Olimpiada (f) : 1. *U.R.S.S.*, 2. *România*, 3. *Ungaria*.

TENIS

Cupa Davis : *Republica Sud-Africană*
Marele Premiu F.I.L.T. : *Guillermo Vilas* (Argentina)

Turneul Masters : *Guillermo Vilas*—*Ilie Năstase* 3—2

Turneul final al W.C.T. : *Arthur Ashe* (SUA)
—*Bjorn Borg* (Suedia) 3—1

Cupa Annie Soisbault : *Anglia-România* 2—0

HANDBAL

Cupa mondială (m) : 1. *Iugoslavia*, 2. *Polonia*, 3. *R.D. Germană*,.... 5. *România*
Campionatul mondial universitar : *România*
—*U.R.S.S.* 18—17

HOCHEI PE IARBA

Cupa mondială : 1. *India*, 2. *Pakistan*, 3. *R. F. Germania*

SCHI

Cupa Mondială. Feminin : 1. *Annemarie Pröll-Moser* (Austria) 305 p, 2. *Hanny Wenzel* (Liechtenstein) 199 p, 3. *Rosi Mittermeier*

(RFG) 166 p; Masculin: 1. *Gustavo Thoenl* (Italia) 250 p, 2. Ingemar Stenmark (Suedia) 245 p, 3. Franz Klammer (Austria) 240 p; Echipe: 1. *Austria* 1270 p, 2. Elvetia 790 p, 3. Italia 772 p.

FOTBAL

Cupa intercontinentală: *Atletico Madrid*—Independiente Buenos Aires 0—1 și 2—0

POLO

Trofeul Jadran: 1. *U.R.S.S.*, 2. Iugoslavia, 3. S.U.A.

BASCHET

Cupa intercontinentală (echipe): 1. *U.R.S.S.*, 2. Iugoslavia, 3. Brazilia.

Cupa intercontinentală (cluburi): *Forst Cantu* (Italia)

Campionate europene

SĂNIUȚE

18—19.01.1975 — VALDAORA

Masculin: 1. *Detlef Günther* (R.D.G.) 2:20,01; 2. *Wolfram Fiedler* (R.D.G.) 2:20,86, 3. *Hans Rinn* (R.D.G.) 2:21,24; Feminin: 1. *Margrit Schumann* (R.D.G.) 1:58,64, 2. *Eva Maria Wernicke* (R.D.G.) 1:59,55, 3. *Halina Kanasz* (Polonia) 2:00,20; Perechi: 1. *Norbert Hahn-Hans Rinn* (R.D.G.) 82,57, 2. *Horst Müller* — *Hans Jürgen Neumann* (R.D.G.) 82, 62, 3. *Bernd Hahn* — *Ulrich Hahn* (R.D.G.) 83,05.

PATINAJ VITEZĂ (m)

25—26.01.1975 — HEERENVEEN

500 m: 1. *Kay Stenshjemmet* (Norvegia) 41,47, 2. *J. E. Storholt* (Norvegia) 41, 69, 3. *S. Stensen* (Norvegia) 42, 15; 5 000 m: 1. *S. Stensen* (Norvegia) 7:44,13, 2. *P. Kleine* (Olanda) 7:44,43, 3. *H. Kuipers* (Olanda) 7:45,46; 1 500 m: 1. *Jan Egil Storholt* (Norvegia) 2:07,1, 2. *H. Kuipers* (Olanda) 2:07,4, 3. *A. Sjobrend* (Norvegia) 2:07,71; 10 000 m: 1. *Varlamov* (U.R.S.S.) 15:15,09, 2. *Sandler* (Suedia) 15:21,67, 3. *Derksen* (Olanda) 15:24,94; Poliatlon: 1. *Sten Stensen* (Norvegia) 177,568 p, 2. *Harm Kuipers* (Olanda) 178,087 p, 3. *Piet Kleine* (Olanda) 179,157 p.

PATINAJ ARTISTIC

28.01—2.02.1975 — COPENHAGA

Masculin: 1. *Vladimir Kovalev* (U.R.S.S.) 233,49 p, 2. *John Curry* (M. Britanie) 229,48 p., 3. *Iuri Ovcinikov* (U.R.S.S.) 227,38 p; Feminin: *Christine Errath* (R.D.G.) 229 p, 2. *Dianne De Leeuw* (Olanda) 228,81 p, 3. *Anette Poetsch* (R.D.G.) 223,68 p; Perechi: 1. *Irina Rodnina* — *Aleksandr Zaitsev* (U.R.S.S.) 141,86 p, 2. *Romy Kermer-Rolf Oestereich* (R.D.G.) 139,85 p, 3. *Manuela Gross* — *Uwe Kagelmann* (R.D.G.) 135,41 p; Dans: 1. *Ludmila Pahomova* — *Aleksandr Gorshkov* (U.R.S.S.) 210,99 p, 2. *Hillary Green* — *Gleen Watts* (M. Britanie) 203,20 p, 3. *Natalia Liniciuk* — *Ghenadi Karponosov* (U.R.S.S.) 201,42 p.

TIR CU AER COMPRIMAT

22—23.02.1975 — LONDRA

Pușcă. Seniori: 1. *Patrice de Mullenheim* (Franța) 384 p, 2. *A. Trajda* (Polonia) 382 p, 3. *G. Emptaz* (Franța) 382 p; Echipe: 1. *R.F. Germania* 1522 p, 2. Iugoslavia 1511 p, 3. Polonia 1508 p; Senioare: 1. *Nadejda Zibalova* (U.R.S.S.) 383 p, 2. *Baiba Zarinia* (U.R.S.S.) 381 p, 3. *Irena Wierzbowska* (Polonia) 380 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 1143 p, 2. Polonia 1129 p, 3. Suedia 1123 p; Juniori: 1. *Margitta Krüger* (R.D.G.) 383 p, 2. *N. Hammerer* (Austria) 379 p, 3. *I. Jagobszinski* (Polonia) 379 p.... 4. *D. Pantazi* (România) 378 p, *M. Ilca* (România) 371 p, *Eva Olah* (România) 366 p; Echipe: 1. Polonia 1126 p, 2. Suedia 1124 p, 3. Austria 1121 p.... 5. România 1115 p.

Pistol. Seniori: 1. *Anatoli Egrishin* (U.R.S.S.) 388 p, 2. *G. Kosih* (U.R.S.S.) 387 p, 3. *H. Garschall* (Austria) 386 p.... 9. *D. Luga* (România) 382 p, 30. *C. Ion* (România) 378 p, 36. *L. Stan* (România) 377 p, 45. *M. Roșca* (România) 375 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 1541 p, 2. Cehoslovacia 1522 p, 3. Polonia 1520 p.... 6. România 1512 p; Senioare: 1. *Galina Jarikova* (U.R.S.S.) 379 p, 2. *Nina Stolarova* (U.R.S.S.) 378 p, 3. *Zinaida Simonian* (U.R.S.S.) 375 p.... 9. *Anișoara Matei* (România) 371 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 1132 p, 2. Suedia 1107 p, 3. *R.F. Germania* 1092 p; Juniori: 1. *Serghei Stolarciuk* (U.R.S.S.) 386 p, 2. *S. Romanovski* (Polonia) 384 p, 3. *I. Ignatiev* (U.R.S.S.) 1145 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 1145 p, 2. Polonia, 1129 p, 3. Finlanda 1126 p.

ATLETISM (sală)

8—9.03.1975 — KATOWICE

Masculin. 60 m: 1. *Valeri Borzov* (U.R.S.S.) 6,59, 2. *A. Aksinin* (U.R.S.S.) 6,67, 3. *Z. Licznarski* (Polonia) 6,74; 400 m: 1. *Herman Köhler* (R.F.G.) 48,75, 2. *J. Alebici* (Iugoslavia) 49,04, 3. *S. Kotser* (U.R.S.S.) 49,33; 800 m: 1. *Gerhard Stolle* (R.D.G.) 1:49,8, 2. *I. Van Damme* (Belgia) 1:50,1, 3. *V. Ponomarev* (U.R.S.S.) 1:50,2; 1500 m: 1. *Thomas Wessinghage* (R.F.G.) 3:44,6, 2. *P. Anisin* (U.R.S.S.) 3:45,4, 3. *Gh. Ghipu* (România) 3:45,4 (P. Lupan eliminat în serii); 3 000 m:

1. Jan Stewart (M. Britanie) 7:58,6, 2. Päl-värinta (Finlanda) 7:58,6, 3. B. Kuznetov (U.R.S.S.) 8:01,2,... 6. P. Copu (România) 8:04,2; 60 m g: 1. Leszek Wodzynski (Polonia) 7,69, 2. F. Siebeck (RDG) 7,70, 3. E. Pereverzev (URSS) 7,74 (E. Sebestyen eliminat în semifinale); Înălțime: 1. Vladimir Maly (Cehoslovacia) 2,21 m, 2—3. R. Almen (Suedia) și E. Kelemen (Ungaria) 2,19 m; Lungime: 1. Jacques Rousseau (Franța) 7,94 m, 2. H. J. Berger (RFG) 7,87 m, 3. Z. Beta (Polonia) 7,82 m,... 5. C. Corbu (România) 7,64 m; Triplusalt: 1. Viktor Saneev (URSS) 17,01 m, 2. M. Joachimowski (Polonia) 16,90 m, 3. G. Besonov (URSS) 16,78 m, 4. C. Corbu (România) 16,66 m; Prăjină: 1. Antti Kalimäki (Finlanda) 5,35 m, 2. W. Buciariski (Polonia) 5,30 m, 3. W. Kozakiewicz (Polonia) 5,30 m; Greutate: 1. Velcio Stoev (Bulgaria) 20,29 m, 2. G. Capes (M. Britanie) 19,98 m, 3. V. Vojkin (URSS) 19,44 m; 4×2 ture: 1. R.F. Germania 2:29,9, 2. Polonia 2:31,4, 3. Bulgaria 2:32,1.

Feminin. 60 m: 1. Andrea Lynch (M. Britanie) 7,17, 2. Monika Meyer (RDG) 7,24, 3. Irena Szewinska (Polonia) 7,26; 400 m: 1. Verona Elder (M. Britanie) 52,68, 2. Nadejda Ilina (URSS) 53,21, 3. Inta Klimovicia (URSS) 53,91; 800 m: 1. Anita Barkuski (RDG) 2:05,6, 2. Sarmite Stuala (URSS) 2:06,2, 3. Rozița Pehlivanova (URSS) 2:06,3; 1500 m: 1. Natalia Andrei (România) 4:14,7, 2. Tamara Kazankina (URSS) 4:14,8, 3. Ellen Wellman (RFG) 4:16,2; 60 m g: 1. Grazyna Rabszyn (Polonia) 8,04, 2. Annelie Erhardt (RDG) 8,12, 3. Tatiana Anisimova (URSS) 8,21; Înălțime: 1. Rosemarie Ackermann-Witschas (RDG) 1,92 m, 2. Marie-Christine Debourse (Franța) 1,83 m, 3. Annemieke Bouma (Olanda) 1,80 m; Lungime: 1. Dorina Călineanu (România) 6,31 m, 2. Lilia Alfeeva (URSS) 6,29 m, 3. Meta Antenen (Elveția) 6,28 m,... 7. Doina Spînu (România) 6,21 m; Greutate: 1. Marianne Adam (R.D.G.) 20,05 m, 2. Helena Fiebingerova (Cehoslovacia) 19,97 m, 3. Ivanka Hristova (Bulgaria) 19,35 m; 4×2 ture: 1. U.R.S.S. 2:46,1, 2. R.F. Germania 2:47,3, 3. Polonia 2:49, 5.

LUPTE GRECO-ROMANE

27—30.04.1975 — LUDWIGSHAFEN

48 kg: 1. Constantin Alexandru (România), 2. A. Sumakov (URSS), 3. F. Sereș (Ungaria); 52 kg: 1. Rolf Kraus (RFG), 2. V. Arutiunov (URSS), 3. B. Tabur (Turcia); 57 kg: 1. Ivan Frigici (Iugoslavia), 2. F. Mustafin (URSS), 3. B. Drechsel (RDG),... 6. I. Dulică (România); 62 kg: 1. Kazimierz Lipien (Polonia), 2. A. Kavkaev (URSS), 3. S. Lazarov (Bulgaria). I. Păun eliminat în primele tururi; 68 kg: 1. Andrzej Supron (Polonia), 2. V. Kusmin (URSS), 2. L. Skjoeld (Suedia),... 6. Șt. Rusu (România); 74 kg: 1. Jan Karlsson

(Suedia), 2. K. Göpfert (RDG), 3. W. Macha (Cehoslovacia). Gh. Ciobotaru eliminat în primele tururi; 82 kg: 1. Vladimir Cetboksarov (URSS), 2. Ion Enache (România), 3. A. Bouchoule (Franța); 90 kg: 1. Gheorghe Petkov (Bulgaria), 2. V. Neceaeu (URSS), 3. D. Heuer (RDG); 100 kg: 1. Nikolai Balboșin (URSS), 2. F. Albrecht (RDG), 3. J. Farkas (Ungaria), 4. N. Martinescu (România); +100 kg: 1. Janos Rozsnyai (Ungaria), 2. N. Dinev (Bulgaria), 3. A. Kolcinski (URSS),... 5. R. Codreanu (România).

LUPTE LIBERE

2—4.05.1975 — LUDWIGSHAFEN

48 kg: 1. Hasan Isaev (Bulgaria), 2. J. Mobius (RDG), 3. F. Baumbach (URSS); 52 kg: 1. Arsen Alașverdiev (URSS), 2. R. Ali (Turcia), 3. W. Stecyk (Polonia). P. Brîndușan eliminat în primele tururi; 57 kg: 1. Vladimir Iumin (URSS), 2. M. Dukov (Bulgaria), 3. Z. Zed-zicki (Polonia),... 5. G. Anghel (România); 62 kg: 1. Ivan Iankov (Bulgaria), 2. H. Strumpf (RDG), 3. Z. Abdulbekov (URSS), 4. P. Coman (România); 68 kg: 1. Ihaki Gaidar-bekov (URSS), 2. M. Sari (Turcia), 3. G. Weissenberger (RFG); 74 kg: 1. Pavel Pineghin (URSS), 2. D. Karabin (Cehoslovacia), 3. S. Aydemir (Turcia); 82 kg: 1. Ismail Abilov (Bulgaria), 2. V. Iorga (România), 3. G. Spindler (RDG); 90 kg: 1. Horst Stottmeister (RDG), 2. P. Kurczewski (Polonia), 3. P. Surikov (URSS). I. Dumitriu eliminat în primele tururi; 100 kg: 1. Ivan Iarighin (URSS), 2. H. Büttner (RDG), 3. D. Kostov (Bulgaria). E. Panaite eliminat în primele tururi; +100 kg: 1. Seslan Andiev (URSS), 2. J. Balla (Ungaria), 3. L. Simon (România).

RUGBY

1. România, 2. Franța, 3. Italia.

GINNASTICĂ (f)

3—4.05.1975 — SKIEN

Individual compus: 1. Nadia Comăneci (România) 38,85 p, 2. Neli Kim (URSS) 38,50 p, 3. Hannelore Zinke (RDG) 37,95 p,... 6. Alina Goreac (România) 37,65 p; Sărituri: 1. Nadia Comăneci (România) 19,50 p, 2. Rosi Schmeisser (RDG) 19,10 p, 3. Alina Goreac și Neli Kim 19,00 p; Paralele inegale: 1. Nadia Comăneci (România) 19,65 p, 2. Hannelore Zinke (RDG) 19,55 p, 3. Neli Kim (URSS) 19,50 p; Birnă: 1. Nadia Comăneci (România) 19,50 p, 2. Neli Kim (URSS) 19,15 p, 3. Alina Goreac (România) 19,00 p; Sol: 1. Neli Kim (URSS) 19,55 p, 2. Nadia Comăneci (România) 19,40 p, 3. Ludmila Turisheva (URSS) 19,35 p, 4. Alina Goreac (România) 18,85 p.

JUDO

8—11.05.1975 — LYON

Uşoară: 1. *Torsten Reismann* (RDG), 2. S. Pikelaury (URSS), 3—4. I. Devringt (Franţa) şi K. Askin (Polonia). St. Pop eliminat în primele tururi; Semimijlocie: 1. *Viktor Nevzov* (URSS), 2. V. Dvoynikov (URSS), 3—4. G. Krüger (RDG) şi D. Hötger (RDG). L. Loghin eliminat în primele tururi; Mijlocie: 1. *Anton Reiter* (Polonia), 2. A. Barkalaev (URSS), 3—4. A. Adamczik (Polonia) şi A. Volosov (URSS). I. Lazăr şi T. Mihalache eliminaţi în primele tururi; Grea: 1. *Djibilov Nijaradze* (URSS), 2. S. Novikov (URSS), 3—4. V. Novak (Cehoslovacia) şi W. Zuckswert (RDG). I. Codrea eliminat în primele tururi; Semigrea: 1. *Dietmar Lorenz* (RDG), 2. J. Rouge (Franţa), 3—4. R. Korhiladze (URSS) şi D. Stabrook (M. Britanie). C. Ştirbu şi Gh Nache eliminaţi în primele tururi; Open: 1. *Ghivi Onaşvili* (URSS), 2. S. Ciocişvili (URSS), 3—4. P. Adelaar (Olanda) şi W. Zuckswert (RDG); Echipe: 1. *U.R.S.S.*, 2. R. D. Germană, 3—4. Polonia şi Iugoslavia. România eliminată în primele tururi.

BASCHET (m)

7—15.06.1975 — IUGOSLAVIA

1. Iugoslavia, 2. U.R.S.S., 3. Italia,.... 11. România.

GIMNASTICĂ (m)

31.05—1.06.1975 — BERNA

Individual compus: 1. *Nikolai Andrianov* (URSS) 57,90 p, 2. E. Gienger (RFG) 56,85 p, 3. A. Detiatin (URSS) 56,70 p,6. D. Grecu (România) 55,60 p, 17. M. Borş (România), 25. I. Checicheş (România); Sol: 1. *Nikolai Andrianov* (URSS) 19,15 p, 2. A. Szajna (Polonia) 19,15 p, 3. J. Tabak (Cehoslovacia) 19,05 p; Cal cu minere: 1. Zoltan Magyar (Ungaria) 19,50 p, 2. N. Andrianov (URSS) 19,40 p, 3. E. Gienger (RFG) 19,05 p; Inele: 1. *Dan Grecu* (România) 19,60 p, 2. M. Bors (România) 19,30 p, 3. A. Detiatin (URSS) 19,15 p; Sărituri: 1. *N. Andrianov* (URSS) 19,020 p, 2. A. Szajna (Polonia) 18,970 p, 3. J. Tabak (Cehoslovacia) 18,770 p; Paralele: 1. *Nikolai Andrianov* (URSS) 19,40 p, 2. A. Detiatin (URSS) 18,95 p, 3. V. Klimenko (URSS) 18,75 p; Bară fixă: 1. *Nikolai Andrianov* (URSS) şi *Eberhard Gienger* (RFG) 19,50 p, 3. A. Szajna (Polonia) 19,10 p.

BOX

1—8.06.1975 — KATOWICE

Semimuscă: 1. *Aleksandr Tkacenko* (URSS), 2. E. Rodriguez (Spania), 3—4: G. Gedő (Ungaria) şi R. Cozma (România); Muscă: 1. *Viaceslav Zasipko* (URSS), 2. C. Gruiescu (România), 3—4. G. Magry (M. Britanie) şi

S. Orban (Ungaria); Cocos: 1. *Valeri Ribakov* (URSS), 2. T. Andrejkovski (Bulgaria), 3—4 J. Piskacz (Cehoslovacia) şi M. Tone (România); Pană: 1. *Tibor Badari* (Ungaria), 2. B. Ristici (Iugoslavia), 3—4. G. Cowdell (M. Britanie) şi F. Rubio (Spania), Semi-uşoară: 1. *Simion Cuţov* (România), 2. V. Lvov (URSS), 3—4. R. Tomczyk (Polonia) şi A. Botoş (Ungaria); Uşoară: 1. *Valeri Limasov* (URSS), 2. J. Nagy (Ungaria), 3—4 U. Beyer (RDG) şi A. Hasanj (Iugoslavia); Semimijlocie: 1. *Marajamaa Kalevi* (Finlanda), 2. V. Zilberman (România), 3—4. A. Rybicky (Polonia) şi J. Bötcker (Danemarca); Mijlocie mică: 1. *Andrzej Rutkowski* (Polonia), 2. V. Savcenko (URSS), 3—4. A. Dörfer (Austria) şi I. Rapcsak (Ungaria); Mijlocie: 1. *Viaceslav Lemeşev* (URSS), 2. B. Wittemburg (RDG), 3—4 J. Khuzarcy (Polonia) şi V. Tykva (Cehoslovacia); Semigrea: 1. *Anatoli Klimanov* (URSS), 2. G. Stoimenov (Bulgaria), 3—4. A. Biegalski (Polonia) şi R. Bisici (Iugoslavia); Grea: 1. *Andrzej Biegalski* (Polonia), 2. V. Ulianic (URSS), 3—4. M. Simion (România) şi G. McEwan (M. Britanie).

TIR

19—22.06.1975 — BUCUREŞTI

Pistol calibru mare: 1. *Anatoli Egrişin* (URSS) 590 p, 2. V. Torşin (URSS) 589 p, 3. L. Giuscă (România) 587 p,.... 16. M. Roşca 579 p, 18. M. Stan 576 p, 19. D. Iuga 575 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 2347 p, 2. Cehoslovacia 2324 p, 3. Austria 2326 p, 4. România 2317 p; Armă liberă calibru redus 3×40 f: 1. *Aleksandr Mitrofanov* (URSS) 1164 p, 2. E. Pedzisz (Polonia) 1161 p, 3. Şt. Caban (România) 1154 p,.... 29. R. Nicolescu 1137 p, 34. N. Rotaru 1136 p, 46. E. Satala 1130 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 4604 p, 2. Iugoslavia 4577 p, 3. R.F. Germania 4571 p,.... 7. România 4557 p; Armă liberă calibru mic 40 f picioare: 1. *Aleksandr Mitrofanov* (URSS) 381 p, 2. B. Klingner (RFG) 374 p, 3. E. Pedzisz (Polonia) 374 p,.... 14. Şt. Caban 368 p, 32. R. Nicolescu 363 p, 38. N. Rotaru 362 p, 54. E. Satala 356 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 1481 p, 2. R.F. Germania 1476 p, 3. Polonia 1474 p,.... 8. România 1449 p; Armă liberă calibru redus 40 f genunchi: 1. *Peter Kovarik* (Cehoslovacia) 393 p, 2. L. Papp (Ungaria) 392 p, 3. V. Parhimovici (URSS) 391 p,.... 6. Şt. Caban (România) 389 p, 8. E. Satala 388 p, 15. R. Nicolescu 384 p, N. Rotaru 379 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 1552 p, 2. România 1540 p, 3. Ungaria 1535 p; Armă standard calibru mic 3×20 f: 1. *Aleksandr Mitrofanov* (URSS) 578 p, 2. V. Parhimovici (URSS) 577 p, 3. Şt. Caban (România) 577 p;15. R. Nicolescu 567 p, 21. N. Rotaru 566 p, 55. E. Satala 555 p; Echipe: 1. *U.R.S.S.* 2297 p, 2. R.F. Germania 2271 p, 3. România 2265 p; Armă liberă calibru redus 60 f culcat: 1. *Mircea Ilca* (România) 599 p, 2. E. Satala

(România) 598 p, 3. L. Papp (Ungaria) 597 p, ... 14. Șt. Caban (România) 593 p, N. Rotaru 573 p; Echipe: 1. Polonia 2372 p, 2. R.D. Germană 2370 p, 3. Cehoslovacia 2369 p, ... 5. România 2363 p.

SKEET

1—3.08.1975 — HARINGSEE

Seniori: 1. *Hans Rasmussen* (Danemarca) 200 p, 2. W. Gawlikowski (Polonia) 200 p, 3. Swnikels (Olanda) 199 p, ... 28. Cr. Loghiade 190 p, 32. Gh. Sencovici 190 p, 36. D. Budura 188 p; Echipe: 1. Suedia 391 p, 2. U.R.S.S. 388 p, 3. Polonia 386 p, ... 12. România; Senioare: 1. *Larisa Gurvici* (URSS) 145 p, 2. E. Jordan (RFG) 143 p, 3. S. Brixner (RFG) 141 p; Echipe: 1. R.F. Germania 280 p, 2. U.R.S.S. 272 p, 3. Belgia 270 p; Juniori: 1. *Kristoff Nowak* (Polonia) 146 p, 2. H. Pawlowski (Polonia) 146 p, 3. Hochwald (RDG) 146 p, ... 14. Cr. Pintilie 143, 21. I. Ionică 138 p; Echipe: 1. Polonia 285 p, 2. Finlanda 284 p, 3. Franța 283 p.

TIR (f)

4—7.09.1975 — SOFIA

Armă standard 60 f culcat: 1. *Marlies Konthak* (RDG) 597 p, 2. Nonka Satarova (Bulgaria) 595 p, 3. Odette Mendef (Belgia) 594 p, ... 11. Mariana Feodot (România) 590 p, 12. Georgeta Chiosac (România) 590 p;

Echipe: 1. R. D. Germană 1772 p, 2. Belgia 1771 p, 3. URSS 1770 p, ... 5. România 1766 p; Armă standard 3×20 f: 1. *Ana Pelova* (Bulgaria) 580 p, 2. Marlies Konthak (RDG) 579 p, 3. Baiba Zarina (URSS) 578 p, ... 13. Veronica Tripsa (România) 563 p, 14. Melania Petrescu (România) 563 p, 19. Mariana Feodot (România) 560 p; Echipe: 1. Polonia 1716 p, 2. URSS 1710 p, 3. Iugoslavia 1708 p, ... 6. România 1686 p;

Pistol standard: 1. *Nina Stolearova* (URSS) 587 p, 2. Juditha Kalesa (Polonia) 582 p, 3. Nona Kalina (URSS) 581 p, 4. Anișoara Matei (România) 580 p, ... 11. Silvia Kaposztay (România) 570 p, 23. Ana Ciobanu (România) 558 p; Echipe: 1. URSS 1746 p, 2. România 1708 p, 3. Suedia 1705 p.

TIR (pistoale olimpice)

27—29.09.1975 — MADRID

Pistol viteză: 1. *Frantisek Barta* (Cehoslovacia) 596 p, 2. Corneliu Ion (România) 595 p, 3. Wolfgang Suski (RDG) 594 p, ... 12. Virgil Atanasiu (România) și Stan Marin (România) 592 p, 13. Dan Iuga (România) 591 p; Echipe: 1. România 2370 p, 2. URSS 2367 p, 3. Cehoslovacia 2365 p;

Pistol liber: 1. *Harald Volmar* (RDG) 572 p, 2. J. Faggion (Franța) 563 p, 3. H. Hromada (Cehoslovacia) 562 p, ... 20. Dan Iuga 551 p, 58. M. Teodor 533 p, 61. M. Trușcă 530 p, 63. L. Stan 521 p; Echipe: 1. URSS 2223 p, 2. Cehoslovacia 2215 p, 3. Bulgaria 2205 p, ... 13. România 2135 p.

Campionate europene de tineret și juniori

SĂNIUȚE (juniori)

11—12.01.1975 — OBERHOF

Masculin: 1. *Bernard Glass* (RDG) 255, 806, 2. Fischer (RDG) 257,290, 3. Günther (RDG) 257,703; Feminin: 1. *Monika Jedamski* (RDG) 248,894, 2. Stenzel (RDG) 249, 514, 3. Schreiber (RDG) 249,518; Perechi: 1. *Dreyer-Sauer* (RDG) 123,692, 2. Messing-Herdmann (RDG) 123, 914, 3. Günther-Schneider (RDG) 124,154.

SCHI (juniori)

30.01—2.02.1975 — MAYRHOFER

Coborire (f): 1. *Toril Fjelstad* (Norvegia) 1:40,96, 2. Anneliese Petautschnig (Austria) 1:42,21, 3. Laura Motta (Italia) 1:42,27; Slalom uriaș (f): 1. *Martina Ellmer* (Austria) 120,94, 2. Karin Sundberg (Suedia) 122,02, 3. Monika Berwein (RFG) 122,27; Slalom special (f): 1. *Monika Berwein* (RFG) 88,57, 2. Toril Fjelstad (Norvegia) 89,13, 3. Marianne Zechmeister (RFG) 90,00; Coborire (m): 1.

Michael Veith (RFG) 1:59,44, 2. Leonhard Stock (Austria) 2:02,17, 3. Germano Pegorari (Italia) 2:03,13; Slalom special (m): 1. *Milan Krizaj* (Iugoslavia) 75,60, 2. Bohumil Zeman (Cehoslovacia) 76,60, 3. Frommelt (Lichtenstein) 76,95; Slalom uriaș (m): 1. *Andreas Wenzel* (Lichtenstein) 2:37,48, 2. Leonhard Stock (Austria) 2:38,14, 3. Torsten Jacobson (Suedia) 2:38,8.

HOCHEI (juniori)

Grupa B: 1. Elveția, 2. Bulgaria, 3. Iugoslavia, 4. România.

Grupa A: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. Suedia.

RUGBY (juniori)

1. Franța, 2. România, 3. Spania.

POPICE (juniori)

5—9.05.1975 — BUDAPESTA

Echipe (m): 1. Ungaria 5054 p, 2. România (M. Grigore, C. Lebădă, H. Ardac, V. Mic-

lea, L. Moldovan, M. Bălescu) 5029 p, 3. R.F. Germania 4953 p; Echipe (f): 1. *Iugoslavia* 2446 p, 2. Ungaria 2414 p, 3. R.F. Germania 2374 p, 4. România 2352 p; Individual (m): 1. *Grigore Marin* (România) 2621 p, 2. H. Heider (RFG) 2565 p, 3. R. Geringer (Austria) 2559 p,... 6. H. Ardac 2528 p, 7. C. Lebadă 2523 p, 10. V. Miclea 2520 p; Individual (f): 1. *Gabriella Bergholz* (RFG) 1257 p, 2. Paula Veth (RFG) 1251 p, 3. Angelika Hützler (RFG) 1235 p,... 8. Elisabeta Szilagy-Elena Lupoe 1208 p; Perechi(m): 1. *România* (Victor Miclea-Horia Ardac) 1731 p, 2. România (Grigore Marin-Cezar Lebadă) 1714 p, 3. Austria 1712 p,... 11. L. Moldovan-M. Vartic 1689 p; Perechi (f): 1. *R.F. Germania* (Renate Hoelle-Gabrielle Bergholz) 854 p, 2. *Iugoslavia* 837 p, 3. R.F. Germania 828 p,... 7. Elisabeta Szilagy-Elena Lupoe 794 p.

HALTERE (juniori) 6—13.07.1975 — MARSILIA

Muscă: 1. *Danilcenko* (URSS) 205 kg, 2. Seweryn (Polonia) 205 kg, 3. Hornyak (Ungaria) 202, 5 kg... 6. C. Chiru (România) 192, 5 kg; Cocos: 1. *Dembonszyk* (Polonia) 240 kg, 2. Cepin (URSS) 227,5 kg, 3. Mavius (RDG) 225 kg; Pană: 1. *Nemiş* (Bulgaria) 247,5 kg, 2. Sinda (Polonia) 240 kg, 3. I. Buta (România) 230 kg; Uşoară: 1. *Taskov* (Bulgaria), 2. Ambrass (RDG) 282,5 kg, 3. Todorov (Bulgaria) 280 kg; Semimijlocie: 1. *Var-danjan* (URSS) 325 kg, 2. Mitkov (Bulgaria) 320 kg, 3. Dilkov (Bulgaria) 300 kg; Mijlocie: 1. *Belisovski* (Bulgaria) 330 kg, 2. Blagoev (Bulgaria) 327,5 kg, 3. Zusin (URSS) 312,5 kg; Semigrea: 1. *Saindalev* (Bulgaria) 350 kg, 2. Hennig (RDG) 320 kg, 3. Sizov (URSS) 310 kg; Grea: 1. *Hristov* (Bulgaria) 405 kg, 2. Serdukov (URSS) 347,5 kg, 3. Drandarov (Bulgaria) 340 kg.

CAIAC-CANOE (juniori) 25—27.07.1975 — ROMA

Canoe 1500 m: 1. *Strokov* (URSS) 2:05, 1. 2. Kalecs (Ungaria) 2:08, 7. 3. Töde (RDG) 2:09,9,... 8. P. Capusta (România) 2:19,3; Canoe 2500 m: 1. *Ungaria* (Kalecs-Keries) 1:57,5, 2. U.R.S.S. (Kovalis-Sidorov) 1:58,3. 3. Polonia 1:58,6, 4. România (P. Capusta-Gh. Titu) 1:59,5; Canoe 7: 1. U.R.S.S. 1:38,3, 2. Polonia 1:40,4, 3. Bulgaria 1:46, 4; Caiac 1500 m (b): 1. *Romaneski* (URSS) 1:53,7, 2. Graubner (RDG) 1:54,0, 3. Janic (Iugoslavia) 1:55,3; Caiac 2500 m (b): 1. *R.D. Germană* (Tauger-Schubert) 1:43,0, 2. Ungaria (Rastoczky-Simon) 1:44,9, 3. U.R.S.S. (Komenenski-Cirocikin) 1:45,2,...

8 România (Al. Giura-D. Dumitriu); Caiac 4500 m (b): 1. *R.D. Germană* 1:34,0, 2. U.R.S.S. 1:34,8, 3. Ungaria 1:35,4, 4. România (Al. Giura, D. Dumitriu, P. Sanda, A. Nicolae) 1:36,4; Caiac 1500 m (f): 1. Genauss (RDG) 2:05,0, 2. Nestorova (URSS) 2:06,8, 3. Sandor (Ungaria) 2:07,7; Caiac 2500 m (f): 1. *R.D. Germană Fischer-Roesiger* 1:51,7, 2. U.R.S.S. (Niepliak-Tikareva) 1:54,4, 3. Ungaria (Dragos-Sandor) 1:55,9, 4. România (Fl. Petrusel-N. Buri) 1:56,1; Caiac 4500 m (f): 1. *R.D. Germană* 1:45,9, 2. U.R.S.S. 1:47,5, 3. România (Floarea Petrusel, Nastasia Buri, Florica Simiocenco, Hainalka Haido) 1:48,5.

BASCHET (tineret) 14—27.07.1975 — ATENA

1. U.R.S.S., 2. Grecia, 3. Iugoslavia.

BASCHET (junioare) 1—10.08.1975 — VIGO

1. Cehoslovacia, 2. Polonia, 3. U.R.S.S.

VOLEI (tineret) 26.07—3.08.1975 — R.F. GERMANIA

Masculin: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. Polonia,... 9. România;
Feminin: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. R.D. Germană,... 9. România;

POLO (juniori) 11—17.08.1975 — JONKÖPING

1. U.R.S.S., 2. Spania, 3. Ungaria.

TENIS DE MASĂ (juniori) 2—10.08.1975 — ZAGREB

Juniori. Echipe: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. Iugoslavia; Simplu: 1. *Burnazian* (URSS), 2. Schenk (Cehoslovacia), 3—4. Kavka (Cehoslovacia) și V. Shapiro (URSS); Dublu: 1. *Grönlund-Nilsson* (Suedia), 2. Wosik-Nolten (RFG), 3—4. Shapiro-Voulgaris (URSS) și Schenk-Cich (Cehoslovacia); Dublu mixt: 1. *J. Molnar-G. Szabo* (Ungaria), 2. Schenk-Riedlova (Cehoslovacia), 3—4. Burnazian-Ferdman (URSS) și Húging (RFG)-M.F. Geriat (Belgia); Junioare. Echipe: 1. *Iugoslavia*, 2. U.R.S.S., 3. Ungaria,... 5. România; Simplu: 1. *Ferdman* (URSS), 2. M.F. Geriat (Belgia), 3—4. E. Palatinus (Iugoslavia) și D. Fabri (Iugoslavia); Dublu: 1. *Ferdman-Meskova* (URSS), 2. M. F. Geriat-V. Geriat (Belgia), 3—4. Riedlova-Smitova (Cehoslovacia) și Cikova-Dubinova (Cehoslovacia);

Pionieri. Echipe: 1. *Suedia*, 2. *Ungaria*, 3. *Cehoslovacia*,... 5. *România*; Simplu: 1. *G. Bisi* (Italia), 2. *Z. Kriston* (Ungaria), 3—4. *Jenista* (Cehoslovacia) și *Eriksson* (Suedia); Pioniere. Echipe: 1. *U.R.S.S.*, 2. *România*, 3. *Iugoslavia*; Simplu: 1. *G. Perkucin* (Iugoslavia), 2. *Popova* (URSS), 3—4. *Baksutova* (URSS) și *E. Urban* (Ungaria).

ÎNOT (juniori) 7—10.08.1975 — GENEVA

Masculin. 100 m: 1. *Pär Arvidsson* (Suedia) 54,45, 2. *Gluhov* (URSS) 56,12, 3. *Pfeffer* (RFG) 56,20; 400 m liber: 1. *Sandor Nagy* (Ungaria) 4:08,49, 2. *Gluhov* (URSS) 4:12,10, 3. *Salnikov* (URSS) 4:13,46, *H. Neagrău* 4:27,64 eliminat în serii; 1500 m liber: 1. *Sandor Nagy* (Ungaria) 16:16,90, 2. *Salnikov* (URSS) 16:40,02, 3. *Petric* (Iugoslavia) 16:50,90, *H. Neagrău* 17:37,99 eliminat în serii; 100 m spate: 1. *Miroslav Rolko* (Cehoslovacia) 62,43, 2. *Mikolucki* (URSS) 62,70, 3. *Stern* (RDG) 62,71, 200 m spate: 1. *Serghei Karataev* (URSS) 2:10,60, 2. *Mikolucki* (URSS) 2:10,74, 3. *Rolko* (Cehoslovacia) 2:13,70; 100 m bras: 1. *Gregor Arnicke* (RDG) 1:08,55, 2. *Felgenträger* (RFG) 1:10,93, 3. *Dementiev* 1:11,97, *Al. Szabo* 1:13,85 s-a calificat în finală, dar nu a luat startul; 200 m bras: 1. *Andrei Dementiev* (URSS) 2:30,52, 2. *Arnicke* (RDG) 2:30,69, 3. *Felgenträger* (RFG) 2:32,18; 100 m delfin: 1. *Alessandro Griffith* (Italia) 59,51, 2. *P. Arvidsson* (Suedia) 59,88, 3. *Gherasimov* (URSS) 60,84; 200 m delfin: 1. *Alessandro Griffith* (Italia) 2:09,02, 2. *Arvidsson* (Suedia) 2:09,95, 3. *Fodor* (Ungaria) 2:11,64; 200 m mixt: 1. *Vladimir Gluhov* (URSS) 2:14,94, 2. *Rolko* (Cehoslovacia) 2:16,98, 3. *Karataev* (URSS) 2:17,44;

Feminin. 100 m: 1. *Ineke Ran* (Olanda) 58,90, 2. *Jank* (RDG) 59,30, 3. *Mai* (RDG) 59,43; 400 m liber: 1. *Regina Jäger* (RDG) 4:25,18, 2. *Thümer* (RDG) 4:27,08, 3. *Bortolotti* (Italia) 4:28,30; 800 m liber: 1. *Petra Thümer* (RDG) 8:59,31, 2. *C. Verbaunwen* (Belgia) 9:02,11, 3. *Wächtler* (RDG) 9:06,84; 100 m spate: 1. *Birgit Treiber* (RDG) 64,84, 2. *Dorf* (RDG) 65,59, 3. *Verasztó* (Ungaria) 66,65; 200 m spate: 1. *Birgit Treiber* (RDG) 2:19,68, 2. *Beier* (RDG) 2:23,99, 3. *Verasztó* (Ungaria) 2:25,63; 100 m bras: 1. *Karla Linke* (RDG) 1:15,78, 2. *Freitag* (RFG) 1:16,35, 3. *Koșevaia* (URSS) 1:16,97; 200 m bras: 1. *Karla Linke* (RDG) 2:40,56, 2. *Nielsson* (Danemarca) 2:45,50, 3. *Koșevaia* (URSS) 2:47,04; 100 m delfin: 1. *Marina Jank* (RDG) 62,41, 2. *Adams* (M. Britanie) 65,09, 3. *Pollack* (R.D.G.) 65,26; 200 m delfin: 1. *Anette Fiebig* (RDG) 2:20,02, 2. *Adams* (M. Britanie) 2:22,33, 3. *Rampazzo* (Italia) 2:22,51; 200 m mixt: 1. *Birgit Treiber* (RDG) 2:23,00, 2. *Linke* (RDG) 2:23,85, 3. *Adams* (M. Britanie) 2:24,88.

SĂRITURI ÎN APĂ (juniori) 7—10.08.1975 — GENEVA

Trambulină (b): 1. *Serghei Nemtanov* (URSS) 448,11 p, 2. *Köthe* (RDG) 437,64 p, 3. *Aleinik* (URSS) 431,73 p; Platformă (b): 1. *Serghei Nemtanov* (URSS) 442,17 p, 2. *Stajkovic* (Austria) 439,05 p, 3. *Trošin* (URSS) 420,30 p; Trambulină (f): 1. *Renate Piotraschke* (RDG) 397,14 p, 2. *Krause* (RDG) 393,27 p, 3. *Dmitrieva* (URSS) 391,80 p; Platformă (f): 1. *Renate Piotraschke* (RDG) 319,02 p, 2. *Gorina* (URSS) 307,92 p, 3. *Krause* (RDG) 303,69 p.

ATLETISM (juniori) 23—24.08.1975 — ATENA

Juniori. 100 m: 1. *Bastians* (RFG) 10,52, 2. *Amoureux* (Franța) 10,53, 3. *Voronin* (URSS) 10,55; 200 m: 1. *Bastians* (RFG) 21,29, 2. *Machabey* (Franța) 21,40, 3. *Gruse* (RFG) 21,63 (*Dumitrescu* 22,20 eliminat în semifinale); 400 m: 1. *Galant* (Polonia) 46,88, 2. *Hofmann* (M. Britanie) 47,27, 3. *Reimann* (RDG) 47,41; 800 m: 1. *Gabrielli* (Franța) 1:49,8, 2. *Konaris* (Grecia) 1:49,9, 3. *Möhler* (RFG) 1:50,0; 1500 m: 1. *Pauonen* (Finlanda) 3:44,8, 2. *Dimitriev* (URSS) 3:45,1, 3. *Coe* (M. Britanie) 3:45,2; 3000 m: 1. *Naessens* (Belgia) 8:10,6, 2. *Ilg* (RFG) 8:15,0, 3. *Gonzales* (Spania) 8:17,4; 5000 m: 1. *Cernik* (URSS) 14:18,0, 2. *Tracey* (Irlanda) 14:19,0, 3. *Dimov* (URSS) 14:20,6; 10 km marș: 1. *Wieser* (RDG) 43:11,04, 2. *Pilarski* (RDG) 43:49,0, 3. *Vinichenko* (URSS) 44:08,2; 110 m g: 1. *Pucikov* (URSS) 14,07, 2. *Moraso* (Spania) 14,46, 3. *Wild* (Suedia) 14,50 (*Dumitrescu* 15,0 și *Calimente* 14,95 eliminați în semifinale); 400 m g: 1. *Muneh* (RDG) 51,26, 2. *Beck* (RDG) 51,48, 3. *Alonso* (Spania) 51,57; 2000 m obstacole: 1. *Morris* (M. Britanie) 5:34,8, 2. *Sakalis* (Grecia) 5:37,2, 3. *Ström* (Suedia) 5:37,4; 4×100 m: 1. *Franța* 40,07, 2. *R.F. Germania* 40,25, 3. *Spania* 40,51; 4×400 m: 1. *R.D. Germană* 3:08,7, 2. *R.F. Germania* 3:09,0, 3. *Polonia* 3:09,7; Lungime: 1. *Dunecki* (Polonia) 7,98 m, 2. *Verchl* (RFG) 7,93 m, 3. *Priscac* (Cehoslovacia) 7,84 m,... 6. *T. Vasile* (România) 7,82 m; Înălțime: 1. *Wszola* (Polonia) 2,22 m, 2. *Andreev* (URSS) 2,20 m, 3. *Ferrari* (Italia) 2,16 m; Triplusalt: 1. *Moore* (M. Britanie) 16,16 m, 2. *Kutunov* (URSS) 16,06 m, 3. *Srejovic* (Iugoslavia) 15,99 m; Prăjină: 1. *Dolgov* (URSS) 5,00 m, 2. *Bohni* (Elveția) 4,80 m, 3. *Vostrikov* (URSS) 4,80 m; Greutate: 1. *Kiselev* (URSS) 18,27 m, 2. *Hoehne* (RDG) 18,16 m, 3. *Vindes* (Franța) 17,36 m; Disc: 1. *Klink* (RDG) 55,48 m, 2. *Georgiev* (Bulgaria) 54,84 m, 3. *Doguinet* (URSS) 53,70 m; Suliță: 1. *Gromov* (URSS) 77,82 m, 2. *Maussnert* (RFG) 76,00 m, 3. *Kopilov* (URSS) 75,54 m; Decatlon: 1. *Müller* (RFG) 7706 p, 2. *Werthner* (Austria) 7468 p, 3. *Novikov* (URSS) 7424 p;

Junioare. 100 m : 1. *Koppetsch* (RDG) 11,34, 2. *Oelsner* (RDG) 11,43, 3. *Clarke* (M. Britanie) 11,53 ; 200 m : 1. *Koppetsch* (RDG) 23,20, 2. *Clarke* (M. Britanie) 23,85, 3. *Sinzel* (Austria) 23,95 ; 400 m : 1. *Brehmer* (RDG) 51,27, 2. *Koch* (RDG) 51,60, 3. *Wallez* (Belgia) 52,55.... 7. *Slavik* (România) 54,17 ; 800 m : 1. *Commandeur* (Olanda) 2 : 05.8, 2. *Tomecic* (Iugoslavia) 2 : 06,1, 3. *Thijs* (Belgia) 2 : 06, 1.... 8. *Bakalar* (România) 2 : 09,4 ; 1500 m : 1. *Kuhse* (RDG) 4 : 18,6, 2. *Olafsson* (Danemarca) 4 : 19,6, 3. *Dorio* (Italia) 4 : 19,6 ; 100 m g : 1. *Lebeau* (Franța) 13,76, 2. *Glatte* (RDG) 13,98, 3. *Siska* (Ungaria) 14,07.... 5. *Stoica* (România) 14,28 ; 4×100 m : 1. R.D. Germană 44,05, 2. Polonia 44,93, 3. R.F. Germania 45,32 ; 4×400 m : 1. R.D. Germană 3 : 33,7, 2. R.F. Germania 3 : 37,9, 3. M. Britanie 3 : 39, 1 ; Lungime : 1. *Gedora* (URSS) 6,36 m, 2. *Grimm* (RDG) 6,31 m, 3. *Spînu* (România) 6,30 m, ... 6. *Panait* (România) 6,13 m ; Înălțime : 1. *Setorciuk* (URSS) 1,88 m, 2. *Sundqvist* (Suedia) 1,86 m, 3. *Holzapsel* (RFG) 1,80 m, ... 7. *Gössler* (România) 1,70 m ; Greutate : 1. *Veselinova* (Bulgaria) 17,30 m, 2. *Ivanova* (Bulgaria) 17,05 m, 3. *Kdracik* (RDG) 16,21 m ; Disc : 1. *Wenzel* (RDG) 55,08 m, 2. *Csöke* (Ungaria) 50,48 m, 3. *Rateva* (Bulgaria) 50,46 m ; Suliță : 1. *Blodnite* (URSS) 60,62 m, 2. *Drycova* (Cehoslovacia) 57,11 m, 3. *Portnova* (URSS) 55,62 m ; Pentatlon : 1. *Holzappel* (RFG) 4450 p, 2. *Seeger* (RDG) 4399 p, 3. *Prenner* (Austria) 4363 p.

TIR (juniori) 4—7.09.1975 — SOFIA

Armă standard 60 f culcat : 1. *J. Mraz* (Cehoslovacia) 595 p, 2. *J. Jagodinski* (Polonia) 594 p, 3. *G. Poliakov* (Bulgaria) 594 p, ...14. *M. Teodoru* (România) 589 p, 15. *M. Oncică* (România) 583 p, 23. *M. Ilca* (România) 586 p ; Echipe : 1. *Polonia* 1776 p, 2. *Cehoslovacia* 1772 p, 3. *Norvegia* 1770 p, ...7. *România* 1764 p ;

Armă standard 3×20 f : 1. *Valentina Makareva* (URSS) 577 p, 2. *Brita Raning* (Suedia) 570 p, 3. *J. Revudski* (URSS) 569 p, ...30. *Eva Olah* (România) 552 p, 41. *M. Ilca* (România) 544 p, 42. *M. Dorian* (România) 542 p ; Echipe : 1. *URSS* 1710 p, 2. *Suedia* 1694 p, 3. *Iugoslavia* 1684 p, ...12. *România* 1639 p.

Pistol viteză : 1. *D. Jarantzak* (RDG) 592 p, 2. *A. Semakin* (URSS) 590 p, 3. *I. Lobikov* (URSS) 589 p, ...16. *Fl. Irimia* (România) 576 p, 20. *G. Marin* (România) 575 p, 29. *G. Calotă* (România) 568 p ; Echipe : 1. *URSS* 1765 p, 2. *Polonia* 1747 p, 3. *R. D. Germană* 1746 p, ...7. *România* 1719 p ;

Pistol liber : 1. *J. Litkovski* (URSS) 375 p, 2. *A. Wlaski* (Polonia) 371 p, 3. *S. Stoliarciuk* (URSS) 371 p, ...7. *L. Pop* (România) 366 p, 20. *N. Vinț* (România) 350 p, 25. *E. Ciutea* (România) 340 p ; Echipe : 1. *URSS* 1111 p, 2. *Polonia* 1098 p, 3. *Bulgaria* 1071 p, ...5. *România* 1056 p.

Competiții continentale

ATLETISM

Cupa Europei. Masculin : 1. *R.D. Germană* 112 p, 2. *U.R.S.S.* 109 p, 3. *Polonia* 101 p ; Feminin : 1. *R.D. Germană* 97 p, 2. *U.R.S.S.* 77 p, 3. *R.F. Germania* 64 p, ... 5. *România* 52 p.

Cupa Europei la decatlon : 1. *URSS* 23 631 p, 2. *Polonia* 22 824 p, 3. *Suedia* 22 763 p ;

Cupa Europei la pentatlon (f) : 1. *R. D. Germană* 13 754 p, 2. *URSS* 13 186 p, 3. *R. F. Germania* 12 751 p.

BASCHET

Cupa Korac : 1. *Forst Cantu* (Italia), 2. *B.C. Barcelona*

C.C.E. (m) : 1. *Ignis Varese*, 2. *Real Madrid*

Cupa cupelor (m) : 1. *Spartak Leningrad*, 2. *Steaua roșie Belgrad*

C.C.E. (f) : 1. *T.T.T. Daugava Riga*, 2. *Sparta Praga*

Cupa Liliana Ronchetti (f) : 1. *Spartak Leningrad*, 2. *Spartak Levski Sofia*

CICLISM

Cursa Păcii : 1. *R. Szurkowski* (Polonia), 2. *Hartnick* (RDG), 3. *Pikkus* (URSS) ; Echipe : 1. *U.R.S.S.*, 2. *R.D. Germană*, 3. *Cehoslovacia*

Turul Franței : 1. *Bernard Thévenet* (Franța), 2. *E. Merckx* (Belgia), 3. *Van Impe* (Belgia)

FOTBAL

C.C.E. : 1. *Bayern München*, 2. *Leeds United*

Cupa cupelor : 1. *Dinamo Kiev*, 2. *Ferencvaros Budapesta*

Cupa U.E.F.A. : 1. *Borussia Moenchengladbach*, 2. *Twente Enschede*

3. Bulgaria 368 t; Talere aruncate din șant: 1. Șt. Popovici (R) 189 t, 2. N. Naney (B) 186 t, 3. M. Ispasiu (R) 185 t; Echipe: 1. România 365 t, 2. Bulgaria 360 t, 3. Grecia 344 t.

TIR

28.06—3.07.1975 — MANISSA

Armă liberă 60 f culcat: 1. Șt. Caban (R) 593 p, 2. Pejovic (I) 593 p, 3. N. Rotaru (R) 592 p; Echipe: 1. România 2348 p, 2. Iugoslavia 2346 p, 3. Turcia 2343 p; Armă liberă 3×40 f: 1. Pejovic (I) 1157 p, 2. Șt. Caban (R) 1147 p, 3. Milutinovic (I) 1145 p; Echipe: 1. Iugoslavia 4577 p, 2. România 4538 p, 3. Bulgaria 4503; Pistol calibru mare: 1. M. Stan (R) 582 p, 2. Petkov (B) 580 p, 3. D. Iuga (R) 578 p; Pistol viteză: 1. V. Atanasu (R) 589 p, 2. C. Ion (R) 589 p, 3. Petkov (B) 588 p; Pistol liber: 1. D. Iuga (R) 555 p, 2. Mandov (B) 553 p, 3. Ilie (I) 551 p; Echipe: 1. Bulgaria 2174 p, 2. România 2156 p, 3. Iugoslavia 2154; Pistol cu aer comprimat: 1. J. Klejarov (B) 383 p, 2. Ilie (I) 383 p, 3. Ersou (T) 378 p; Echipe: 1. Bulgaria 1509 p, 2. România 1502 p, 3. Iugoslavia 1481 p; Armă standard 60 f culcat senioare: 1. Nonka Satorova (B) 595 p, 2. Desanka Pesut (I) 590 p, 3. Iuliana Daroczi (R) 588 p; Echipe: 1. Bulgaria 1760 p, 2. România 1756 p, 3. Iugoslavia 1751 p; Armă standard 60 f culcat juniori: 1. H. Rabuzin (I) 588 p, 2. Simeunov (B) 586 p, 3. M. Ilca (R) 584 p; Echipe: 1. Iugoslavia 1774 p, 2. Bulgaria 1743 p, 3. România 1743 p; Armă standard 3×20 f senioare: 1. Nonka Satorova (B) 570 p, 2. Pesut (I) 568 p, 3. Koprivica (I) 564 p; Echipe: 1. Iugoslavia 1683 p, 2. România 1662 p, 3. Bulgaria 1652 p; Armă standard 3×20 f juniori: 1. E. Jankov (B) 552 p, 2. Poljkov (B) 549 p, 3. M. Ilca (R) 547 p; Echipe: 1. Bulgaria 1633 p, 2. România 1628 p, 3. Iugoslavia 1623 p; Pușcă cu aer comprimat senioare: 1. M. Sipek (I) 379 p, 2. Șt. Caban (R) 378 p, 3. E. Satala (R) 378 p; Echipe: 1. Iugoslavia 1498 p, 2. România 1492 p, 3. Bulgaria 1472; Pușcă cu aer comprimat senioare: 1. Melania Petrescu (R) 382 p, 2. Satorova (B) 381 p, 3. Pelova (B) 376 p; Echipe: 1. România 1128 p, 2. Bulgaria 1124 p, 3. Iugoslavia 1096 p; Pușcă cu aer comprimat juniori: 1. E. Jankov (B) 385 p, 2. S. Grosaru (R) 380 p, 3. Drincic (I) 375 p; Echipe: 1. Iugoslavia 1115 p, România 1105 p, 3. Bulgaria 1083 p.

TENIS

9—13.07.1975 — ATENA

Masculin: 1. Bulgaria, 2. Grecia, 3. România;

Feminin: 1. Bulgaria, 2. România, 3. Grecia.

CICLISM

18—20.07.1975 — RHODOS

Fond individual: 1. M. Ramașcanu (R) 3h.16:41, 2. T. Kuvalja (I) 3h.17:10, 3. St. Vaskos (G) 3h.17:40;

100 km contratimp pe echipe: 1. România 2h.27:10, 2. Grecia 2h.27:29, 3. Iugoslavia 2h.29:42.

BOX

23—27.07.1975 — SOFIA

Semimuscă: 1. Fucedjiev (B), 2. Agotici (I), 3—4. Ghinea (R) și Karasanoglu (T); Muscă: 1. I. Faredin (R), 2. N. Eroglu (T), 3—4. Krumov (B) și Limanovski (I); Cocos: 1. C. Andrejkowski (B), 2. I. Memet (R), 3—4. Dedic (I) și Fotopulos (G); Pană: 1. K. Rusevski (I), 2. J. Vancea (R), 3—4. Hadjestratos (G) și Celik (T); Semișoară: 1. Turkinovici (I), 2. Doncev (B), 3—4. Kakuris (G) și Gh. Ilie (R); Ușoară: 1. Kolev (B), 2. Agrimanakis (G), 3—4. C. Hoduț (R) și Basic (I); Semimijlocie: 1. Jankov (B), 2. T. David (R), 3—4. Iliadis (G) și Koksai (T); Mijlocie mică: 1. Anghelov (B), 2. Tamindic (I), 3—4. S. Tirilă (R) și Keloglu (T); Mijlocie: 1. D. Cîmpoleșu (R), 2. I. Iliev (B), 3—4. Kobal (T) și Papadopoulos (G); Semigrea: 1. Popovici (I), 2. Stoimenov (B), 3—4. Croitoru (R) și Hristou (G); Grea: 1. Suvandjev (B), 2. I. Alexe (R), 3. Peci (I).

BASCHET (junioare)

20—22.07.1975 — TUZLA

1. Iugoslavia, 2. România, 3. Bulgaria

POLO (juniori)

25—28.07.1975 — KRANJ

1. Iugoslavia, 2. România, 3. Bulgaria.

ATLETISM (juniori)

25—27.07.1975 — KARLOVAC

Juniori — 100 m: 1. V. Dumitrescu (R) 10,5, 2. Pavlov (B) 10,7, 3. Panov (B) 10,8; 400 m: 1. Knapic (I) 47,4, 2. Tsiakiro (G)

48,0, 3. Prstec (I) 48,0; 1500 m: 1. *B. Kacar* (I) 3: 51,7, 2. Sermet (T) 3: 52,5, 3. Antonakakis (G) 3: 52,6; Lungime: 1. *7. Vasile* (R) 7,43 m, 2. Zaparjanov (B) 7,39 m, 3. Srejavic (I) 7,35 m; Prăjină: 1. *Apostolou* (G) 4,50 m, 2. Gavalas (G) 4,40 m, 3. Girleanu (R) 4,40 m; Disc: 1. *Gemihev* (B) 51,74 m, 2. Georgiev (B) 49,50 m, 3. Karatzas (G) 47,08 m; Ciocan: 1. *Georgiev* (B) 59,78 m, 2. Mavrodiiev (B) 59,22 m, 3. Binda (R) 59,12 m; Marș 10 km: 1. *Gh. Uceanu* (R) 46: 42,4, 2. Spiliopulos (G) 46: 57,4, 3. Pejicic (I) 48: 01,8; 4×100 m: 1. *Bulgaria* 41,4, 2. Iugoslavia 41,5, 3. Grecia 42,5; 400 m g: 1. *I. Pororo* (R) 53,9, 2. Prstec (I) 54,5, 3. Răduță (R) 54,5; 200 m: 1. *Knapic* (I) 21,5, 2. Dumitrescu (R) 21,7, 3. Văduva (R) 21,8; 800 m: 1. *Konaris* (G) 1: 50,8, 2. Sermet (T) 1: 51,2, 3. Kotev (B) 1: 51,9; 5000 m: 1. *Zanev* (B) 14: 36,0, 2. Donacatis (G) 14: 39,2, 3. Ismet Sengul (T) 14: 39,6; Greutate: 1. *Rusev* (B) 16,87 m, 2. Preda (R) 16,84 m, 3. Gumiev (B) 16,48 m; 2000 m obstacole: 1. *Sakalis* (G) 5: 42,0, 2. Nincev (B) 5: 43,0, 3. H. Kacar (I) 5: 46,0; 110 m g: 1. *Gh. Dumitrescu* (R) 14,7, 2. Vukicevic (I) 14,7, 3. Calimente (R) 15,0; Suliță: 1. *Peris* (G) 68,70 m, 2. Matei (R) 68,44 m, 3. Kopitar (I) 66,12 m; triplusalt: 1. *Zlatanov* (B) 15,65 m, 2. Srejavic (I) 15,48 m, 3. Dragner (B) 15,13 m; Înălțime: 1. *Boicev* (B) 2,09 m, 2. R. Iotov (B) 2,09 m, 3. B. Cop (I) 2,06 m; 4×400 m: 1. *Iugoslavia* 3: 15,4, 2. România 3: 15,5, 3. Grecia 3: 15,5; Decatlon: 1. *I. Lazăr* (R) 6142 p, 2. Koskis (G) 6124 p, 3. Rimaț (I) 6005 p.

Junioare — 100 m: 1. *Sokac* (I) 11,6, 2. Mustață (R) 11,8, 3. Anesti (B) 11,9; 200 m: 1. *Sokac* (I) 24,4, 2. Anesti (B) 24,7, 3. Galivova (B) 24,7; 400 m: 1. *Slavic* (R) 54,5, 2. Golijanin (I) 55,3, 3. Lungu (R) 56,0; 800 m: 1. *Tomecic* (I) 2: 05,8, 2. Avdi-basic (I) 2: 08,6, 3. Bakalar (R) 2: 08,8; 1500 m: 1. *Tomecic* (I) 4: 20,7, 2. Modiga (R) 4: 24,5, 3. Ambruș (R) 4: 25,4; 100 m g: 1. *M. Stoica* (R) 13,9, 2. Zagorceva (B) 14,1, 3. Janeva (B) 14,8; 4x100 m: 1. *Iugoslavia* 46,4, 2. România 46,6, 3. Bulgaria 46,9; 4x400 m: 1. *România* 3: 43,0, 2. Iugoslavia 3: 43,1, 3. Bulgaria 3: 44,7; Înălțime: 1. *N. Ilie* (R) 1,77 m, 2. Jeleva (B) 1,71 m, 3. Gössler (R) 1,71 m, Lungime: 1. *D. Spinu* (R) 6,18 m, 2. Panait (R) 6,15 m, 3. Ristvojevic (I) 6,00 m; Greutate: 1. *Ivanova* (B) 16,36 m, 2. Veselinova (B) 16,24 m, 3. Omrcen (I) 12,92 m; Disc: 1. *Dimitrova* (B) 48,30 m, 2. Fătan (R) 45,10 m, 3. Nicoruț (R) 44,28 m; Suliță: 1. *Sakorasa* (G) 53,20 m,

2. *Nikolova* (B) 51,00 m, 3. Arabadjeva (B) 50,42 m; Pentatlon: 1. *Farcaș* (R) 3820 p, 2. Ciupurdjia (I) 3763 p, 3. Potnik (I) 3423 p.

INOT-SĂRITURI (juniori) 25—28.07.1975 — LJUBLJANA

100 m liber (f): 1. *J. Markovic* (I) 64,2, 2. A. Vamoși (R) 65,4, 3. T. Fotini (G) 68,0; 100 m liber (b): 1. *P. Georgiev* (B) 56,0, 2. I. Svet (R) 57,3, 3. V. Koskinas (G) 57,9; 200 m bras (f): 1. *S. Bogdanovic* (I) 2: 55,1, 2. C. Roșu (R) 2: 58,5, 3. V. Jeneva (B) 2: 59,0; 200 m bras (b): 1. *N. Morfis* (G) 2: 38,4, 2. S. Radovanovic (I) 2: 40,0, 3. N. Vakareev (B) 2: 40,1; 100 m delfin (f): 1. *M. Georgescu* (R) 1: 10,1, 2. D. Bjelic (I) 1: 10,4, 3. K. Fatsea (G) 1: 12,5; 100 m delfin (b): 1. *V. Koskinas* (G) 62,3, 2. H. Lucaciu (R) 63,0, 3. T. Urankar (I) 64,2; 100 m spate (b): 1. I. Svet (R) 63,0, 2. V. Koskinas (G) 64,5, 3. Popovic (I) 66,7; 100 m spate (f): 1. *V. Vlăsceanu* (R) 1: 13,0, 2. Porek (I) 1: 13,9, 3. Panaiotova (B) 1: 16,0; 200 m liber: 1. *P. Georgiev* (B) 2: 02,0, 2. B. Petric (I) 2: 05,0, 3. H. Neagrău (R) 2: 09,3; 200 m liber (f): 1. *J. Markovic* (I) 2: 19,3, 2. A. Vamoși (R) 2: 21,8, 3. M. Protopapa (G) 2: 24,2; 200 m mixt (b): 1. *V. Koskinas* (G) 2: 21,1, 2. A. Birini (R) 2: 24,5, 3. Avramcev (B) 2: 24,5; 200 m mixt (f): 1. *M. Georgescu* (R) 2: 38,3, 2. D. Bjelic (I) 2: 38,3, 3. Psilolignou (G) 2: 42,4; 4x100 m liber (f): 1. *România* 4: 22,9, 2. Iugoslavia 4: 25,7, 3. Grecia 4: 38,7; 4x200 m liber: 1. *Bulgaria* 8: 30,2, 2. România 8: 38,4, 3. Iugoslavia 8: 43,1; 4x100 m mixt (b): 1. *Bulgaria* 4: 20,1, 2. România 4: 22,1, 3. Iugoslavia 4: 25,5; Trambulină (b): 1. *R. Todorov* (B) 372,95 p, 2. D. Pejelak (I) 319,00 p, 3. M. Kais (R) 283,15 p; Trambulină (f): 1. *G. Săcăleanu* (R) 361,40 p, 2. A. Kralj (I) 332,10 p, 3. A. Daskova (B) 313,40 p; 400 m liber (f): 1. *J. Markovic* (I) 4: 53,6, 2. M. Protopapa (G) 4: 55,0, 3. A. Vamoși (R) 4: 59,6; 400 m liber (b): 1. *B. Petric* (I) 4: 21,2, 2. P. Georgiev (B) 4: 21,2, 3. V. Koskinas (G) 4: 28,2; 100 m bras (f): 1. *A. Paukovic* (I) 1: 21,0, 2. Galimeri (G) 1: 24,0, 3. C. Roșu (R) 1: 25,1; 100 m bras (b): 1. *N. Morfis* (G) 1: 13,5, 2. Doncev (B) 1: 15,0, 3. S. Radovanovic (I) 1: 15,2; 200 m delfin (f): 1. *M. Georgescu* (R) 2: 31,6, 2. D. Bjelic (I) 2: 39,2, 3. S. Dara (G) 2: 42,8; 200 m delfin (b): 1. *V. Koskinas* (G) 2: 17,8, 2. Farțov (B) 2: 19,3, 3. T. Urankar (I) 2: 22,3; 4×100 m mixt (f): 1. *Iugoslavia* 4: 49,0, 2. România 4: 54,9, 3. Grecia 5: 04,0; Platformă (f): 1. *A. Făgețean* (R) 280, 70 p, 2. Georgieva (B) 234, 70 p, 3. Bavcon (I) 187,75 p; Platformă (b): 1. *Todorov* (B) 397,45 p, 2. Bastar

(R) 322,30 p, 3. Bavcon (I) 221,40 p; 1500 m liber: 1. B. Petric (I) 16:57,8, 2. B. Stavrev (B) 17:09,1, 3. H. Neagrău (R) 17:55,5; 800 m liber (f): 1. M. Protopapa (G) 10:05,8, 2. Skerjanec (I) 10:17,9, 3. A. Vamoși (R) 10:22,7; 400 m mixt (b): 1. V. Koskinas (G) 5:03,5, 2. A. Birini (R) 5:06,9, 3. T. Urankar (I) 5:08,0; 400 m mixt (f): 1. M. Georgescu (R) 5:26,5, 2. D. Bjelic (I) 5:36,2, 3. Psilolignou (G) 5:45,7; 200 m spate (b): 1. I. Svei (R) 2:14,8, 2. V. Koskinas (G) 2:18,0, 3. Dimitrov (B) 2:20,2; 200 m spate (f): 1. V. Vlăsceanu (R) 2:31,8, 2. Blazic (I) 2:35,3, 3. Panaiotova (B) 2:42,0; 4x100 m liber (b): 1. Bulgaria 3:55,3, 2. România 3:55,9, 3. Iugoslavia 3:55,9.

VOLEI (juniori)

5—10.08.1975 — BUCUREȘTI

Masculin: 1. Iugoslavia, 2. România, 3. Bulgaria

Feminin: 1. România, 2. Bulgaria, 3. Grecia

ATLETISM

8—10.08.1975 — BUCUREȘTI

Masculin. 100 m: 1. Vasilios Papageorgopoulos (G) 10,4, 2. T. Petrescu (R) 10,5, 3. Cl. Sușelescu (R) 10,6; 200 m: 1. Toma Petrescu (R) 21,14, 2. P. Krizan (I) 21,24, 3. Cl. Sușelescu (R) 21,27; 400 m: 1. Josip Alebic (I) 46,07, 2. M. Cikici (I) 47,32, 3. K. Onisiforou (G) 47,44; 800 m: 1. Luciano Susanj (I) 1:47,42, 2. M. Savic (I) 1:47,70, 3. S. Mermigis (G) 1:47,85; 1500 m: 1. Gheorghe Ghipu (R) 3:47,16, 2. S. Mermigis (G) 3:47,38, 3. B. Bojinovic (I) 3:47,79; 5000 m: 1. Spiridon Kondosoros (G) 13:59,0, 2. I. Floroiu (R) 13:59,5, 3. M. Kousis (G) 13:59,6; 10000 m: 1. Ilie Floroiu (R) 28:33,8, 2. M. Kousis (G) 28:50,0, 3. C. Andreica (R) 29:22,2; 20 km marș: 1. Vinko Galusic (I) 1h.33:07,6, 2. H. Karagiorgios (G) 1h.33:42,6, 3. C. Stan (R) 1h.33:54,8; Maraton: 1. Atanas Galabov (B) 2h.28:20,4, 2. V. Himonis (G) 2h.37:23,8, 3. P. Butja (I) 2h.41:13,6; 110 m g: 1. Boris Pisici (I) 14,04, 2. E. Vassiliou (G) 14,10, 3. G. Milakov (B) 14,20; 400 m g: 1. Georgios Paris (G) 50,4, 2. S. Tzortzis (G) 50,6, 3. D. Melinte (R) 51,3; 3000 m obstacole: 1. Gheorghe Cefan (R) 8:36,0, 2. S. Kondosoros (G) 8:41,0, 3. P. Copu (R) 8:41,4; 4x100 m: 1. Bulgaria 40,1, 2. România 40,3, 3. Iugoslavia 40,4, 4x400 m: 1. Iugoslavia 3:08,4, 2. Bulgaria 3:09,2, 3. Grecia 3:09,7; Înălțime: 1. Dimitrios Patronis (G) 2,12 m, 2. D. Temim (I) 2,08 m, 3. Ș. Ioan (R) 2,08 m; Lungime: 1. Ștefan Lăzărescu (R) 7,88 m, 2. P. Pencev (B) 7,73 m, 3. P. Hadjistathis (G) 7,68 m; Triplusalt: 1. Carol Corbu (R) 16,82 m, 2. T. Thomas (G) 16,24 m, 3. M. Spasojevic (I) 16,20 m; Prăjină: 1. Dimitrios Kiteas (G)

5,32 m, 2. Cr. Ivan (R) 5,10 m, 3. D. Piștalu (R) 5,10 m; Greutate: 1. Velcio Stoev (B) 19,83 m, 2. M. Kiosev (B) 19,36 m, 3. I. Ivancic (I) 19,22 m; Disc: 1. Josif Naghi (R) 60,10 m, 2. I. Zamfirache (R) 57,78 m, 3. N. Tziaras (G) 56,66 m; Suliță: 1. Valentin Djonev (B) 80,22 m, 2. Gh. Megelea (R) 79,96 m, 3. C. Raduly (R) 79,76 m; Ciocan: 1. Tudor Stan (R) 69,40 m, 2. T. Manolov (B) 66,98 m, 3. S. Stiglic (I) 66,80 m; Decatlon: 1. Vasile Bogdan (R) 7699 p, 2. M. Nicolau (R) 7542 p, 3. R. Petrov (B) 7457 p.

Feminin. 100 m: 1. Liliana Panaiotova (B) 11,4, 2. J. Pavlicici (I) 11,6, 3. V. Enescu (R) 11,7; 200 m: 1. Liliana Panaiotova (B) 23,56, 2. J. Pavlicici (I) 23,78, 3. M. Suman (R) 24,02; 400 m: 1. Jelica Pavlicici (I) 52,4, 2. M. Suman (R) 52,7, 3. L. Diaconiu (R) 53,2; 800 m: 1. Nikolina Stereva (B) 2:00,5, 2. M. Suman (R) 2:01,4, 3. S. Zlateva-Koleva (B) 2:02,1; 1500 m: 1. Nikolina Stereva (B) 4:15,10, 2. N. Andrei (R) 4:15,55, 3. R. Cevdaro (B) 4:15,99; 100 m g: 1. Viorica Enescu (R) 13,59, 2. D. Focic (I) 14,01, 3. L. Gușeva (B) 14,11; 4x100 m: 1. Bulgaria 44,70, 2. Iugoslavia 45,25, 3. Grecia 46,46; 4x400 m: 1. România 3:32,24, 2. Bulgaria 3:38,59, 3. Iugoslavia 3:45,86; Lungime: 1. Alina Gheorghiu (R) 6,51 m, 2. D. Cățineanu (R) 6,43 m, 3. M. Lambrou (G) 6,34 m; Înălțime: 1. Virginia Ioan (R) 1,87 m, 2. C. Gossler (R) 1,82 m, 3. S. Hrepevnik (I) 1,78 m; Greutate: 1. Ivanka Hristova 20,65 m, 2. Elena Stoianova (B) 19,07 m, 3. M. Loghin (R) 18,83 m; Disc: 1. Argentina Menis (R) 67,88 m, 2. M. Vergova (B) 63,12 m, 3. R. Bačevanova (B) 55,04 m; Suliță: 1. Lutvian Molova (B) 59,92 m, 2. I. Pecet (R) 59,38 m, 3. E. Zörgö (R) 55,98 m; Pentatlon: 1. Djurdja Focic (I) 4342 p, 2. P. Sokolova (B) 4270 p, 3. V. Spasova (B) 3996 p.

BASCHET (juniori)

7—10.08.1975 — CEACAK

1. Iugoslavia, 2. Turcia, 3. Grecia

NATAȚIE

7—10.08.1975 — SALONIC

Înot masculin. 100 m liber: 1. Ștefan Georgiev (B) 54,18, 2. N. Miloș (I) 54,83, 3. M. Slavici (R) 54,86; 200 m liber: 1. Marian Slavic (R) 1:57,34, 2. G. Karpouzis (G) 1:59,72, 3. T. Statelov (B) 2:00,63; 400 m liber: 1. Georgios Karpouzis (G) 4:11,03, 2. M. Slavici (R) 4:12,27, 3. K. Enceev (B) 4:19,34; 1500 m liber: 1. Georgios Karpouzis (G) 16:45,16, 2. B. Stavrev (B) 17:11,93, 3. K. Enceev (B) 17:16,20; 100 m spate: 1. Krasimir Petkov (B) 60,73, 2. P. Miloș (I) 60,92, 3. N. Miloș (I) 61,82; 200 m spate: 1. Adrian Horvat (R) 2:12,86, 2. P. Miloș (I) 2:13,04, 3. K. Petkov (B) 2:13,62; 100 m

bras : 1. *Zdravko Divjak* (I) 1 : 08,69, 2. *L. Şoptoreanu* (R) 1 : 10,32, 3. *L. Koutoumanis* (G) 1 : 10,37; 200 m bras : 1. *Zdravko Divjak* (I) 2 : 32,78, 2. *L. Koutoumanis* (G) 2 : 34,59, 3. *L. Şoptoreanu* (R) 2 : 36,68; 100 m delfin : 1. *Kostas Koskinas* (G) 60,27, 2. *V. Koskinas* (G) 60,44, 3. *L. Stoev* (B) 61,00; 200 m delfin : 1. *Kostas Koskinas* (G) 2 : 13,37, 2. *V. Koskinas* (G) 2 : 14,21, 3. *Radjenovic* (I) 2 : 16,06; 200 m mixt : 1. *Vanghelis Koskinas* (G) 2 : 16,36, 2. *K. Koskinas* (G) 2 : 16,95, 3. *D. Wetterneck* (R) 2 : 17,18; 400 m mixt : 1. *Vanghelis Koskinas* (G) 4 : 51,53, 2. *R. Gavlacki* (B) 4 : 52,34, 3. *D. Wetterneck* (R) 4 : 56,47; 4x100 m liber : *Bulgaria* 3 : 39,76, 2. *România* 3 : 42,33, 3. *Iugoslavia* 3 : 44,33; 4x200 m liber : 1. *Bulgaria* 8 : 08,50, 2. *Iugoslavia* 8 : 10,22, 3. *Grecia* 8 : 11,62.

Înot feminin. 100 m liber : 1. *Daniela Georgescu* (R) 62,42, 2. *E. Avlonitou* (G) 64,33, 3. *Bjelajac* (I) 64,42, 200 m liber : 1. *Neli Sankeva* (B) 2 : 16,70, 2. *D. Georgescu* (R) 2 : 17,60, 3. *Statelac* (I) 2 : 19,06; 400 m liber : 1. *Neli Sankeva* (B) 4 : 46,44, 2. *J. Efendic* (I) 4 : 48,91, 3. *K. Para* (G) 4 : 49,24; 800 m liber : 1. *Neli Sankeva* (B) 9 : 45,62, 2. *J. Efendic* (I) 9 : 54,20, 3. *K. Para* (G) 9 : 55,90; 100 m spate : 1. *Carmen Bunaciu* (R) 1 : 11,24, 2. *V. Vlăsceanu* (R) 1 : 12,17, 3. *S. Lilkova* (B) 1 : 13,84; 200 m spate : 1. *Valeria Vlăsceanu* (R) 2 : 31,56, 2. *C. Bunaciu* (R) 2 : 34,14, 3. *N. Konstantinidou* (G) 2 : 35,68; 100 m bras : 1. *Anca Georgescu* (R) 1 : 20,56, 2. *C. Hoţescu* (R) 1 : 21,01, 3. *V. Petkovic* (I) 1 : 21,05; 200 m bras : 1. *Camelia Hoţescu* (R) 2 : 52,88, 2. *A. Georgescu* (R) 2 : 53,37, 3. *Dusnjak* (I) 2 : 54,09; 100 m delfin : 1. *Anca Groza* (R) 1 : 05,82, 2. *E. Majnaric* (I) 1 : 09,06, 3. *N. Konstantinidou* (G) 1 : 09,82; 200 m delfin : 1. *Anca Groza* (R) 2 : 24,32, 2. *E. Majnaric* (I) 2 : 28,53, 3. *M. Georgescu* (R) 2 : 31,58; 200 m mixt : 1. *Anca Groza* (R) 2 : 31,72, 2. *J. Efendic* (I) 2 : 35,61, 3. *V. Petkovic* (I) 2 : 36,36; 400 m mixt : 1. *Anca Groza* (R) 5 : 22,37, 2. *Dangalakova* (B) 5 : 25,06, 3. *J. Efendic* (I) 5 : 27,51; 4x100 m liber : 1. *România* 4 : 18,40, 2. *Iugoslavia* 4 : 18,36, 3. *Grecia* 4 : 20,89; 4x100 m mixt : 1. *România* 4 : 40,20, 2. *Iugoslavia* 4 : 51,20, 3. *Grecia* 4 : 51,94.

Sărituri. Trambulină (f) : 1. *Mihaela Atanasiu* (R) 442,20 p, 2. *M. Aleksandrova* (B) 432,10 p, 3. *G. Săcăleanu* (R) 428,20 p; Trambulină (b) : 1. *Augustin Saracinski* (B) 562,10 p, 2. *I. Ganea* (R) 531,50 p, 3. *Antonov* (B) 500,20 p; Platformă (f) : 1. *Anca Făgeţean* (R) 352 p, 2. *G. Săcăleanu* (R) 328,35 p, 3. *M. Aleksandrova* (B) 314,75 p; Platformă (b) : 1. *Ion Ganea* (R) 481,80 p, 2. *Al. Bagiu* (R) 469 p, 3. *A. Saracinski* (B) 463,25 p.

POLO

7—10.08.1975 — SALONIC

1. *Grecia*, 2. *Bulgaria*, 3. *România*.

BASCHET (m)

19—21.09.1975 — BUCUREȘTI

1. *Iugoslavia*, 2. *România*, 3. *Bulgaria*.

BOX (juniori)

18—21.09.1975 — BURSA (TURCIA)

Semimuscă : 1. *D. Cipere* (R), 2. *Georgiev* (B), 3—4. *Iovanovici* (I) și *Akoyun* (T); Muscă : 1. *Pehivjanov* (B), 2. *T. Stanciu* (R), 3—4. *Sumer* (T) și *Stamencovici* (I); Cocos : 1. *Ganusef* (B), 2. *Ozakalin* (T), 3—4. *C. Voinescu* (R) și *Enurian* (I); Pană : 1. *Durmus* (T), 2. *Trainov* (B), 3—4. *T. Georgea* (R) și *Demilovici* (I); Semiușoară : 1. *Abdulkadir* (T), 2. *Janev* (B), 3—4. *Gh. Oțelea* (R) și *Vujanici* (I); Ușoară : 1. *C. Hajnal* (R), 2. *Paskici* (I), 3. *Selev* (B) și *Vural* (T); Semimijlocie : 1. *Kacar* (I), 2. *Erogluez* (T), 3—4. *A. Podgoreanu* (R) și *Borisov* (B); Mijlocie-mică : 1. *Daglar* (T), 2. *A. Pleșa* (R), 3—4. *Pasevici* (I) și *Konstantinov* (B); Mijlocie : 1. *Vasiliev* (B), 2. *N. Vișan* (R), 3—4. *Memedinici* (I) și *Osmandag* (T); Semigrea : 1. *V. Vrinceanu* (R), 2. *Kokac* (T), 3—4. *Besnjak* (I) și *Zetanov* (B); Grea : 1. *Ivanov* (B), 2. *Peracilievici* (I), 3—4. *Fr. Luxemburger* (R) și *Bolat* (T).

CANOTAJ (m)

20.09.1975 — IOANINA (GRECIA)

Simplu : 1. *Stoianov* (B) 8 : 18,5, 2. *Lambertus* (R), 3. *Pajntar* (I); Dublu visle : 1. *Bulgaria* 7 : 34,5, 2. *România*, 3. *Iugoslavia*; 2+1 : 1. *România* 8 : 25,0, 2. *Iugoslavia*, 3. *Bulgaria*; 2 f.c. : 1. *Iugoslavia* 7 : 39,5, 2. *Bulgaria*, 3. *România*; 4+1 : 1. *România* 7 : 00,4, 2. *Iugoslavia*, 3. *Bulgaria*; 4 f.c. : 1. *Iugoslavia* 7 : 51,3, 2. *România*, 3. *Bulgaria*; 8+1 : 1. *Bulgaria* 7 : 01,5, 2. *Iugoslavia*.

IAHTING

18—28.09.1975 — PORTOROZ

Optimist : 1. *H. Ispas* (R) 16,7 p, 2. *A. Romascu* (R) 24,7 p, 3. *A. Zagoritis* (G) 32,4 p; Finn : 1. *E. Hadjipavlis* (G) 6 p, 2. *D. Sarikavazis* (G) 22,7 p, 3. *A. Papaioanou* (G) 23,7 p;

F.D. : 1. *D. Puh-D. Miklaveč* (I) 0 p, 2. *F. Zoricici-M. Grabavac* (I) 17,7 p, 3. *N. Dimoup. Kourkoulos* (G) 26,7 p;

Finn (juniori) : 1. *A. Boudouris* (G) 3 p, 2. *G. Costas* (G) 25,7 p, 3. *N. Vasiliev* (B) 38,7 p.

* *Statistica cuprinde competițiile desfășurate între 1 octombrie 1974 și 30 septembrie 1975.*

RECORDURI

ATLETISM

Cel mai vechi record cunoscut este la săritura în lungime: CHIONIS din Sparta, 7,06 m, anul 656 î.e.n. (Primul săritor român peste 7 m — Ionescu-Crum, în 1934).

Cel mai rapid alergător din lume: ROBERT LEE HAYES (S.U.A.) 44,88 km pe oră, în cursa de 60 yarzi în 7,1 secunde.

Cea mai mare săritură în înălțime: atletul NI CIN-CIN din R.P. Chineză — 2,29 m în 1970, deci cu 45 cm mai mult decât înălțimea lui (1,84 m).

Cel mai mare număr de recorduri mondiale bătute într-o zi: JESSE OWENS (S.U.A.) a stabilit 6 recorduri ale lumii în 45 minute, la 25 mai 1935, de la ora 15,15 la ora 16, la Ann Arbor — Michigan: 9,4 sec. pe 100 yarzi, 8,13 m la lungime, 20,3 sec. pe 220 yarzi și 200 m, 22,6 sec. pe 120 yarzi și 200 m garduri.

Recordul aruncării greutății cu ambele mâini: 32,57 m (18,62 m cu mina dreaptă și 13,95 m cu mina stângă) — PARRY O'BRIEN (S.U.A.), 17 august 1962.

BASCHET

Recordul coșurilor marcate: CLARENCE FRANCIS (Ohio, S.U.A.), 150 de puncte într-un joc oficial. Pentru o echipă: Bestwood (Anglia) — 222 puncte cu Meadows Jets, la Nottingham, 20 ianuarie 1972. Adversarii au înscris doar 20 de puncte!

Cel mai mare număr de puncte înscrise într-un joc de baschet — 316: Philadelphia Warriors — New York Knickerbockers: 169 — 147, în anul 1962.

Coșul reușit de la cea mai mare distanță: GEORGE LINN, din Alabama, de la 25,88 m, în 1955. Încă neomologat: 27 m Larry Stinkard, de la Arlington (Illinois).

Cei mai înalți jucători: 2,33 m brazilianul EMILI RACHED și 2,13 m americanca GWENDALIN BACHMAN.

Cel mai mare număr de spectatori: 75 000 în Berlinul Occidental, pe Stadionul olimpic, în 1951, la un joc al celei de-a treia echipe profesionale de baschetbaliști negri americani Harlem Globe Trotters. În sală: 52 693 spectatori, în Astrodome din Houston, la meciul dintre echipele colegilor Houston și California, la 20 ianuarie 1968.

BOX

Gigantul boxerilor tuturor timpurilor: românul GOGEA MITU (2,23 m, 148 kg).

Cel mai lung meci de box: în 1893, la New Orleans, ANDY BOWSEN și JACK BURKE au boxat 7 ore și 19 minute în 110 reprize, meci oprit pentru... oboseala adversarilor.

Cel mai scurt meci: 7 secunde, englezul TEDDIE BARKER învinge prin K.O. din primul pumn pe nigerianul BOB ROGERS, la Maesteg (Țara Galilor), 2 septembrie 1957.

JOE LOUIS a păstrat cel mai mult titlul de campion mondial la categoria grea: 11 ani, 8 luni și 7 zile, de la 22 iunie 1937 la 1 mai 1949, după ce și-a pus titlul în joc de 27 de ori.

120 757 spectatori, record de asistență, au participat la gala din Philadelphia, în 1926, pe stadionul din localitate, la meciul dintre Tunney și Dempsey.

În 14 ani — din 1905 pînă în 1918 — americanul ABRAHAM HOLLANDERSKI a sustinut 1 309 meciuri, iar în timpul liber... a mai luat parte și la reușiri de lupte libere.

Record de K.O. obținute: ARCHIE MOORE — 141, din 1936 pînă în 1963.

ALTITUDINE

Oamenii care s-au aflat la cea mai mare înălțime față de pământ au fost ARTHUR LOVEL, FREDERIK HAISE și JOHN SWIGERT, membrii echipei Apollo XIII (S.U.A.) care au atins cu cabina spațială înălțimea de 400 231 km deasupra suprafeței globului.

Femeia care deține un asemenea record este desigur cosmonauta sovietică VALENTINA TERESKOVA-NIKOLAEVA care, în 1963, la bordul cabinei Vostok VI, a ajuns pînă la înălțimea de 231 km.

VITEZA

Tot cosmonauții sînt și realizatorii celor mai mari viteze: americanii THOMAS STAFFORD, EUGEN CERNAN și JOHN YOUNG (cu Apollo X) au realizat viteza de depășire de 39 897 km pe oră. Dintre femei, tot TERESKOVA, în același zbor din 1963, a atins 28 115 km pe oră.

Viteza pe sol o deține GARY GABELOCH care, la 23 octombrie 1970, la bordul mașinii

„The Blue Flame”, a înregistrat 1 015 km pe oră, la Bonnevill Salt Flats, S.U.A. Destinatarul feminin, LEE ANCE BREEDLOVE (S.U.A.), 539,243 km, pe aceeași pistă, în anul 1965.

ALPINISM

Cel mai înalt vîrf de munte atins de om: Everest (8 847 m) în 1953 de către neozelandezul EDMUND HILLARY și serpașul TENZING NORKHAY. Pentru femei, recordul îl deține japoneza MIYOKO MORI, MASAKO UCHIDA și NAKOKO KURIBAYASHI. În 1974 ele au atins vîrfurile Manaslu, 8 156 m.

Primii alpiști care au depășit 8 000 m au fost, în 1950, celebrii MAURICE HERZOG și LOUIS LACHENAL (Franța), pe vîrfurile Annapurna (8 077 m) din Himalaia.

MARȘ

Cea mai lungă distanță fără oprire: 372,14 km în 72 ore și 54 minute, parcursă de englezul RICHARD CRAWSHAW.

Cea mai lungă competiție de marș se dispută de la New York la San Francisco (5 496 km) și corespunde cu traversarea continentului american. Învîingătorul, A. MONTEVERDE, la vîrsta de 60 de ani, a acoperit această distanță în 79 de zile, 10 ore și 10 minute.

NATAȚIE

Înot — distanța cea mai lungă a fost parcursă de americanul FRED NEWTON. În anul 1933 el a înotat 2 983 km pe fluviul Mississippi, în 742 ore, de la 6 iulie la 29 decembrie.

Nonstop, record — 463,5 km, Clarence Gil (S.U.A.) în 71 ore și 3 minute, de la 30 iunie la 3 iulie 1939.

PARAȘUTISM

Primul salt cu parașută: francezul SEBASTIAN LENORMAND, în 1793, la Montpellier, cu o parașută conică, dintr-un turn, urmat tot de un francez, ANDRE GARNERIN, în 1797, care a sărit din balon, de la 679 m, la Paris.

Din avion, primul a sărit un american, ALBERT BERRY, în 1912, iar prima coborîre în cădere liberă, LESLIE IRVIN, la Ohio, în 1919.

Cel mai mare număr de coborîri cu parașută, sovieticul IVAN SAVKIN: 5 000, la 12 august 1967.

(După „Guinness Book”. 1974)

ȘI RECORDURI

SUMAR

Editorial	3	Pariul, de P. Vintilă	116
Nadia Comăneci, de C. Macovei	6	Elegie de primăvară, de V. Bertoli	122
Cu gândul la primul titlu olimpic, de D. Gârleșteanu	24	Mezinii „tricolorilor“, de L. Dumitrescu	126
Fair-play	25	După-amiază săptămînală, de V. D. Popa	128
Un profesor, de H. Alexandrescu	27	Tendințe în fotbalul contemporan, de M. Ionescu	130
„Stereotipul“ Marianeii Suman, de M. Vlad	31	Adam, de I. Cupen	132
Handbaliștii și Olimpiada '76, de H. Naum	36	Cum s-a mutat fotbalul în... Islanda, de I. Chirilă	138
Aventuri în văzduh, de V. T. Mureș	38	Innsbruck	143
Puntea dintre cultură și sport	49	Al 12-lea campion, de V. Chiose	164
Montreal 1976	63	Owens sau Nurmi, de V. Bănciu-lescu	174
Dudu Georgescu	82	S-a întîmplat la Melbourne, de P. Henț	177
Sinteți un bun dezlegător?	88	Părinți și copii, de M. Tudoran	181
În cinstea ta, de F. Firea	97	Bilanț competițional 1974—1975	185
Calculul hîrtiei, de M. Costea	98		
Gardă inversă, de M. M. Ionescu	113		
Antrenorul, de I. Doncev	114		

Au mai colaborat : F. GHENĂDESCU, ANDO, POCH, Ad. DRAGOMIRESCU, AL. CLENCIU, St. COCIOABĂ (caricaturi), D. NEAGU, S. BAKCSY, I. MIHAIKA, V. BAGEAC (foto), C. GEORGESCU (retuș)
Statistica : A. VASILIU

Almanahul SPORTUL '76 Editat de redacția ziarului „SPORTUL”

Responsabil : MIRCEA COSTEA

Secretar general de redacție

Prezentarea artistică
și grafică :

ION ZARLIU

Corectura :

ELISABETA CĂLINESCU

Tehnoredactarea : JEAN MOSCOVICI
GHEORGHE DEDIU

Coperta I

Nadia Comăneci
de I. OPREA

Coperta a IV-a

„Gheata de aur”
de I. JALBĂ

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scintei” — București

Adresa : Redacția ziarului „SPORTUL” str. Vasile Conta nr. 16, București, sectorul 1

almanahul
Sportul '76